

LISA KLEYPAS

NEW YORK TIMES
BESTSELLER

AVON
BOOKS

Marrying Winterborne

MARRYING WINTERBORNE

Tác giả: Lisa Kleypas

Người dịch: Anh.dv

Tạo Ebook: Anh.dv

Lưu ý: Bản dịch này dịch ra với mục đích phi lợi nhuận, hoàn toàn vì sở thích cá nhân và chưa được sự đồng ý của tác giả. Vui lòng không sao chép khi chưa được sự đồng ý của người dịch. Đặc biệt không sử dụng vào bất kỳ mục đích thương mại nào. Xin cảm ơn!

MỘT ÔNG TRÙM TÀN NHÃN

Tham vọng man rợ đã mang lại cho Rhys Winterborne có xuất thân bình dân trở nên giàu có và thành công. Trong kinh doanh và hơn thế nữa, Rhys đạt được chính xác những gì anh mong muốn. Và ngay từ khi gặp được Quý cô Helen Ravenel, một Tiểu thư quý tộc nhút nhát, anh đã quyết tâm chiếm hữu nàng. Nếu anh phải lấy đức hạnh của nàng để đảm bảo nàng phải kết hôn với anh, thì càng tốt. . .

Một vẻ đẹp cần được che chở

Helen đã có rất ít tiếp xúc với thế giới lấp lánh, hoài nghi của xã hội London. Tuy nhiên, sự quyến rũ kiên quyết của Rhys đã đánh thức một niềm đam mê mãnh liệt lẫn nhau giữa hai người. Lớn lên trong sự nuôi dạy dịu dàng Helen mang một niềm tin cứng đầu rằng chỉ có nàng mới có thể thuần phục được người chồng ngỗ ngược của mình. Khi kẻ thù của Rhys âm mưu chống lại họ, Helen phải tin tưởng anh khi thổ lộ bí mật đen tối nhất của nàng. Những rủi ro là không thể tưởng tượng được. . . phần thưởng, một đời hạnh phúc không gì sánh được. Và tất cả bắt đầu với...

Kết hôn với Winterborne

(Nguồn Amazon)

CHƯƠNG 1

"Ngài Winterboner, một người phụ nữ đang ở đây để gặp ngài."

Rhys nhìn lên từ đồng thư trên bàn với vẻ cau có.

Thư ký riêng của anh, bà Fernsby, đứng trước ngưỡng cửa văn phòng riêng của anh, đôi mắt sắc bén sau cặp kính tròn. Bà là một người phụ nữ gọn gàng, đứng tuổi và hơi bụ bẫm.

"Bà biết tôi không tiếp khách vào giờ này mà." Đó là nghi thức buổi sáng của anh để dành nửa giờ đầu tiên trong ngày để đọc thư trong sự im lặng không bị gián đoạn.

"Vâng, thưa ngài, nhưng người khách là một Quý cô, và cô ấy –"

"Tôi không quan tâm nếu cô ta có là Nữ hoàng máu lạnh," anh cắt ngang. "Bảo cô ta đi đi."

Đôi môi của bà Fernsby mím lại thành một dấu gạch ngang không tán thành. Bà rời đi ngay lập tức, gót giày chạm sàn lộp cộp của tiếng súng.

Rhys quay sự chú ý của mình vào bức thư trước mặt. Mất bình tĩnh là điều xa xỉ, anh hiếm khi cho phép bản thân, nhưng trong tuần qua, anh đã bị xâm chiếm bởi một sự u ám buồn bã đè nặng lên mọi suy nghĩ và nhịp tim, và khiến anh muốn đả kích bất cứ ai trong tầm tay.

Tất cả chỉ vì một người phụ nữ mà anh biết rõ hơn là anh muốn.

Tiểu thư Helen Ravenel. . . một người cô gái có giáo dục, hồn nhiên, nhút nhát, quý phái. Tất cả mọi thứ mà anh không có.

Cuộc đính hôn của họ đã kéo dài chỉ hai tuần trước khi Rhys tìm cách hủy hoại nó. Lần cuối cùng nhìn thấy Helen, anh đã thiếu kiên nhẫn và hung hăng, cuối cùng đã hôn nàng theo cách mà anh muốn rất lâu. Nàng

cứng ngắc trong vòng tay anh, từ chối anh. Sự khinh bỉ của nàng không thể rõ ràng hơn. Cảnh tượng đã kết thúc trong nước mắt của nàng, sự giận dữ của anh.

Ngày hôm sau, Kathleen, Quý bà Trenear, người đã kết hôn với anh trai quá cố của Helen, đã đến thông báo với anh rằng Helen rất đau khổ, nàng nằm liệt giường vì chứng đau nửa đầu.

“Cô ấy không bao giờ muốn gặp lại anh nữa,” Quý bà Kathleen đã thẳng thừng thông báo cho anh.

Rhys không thể đổ lỗi cho Helen vì đã huỷ bỏ lễ đính hôn. Rõ ràng họ là một sự không phù hợp. Nó chống lại các sắp đặt của Chúa rằng anh nên lấy con gái của một gia đình người Anh có tước vị về làm vợ. Mặc dù có tài sản lớn, Rhys lại không có cách cư xử hoặc sự giáo dục của một quý ông. Anh cũng không có vẻ ngoài của một quý ông, với nước da ngăm đen, mái tóc đen, và cơ bắp của một người quen với lao động nặng nhọc.

Đến năm ba mươi tuổi, anh đã xây dựng trung tâm thương mại Winterborne's, từ cửa hàng nhỏ của cha mình trên phố High, thành cửa hàng bách hóa lớn nhất thế giới. Anh sở hữu các nhà máy, nhà kho, đất nông nghiệp, chuồng ngựa, cửa hiệu giặt ủi, và các tòa nhà dân cư. Anh ở trong hội đồng quản trị của các công ty vận chuyển và đường sắt. Nhưng bất kể anh đạt được gì, anh sẽ không bao giờ vượt qua được những hạn chế của việc sinh ra là con trai một chủ hiệu tạp hóa xứ Wales.

Suy nghĩ của anh bị gián đoạn bởi một tiếng gõ cửa khác. Ngẫu nhiên, anh liếc nhìn lên khi bà Fernsby trở lại văn phòng của mình.

"Bà muốn gì?" anh căn vặn.

Người thư ký nâng gọng kính khi bà trả lời một cách kiên quyết. “Trừ khi ngài muốn tống cổ Quý cô ấy bằng vũ lực, cô ấy vẫn khăng khăng ở lại cho đến khi ngài nói chuyện với cô ấy.”

Sự khó chịu của Rhys đã biến thành bối rối. Không có người phụ nữ nào đáng kính quen biết anh, hay nói cách khác, lại dám tiếp cận anh một cách táo bạo như vậy. "Tên của cô ta là gì?"

"Cô ấy không nói."

Anh lắc đầu không tin. Làm thế nào mà người khách này lại đi qua được các văn phòng bên ngoài? Anh đã trả tiền thuê một đội quân nhỏ để ngăn anh phải đối phó với sự gián đoạn kiểu này. Một ý tưởng ngớ ngẩn đã nảy ra với anh, và mặc dù anh đã bác bỏ nó ngay lập tức, mạch đập của anh tăng lên nhanh chóng.

"Cô ấy trông như thế nào?" anh lẩm bẩm hỏi.

"Cô ấy mặc bộ đồ tang, với tấm màn che trên mặt. Dáng người mảnh khảnh, và giọng nói nhẹ nhàng." Sau một hồi do dự, bà nói thêm với một giọng khô khan, "Đặc biệt nhấn mạnh về "phòng vẽ"."

Chợt nhận ra, Rhys cảm thấy ngực mình thắt lại xung quanh một cơn khát khao sâu thẳm. "Chúa ơi," anh lẩm bẩm. Có vẻ như không có khả năng Helen sẽ đến với anh. Nhưng bằng cách nào đó anh biết là cô đã ở đây, anh biết điều đó đến tận xương tuỷ của anh. Không nói thêm lời nào nữa, anh đứng dậy và đi qua bà Fernsby với những sải chân dài.

"Ngài Winterborne," bà thư ký kêu lên, đi theo anh. "Ngài đang mặc áo sơ mi. Áo khoác của ngài –"

Rhys hiếm khi nghe lời bà khi anh rời khỏi cái góc của anh trong văn phòng và bước vào một căn phòng giải trí với những chiếc ghế bọc da.

Anh dừng lại đột ngột khi nhìn thấy vị khách, hơi thở của anh trở nên gấp gáp.

Mặc dù tấm màn tang che giấu khuôn mặt Helen, nhưng anh nhận ra tư thế hoàn hảo và dáng người mảnh dẻ của nàng.

Anh buộc mình phải thu hẹp khoảng cách giữa họ. Không thể nói một lời, anh đứng trước mặt nàng, gần như nghẹn ngào vì phần nộ, và hít vào mùi hương ngọt ngào của nàng với sự tham lam bất lực. Anh ngay

lập tức bị kích thích bởi sự hiện diện của nàng, da thịt anh nóng lên, nhịp tim đập nhanh và dữ dội.

Từ một trong những căn phòng gắn liền với phòng giải trí, tiếng gõ nhẹ của máy đánh chữ lấp vào sự im lặng.

Thật là điên rồ khi Helen đến đây mà không có người đi kèm. Danh tiếng của nàng sẽ bị phá hủy. Nàng phải rời khỏi phòng giải trí và được gửi về nhà trước khi bất cứ ai nhận ra nàng là ai.

Nhưng trước tiên Rhys phải tìm ra nàng muốn gì. Mặc dù nàng được che chở và ngây thơ, nhưng nàng không phải là một kẻ ngốc. Nàng sẽ không phạm phải một rủi ro lớn như vậy mà không có lý do chính đáng.

Anh liếc nhìn bà Fernsby. "Khách của tôi sẽ sớm rời đi. Trong khi đó, hãy chắc chắn rằng chúng tôi không bị làm phiền."

"Vâng thưa ngài."

Ánh mắt anh quay lại với Helen.

"Đến đây," anh nói cộc cằn và dẫn đường đến văn phòng của anh.

Nàng đi cùng anh mà không nói lời nào, váy nàng xào xạc khi chúng cọ vào hai bên hành lang. Trang phục của nàng đã lỗi thời và hơi tồi tàn, vẻ ngoài dường như rơi vào thời điểm khó khăn. Có phải đó là lý do nàng ở đây? Có phải gia đình Ravenel rất cần tiền đến mức tuyệt vọng đến nỗi nàng đã thay đổi suy nghĩ về việc hạ thấp bản thân để trở thành vợ của anh?

Chúa ơi, Rhys nghĩ với dự đoán nghiệt ngã, anh sẽ thích nàng phải cầu xin anh tiếp nhận lại nàng. Dĩ nhiên, anh sẽ không, nhưng anh sẽ cho nàng nếm trải sự đau khổ mà anh đã phải chịu đựng trong tuần qua. Bất cứ ai đã từng dám qua mặt anh sẽ đảm bảo với nàng rằng sẽ không có sự tha thứ hay thương xót nào sau đó.

Họ bước vào văn phòng của anh, một nơi rộng rãi và yên tĩnh với cửa sổ kính hai lớp rộng và thảm dày, mềm mại. Ở trung tâm của căn phòng,

một bàn làm việc gỗ óc chó đã được chất đồng với các chồng thư từ và tài liệu.

Sau khi đóng cửa, Rhys đi đến bàn của mình, nhặt một chiếc đồng hồ cát và nâng nó lên trong một cử chỉ có chủ ý. Cát sẽ chảy xuống khoang dưới trong chính xác mười lăm phút. Anh cảm thấy cần phải đưa ra quan điểm rằng hiện giờ họ đang ở trong thế giới của anh, nơi thời gian là quan trọng, và anh đang kiểm soát.

Anh quay sang Helen với một cái nhíu mày nhạo báng. “Tuần trước tôi đã được nói rằng em – “

Nhưng giọng nói của anh tắt ngấm khi Helen đẩy tấm mạng che lên và nhìn chăm chăm vào anh với sự kiên nhẫn, dịu dàng đã tàn phá anh ngay từ lần đầu tiên. Đôi mắt nàng là một màu xanh bạc của những đám mây trôi qua ánh trăng. Những lọn tóc thẳng, mượt mà, mái tóc vàng óng ả, đã được tết lại gọn gàng vào một búi tóc, nhưng một lọn sáng lấp lánh đã trượt khỏi những chiếc lược gài và lung lẳng trước tai trái của nàng.

Chết tiệt nàng, chết tiệt nàng vì quá xinh đẹp.

“Hãy tha thứ cho em,” Helen nói, ánh mắt cô nhìn thẳng vào anh. “Đây là cơ hội đầu tiên em có thể tìm đến với anh.”

“Em không nên ở đây.”

“Có những điều em cần phải thảo luận với anh.” Nàng liếc nhìn một cái ghế rụt rè. “Làm ơn, nếu anh không thấy phiền . . .”

“Aye, mời ngồi.” Nhưng Rhys không có động thái giúp nàng. Vì Helen sẽ không bao giờ coi anh là một quý ông, anh sẽ bị nguyên rủa nếu anh hành động như một quý ông. Anh nửa ngồi, nửa dựa vào bàn, khoanh tay trước ngực. “Em không có nhiều thời gian,” anh nói một cách kiên quyết, hất đầu về phía chiếc đồng hồ cát. “Em nên sử dụng nó tốt hơn.”

Helen ngồi trên ghế, sắp xếp lại váy và tháo găng tay ra bằng những ngón tay khéo léo ở đầu ngón tay.

Khỏe miệng Rhys khô khốc khi nhìn thấy những ngón tay mảnh khảnh của nàng nổi lên từ đôi găng tay đen. Nàng đã chơi đàn piano cho anh tại Eversby Priory, địa sản của gia đình nàng. Anh đã bị mê hoặc bởi sự nhanh nhẹn của đôi tay nàng, nhảy nhót và lướt qua những phím đàn như những con chim nhỏ màu trắng. Vì lý do nào đó, nàng vẫn đeo chiếc nhẫn hứa hôn mà anh đã tặng nàng, viên kim cương cắt hình hoa hồng hoàn hảo nổi bật trên chiếc găng tay.

Sau khi đẩy tấm mạng che mặt xuống để nó rơi xuống lưng nàng như một màn sương mù tăm tối, Helen dám nhìn thẳng vào mắt anh trong giây lát. Màu sắc mềm mại thấm vào má nàng. "Winterborne, em đã không yêu cầu chị dâu đến gặp anh tuần trước. Lúc đó em cảm thấy không khỏe, nhưng em đã biết những gì Kathleen dự định – “

“Bà ấy nói em bị ốm.”

“Em bị đau đầu, đó là tất cả - “

“Có vẻ như tôi là nguyên nhân.”

“Kathleen đã làm điều đó đi quá xa – “

“Theo bà ấy, em đã nói rằng em không bao giờ muốn gặp lại tôi nữa.”

Đôi má nàng ửng hồng. “Em ước gì chị ấy đã không nói điều đó,” nàng thốt lên, trông rất bức tức và xấu hổ. “Em không có ý như vậy. Đầu em đang nứt ra và em đang cố gắng hiểu điều gì đã xảy ra ngày hôm trước. Khi anh đến thăm, và – “ nàng rời ánh mắt khỏi anh và nhìn xuống vạt áo của mình, ánh sáng từ cửa sổ trượt trên tóc nàng. Bàn tay nàng siết chặt và nắm lại, như thể nàng đang cầm thứ gì đó mỏng manh giữa lòng bàn tay. “Em cần nói chuyện với anh về điều đó,” nàng nói khẽ. “Em muốn rất nhiều. . . đạt được một sự hiểu biết với anh.”

Một cái gì đó bên trong anh đã chết. Rhys đã bị tiếp cận vì tiền bởi quá nhiều người, không nhận ra điều gì sắp xảy ra. Helen không khác gì họ, cố gắng giành lấy lợi thế cho mình. Mặc dù anh không thể đổ lỗi cho nàng vì điều đó, nhưng anh không thể chịu đựng khi nghe bất cứ lý do

hợp lý nào mà nàng đã nghĩ ra về việc anh nợ nàng bao nhiêu, và tại sao. Anh thà đưa tiền cho nàng ngay lập tức và chấm dứt mọi thứ.

Chúa biết tại sao anh đã nuôi dưỡng một vài hy vọng mờ nhạt, ngu ngốc rằng nàng có thể muốn bất cứ thứ gì từ anh ngoài tiền. Đây là cách thế giới đã luôn luôn vận động, và sẽ luôn luôn như vậy. Đàn ông tìm phụ nữ đẹp, còn phụ nữ đánh đổi sắc đẹp của họ để lấy của cải. Anh đã làm giảm giá trị của Helen bằng cách đặt những móng vuốt thấp kém của mình lên nàng, và giờ nàng sẽ đòi bồi thường.

Anh đi vòng qua phía bên kia bàn, rút ra một ngăn kéo và rút sổ séc cho một tài khoản riêng. Lấy một cây bút, anh viết một chi phiếu mười nghìn bảng. Sau khi ghi chú bên lề trái của cuốn sổ để tham khảo cho riêng mình, anh quay lại với Helen và đưa nó cho nàng.

“Không có ai biết nó đến từ đâu,” anh nói với giọng điệu kinh doanh. “Nếu em không có tài khoản ngân hàng, tôi sẽ mở một tài khoản cho em.” Không có ngân hàng nào cho phép một người phụ nữ lập một tài khoản riêng cho chính mình. “Tôi hứa rằng nó sẽ được xử lý kín đáo.”

Helen ngờ ngác nhìn anh, rồi liếc nhìn tấm séc. “Tại sao anh – “. Nàng hít vào một hơi thở nhanh khi nhìn thấy số tiền. Ánh mắt kinh hoàng của nàng bay về phía anh. “Tại sao?” Nàng hỏi, hơi thở gấp gáp.

Bối rối trước phản ứng của nàng, Rhys cau mày. “Em nói rằng em muốn đạt được một sự hiểu biết. Đó là ý nghĩa của nó.”

“Không, ý em là. . . Ý em là em muốn chúng ta hiểu nhau.” Nàng dò dẫm xé tờ séc thành những mảnh nhỏ. “Em không cần tiền. Và ngay cả khi em cần nó, em sẽ không bao giờ yêu cầu anh.” Những mảnh giấy bay trong không khí như những bông tuyết.

Choáng váng, anh nhìn nàng làm công việc ngăn ngừa với khối tài sản nhỏ mà anh đã đưa cho nàng. Một sự pha trộn giữa thất vọng và bối rối tràn ngập trong anh khi anh nhận ra rằng anh đã đọc nhầm nàng. Nàng muốn cái quái gì từ anh? Tại sao nàng lại ở đây?

Helen hít một hơi dài, và một hơi khác, từ từ lấy lại bình tĩnh. Nàng đứng dậy và đến gần anh. “Có một thứ gì đó như . . . lợi nhuận . . . tại bất động sản của gia đình em. Bây giờ chúng em đã có điều kiện để cung cấp hồi môn cho em và các em gái của em.”

Rhys nhìn chăm chăm vào nàng, mặt anh đeo một tấm mặt nạ cứng, trong khi não anh cố gắng tiếp nhận những gì nàng đang nói. Nàng đã đến quá gần. Hương thơm nhẹ của nàng, mùi vani và hoa lan, ngấm vào phổi anh với từng hơi thở. Cơ thể anh nóng lên. Anh muốn đỡ nàng nằm ngửa ra, trên mặt bàn của anh –

Với một nỗ lực, anh đẩy hình ảnh lẫn quẩn đó ra khỏi tâm trí mình. Ở đây trong môi trường kinh doanh của văn phòng anh, mặc quần áo văn minh và giày oxford bóng bẩy, anh chưa bao giờ cảm thấy mình là một kẻ vũ phu. Mong muốn thiết lập ngay cả một khoảng cách nhỏ giữa họ, anh rút lui và va vào cạnh bàn. Anh buộc phải tiếp tục tư thế nửa ngồi trong khi Helen tiếp tục tiến lên, cho đến khi váy của nàng chạm nhẹ vào đầu gối anh.

Nàng có thể là một nhân vật trong một câu chuyện cổ tích xứ Wales, một nữ thần được hình thành từ màn sương ngoài hồ. Có một cái gì đó khác lạ về sự tinh tế của làn da trắng sứ của nàng, và sự tương phản bắt mắt giữa hàng mi và lông mày tối màu với mái tóc vàng ánh bạc của nàng. Và đôi mắt đó, sự trong mờ mát mẻ chứa trong vành tối.

Nàng đã nói điều gì đó về lợi nhuận. Cái đó nghĩa là gì? Một gia tài bất ngờ? Một món quà? Có lẽ một khoản đầu tư sinh lợi, mặc dù điều đó là không thể, trong bối cảnh gia đình Ravenel khét tiếng vì thiếu trách nhiệm về tài chính. Dù đó là bất ngờ nào đi chăng nữa, thì Helen dường như tin rằng những rắc rối tài chính của gia đình nàng đã kết thúc. Nếu đó là sự thật, thì bất kỳ người đàn ông nào ở London cũng sẽ là lựa chọn của nàng.

Nàng đã đặt tương lai của mình vào nguy cơ, khi đến với anh. Danh tiếng của nàng đã bị đe dọa. Anh có thể đã tàn phá nàng ngay tại văn

phòng của anh, và không ai có thể nhắc một ngón tay để giúp nàng. Điều duy nhất giữ an toàn cho nàng là Rhys không muốn phá hủy thứ gì đó đáng yêu và mỏng manh như người phụ nữ này.

Vì lợi ích của nàng, anh phải đưa nàng ra khỏi toà nhà Winterborne's một cách nhanh chóng và kín đáo nhất có thể. Với một nỗ lực, anh nhìn qua đầu nàng và tập trung vào một điểm xa trên bức tường ốp gỗ.

"Tôi sẽ hộ tống em ra khỏi tòa nhà qua một lối đi riêng," anh lầm bầm. "Em có thể trở về nhà mà không có người hộ tống."

"Em sẽ không giải thoát anh khỏi việc đính hôn của chúng ta," Helen nói nhẹ nhàng.

Ánh mắt anh quay lại nhìn nàng, trong khi một vết đâm sâu khác đâm vào ngực anh. Helen thậm chí không chớp mắt, chỉ kiên nhẫn chờ đợi phản ứng của anh.

"Tiểu thư của tôi, cả hai chúng ta đều biết rằng tôi là người đàn ông cuối cùng em muốn kết hôn. Ngay từ đầu, tôi đã thấy sự ghê tởm của em đối với tôi."

"Sự ghê tởm ư?"

Bị xúc phạm bởi sự ngạc nhiên giả tạo của nàng, anh tiếp tục một cách tàn bạo. "Em co rút ra khỏi sự đụng chạm của tôi. Em đã không nói chuyện với tôi trong bữa tối. Hầu hết thời gian em không thể thậm chí cho phép mình nhìn đến tôi. Và khi tôi hôn em tuần trước, em đã giật ra và bật khóc."

Anh mong Helen sẽ xấu hổ khi bị lật tẩy khỏi một lời nói dối. Thay vào đó, nàng nhìn anh chăm chú, đôi môi hé mở. "Xin anh," cuối cùng nàng nói, "Anh hãy tha thứ cho em. Em đã quá xấu hổ. Em phải cố gắng rất nhiều để vượt qua nó. Khi em cư xử theo cách đó, nó chẳng liên quan gì đến sự ghê tởm cả. Sự thật là, em đã lo lắng vì anh. Bởi vì . . ." Một vệt đỏ thẫm lan từ cổ cao của chiếc váy nàng đang mặc đến mép tóc. "Vì anh rất hấp dẫn," nàng tiếp tục lúng túng, mạnh mẽ và trần tục,

“và em không muốn khiến anh nghĩ rằng em thật ngốc nghếch. Ngày hôm trước, đó. . . đó là nụ hôn đầu tiên của em. Em đã không biết phải làm gì, và em cảm thấy. . . khá choáng ngợp.”

Đâu đó trong sự hỗn loạn của tâm trí, Rhys nghĩ rằng thật tốt khi anh đang dựa vào bàn làm việc. Nếu không, chân anh sẽ sụm xuống. Có thể đó là những gì anh đã cảm nhận là sự khinh bỉ thực sự lại là sự nhút nhát? Đó là những gì anh đã nghĩ là sự khinh miệt? Anh cảm thấy một cảm giác vỡ vụn, như thể trái tim anh đang nứt vỡ. Helen đã dễ dàng hạ gục anh làm sao. Chỉ một vài từ, và anh sẵn sàng quỳ xuống trước nàng.

Nụ hôn đầu tiên của nàng, và anh đã lấy nó mà không cần hỏi.

Chưa bao giờ anh cần đóng vai một người quyến rũ lành nghề. Phụ nữ luôn dễ dàng có sẵn với anh, và họ có vẻ hài lòng với bất cứ điều gì anh quan tâm trên giường. Thậm chí đã có những người quý bà bây giờ và kể cả sau này: vợ của một nhà ngoại giao, một nữ bá tước có chồng đi công tác xa. Họ đã ca ngợi anh về sức mạnh, sức chịu đựng và vật đàn ông to lớn của anh, và họ không đòi hỏi thêm bất cứ điều gì.

Về thể xác và bản chất, anh cứng rắn như đá phiến đào từ sườn Elidir Fawr, ngọn núi ở Llanberis, nơi anh sinh ra. Anh không biết gì về cách cư xử tốt hay có giáo dục. Có những vết sẹo thường trực trên tay anh sau nhiều năm làm nghề xây dựng và chất hàng hóa lên các toa xe giao hàng. Anh nặng gấp đôi trọng lượng của Helen, và cơ bắp như một con bò đực, và nếu anh lao vào nàng như cách anh đã làm với những người phụ nữ khác, anh sẽ xé toạc nàng ra mà không cần phải cố gắng.

Thánh thần địa ngục ời. Anh đã nghĩ gì ngay từ đầu? Anh không bao giờ nên để bản thân mình cân nhắc ý tưởng kết hôn với nàng. Nhưng anh đã quá mù quáng bởi tham vọng của chính mình và bởi sự ngọt ngào và vẻ đẹp hoàn hảo của Helen, để xem xét đầy đủ hậu quả đối với nàng.

Cay đắng với nhận thức về những hạn chế của chính mình, anh nói với giọng thấp, “Nước chảy dưới chân cầu. Chẳng mấy chốc, em sẽ có

mùa vũ hội đầu tiên và em sẽ gặp người đàn ông mà em muốn. Ma quỷ biết đó không phải tôi.”

Anh bắt đầu đứng dậy, nhưng Helen lại càng tiến lại gần, đứng giữa hai chân dang rộng của anh. Áp lực do dự của bàn tay nàng đặt lên ngực anh khiến dự vọng găm rú qua anh. Rhys chìm xuống bàn một cách yếu ớt, tất cả sức mạnh của anh tập trung vào việc duy trì sự tự chủ vỡ vụn của mình. Anh sợ mình sẽ kéo nàng xuống sàn cùng anh. Nuốt chửng nàng.

“Anh sẽ . . . anh sẽ hôn em lần nữa chứ?” Nàng hỏi.

Anh nhắm mắt, thở hỗn hển, giận dữ với nàng. Thật là một trò đùa mà Định mệnh đã chơi với anh, ném sinh vật mỏng manh này vào con đường của anh để trừng phạt anh vì đã leo lên cao hơn địa vị của mình. Để nhắc nhở anh về những gì anh không bao giờ có thể trở thành.

“Tôi không phải là một quý ông,” anh nói khàn khàn. “Ngay cả đối với em.”

“Anh không phải là một quý ông. Nhưng anh lịch lãm.”

Không ai từng nói với anh một điều như vậy. Trước sự tuyệt vọng của anh, anh nhận ra đó không phải là anh. Hai tay anh nắm chặt các cạnh bàn cho đến khi mặt gỗ dường như nứt ra.

“Cariad. . . Không có gì lịch lãm với cách mà tôi muốn em.” Anh giật mình vì sự trù ối đã buột ra, một thứ anh chưa từng sử dụng với ai.

Anh cảm thấy Helen chạm vào quai hàm anh, đầu ngón tay nàng chạm vào những đốm lửa mát lạnh trên da anh.

Tất cả các cơ bắp của anh bị căng cứng, cơ thể anh biến thành thép.

“Hãy cứ thử đi,” anh nghe tiếng nàng thì thầm. “Với em.”

Và cái miệng mềm mại của nàng áp vào miệng anh.

CHƯƠNG 2

Rụt rè Helen cọ đôi môi của mình trên môi Winterborne, cố gắng dỗ dành một phản ứng từ anh. Nhưng không có áp lực trả lời. Không có gợi ý khuyến khích.

Sau một lúc, nàng ngập ngừng lùi lại.

Hơi thở ngắt quãng, anh như một con chó canh gác nhìn chăm chăm vào nàng.

Với một cơn tuyệt vọng chìm xuống bụng, Helen tự hỏi phải làm gì tiếp theo.

Nàng biết rất ít về đàn ông. Hầu như không có gì. Ngay từ khi còn nhỏ, nàng và các em gái của mình, Pandora và Cassandra, đã sống ẩn dật tại trang viên của gia đình họ. Những người hầu nam ở Eversby Priory luôn luôn cung kính, và những người thuê đất và thương nhân trong thị trấn luôn giữ một khoảng cách tôn trọng với ba cô con gái của bá tước.

Bị bố mẹ bỏ qua và bị phớt lờ bởi anh trai Theo, người đã dành phần lớn cuộc đời ngắn ngủi của mình ở trường nội trú hoặc ở London, Helen đã chuyển sang thế giới nội tâm của sách và trí tưởng tượng. Những người cầu hôn của nàng là Romeo, Heathcliff, Mr. Darcy, Edward Rochester, Sir Lancelot, Sydney Carton và một loạt các hoàng tử tóc vàng trong truyện cổ tích.

Dường như nàng sẽ không bao giờ được tán tỉnh bởi một người đàn ông thực sự, chỉ là những con người tưởng tượng. Nhưng hai tháng trước, Devon, người anh họ gần đây đã thừa kế tước hiệu của Theo, đã mời người bạn Rhys Winterborne đến chơi Giáng sinh với gia đình và mọi thứ đã thay đổi.

Lần đầu tiên Helen từng thấy Mr. Winterborne là ngày anh được đưa đến điền trang với một cái chân bị gãy. Trong một sự kiện gây sốc, khi Devon và Winterborne đi từ London đến Hampshire, đoàn tàu của họ đã va chạm với một số toa xe chở hàng. Thật kỳ diệu, cả hai người đàn ông đã sống sót sau vụ tai nạn, nhưng họ đã bị chấn thương kéo dài.

Do đó, kỳ nghỉ ngắn ngủi của Winterborne đã bị biến thành một kỳ nghỉ dài gần một tháng tại Eversby Priory, cho đến khi anh được chữa lành đủ để trở về London. Ngay cả khi bị thương, anh cũng tỏa ra một sức mạnh ý chí mà Helen đã thấy thú vị như nó không đáng lo ngại. Chống lại mọi quy tắc thích hợp, nàng đã giúp chăm sóc anh. Nàng đã khẳng khẳng làm việc đó, như một vấn đề thực tế. Mặc dù nàng đã thực hiện nó dưới vỏ bọc đơn giản của lòng trắc ẩn, nhưng đó không phải là lý do duy nhất. Sự thật là, nàng chưa bao giờ bị mê hoặc bởi bất kỳ ai như nàng đang bị mê hoặc bởi người lạ mặt to lớn, tóc đen này với giọng nói như tiếng nhạc thô ráp.

Khi tình trạng của anh đã được cải thiện, Winterborne đã yêu cầu sự đồng hành của nàng, khẳng khẳng đòi nàng đọc sách và nói chuyện với anh hàng giờ. Không ai trong cuộc đời Helen, đã từng quan tâm đến nàng như vậy.

Winterborne đẹp trai một cách ấn tượng, không phải theo cách của các hoàng tử trong truyện cổ tích, mà với một vẻ nam tính không khoan nhượng khiến thần kinh của nàng nhảy lên mỗi khi anh đến gần. Các góc cạnh của khuôn mặt anh đậm nét, chiếc mũi cứng cáp, đôi môi đầy đặn và sắc nét. Làn da anh không nhợt nhạt một cách thời trang mà có màu gỗ sồi sáng và tóc anh khá đen. Không có dáng vẻ quý tộc nào ở anh, không có dấu hiệu của sự uể oải được ân sủng. Anh tinh tế, thông minh sắc sảo, nhưng có một cái gì đó không hoàn toàn văn minh thuộc về anh. Một dấu hiệu nguy hiểm, một sự âm ỉ bên dưới bề mặt.

Sau khi anh rời Hampshire, trang viên thật buồn tẻ và yên tĩnh, những ngày đơn điệu. Helen đã bị ám ảnh bởi những suy nghĩ về anh. . .

sự quyến rũ bên dưới lớp vỏ thô cứng của anh . . . nụ cười không thường xuyên nhưng rực rỡ.

Trước sự bối rối của nàng, anh dường như không muốn tiếp nhận lại nàng. Niềm kiêu hãnh của anh đã bị tổn thương bởi những gì có vẻ là một sự từ chối vô cảm, và nàng khao khát được xoa dịu nó. Giá như nàng có thể quay ngược đồng hồ về ngày anh hôn nàng tại Ravenel House, nàng sẽ làm cho tình huống khác đi nhiều. Chỉ là nàng đã bị anh đe dọa sâu sắc. Anh đã hôn nàng, đặt tay lên nàng và nàng đã phản ứng với sự thất vọng giạt mình. Sau một vài lời cay nghiệt, anh đã rời đi. Đó là lần cuối cùng nàng nhìn thấy anh cho đến bây giờ.

Nếu đã có một vài lời tán tỉnh trong thời con gái của nàng, một hoặc hai nụ hôn bị đánh cắp từ một chàng trai trẻ, thì có lẽ là cuộc chạm trán với Winterborne sẽ chẳng có gì đáng báo động. Nhưng nàng lại không có kinh nghiệm gì cả. Và Winterborne lại không phải là một cậu bé ngây thơ, mà là một người đàn ông trưởng thành.

Phần kỳ lạ, bí mật mà nàng không thể thú nhận với bất cứ ai, đó là bất chấp sự đau khổ của nàng về những gì đã xảy ra, nàng đã bắt đầu mơ mỗi đêm về việc Winterborne ấn miệng rất mạnh vào nàng, hết lần này đến lần khác. Trong một vài giấc mơ, anh sẽ bắt đầu tháo chiếc váy của nàng ra, hôn nàng ngày càng hấp dẫn và mạnh mẽ hơn, tất cả đều dẫn đến một kết luận bí ẩn nào đó. Nàng đã thức dậy khó thở và kích động, và nóng lên với sự xấu hổ.

Một cơn hỗn loạn giống như vậy đánh thức trong bụng nàng khi nàng ngược nhìn anh. “Hãy chỉ cho em cách anh muốn được hôn,” nàng nói, giọng nàng hơi run rẩy. “Hãy dạy em cách làm hài lòng anh.”

Trước sự ngạc nhiên của nàng, một khóe miệng anh cong lên với sự thích thú khinh bỉ. “Bảo đảm cho cuộc cá cược của em sao?”

Nàng bối rối nhìn anh. “Bảo đảm cái gì. . . của em.”

“Em muốn giữ tôi trên một cái móc,” anh làm rõ, “cho đến khi em chắc chắn về lợi nhuận của Trenear.”

Helen bối rối và đau đớn vì sự khinh miệt trong giọng điệu của anh. “Tại sao anh lại không thể tin rằng em muốn cưới anh vì những lý do khác ngoài tiền?”

“Lý do duy nhất em chấp nhận tôi là vì em không có của hồi môn.”

"Đó không phải sự thật - "

Anh tiếp tục như thể anh không nghe thấy. “Em cần kết hôn với một trong những người cùng tầng lớp của em, Quý cô của tôi. Một người đàn ông với cách cư xử đẹp và một phả hệ tốt. Anh ta sẽ biết cách đối xử với em. Anh ta sẽ giữ em trong một ngôi nhà ở nông thôn, nơi em sẽ chăm sóc hoa lan của mình và đọc những cuốn sách của em - ”

“Điều đó mà ngược lại với những gì em cần,” Helen bùng nổ. Đó không phải là tất cả như nàng nói một cách kiên quyết, nhưng nàng quá tuyệt vọng để quan tâm. Rõ ràng anh có ý đuổi nàng đi. Làm thế nào nàng có thể thuyết phục anh rằng nàng thực sự muốn anh?

“Em đã dành cả đời để đọc về cuộc sống mà những người khác đang có,” nàng tiếp tục. “Thế giới của em. . . rất nhỏ. Không ai tin em sẽ lớn lên nếu em không được giữ gìn và bảo vệ. Giống như một bông hoa trong nhà kính. Nếu em kết hôn với một trong những người cùng tầng lớp với em, như anh nói, sẽ không ai nhìn em như chính bản thân em. Chỉ có những gì em được cho là.”

“Tại sao em nghĩ tôi sẽ khác?”

"Bởi vì đó là anh."

Anh bắn cho nàng một cái nhìn cảnh cáo khiến nàng nhớ đến tia sáng trên lưỡi dao. Sau một khoảng im lặng dị thường, anh nói một cách thô bạo. “Em đã biết quá ít người. Về nhà đi, Helen. Em sẽ tìm thấy ai đó trong Mùa lễ hội, và sau đó em sẽ cảm ơn Chúa, trên đầu gối của em, rằng em đã không kết hôn với tôi.”

Helen cảm thấy mắt mình đau nhói. Làm thế nào mà mọi thứ lại bị hủy hoại nhanh chóng như vậy? Làm thế nào nàng có thể mất anh dễ dàng như vậy? Đau khổ và hối hận, nàng nói, “Kathleen đã không thay mặt em để nói chuyện với anh. Chị ấy nghĩ rằng chị ấy đang bảo vệ em, nhưng – “

“Bà ấy đã bảo vệ em.”

“Em đã không muốn được bảo vệ khỏi anh.” Chiến đấu cho sự điềm tĩnh giống như cố gắng chạy qua bãi cát: Nàng không thể tìm thấy lực kéo giữa những góc độ thay đổi của cảm xúc. Trước sự thống khổ của nàng, nước mắt nàng trào ra và một tiếng nức nở kịch liệt thoát ra khỏi nàng. “Em đã đi ngủ với một cơn đau nửa đầu trong suốt một ngày,” nàng tiếp tục, “và khi em thức dậy vào sáng hôm sau, lễ đính hôn của chúng ta đã tan vỡ và em đã mất anh và em thậm chí còn mất – “

“Helen, đừng.”

“Em nghĩ đó chỉ là một sự hiểu lầm. Em nghĩ nếu em nói chuyện trực tiếp với anh, mọi thứ sẽ được sắp xếp theo thứ tự, và – “. Một tiếng nức nở khác làm nàng nghẹn ngào. Nàng đã quá mệt mỏi với cảm xúc đến nỗi nàng chỉ biết mơ hồ về Rhys đang lượn quanh mình, với lấy nàng và giặt tay anh lại.

“Không. Đừng khóc. Vì Chúa, Helen – “

“Anh không có ý đẩy em đi. Anh đã không biết phải làm gì. Làm thế nào anh có thể làm cho em muốn anh một lần nữa?”

Nàng đã mong đợi một câu trả lời nhạo báng, hoặc thậm chí là một điều gì đó thương hại. Điều cuối cùng nàng mong đợi là tiếng rì rầm run rẩy của anh.

“Anh muốn em, cariad. Anh muốn em quá nhiều đến chết tiệt.”

Nàng chớp mắt nhìn anh qua một vệt mờ hoang mang, hít vào trong những tiếng nấc cụt, như một đứa trẻ. Trong khoảnh khắc tiếp theo, anh đã kéo mạnh nàng áp vào anh.

"Nín đi." Giọng anh rơi xuống quăng tám sâu hơn, một sự đụng chạm mềm mại như nhung áp vào tai nàng. "Nín đi nào, bychan, cô gái nhỏ, con bồ câu của anh. Không có gì đáng để em phải rơi nước mắt."

"Chính là anh."

Winterborne lặng đi. Sau một phút, một tay anh đưa đến quai hàm nàng, ngón tay cái của anh xóa đi một giọt nước mắt. Ống tay áo của anh đã được cuộn lên đến khuỷu tay, theo cách của thợ mộc hoặc của một người nông dân. Cẳng tay của anh rất nặng nề và nhiều lông, cổ tay dày. Có một điều gì đó đáng kinh ngạc về cảm giác an ủi khi được bao bọc trong vòng tay mạnh mẽ của anh. Một mùi hương thô ráp, dễ chịu bám lấy anh, một hỗn hợp của mùi vải lanh, mùi da đàn ông sạch sẽ, và mùi xà phòng cạo râu.

Nàng cảm thấy anh hướng mặt nàng lên cao hết sức nâng niu. Hơi thở của anh phả vào má nàng, mang theo mùi bạc hà. Nhận ra điều anh định làm, nàng nhắm mắt lại, dạ dày nàng nhấc lên như thể sàn nhà vừa biến mất dưới chân nàng.

Một sự đụng chạm nóng bỏng ở môi trên của nàng, mềm mại đến mức nàng hiếm khi cảm thấy nó. Một cái chạm khác ở khóe miệng nhạy cảm, rồi đến môi dưới của nàng, kết thúc bằng một cú kéo mạnh.

Bàn tay rảnh rỗi của anh trượt xuống dưới tấm mạng che của nàng để ghì chặt gáy nàng. Miệng anh đến miệng nàng trong một cái vuốt ve ngắn ngủi, mượt mà khác. Đầu ngón tay cái của anh lướt trên môi dưới của nàng, chà xát nhẹ nhàng vào bề mặt dịu dàng. Sự cọ xát của hàm râu mới nhú làm tăng cảm giác, kích thích đầu dây thần kinh của nàng. Nàng bất ngờ cảm thấy lâng lâng; Phổi của nàng như bị rút hết không khí.

Môi anh trở lại môi nàng, và nàng trở nên căng thẳng, lịm đi vì anh hôn nàng mạnh hơn, lâu hơn, như cách anh đã làm trong những giấc mơ của nàng. Dường như hiểu được nàng muốn gì, anh dỗ dành nàng. Lúng túng, nàng hé miệng đón sự đụng chạm của lưỡi anh, bất lực nhận lấy

hương vị của anh, mùi bạc hà và hơi nóng và mát lạnh, khi anh bắt đầu nếm nấp nàng với cơn đói chậm chạp tạo ra một cảm giác rần rật chạy khắp cơ thể nàng. Hai cánh tay nàng vòng qua cổ anh, bàn tay nàng luồn vào mái tóc đen dày của anh, những lọn tóc khẽ uốn quanh ngón tay nàng. Phải, đây là thứ nàng cần, miệng anh ngậm lấy miệng nàng, trong khi anh ôm nàng như thể anh không thể kéo nàng đủ gần, đủ chặt.

Nàng chưa bao giờ tưởng tượng rằng một người đàn ông sẽ hôn nàng như thể anh ta đang cố gắng hít nàng vào, như thể những nụ hôn là những vầng thơ, hoặc mật ong được thu thập bằng lưỡi của anh. Nắm chặt đầu nàng trong tay, anh ngửa nó ra sau và kéo đôi môi hé mở dọc theo cổ nàng, rúc vào và nếm làn da mềm mại. Nàng thở hổn hển khi anh tìm thấy một nơi nhạy cảm, đầu gối nàng chùng xuống cho đến khi chúng gần như không thể đỡ nổi cân nặng của nàng. Anh ôm nàng sát hơn, miệng anh quay lại thêm khát nàng. Không có suy nghĩ, không có ý chí, không có gì ngoài một mớ hỗn độn của bóng tối và dục vọng, trong khi Winterborne hôn nàng với khát vọng mù quáng, tàn khốc đến mức nàng gần như có thể cảm nhận được linh hồn anh đang gọi mình.

Và rồi anh dừng lại. Với sự đột ngột, anh nhấc miệng anh khỏi nàng và giật cánh tay nàng khỏi cổ anh. Một âm thanh phản đối buột ra khỏi cổ họng Helen khi anh đẩy nàng sang một bên với lực mạnh hơn mức cần thiết. Ngơ ngác, nàng nhìn Winterborne đi đến cửa sổ. Mặc dù anh đang hồi phục sau tai nạn tàu hỏa với tốc độ vượt trội, anh vẫn bước đi với một đôi chân yếu ớt. Quay lưng về phía nàng, anh tập trung vào ốc đảo xanh xa xôi của Hyde Park. Khi anh đặt một bên nắm đấm vào khung cửa sổ, nàng thấy tay anh đang run rẩy.

Cuối cùng anh thở ra một tiếng nặng nề. "Anh không nên làm điều đó."

"Em muốn anh làm điều đó." Helen đỏ mặt vì sự cầu tiến của chính mình. "Em . . . chỉ ước lần đầu tiên được như thế."

Anh im lặng, kéo mạnh vào cổ áo sơ mi cứng ngắc.

Thấy chiếc đồng hồ cát trống rỗng, Helen lang thang đến bàn làm việc và quay ngược chiếc đồng hồ. “Em đáng ra nên cưới mở hơn với anh.” Nàng nhìn dòng cát như nó đo được từng giây phút khao khát đang trôi qua. “Em rất khó nói với mọi người về những suy nghĩ và cảm nhận của em. Và em đã lo lắng về điều mà Kathleen đã nói, rằng anh chỉ nghĩ về em. . . ờ, như là một giải thưởng để có được. Em sợ rằng chị ấy có thể đã đúng.”

Winterborne quay lại và đặt lưng vào tường, hai tay khoanh trước ngực. “Bà ấy nói đúng,” anh làm nàng ngạc nhiên khi nói. Khóe miệng anh nhếch lên. “Em đẹp như ánh trăng, cariad, và anh không phải là một người đàn ông đáng kính. Anh là một đấu sỹ từ Bắc Wales, với sở thích về những thứ tốt đẹp. Aye, em là một giải thưởng cho anh. Em sẽ luôn luôn là thế. Nhưng anh đã muốn em nhiều hơn thế.”

Ánh sáng của niềm vui mà Helen cảm thấy từ lời khen đã biến mất khi anh kết thúc. “Tại sao anh lại nói như vậy trong thì quá khứ?” Nàng hỏi và chớp chớp mắt. “Anh . . . anh vẫn muốn em chứ?”

“Đây không phải là vấn đề anh muốn gì. Trenear sẽ không bao giờ đồng ý với sự kết hợp này.”

“Anh ấy là người đề xuất sự kết hợp này ngay từ đầu. Miễn là em nói rõ ràng em đã sẵn sàng kết hôn với anh, em chắc chắn anh ấy sẽ đồng ý.”

Một khoảng im lặng kéo dài. “Sau đó, không ai nói với em.”

Helen liếc nhìn anh dò hỏi.

Nhét tay vào túi quần, Winterborne nói, “Anh đã cư xử rất tệ, cái ngày mà Kathleen đến thăm. Sau khi bà ấy nói với anh rằng em không còn muốn gặp lại anh nữa, anh – “, anh rũ xuống, miệng nhăn nhó.

“Anh đã làm gì?” Helen nhắc nhở, lông mày nàng nhíu lại.

“Đây không phải là vấn đề. Trenear đã làm gián đoạn khi anh ta đến tìm bà ấy. Anh ấy và anh suýt đã đánh nhau.”

“Gián đoạn gì? Anh đã làm gì?”

Anh nhìn đi chỗ khác, hàm anh cong lên. “Anh đã xúc phạm bà ấy. Với một đề xuất.”

Đôi mắt Helen mở to. “Anh đã muốn nói gì?”

“Tất nhiên là anh đã không có ý gì,” anh trả lời sắc nhọn. “Anh đã không đặt một ngón tay vào bà ấy. Anh đã muốn em. Anh không có hứng thú với một con chuột nhỏ, anh chỉ cảm giận bà ấy vì đã can thiệp.”

Helen gửi cho anh một ánh mắt trách móc. “Anh vẫn còn nợ chị ấy một lời xin lỗi.”

“Bà ta cũng nợ anh,” anh vặn lại, “trả giá cho anh một người vợ.”

Mặc dù Helen đã cố gắng chỉ ra những sai sót trong lý luận của anh, nàng vẫn tặc lưỡi. Đã được nuôi dưỡng trong một gia đình khét tiếng vì sự nóng nảy và ý chí bướng bỉnh, nàng biết giá trị của việc chọn đúng thời điểm để giúp ai đó nhìn nhận lỗi lầm của mình. Hiện tại, Winterborne đã quá hối tiếc cho sự phẫn nộ của mình để thừa nhận bất kỳ hành vi sai trái nào.

Nhưng anh thực sự đã cư xử rất tệ và ngay cả khi Kathleen tha thứ cho anh, thì chắc chắn rằng Devon sẽ không bao giờ như vậy.

Devon đã yêu điên cuồng với Kathleen, và cùng với đó là tất cả sự ghen tị và sự chiếm hữu đã khiến các thế hệ nhà Ravenels phải lao đao. Nếu Devon có phần hiểu lý lẽ hơn so với một vài bá tước trước đó, thì không nói làm gì. Bất kỳ người đàn ông nào làm cho Kathleen sợ hãi hoặc bị xúc phạm sẽ nhận được cơn thịnh nộ vĩnh cửu của anh ta.

Vì vậy, đây là lý do tại sao Devon đã rút lại sự chấp thuận của anh ta về việc đính hôn một cách nhanh chóng. Nhưng thực tế là cả anh ta và Kathleen đều không đề cập đến bất cứ điều gì với Helen đang tỏ ra phẫn nộ. Chúa ơi, họ sẽ khăng khăng coi nàng như một đứa trẻ đến bao giờ?

“Chúng ta có thể trốn đi,” nàng nói một cách miễn cưỡng, mặc dù ý tưởng đó không mấy hấp dẫn đối với nàng.

Winterborne cau có. “Anh sẽ có một đám cưới ở nhà thờ hoặc không có gì cả. Nếu chúng ta bỏ trốn, sẽ không ai tin rằng em sẵn sàng đi cùng anh. Anh sẽ bị nguyên rủa nếu anh nói với mọi người rằng anh phải bắt cóc cô dâu của mình.”

“Không có sự lựa chọn nào sao.”

Lại một khoảnh khắc im lặng kéo dài, đến nỗi Helen cảm thấy tất cả những sợi lông trên cánh tay mình bên dưới tay áo đều dựng lên.

"Có."

Khuôn mặt anh đã thay đổi, đôi mắt anh như thú săn mồi. Tính toán. Bộ dáng này, nàng hiểu trong nháy mắt, là phiên bản của Winterborne mà mọi người sợ hãi và kính trọng, một tên cướp biển cải trang thành thuyền trưởng của ngành công nghiệp.

“Có một sự lựa chọn,” anh nói, “đó là để anh lên giường với em.”

CHƯƠNG 3

Hỗn loạn là những thứ trong suy nghĩ của Helen, nàng lùi đến một trong những tủ sách nhỏ ở góc văn phòng.

“Em không hiểu,” nàng nói, mặc dù nàng đã rất sợ về những việc nàng đã làm.

Winterborne chậm rãi rình mò phía sau nàng. “Trenear sẽ không dễ yên sau khi anh ta phát hiện ra em đã bị hủy hoại.”

“Em sẽ không bị hủy hoại.” Nàng dường như trở nên khó thở hơn từng phút. Chiếc corset của nàng thít lấy người nàng như một bộ hàm sắt.

“Nhưng em muốn cưới anh.” Tiếp cận nàng, anh đặt tay lên kệ sách, dồn nàng vào góc tường. “Đúng không?”

Về mặt đạo đức, gian dâm là một trọng tội. Trên thực tế, những rủi ro khi ngủ với anh là rất lớn.

Một ý nghĩ kinh khủng làm cạn kiệt màu sắc trên khuôn mặt nàng. Điều gì sẽ xảy ra nếu Winterborne ngủ với nàng và sau đó từ chối kết hôn với nàng? Điều gì sẽ xảy ra nếu anh ta có ý muốn báo thù đến mức anh ta có thể làm mất danh dự và bỏ rơi nàng? Sẽ không có quý ông nào hỏi cưới nàng. Mọi hy vọng có được một ngôi nhà và gia đình của riêng của nàng sẽ bị mất. Nàng sẽ trở thành gánh nặng cho những người thân của mình, bị kết án với một cuộc sống xấu hổ và phụ thuộc. Nếu nàng thụ thai, nàng và con của nàng sẽ bị xã hội ruồng bỏ. Và ngay cả khi nàng không có con, thì sự ô nhục của nàng vẫn sẽ hủy hoại các em gái của nàng về triển vọng hôn nhân.

“Làm thế nào em có thể tin tưởng rằng anh sẽ làm điều đúng đắn sau đó?” Nàng hỏi.

Biểu hiện của Winterborne tối sầm lại. “Đặt vấn đề về nhân cách của anh sang một bên, em nghĩ Trenear sẽ để anh sống được bao lâu nếu anh thử làm một điều như thế? Trước khi màn đêm buông xuống, anh ta đã sẵn lòng anh và giết chết anh như một con nai hiến tế.”

“Anh ấy chắc chắn sẽ làm như vậy.” Nàng nói một cách láu lỉnh.

Anh lờ đi câu nói của nàng. “Anh sẽ không bao giờ bỏ rơi em. Nếu anh đưa em lên giường, em sẽ là của anh, chắc chắn nếu chúng ta thề điều đó trên một hòn đá thề.”

“Đó là gì?”

“Một nghi lễ đám cưới ở quê anh tại xứ Wales. Một người đàn ông và một người phụ nữ trao đổi lời thề với một hòn đá được giữ giữa hai bàn tay nắm lại của họ. Sau buổi lễ, họ cùng nhau ném đá xuống hồ và trái đất trở thành một phần trong lời thề của họ. Từ đó trở đi, họ gắn bó với nhau chừng nào trái đất còn tồn tại.” Ánh mắt anh khóa chặt vào nàng. “Hãy cho anh những gì anh yêu cầu, và em sẽ không bao giờ muốn bất cứ điều gì nữa.”

Anh lại áp đảo nàng. Helen cảm thấy một lớp mồ hôi mỏng toát ra từ da đầu đến lòng bàn chân. “Em cần thời gian để xem xét điều đó,” nàng nói.

Quyết tâm của Winterborne dường như được nuôi dưỡng từ sự đau khổ của nàng. “Anh sẽ chu cấp cho em tiền và tài sản của riêng em. Một cuộc sống ổn định. Một cung điện, và thị trấn xung quanh nó, và hàng loạt người hầu sẵn sàng chờ đợi trong tay em và dưới chân em. Cái giá phải trả không quá cao. Tất cả những gì em phải làm là lên giường với anh.”

Helen đưa tay lên xoa xoa thái dương đang đau nhói của mình, hy vọng rằng một cơn đau nửa đầu khác không xảy ra. “Chúng ta không thể

chỉ nói rằng em đã bị hủy hoại sao? Devon sẽ tin lời em.”

Winterborne lắc đầu trước khi nàng hoàn thành câu hỏi. “Anh sẽ cần một khoản thanh toán nghiêm túc. Đó là cách mà một thỏa thuận bị ràng buộc trong kinh doanh.”

“Đây không phải là một cuộc đàm phán kinh doanh,” nàng phản đối.

Anh kiên quyết. “Anh muốn có sự đảm bảo trong trường hợp em đổi ý trước đám cưới.”

“Em sẽ không làm điều đó. Anh có tin tưởng em không?”

“Aye. Nhưng anh sẽ tin tưởng em nhiều hơn sau khi chúng ta ngủ cùng nhau.”

Người đàn ông này thật không thể chịu nổi. Helen loay hoay tìm một giải pháp khác, một số ý kiến để phản đối lại anh, nhưng nàng có thể cảm nhận được anh trở nên khó gần hơn với mỗi giây trôi qua.

“Đây là về niềm tự hào của anh,” nàng phần nộ nói. “Anh bị tổn thương và tức giận vì anh nghĩ em đã từ chối anh, và bây giờ anh muốn trừng phạt em mặc dù đó không phải là lỗi của em.”

“Một sự trừng phạt sao?” Đôi lông mày đen nhếch lên nhạo báng. “Không phải năm phút trước em đã nhiệt tình đáp lại những nụ hôn của anh sao.”

“Đề nghị của anh liên quan đến nhiều hơn so với một nụ hôn.”

“Đó không phải là một đề nghị,” anh thông báo cho nàng với giọng điệu thực-tế-nó-phải-thế. “Đó là một tối hậu thư.”

Helen nhìn anh chằm chằm.

Lựa chọn duy nhất của nàng là từ chối. Một ngày nào đó nàng sẽ gặp một người đàn ông đủ điều kiện mà gia đình nàng sẽ chấp thuận. Một thành viên của giới quý tộc, nhạt nhẽo và dè dặt, với cái trán hói. Anh ta sẽ mong muốn nàng thực hiện những ý kiến của anh ta chứ không phải theo mong muốn của riêng nàng. Và cuộc sống của nàng sẽ được lên kế hoạch không phải do nàng, Năm này qua năm khác.

Kết hôn với Winterborne, thì khác. . .

Vẫn còn rất nhiều điều nàng đã không hiểu về anh. Điều gì sẽ xảy ra với một người phụ nữ có chồng sở hữu cửa hàng bách hóa lớn nhất thế giới? Những người mà nàng sẽ làm quen, và những hoạt động nào sẽ lấp đầy những ngày của nàng? Và bản thân Winterborne, người thường xuyên mang dáng dấp của một người đã có nhiều hơn một vài cuộc cãi vã với cả thế giới và không bao giờ tha thứ . . . Cuộc sống sẽ như thế nào khi là vợ của anh? Cuộc sống của anh rộng lớn đến mức nàng có thể dễ dàng tưởng tượng mình bị lạc trong đó.

Nhận ra rằng anh đang theo dõi nàng chăm chú, cảnh giác với mọi sắc thái biểu hiện của nàng, nàng quay lưng lại với anh. Hàng sách phía trên đầu nàng, danh mục, sách hướng dẫn, sổ cái. Nhưng thấp hơn, giữa một loạt sách ứng dụng, nàng thấy một bộ sưu tập những gì dường như là các tiêu đề về thực vật. Nàng chớp mắt và nhìn chúng kỹ hơn: Bromeliads; Là một chuyên luận ngắn gọn về quản lý nhà kính; Họ và các loài phong lan: Những loại hoa lan thông thường; và phương pháp trồng lan.

Những cuốn sách về hoa lan không thể có trong văn phòng của anh do tình cờ.

Trồng hoa lan đã là một sở thích sâu sắc của Helen ngay từ khi mẹ nàng qua đời năm năm trước, để lại một bộ sưu tập khoảng hai trăm cây lan trong chậu. Vì không ai khác trong gia đình có xu hướng chăm sóc cho những cây hoa này, Helen đã tự mình nhận chăm chúng. Hoa lan là loài cây đòi hỏi, rắc rối, mỗi cây đều có khí chất riêng. Lúc đầu Helen không thấy thích thú với trách nhiệm mà nàng tự nguyện, nhưng theo thời gian, nàng đã trở nên tận tụy với hoa lan này.

Như nàng đã từng nói với Kathleen, đôi khi người ta phải yêu một cái gì đó trước khi nó trở nên đáng yêu.

Nàng chạm vào bìa sách mạ vàng bằng một đầu ngón tay do dự, vạch ra mép của một bông hoa vẽ tay. “Từ khi nào anh có được những thứ này?” Nàng hỏi.

Giọng nói của Winterborne đến từ phía sau nàng. “Sau khi em cho anh một chậu phong lan. Anh cần phải biết cách chăm sóc nó.”

Vài tuần trước, anh đã đến ăn tối tại Ravenel House, và Helen đã bốc đồng tặng một trong những chậu hoa lan của nàng cho anh. Một chậu Blue Vanda quý hiếm, loài thực vật quý giá và ôn hòa nhất của nàng. Mặc dù anh không có vẻ đặc biệt say mê về món quà, anh đã cảm ơn nàng và nhận nó một cách nghiêm túc. Nhưng vào thời điểm cuộc đính hôn của họ đã bị phá vỡ, anh đã gửi trả lại.

Trước sự kinh ngạc của Helen, nàng đã phát hiện ra rằng cái cây nhạy cảm đã phát triển mạnh dưới sự chăm sóc của anh.

“Anh tự chăm sóc nó,” nàng nói. “Em đã tự hỏi về điều đó.”

“Tất nhiên anh đã làm. Anh không có ý định trượt bài kiểm tra của em.”

“Đó không phải là một bài kiểm tra, đó là một món quà.”

“Nếu em nói vậy.”

Bực tức, Helen quay lại đối mặt với anh. “Em hoàn toàn mong đợi anh sẽ làm nó chết héo, và em dự định kết hôn với anh bất kể điều gì.”

Khóe môi anh nhếch lên. “Nhưng anh đã không làm thế.”

Helen im lặng, cố gắng cân bằng tất cả những suy nghĩ và cảm xúc của mình trước khi đưa ra quyết định khó khăn nhất trong cuộc đời. Nhưng nó thực sự phức tạp? Hôn nhân luôn là một rủi ro.

Người ta không bao giờ biết một người đàn ông có thể trở thành một người chồng như thế nào.

Lần cuối cùng, Helen cho phép mình cân nhắc lựa chọn rời đi. Nàng tưởng tượng đi ra khỏi văn phòng của anh, bước vào cỗ xe của gia đình và quay trở lại Ravenel House ở South Audley. Và mọi chuyện sẽ tốt hơn

và thực sự kết thúc. Tương lai của nàng sẽ giống hệt với bất kỳ phụ nữ trẻ nào ở vị trí của nàng. Nàng sẽ có một Mùa vũ hội ở Luân Đôn và nhiều điệu nhảy và những bữa tối với những người cầu hôn văn minh, tất cả đều dẫn đến hôn nhân với một người đàn ông không bao giờ hiểu nàng cũng như nàng hiểu về anh ta. Nàng sẽ làm hết sức mình để không bao giờ nhìn lại khoảnh khắc này và tự hỏi điều gì sẽ xảy ra, hoặc những gì nàng có thể trở thành, nếu nàng nói đồng ý.

Nàng nghĩ về cuộc trò chuyện mà nàng đã có với người quản gia, bà Abbott, trước khi rời đi sáng nay. Người quản gia, một người phụ nữ tóc bạc đầy đặn và gọn gàng, từng phục vụ cho dòng họ Ravenel, trong bốn thập kỷ, đã phản đối mạnh mẽ khi nghe tin Helen có ý định ra ngoài vào ban ngày mà không có bạn đồng hành. “Ông chủ sẽ sa thải rất nhiều người trong chúng tôi,” bà đã thốt lên.

“Tôi sẽ nói với ngài Trenear rằng tôi đã trốn đi mà không cho ai biết,” Helen đã nói với bà ấy. “Và tôi sẽ nói rằng tôi đã cho người đánh xe không có sự lựa chọn nào khác ngoài việc đưa tôi đến Bách hoá Winterborne’s, hoặc tôi đe dọa sẽ đi bộ.”

“Tiểu thư của tôi, không có gì đáng để mạo hiểm như vậy!”

Tuy nhiên, khi Helen giải thích rằng nàng có ý định đến thăm Rhys Winterborne với hy vọng cứu vớt lại lễ đính hôn của họ, dường như điều đó đã khiến người quản gia phải suy nghĩ lại.

“Tôi không thể phạm lỗi với cô,” Bà Abbott đã thừa nhận. “Một người đàn ông như vậy. . .”

Helen tò mò nhìn chằm chằm vào bà, chú ý đến cách khuôn mặt bà dịu lại với sự sấm hối mơ màng. “Bà có thực lòng quý trọng ông Winterborne không?”

“Có chứ, thưa cô. Ồ, tôi biết ông ấy đã được gọi một người mới nổi bởi những người ở trong xã hội của ông ấy. Nhưng đối với người London thực sự, hàng trăm ngàn người làm việc mỗi ngày may mắn và

bằng hết sức có thể, thì ông Winterborne là một huyền thoại. Ông ấy đã làm được những gì mà hầu hết mọi người không dám mơ ước. Một anh chàng bán hàng, và bây giờ tất cả mọi người từ nữ hoàng cho đến bất kỳ người ăn xin thông thường nào đều biết tên ông ấy. Nó cho mọi người lý do để hy vọng họ có thể vượt lên trên hoàn cảnh của họ.” Khẽ mỉm cười, người quản gia đã nói thêm, “và không ai có thể phủ nhận ông ấy là một người đẹp trai, giỏi giang, và mọi người đều nói rằng ông ấy có màu nâu như một người gypsy. Bất kỳ người phụ nữ nào, cao hay thấp, đều sẽ bị cám dỗ.”

Helen không thể phủ nhận rằng các điểm thu hút cá nhân của Winterborne nằm trong danh sách mà bà nhắc tới. Một người đàn ông trong thời kỳ hoàng kim, tỏa ra nguồn năng lượng cuốn hút đó, một loại sức sống của loài động vật mà nàng vừa thấy sợ vừa không thể cưỡng lại.

Nhưng có một cái gì đó khác về anh . . . một mối nhử mạnh hơn bất kỳ loại nào khác. Nó xảy ra trong những giây phút âu yếm hiếm hoi của anh với nàng, khi dường như nỗi buồn bị khoá chặt, sâu thẳm trong trái tim nàng sắp vỡ tan ra. Anh là người duy nhất đã từng đến gần nơi mà tâm hồn nàng bị mắc kẹt đó, một ngày nào đó có thể phá tan nỗi cô đơn luôn kìm nén trong nàng.

Nếu nàng kết hôn với Winterborne, nàng có thể sẽ hối hận. Nhưng gần như không nhiều như nàng sẽ hối tiếc nếu nàng không nắm lấy cơ hội.

Gần như kỳ diệu, mọi thứ tự sắp xếp trong não nàng. Một cảm giác bình tĩnh lắng xuống trong nàng khi con đường của nàng trở nên rõ ràng hơn.

Hít một hơi thật sâu, nàng ngược nhìn anh. “Được,” nàng nói. “Em đồng ý với tối hậu thư của anh.”

CHƯƠNG 4

Trong vài giây, Rhys không biết phản ứng như thế nào. Hoặc là Helen không hiểu những gì nàng nói, hoặc anh đã nghe nhầm.

“Tại đây và bây giờ,” anh làm rõ. “Em sẽ để anh –” anh cố gắng nghĩ ra một từ đàng hoàng – “cùng với em,” anh tiếp tục, “như một người đàn ông với vợ của mình.”

“Vâng,” Helen nói một cách bình tĩnh, gây sốc cho anh một lần nữa. Khuôn mặt của nàng rất nhợt nhạt, với những vết màu đỏ lan trên gò má. Nhưng nàng không nhìn vào vô định. Nàng có ý đó.

Phải có một nhược điểm, một vài cạm bẫy sẽ được phát hiện sau đó, nhưng anh không thể đoán được nó có thể là gì. Nàng đã nói đồng ý. Chỉ trong vòng vài phút, nàng sẽ ở trên giường anh. Khóa thân. Ý nghĩ đó làm cho tim và phổi anh đập thành thịch bên trong lồng ngực bị thít chặt.

Sự mạnh mẽ thường ngày của anh đã không có tác dụng trong tình huống này. Helen dễ bị tổn thương và vô tội.

Đó sẽ là làm tình, không phải giao cấu.

Mà anh thì không biết gì về việc làm tình.

Đồ chết tiệt.

Trong dịp hiếm hoi khi anh đã từng thực sự quý mến của một quý cô thượng lưu, cô ta muốn được làm một cách thô bạo, như thể anh là một tên vũ phu đơn thuần, không có khả năng dịu dàng. Rhys đã đánh giá cao việc không phải giả vờ thân mật. Anh không phải là Byron, không phải là người sành điệu về sự quyến rũ của thơ ca. Anh là một người xứ

Wales có sức chịu đựng. Đối với kỹ thuật và lãng mạn, thì rõ ràng đó là điều tốt nhất để dành cho người Pháp.

Nhưng Helen là một trinh nữ. Sẽ có máu. Đau đớn. Khả năng có cả nước mắt. Điều gì sẽ xảy ra nếu anh không thể đủ dịu dàng? Nếu nàng trở nên căng thẳng thì sao? Chuyện gì xảy ra nếu –

“Em có hai điều kiện,” Helen mạo hiểm. “Trước tiên, em muốn trở về nhà trước giờ ăn tối. Và thứ hai . . .” Mặt nàng chuyển sang màu của củ cải đường. “Em muốn đổi chiếc nhẫn này lấy một chiếc khác.”

Ánh mắt anh rơi xuống bàn tay trái của nàng. Đêm anh cầu hôn, anh đã tặng nàng một viên kim cương cắt hình hoa hồng hoàn hảo có kích thước bằng quả trứng cút. Viên đá vô giá đã được phát hiện tại mỏ Kimberley của Nam Phi, được cắt bởi một nhà đá quý nổi tiếng ở Paris, và đặt trong một đồ trang sức bằng bạch kim của thợ kim hoàn bậc thầy của Bách hoá Winterborne, Paul Sauveterre.

Thấy vẻ mặt bối rối của anh, Helen rút rè giải thích, “Em không thích nó.”

“Em đã nói với anh rằng em thích nó khi anh đeo nó cho em.”

“Nói chính xác, em đã không thực sự nói điều đó. Đó chỉ là em không nói rằng em không thích nó. Nhưng em đã quyết định thẳng thắn với anh từ bây giờ, để tránh những hiểu lầm trong tương lai.”

Rhys cảm thấy bối rối khi nhận ra rằng Helen chưa bao giờ thích chiếc nhẫn mà anh đã chọn cho nàng. Nhưng anh hiểu rằng bây giờ nàng đang cố gắng thẳng thắn với anh, mặc dù nàng đang có một nỗ lực thật tuyệt vời.

Trong quá khứ, mọi ý kiến của Helen, đã bị gia đình nàng phớt lờ hoặc chà đạp. Và có lẽ, anh nên làm tốt hơn. Anh có thể đã hỏi nàng loại đá và kiểu dáng nào nàng thích, thay vì quyết định thứ mà anh muốn nàng có.

Đưa tay nắm lấy tay nàng, anh nâng nó lên để nhìn gần hơn vào chiếc nhẫn lấp lánh. “Anh sẽ mua cho em một viên kim cương có kích thước bằng một chiếc bánh Giáng sinh.”

“Lạy Chúa, không,” Helen nói vội vàng, làm anh ngạc nhiên lần nữa. “Chỉ là ngược lại. Nó nằm rất cao trên ngón tay của em, anh thấy không? Nó trượt từ bên này sang bên kia, và làm cho em khó khăn khi chơi piano hoặc viết một lá thư. Em thích một viên đá nhỏ hơn nhiều.” Nàng dừng lại. “Một cái gì đó khác với một viên kim cương.”

“Tại sao không phải là một viên kim cương?”

“Thật ra, em không thích chúng. Em cho rằng em sẽ không phiền với một viên kim cương nhỏ trông giống như những hạt mưa hay những ngôi sao nhỏ. Nhưng những cái lớn thì thật lạnh và cứng.”

“À, vì chúng là kim cương.” Rhys bắn cho nàng một cái nhìn chế nhạo. “Anh sẽ cho mang lên một khay nhẫn.”

Một nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt nàng. “Cảm ơn anh.”

“Em còn muốn gì nữa?” anh hỏi. “Một chiếc xe bốn ngựa kéo? Vòng cổ? Long thú?”

Nàng lắc đầu.

“Phải có một cái gì đó.” Anh muốn phủ lên nàng bằng những món quà xa hoa, khiến nàng hiểu anh chuẩn bị làm gì cho nàng.

“Em không thể nghĩ được bất cứ điều gì.”

“Một cây đàn piano chẳng?” Khi anh cảm thấy những ngón tay nàng vô tình siết chặt, anh tiếp tục, “Một cây đàn piano dùng cho buổi hòa nhạc lớn của Brinsmead, được cấp bằng sáng chế và thùng đàn bằng gỗ gụ Chippendale.”

Nàng khẽ cười. “Mọi chi tiết đều có trong đầu anh. Vâng. Em rất thích có một cây đàn piano. Sau khi chúng ta kết hôn, em sẽ chơi cho anh nghe bất cứ khi nào anh muốn.”

Ý tưởng đó xâm chiếm lấy anh. Anh sẽ thư giãn vào những buổi tối và xem nàng chơi piano. Sau đó, anh sẽ đưa nàng về phòng anh và cởi quần áo của nàng một cách chậm rãi, và hôn từng inch trên người nàng. Có vẻ như không có khả năng tạo vật từ ánh trăng và âm nhạc này thực sự là của mình. Anh cảm thấy hoang mang, cần phải đảm bảo rằng nàng sẽ không bị đánh cắp khỏi anh.

Anh cẩn thận rút chiếc nhẫn kim cương khỏi ngón tay nàng và rà ngón tay cái qua vết lõm mờ do dải vàng để lại. Cảm giác thật tuyệt khi chạm vào nàng, nhận thức về sự mềm mại, ngọt ngào của nàng chảy qua anh. Anh buộc mình buông tay trước khi anh tàn phá nàng ở đó ngay trong văn phòng. Anh phải suy nghĩ. Sắp xếp mọi thứ.

“Người đánh xe của em đang đợi ở đâu?” anh hỏi.

“Tại chuồng ngựa phía sau Bách hoá.”

“Một chiếc xe ngựa không huy hiệu.”

“Không, cỗ xe của gia đình,” nàng trả lời hồn nhiên.

Quá nhiều cho sự thận trọng, Rhys nghĩ một cách hư hỏng, và ra hiệu cho nàng đến trước anh tại bàn làm việc. “Em hãy viết một ghi chú và anh sẽ gửi nó cho anh ta.”

Helen ngồi vào chỗ của anh. “Khi nào em sẽ để anh ta quay lại?”

“Hãy nói với anh ta rằng anh ta được tự do trong phần còn lại của ngày. Anh sẽ trông nom em được đưa về nhà an toàn.”

“Em có thể gửi tin nhắn cho các em của em, để chúng không phải lo lắng không?”

“Aye. Họ có biết em đã đi đâu không?”

“Có, và họ rất hài lòng. Cả hai đều thích anh.”

“Hoặc ít nhất là với cửa hàng bách hoá của anh,” anh nói.

Helen cố gắng nín cười khi nàng rút ra một tờ giấy viết thư từ khay bạc.

Theo lời mời của anh, gia đình Ravenel đã đến thăm Bách hoá Winterborne's vào một buổi tối, sau giờ mở cửa. Vì họ vẫn còn để tang cho ngài bá tước quá cố, các hoạt động của họ ở nơi công cộng bị hạn chế. Trong khoảng hai giờ, cặp song sinh, Cassandra và Pandora, đã xoay sở được một vùng lãnh thổ ấn tượng. Họ đã ở bên nhau với sự phấn khích trước các tủ trưng bày những hàng hóa mới nhất, thời trang nhất, những chiếc hộp và quầy kính chứa đầy phụ kiện, mỹ phẩm và đồ trang trí.

Anh nhận thấy Helen đang nhìn chăm chăm trong sự bối rối vào cây bút máy trên bàn.

“Có một cái hộp mực bên trong vỏ bút,” anh nói, đi vòng quanh bàn làm việc với nàng. “Ấn nhẹ vào đầu bút khi em viết.”

Cầm chiếc bút lên một cách cẩn thận, nàng dung nó đánh dấu và dừng lại trong sự ngạc nhiên khi cây bút tạo ra một đường thẳng trên tờ giấy.

“Em chưa bao giờ nhìn thấy cái này trước đó à?” anh hỏi.

Helen lắc đầu. “Ngài Trenear thích một cây bút thông thường và một lọ mực. Ngài ấy nói loại bút này dễ bị rò rỉ.”

“Chúng thường bị như vậy,” anh nói. “Nhưng đây là một thiết kế mới, có kim để điều chỉnh dòng chảy.”

Anh nhìn nàng thử nghiệm cây bút, viết tên nàng bằng chữ viết nắn nót. Khi viết xong, nàng nghiêng cứu nó một lát, và gạch bỏ tên họ. Rhys dựa vào nàng từ phía sau, hai tay anh choàng hai bên người nàng khi nàng viết lại. Họ cùng nhau nhìn chăm chăm vào tờ giấy.

Quý bà Helen Winterborne

“Đó là một cái tên dễ thương,” anh nghe thấy Helen thì thầm.

“Không cao quý như Ravenel.”

Helen xoay người trên ghế để ngược nhìn anh. “Em đã vinh dự nhận nó là của em.”

Rhys đã quen với việc được tặng bốc mọi lúc, bởi vô số người muốn những thứ từ anh. Thông thường anh có thể đọc động cơ của họ dễ dàng như thể họ viết ra trong không khí trên đầu họ. Nhưng đôi mắt của Helen trong sáng và thành thật, như thể nàng thực sự có ý đó. Nàng không biết gì về thế giới, hay nàng nên kết hôn với người đàn ông nào, và nàng sẽ chỉ nhận ra sai lầm của mình khi quá muộn để khắc phục nó. Nếu anh có bất kỳ sự đàng hoàng nào, anh sẽ gửi nàng đi ngay lúc này.

Nhưng ánh mắt anh rơi xuống cái tên nàng đã viết. . . Quý bà Helen Winterborne. . . và điều đó đã niêm phong số phận của nàng.

“Chúng ta sẽ có một đám cưới hoành tráng,” anh nói. “Vì vậy, tất cả mọi người ở Luân Đôn sẽ biết.”

Helen dường như không đặc biệt thích ý tưởng đó, nhưng nàng cũng không đưa ra lời phản đối.

Vẫn nhìn chăm chăm vào cái tên, anh lơ đãng vuốt ve má nàng bằng một ngón tay dịu dàng. “Hãy nghĩ về những đứa trẻ của chúng ta, cariad. Giòng giống mạnh mẽ xứ Wales kết hợp với huyết thống Ravenel. Chúng sẽ chinh phục thế giới.”

“Thay vào đó, em nghĩ rằng anh sẽ chinh phục thế giới trước khi chúng có cơ hội,” Helen nói, với lấy một tờ giấy mới.

Sau khi nàng viết và niêm phong hai tờ tin nhắn, Rhys đưa chúng đến ngưỡng cửa của văn phòng và gọi cho Bà Fernsby.

Bà Thư ký đáp lại lời triệu tập với sự vội vàng khác thường. Mặc dù cách cư xử của bà vẫn rất chuyên nghiệp như thường lệ, nhưng đôi mắt màu hạt dẻ đằng sau cặp kính tròn của bà ấy sáng lên vì tò mò. Ánh mắt bà lướt qua căn phòng phía sau anh, nhưng đôi vai anh chặn lấy tầm nhìn của bà ta.

“Vâng, thưa ông Winterborne?”

Anh đưa cho bà ta những tờ giấy nhắn. “Mang những tờ giấy này đến chuồng ngựa và đưa chúng cho người lái cỗ xe ngựa của nhà Ravenel.

Tôi muốn chúng được đưa tận tay anh ta.”

Cái tên đã kiếm được một chớp mắt nhanh chóng của bà thư ký. “Đây là Quý cô Helen ạ.”

Đôi mắt anh nheo lại. “Không được nói một từ nào với bất cứ ai.”

“Chắc chắn là không, thưa ông. Còn gì nữa không ạ?”

“Hãy mang cái này đến thợ kim hoàn.” Anh thả chiếc nhẫn kim cương vào bàn tay mở rộng của bà ta.

Bà Fernsby thở hổn hển với trọng lượng lấp lánh giàu có trong lòng bàn tay. “Thiên đường ngọt ngào. Tôi cho rằng ông muốn nói đến thợ kim hoàn bậc thầy, ông Sauveterre?”

“Aye, bảo ông ta mang một khay nhẫn, với kích thước này, phù hợp cho việc hứa hôn. Tôi muốn ông ta tới đây trong vòng nửa giờ.”

“Nếu ông ấy không có sẵn ngay lập tức, tôi sẽ gọi một trong những người khác – “

“Tôi muốn Sauveterre,” anh nhắc lại, “trong văn phòng của tôi, trong vòng nửa giờ.”

Bà Fernsby trả lời với một cái gật đầu mất tập trung, và anh gần như có thể thấy các bánh răng của bộ não nhạy cảm của bà quay tròn khi bà cố gắng ghép lại những gì đang xảy ra.

“Ngoài ra,” Rhys tiếp tục, “huỷ toàn bộ lịch trình của tôi trong phần còn lại của ngày hôm nay.”

Bà thư ký nhìn anh chăm chú. Anh chưa bao giờ đưa ra yêu cầu như vậy trước đây, vì bất kỳ lý do gì. “Cả ngày ạ? Tôi sẽ giải thích điều đó như thế nào?”

Rhys nhún vai sốt ruột. “Bịa ra thứ gì đó. Và nói với những người giúp việc trong nhà rằng tôi dự định dành một buổi chiều yên tĩnh ở nhà với một người khách. Tôi không muốn một linh hồn nào trong tầm mắt trừ khi tôi gọi.” Anh dừng lại, nhìn bà ta chăm chú. “Hãy nói rõ với các nhân viên văn phòng rằng nếu tôi nghe thấy một điều gì đó nhiều hơn

một lời thì thầm về điều này, từ bất kỳ bộ phận nào, tôi sẽ đuổi việc rất nhiều người trong số họ mà không hỏi một câu hỏi nào.”

“Tôi sẽ tự đuổi việc họ,” bà trấn an anh. Tự mình giám sát việc phỏng vấn và tuyển dụng hầu hết các nhân viên văn phòng, bà Fernsby tự hào về sự xuất sắc của họ. “Tuy nhiên, sự thận trọng của họ là vượt quá câu hỏi.” Khép ngón tay lại trên chiếc nhẫn, bà ta nhìn anh suy đoán. “Tôi có thể đề nghị một khay trà không? Quý cô Helen có vẻ khá tinh tế. Giải khát có thể là điều cô ấy cần trong khi chờ đợi thợ kim hoàn.”

Lông mày Rhys nhíu lại với nhau. “Tôi cần phải suy nghĩ về điều đó.”

Bà không thể kìm nén một nụ cười tự mãn. “Không phải thế, thưa ông Winterborne. Đó là những gì ông thuê tôi làm.”

Khi theo dõi bà quay đi, Rhys nghĩ rằng bà Fernsby có thể dễ dàng được tha thứ vì sự tự mãn: bà ấy dễ dàng trở thành một thư ký riêng tốt nhất ở London, thực hiện công việc của mình với hiệu quả vượt trội so với bất kỳ đồng nghiệp nam nào.

Nhiều người đã đề nghị vào thời điểm đó rằng một thư ký nam sẽ phù hợp hơn nhiều với vị trí của một người đàn ông như Rhys. Nhưng anh tin vào bản năng của mình trong những vấn đề như vậy. Anh có thể phát hiện ra những phẩm chất tương tự ở người khác: sự khao khát, quyết tâm, nghị lực, điều đã thúc đẩy anh trên con đường dài, một nhọc từ một người giao hàng đến ông trùm kinh doanh. Nó không quan trọng với anh về nguồn gốc, niềm tin, văn hóa hoặc giới tính của nhân viên. Tất cả những gì anh quan tâm là sự xuất sắc.

Bà Fernsby trở lại sớm với một khay trà được gửi từ nhà hàng trong khu bách hoá. Mặc dù bà thư ký cố gắng giữ vẻ kín đáo khi bà đặt nó lên một chiếc bàn tròn nhỏ, Helen vẫn nhẹ nhàng nói với bà.

“Cảm ơn bà, bà Fernsby.”

Bà thư ký quay sang nàng với niềm vui kinh ngạc. “Hoan nghênh cô, thưa quý cô của tôi. Cô còn yêu cầu gì nữa không ạ?”

Helen mỉm cười. “Không, điều này thật đáng yêu.”

Bà thư ký nán lại trong văn phòng, khăng khăng sắp xếp một chiếc đĩa cho Helen như thể nàng đang đợi Nữ hoàng. Sử dụng một cặp kẹp bạc, bà thò tay vào một cái giỏ nhỏ được trang trí bằng ruy băng trắng, và gấp những chiếc sandwich và bánh ngọt nhỏ xíu vào đĩa.

“Đủ rồi, Fernsby,” Rhys nói. “Bà còn có công việc để làm đấy.”

“Tất nhiên rồi, ông Winterborne.” Bà thư ký gửi cho anh một ánh mắt kín đáo nhưng thiêu đốt khi gác cái kẹp bạc sang một bên.

Rhys đi cùng bà Fernsby đến cửa, và dừng lại với bà ngay ngoài ngưỡng. Họ giữ giọng nói nhỏ, lưu tâm đến việc bị nghe lỏm.

“Bà nhiệt tình quá đấy,” Rhys chế giễu.

Biểu hiện của bà thư ký đã hoàn toàn không còn vui vẻ. “Dành vài giờ ở một mình với ông sẽ phá hủy danh dự của cô ấy. Tôi xin có vài lời với ông, thưa ông, ông nên có ý định chuộc lỗi sau đó.”

Mặc dù Rhys đã không biểu lộ phản ứng ra ngoài, nhưng anh rất ngạc nhiên rằng bà ta lại dám đưa ra yêu cầu như vậy. Bà Fernsby, người trung thành nhất trong tất cả các nhân viên của anh, luôn nhắm mắt làm ngơ và bị điếc cho những hành vi đồi bại trong quá khứ của anh. “Bà chưa bao giờ nói một từ chết tiệt nào về những người phụ nữ mà tôi đã mang đến nhà tôi,” anh lạnh lùng nhận xét. “Tại sao điều này đột nhiên lại làm bà quan tâm?”

“Cô ấy là một quý cô. Một cô gái vô tội. Tôi không tiếp tay để hủy hoại cô ấy.”

Rhys đưa cho bà một cái nhìn cảnh báo. “Tôi đã yêu cầu một khay nhẫn hứa hôn,” anh nói cộc lốc. “Nhưng tôi không thể chuộc lại danh dự của cô ấy trừ khi tôi làm hỏng nó trước. Đi làm công việc của bà đi.”

Bà Fernsby duỗi thẳng cổ và xương sống như một con gà mái hiếu chiến, tiếp tục nhìn anh với sự nghi ngờ rõ ràng. “Vâng, thưa ngài.”

Sau khi đóng cửa, Rhys quay lại với Helen, người đang rót trà. Nàng đã sẵn sàng trên mép ghế, lưng thẳng như một cột thu lôi.

“Anh sẽ uống ít trà chứ?” Nàng hỏi.

Anh lắc đầu, nhìn nàng chăm chú. Bà Fernsby đã đúng: Helen có vẻ tinh tế, nhiều hơn những gì anh nhớ. Cổ tay nhợt nhạt của nàng rất mảnh khảnh, nó hiếm khi có thể chịu được sức nặng của ấm trà. Có lẽ nàng không muốn được đối xử như một bông hoa trong nhà kính, nhưng dường như nàng không có thể chất hơn một bông hoa.

Chúa ơi, làm thế nào để nàng tiếp nhận được các đòi hỏi mà anh sẽ làm với nàng đây?

Nhưng rồi ánh mắt kiên định của nàng bắt gặp anh, và ấn tượng về sự mong manh nhạt dần. Bất cứ điều gì Helen có thể cảm thấy đối với anh, đó không phải sự sợ hãi. Nàng đã đến bên anh, tìm kiếm anh, trong một hành động ý chí và sự táo bạo bất ngờ.

Anh biết tối hậu thư mà anh đưa ra cho nàng là không đứng đắn, mâu thuẫn với tất cả mọi điều anh khao khát, nhưng anh đã không đưa ra một lời nguyên rủa. Đó là cách duy nhất anh có thể chắc chắn để có được nàng. Nếu không, nàng có thể rút lui khỏi lễ đính hôn. Anh không muốn nghĩ về việc anh sẽ biến thành thứ gì khi mất nàng một lần nữa.

Helen khuấy một cục đường vào trà. “Bà Fernsby đã làm việc cho anh bao lâu rồi?”

“Năm năm, kể từ khi bà ấy góa chồng. Chồng bà ấy không chịu nổi một căn bệnh tàn phá.”

Nỗi buồn và sự quan tâm che mờ khuôn mặt nhạy cảm của nàng. “Người đàn bà đau khổ. Làm thế nào mà bà ấy đến làm việc cho anh?”

Mặc dù Rhys thường không thích nói về cuộc sống của nhân viên của mình, nhưng sự quan tâm của Helen, khuyến khích anh tiếp tục. “Bà ấy đã giúp quản lý và điều hành cửa hàng bán vớ và găng tay của chồng mình, điều này giúp bà ấy có một sự hiểu biết vững chắc về kinh doanh

bán lẻ. Sau khi chồng qua đời, bà ấy xin vào làm việc tại Bách hoá Winterborne's. Bà ấy đã nộp đơn làm thư ký cho người quản lý của bộ phận quảng cáo, nhưng người quản lý từ chối phỏng vấn bà, vì ông ta cảm thấy chỉ có một người đàn ông mới có thể đảm nhiệm vị trí đó."

Biểu hiện của Helen không cho thấy một dấu hiệu bất ngờ hay bất đồng. Giống như hầu hết phụ nữ, nàng đã được nuôi dạy để chấp nhận khái niệm ưu thế nam giới trong thế giới kinh doanh.

"Tuy nhiên," Rhys nói, "Fernsby phần nộ với người giám sát tuyển dụng bằng cách yêu cầu nói chuyện trực tiếp với anh. Bà ấy đã bỏ đi ngay lập tức. Khi anh được thông báo về việc đó vào ngày hôm sau, anh đã gửi lời mời tới Fernsby, và phỏng vấn bà ấy. Anh thích sự can đảm và tham vọng của bà ấy, và thuê bà ấy ngay tại chỗ làm thư ký riêng của anh." Anh cười toe toét khi nói thêm, "Bà ấy đã đứng đầu bộ phận quảng cáo kể từ đó."

Helen dường như nghiền ngẫm câu chuyện khi nàng tiếp tục ăn một chiếc sandwich trà, một miếng bánh mì Sally Lunn, và một chiếc bánh nhỏ đến nỗi nó chỉ có thể bao bọc một quả anh đào. "Em không quen với ý tưởng về một người phụ nữ giữ một vị trí giữa những người đàn ông tại một nơi kinh doanh," nàng thừa nhận. "Cha em luôn nói rằng bộ não phụ nữ không đủ để đáp ứng nhu cầu của công việc chuyên môn."

"Em không đồng ý với các hành động của Fernsby à?"

"Em hết lòng tán thành," nàng nói không ngần ngại. "Một người phụ nữ nên có những lựa chọn khác ngoài việc kết hôn hoặc sống cùng gia đình."

Mặc dù có lẽ nàng không có ý định chỉ trích, nhưng nó đã hiển nhiên. Rhys đưa cho nàng một cái nhìn đen tối. "Có lẽ thay vì cầu hôn, anh nên đề nghị em một vị trí bên cạnh các thư ký trong văn phòng."

Tạm dừng với tách trà gần môi, Helen nói, "Em thà cưới anh. Đó cũng sẽ là một cuộc phiêu lưu."

Phần nào người ngoại, Rhys nhặt một chiếc ghế nhẹ bằng một tay và đưa nó lại gần nàng. “Anh sẽ không tin vào cuộc phiêu lưu nếu anh là em. Anh sẽ chăm sóc em và giữ cho em được an toàn.”

Nàng liếc nhìn anh qua mép cốc, đôi mắt mỉm cười. “Ý em là, anh chính là một sự phiêu lưu.”

Rhys cảm thấy nhịp tim đập thành thịch như có một hàng lính chì. Anh luôn thích phụ nữ một cách tình cờ, sưu tầm những đặc ân của họ một cách thoải mái. Không ai trong số họ từng gây ra sự khao khát đau đớn mà Helen dường như đã gợi mở trong tâm hồn anh. Chúa giúp anh, anh không bao giờ có thể để nàng nhận ra sức mạnh mà nàng có trên anh, nếu không anh sẽ bị nàng thương hại.

Trong vài phút, ông Sauveterre, thợ kim hoàn, bước vào văn phòng với một chiếc hộp da lớn màu đen được giữ bằng một tay và một chiếc bàn gấp nhỏ ở tay kia. Ông ta là một người đàn ông nhỏ bé, mảnh khảnh với mái tóc lòa xòa và ánh mắt sắc sảo. Mặc dù Sauveterre đã được sinh ra ở Pháp, ông ta nói tiếng Anh không nhấn nhá, vì đã sống ở London từ khi hai tuổi. Cha của ông ta, một thợ làm kính thành công, đã khuyến khích con trai mình với năng khiếu nghệ thuật và cuối cùng bảo đảm việc học nghề cho ông ta với một thợ kim hoàn. Cuối cùng Sauveterre đã theo học tại một trường nghệ thuật ở Paris, và sau khi tốt nghiệp đã làm việc như một nhà thiết kế ở Paris cho Cartier và Boucheron.

Khi còn trẻ với mong muốn thể hiện chính mình, Sauveterre đã nhảy vào cơ hội trở thành thợ kim hoàn bậc thầy của Winterborne. Ông ta sở hữu kỹ năng dồi dào và tự tin vào tài năng đáng kể của chính mình, nhưng quan trọng là, ông ta biết khi nào nên im miệng. Một thợ kim hoàn giỏi phải bảo vệ bí mật của khách hàng của mình và Sauveterre biết rất nhiều về họ.

Sauveterre cúi đầu khéo léo. “Quý cô của tôi.” Ông ta đặt bao da trên sàn nhà. Ông ta mở chiếc bàn nhỏ trước mặt Helen và rút một cái khay

ra khỏi thùng. “Tôi hiểu cô muốn xem những chiếc nhẫn hứa hôn? Viên kim cương không hợp khẩu vị của cô chăng?”

“Tôi muốn một cái gì đó nhỏ hơn,” Helen nói với ông ta. “Một chiếc nhẫn không gây phiền toái trong công việc may vá hoặc chơi đàn piano.”

Người thợ kim hoàn không chớp mắt khi nghe viên kim cương vô giá được mô tả là một mối phiền toái. “Nhưng tất nhiên, Quý cô của tôi, chúng ta sẽ tìm thấy một cái gì đó phù hợp với cô. Hoặc nếu không, tôi có thể tạo ra bất cứ điều gì cô muốn. Cô có một viên đá quý đặc biệt nào trong tâm trí không?”

Nàng lắc đầu, ánh mắt kinh ngạc của nàng di chuyển trên những chiếc nhẫn lấp lánh xếp dọc theo các hàng bọc nhung đen.

“Có lẽ có một màu mà cô thích?” Sauveterre nhắc.

“Màu xanh da trời.” Nàng liếc nhìn Rhys một cách thận trọng khi trả lời, và anh khẽ gật đầu xác nhận rằng nàng có thể chọn bất cứ thứ gì mình thích.

Cúi xuống lục lợi trong chiếc hòm, người thợ kim hoàn bắt đầu nhanh chóng sắp xếp những chiếc nhẫn trên một cái khay mới. “Những viên ngọc bích. . . aquamarines. . . opal. . . alexandrites. . . ah, và đây là một viên topaz màu xanh, khá hiếm, được khai quật từ dãy núi Ural ở Nga. . .”

Trong ít nhất nửa giờ, Sauveterre ngồi bên cạnh Helen để cho nàng xem những chiếc nhẫn khác nhau và thảo luận về giá trị của những viên đá và các cách lắp ráp. Khi nàng trở nên thoải mái với sự hiện diện của thợ kim hoàn, Helen bắt đầu nói chuyện thoải mái hơn với ông ta. Trong thực tế, nàng trở nên tích cực trò chuyện, thảo luận về nghệ thuật và âm nhạc, và hỏi về công việc của ông ta ở Paris.

Có thể nói, đó là một cuộc trao đổi thoải mái hơn nàng từng có với Rhys.

Khi ghen tuông đâm vào anh như một chiếc đinh ba, Rhys sải bước đến bàn của anh và thò tay vào một lọ kem bạc hà. Chiếc bình, được bổ sung mỗi tuần một lần, chiếm một góc cố định trên bàn làm việc của anh. Nhét một miếng wafer trắng mềm vào miệng, anh lườm ra ngoài cửa sổ. Chiếc kẹo, được làm từ lòng trắng trứng, đường bột và tinh chất có hương vị, ngay lập tức hòa tan trong bạc hà tan chảy.

"Đây là cái gì?" anh nghe Helen hỏi người thợ kim hoàn.

"Một viên đá mặt trăng được bao quanh bởi kim cương."

"Nó mới đẹp làm sao. Điều gì làm cho viên đá phát sáng theo cách đó?"

"Hiệu ứng được gọi là adulareshood, thưa cô. Các lớp tự nhiên của đá Mặt trăng khúc xạ ánh sáng và làm cho nó tỏa sáng từ bên trong."

Nhận thấy chiếc nhẫn đã thu hút Helen, Rhys bước đến để xem nó. Nàng đưa chiếc nhẫn cho anh, và anh kiểm tra nó thật kỹ. Đá bán quý là một viên đá hình bầu dục mịn màng có màu không xác định. Khi anh xoay nó từ bên này sang bên kia, ánh sáng xung quanh chiếu vào những tia sáng xanh và nóng từ những độ sâu nhợt nhạt.

Đó là một chiếc nhẫn xinh xắn, nhưng ngay cả với kim cương bao quanh, viên đá quý trung tâm vẫn vô cùng khiêm tốn hơn chiếc nhẫn mà anh đã tặng cô lần đầu tiên. Nó không phù hợp với vợ của một Winterborne. Anh âm thầm nguyên rủa Sauveterre vì đã đưa ra một món đồ trang sức vô duyên như vậy ngay từ đầu.

"Helen," anh nói ngắn gọn. "Để ông ta đưa em xem những cái khác. Đây là chiếc nhẫn có giá trị thấp nhất trong cái khay này."

"Đối với em, nó rất có giá trị," Helen vui vẻ nói. "Em không bao giờ đánh giá giá trị của một cái gì đó bằng cách nó thực sự có giá bao nhiêu."

"Một tình cảm đẹp đẽ," Rhys nhận xét. Là chủ sở hữu của một cửa hàng bách hóa, nó khiến anh đau ngực. "Nhưng nó không phải là đủ tốt với em."

Với vẻ ngoại giao, người thợ kim hoàn đưa ra ý kiến, “Nếu cô thích, tôi có thể bao quanh nó bằng những viên kim cương lớn hơn, và mở rộng khung đỡ - “

“Em yêu nó chính xác như nó vốn có,” Helen nhấn mạnh.

“Nó chỉ là một loại đá bán quý,” Rhys nói trong sự phẫn nộ. “Bất kỳ cô tình nhân nào trong quá khứ của anh sẽ khinh miệt nó.”

Sauveterre phá vỡ sự im lặng căng thẳng. “Một viên đá có chất lượng này, ông Winterborne, có lẽ có giá trị hơn ông tưởng. Ví dụ, nó có giá trị hơn một viên sapphire trung bình hoặc một viên hồng ngọc nước hai - “

“Tôi muốn vợ tôi có một chiếc nhẫn xứng đáng với cô ấy,” Rhys búng tay.

Helen nhìn anh không chớp mắt. “Nhưng, chiếc nhẫn này là những gì em muốn.” Giọng nàng ngọt ngào, nét mặt dịu dàng. Thật dễ dàng để bác bỏ ý kiến của nàng, đặc biệt là vì rõ ràng là nàng đã không hiểu những gì nàng yêu cầu.

Rhys định cãi lại, nhưng có gì đó trong ánh mắt của nàng khiến anh chú ý. Anh nhận ra nàng đang cố gắng để không bị anh dọa nạt.

Cái xương sườn rực lửa của Lucifer. Không có cách chết tiệt nào để anh có thể từ chối nàng.

Nắm lấy chiếc nhẫn trong nắm tay siết chặt, anh đưa cho người thợ kim hoàn một cái nhìn giết người thuần túy. “Chúng tôi sẽ lấy nó,” anh nói cộc lốc.

Trong khi Sauveterre trượt các khay lấp lánh trở lại chiếc hòm, Rhys lắng nghe tiếng Wales chửi rủa trong hơi thở của anh. Thận trọng, cả thợ kim hoàn và Helen đều không yêu cầu anh dịch lại.

Sau khi Sauveterre đóng chiếc bao da, ông ta nắm lấy bàn tay khéo léo của Helen và cúi xuống trong cử chỉ dừng cảm. Quý cô của tôi, xin vui lòng chấp nhận những lời chúc mừng của tôi về sự hứa hôn của cô. Tôi hi vọng - “

“Đến lúc ông rời đi rồi.” Rhys nói ngắn gọn, thấp tùng ông ta đi ra.

“Nhưng cái bàn trại cắm trại – “ Sauetereter phản đối.

“Ông có thể lấy nó sau.”

Người thợ kim hoàn căng thẳng liếc nhìn Helen qua vai. “Nếu tôi có thể phục vụ trong bất kỳ dịp nào khác thì – “

“Ông đã giúp đủ rồi.” Rhys đẩy ông ta qua ngưỡng cửa và đóng cửa với một cú đẩy dứt khoát.

“Cảm ơn anh,” Helen nói lặng lẽ. “Em biết nó không phải là những gì anh đã chọn, nhưng nó làm em hạnh phúc.”

Nàng đang mỉm cười với anh theo cách mà nàng chưa bao giờ có trước đây, khóe mắt nàng nhăn lại.

Rhys không thể hiểu tại sao nàng lại hài lòng khi đổi một viên kim cương lấy một viên đá mặt trăng. Tất cả những gì anh hiểu là nàng cần được bảo vệ khỏi sự ngây thơ của chính mình. “Helen,” anh nói một cách cộc cằn, “khi em có ưu thế, em không được cho đi dễ dàng như vậy.”

Nàng liếc nhìn anh dò hỏi.

“Em vừa trao đổi một chiếc nhẫn đắt tiền cho một chiếc chỉ bằng một phần nhỏ của giá trị của nó,” anh giải thích. “Đây là một sự trả giá tồi tệ. Em nên yêu cầu một cái gì đó để tạo nên sự khác biệt. Một chiếc vòng cổ, hay một chiếc vương miện.”

“Em không cần một chiếc vương miện.”

“Em cần đòi hỏi một sự nhượng bộ,” anh vẫn kiên trì, “để đưa sổ sách tài chính trở lại cân bằng.”

“Không có sổ sách tài chính nào trong một cuộc hôn nhân.”

“Luôn có một cuốn sổ cái,” anh nói với nàng.

Anh nhìn thấy từ Helen biểu hiện rằng nàng không đồng ý. Nhưng thay vì tranh cãi, nàng lang thang đến lọ kem bạc hà và nâng nắp, ngửi mùi hương thơm mát.

“Thì ra, nó là từ đây,” nàng nói. “Trước đây, em đã nhận thấy mùi hương này trong hơi thở của anh.”

“Từ khi anh còn là một cậu bé, anh đã rất thích chúng.” Rhys thừa nhận. “Khi làm người giao hàng cho hàng bánh kẹo ở góc phố. Người làm bánh kẹo thường cho anh những chiếc bị lỗi.” Anh ngáp ngừng trước khi hỏi với một chút không chắc chắn, “Em có không thích nó không?”

Đường gò má nàng cong lên khi nàng nhìn xuống cái lọ. “Có. Nó . . . rất dễ chịu. Em có thể thử một cái không?”

“Tất nhiên.”

Nàng tự giác thò tay vào cái lọ lấy một viên kẹo nhỏ màu trắng, và đặt nó một cách thận trọng vào miệng. Sự hòa tan nhanh chóng và mạnh mẽ của bạc hà khiến nàng mất cảnh giác. “Oh. Nó – “ nàng lúng túng cười, đôi mắt màu xanh mùa đông của nàng long lánh nước – “mạnh mẽ.”

“Em có cần một ly nước không?” anh hỏi, thích thú. “Không à? Đây, để anh đeo nó cho em.” Nắm lấy bàn tay trái của nàng, anh bắt đầu trượt viên đá mặt trắng lên ngón tay nàng, và ngáp ngừng. “Lần đầu tiên anh đã cầu hôn như thế nào?” Anh đã lo lắng, cứng người vì sợ một lời từ chối có thể được nói ra; anh khó có thể nhớ được một lời anh đã nói.

Sự thích thú kéo mạnh trên môi nàng. “Anh đã đặt ra những lợi thế từ cả hai phía và giải thích những cách mà mục tiêu trong tương lai của chúng ta sẽ tương thích.”

Rhys tiếp nhận điều đó với sự thất vọng. “Không ai từng buộc tội anh là một người lãng mạn,” anh nói một cách buồn bã.

“Nếu là người lãng mạn, anh sẽ cầu hôn như thế nào?”

Anh suy nghĩ một lúc. “Anh sẽ bắt đầu bằng cách dạy cho em một từ tiếng Wales. Hiraeth. Không có từ tiếng Anh nào tương đương.”

“Hiraeth,” nàng nhắc lại, cố gắng phát âm nó bằng một âm R, như anh.

“Aye. Đó là khao khát một thứ gì đó đã mất, hoặc chưa từng tồn tại. Em cảm thấy nó đối với một người hoặc một địa điểm, hoặc một thời gian trong cuộc sống của em. . . Nó là một nỗi buồn của tâm hồn. Hiraeth gợi cho một người xứ Wales ngay cả khi anh ta gần nhất với hạnh phúc, nhắc nhở anh ta rằng anh ta không bao giờ có đủ.”

Lông mày nàng nhíu lại. "Anh có cảm thấy như vậy không?"

“Kể từ khi anh được sinh ra.” Anh nhìn xuống khuôn mặt nhỏ nhắn, đáng yêu của nàng. “Nhưng không phải khi anh ở cùng em. Đó là lý do tại sao anh muốn kết hôn với em.”

Helen mỉm cười. Nàng đưa tay cong lên sau gáy anh, sự vuốt ve nhẹ nhàng như tơ lụa được kéo trên da anh. Đứng trên ngón chân, nàng kéo đầu anh xuống và hôn anh. Đôi môi nàng mịn màng hơn cánh hoa, bám vào lụa và ẩm ướt dịu dàng. Anh có cảm giác hiếu kỳ của sự đầu hàng, một chút ngọt ngào khủng khiếp xâm chiếm anh và sắp xếp lại bên trong anh.

Dứt khỏi nụ hôn, Helen hạ xuống gót chân. “Các đề xuất của anh đang được cải thiện,” nàng nói với anh, và đưa tay ra khi anh mò mẫm trượt chiếc nhẫn vào ngón tay nàng.

CHƯƠNG 5

Rhys giữ Helen trong tay anh khi anh dẫn nàng đi dọc một lối đi kín đáo, một loại phòng trưng bày có cửa sổ đi từ một cánh cửa trong văn phòng của anh đến một trong những tầng trên của nhà anh.

Không phải lần đầu tiên vào ngày hôm đó, một cảm giác phi thực tế len lỏi qua nàng. Nàng đã hơn một chút ngạc nhiên bởi những gì nàng đang làm. Từng bước một, nàng đã rời khỏi cuộc sống cũ mà không có khả năng quay trở lại. Điều này không giống như cuộc khám phá điên rồ của cặp song sinh, đó là một quyết định nghiêm trọng với những hậu quả không thể thay đổi.

Đôi vai Rhys dường như chiếm toàn bộ bề rộng của hành lang khi anh dẫn nàng đến một cầu thang kín. Họ tiến đến một chiếu nghỉ nhỏ với một cánh cửa rộng được sơn đen bóng. Sau khi anh mở khóa cửa, họ bước vào một ngôi nhà rộng lớn, yên tĩnh, năm tầng được bố trí xung quanh một sảnh trung tâm và cầu thang chính. Không có bóng dáng một người hầu. Ngôi nhà rất sạch sẽ và có mùi sơn mới, mùi vecni, gỗ đánh bóng, nhưng nó chống trãi và được trang bị đồ đạc thừa thớt. Một nơi có vẻ ngoài cứng nhắc.

Helen không thể so sánh nó với sự thoải mái của Eversby Priory, sự dồi dào của hoa tươi và các tác phẩm nghệ thuật, sàn nhà được trải thảm trải sàn có hoa văn. Ở nhà, những chiếc bàn được chất đầy sách, những chiếc tủ tường chứa đầy những đồ vật bằng pha lê, sứ và bạc, và một cặp chó lai Tây Ban Nha đen tên Napoleon và Josephine lang thang tự do trong những căn phòng được thắp sáng bằng những chiếc đèn có viền tua. Luôn luôn có bữa trà chiều, với bánh mì nóng, những hũ mứt

và mật ong. Vào buổi tối, có âm nhạc và trò chơi, đồ ngọt và rượu nghiền, và những cuộc trò chuyện dài trên những chiếc ghế sâu ấm cúng. Nàng chưa bao giờ sống ở nơi nào khác ngoài Hampshire, một phong cảnh của mặt trời, sông và đồng cỏ.

Thật khác khi sống ở trung tâm London. Liếc nhìn khung cảnh hưu quanh, yên ắng xung quanh, Helen cố gắng tưởng tượng ngôi nhà như một bức tranh trắng đang chờ được lấp đầy màu sắc. Ánh mắt nàng nhìn theo một dãy cửa sổ cao lấp lánh lên trần nhà cao.

“Thật đáng yêu,” nàng nói.

“Nó cần phải mềm mại hơn,” Rhys trả lời thẳng thắn. “Nhưng anh dành phần lớn thời gian của mình tại cửa hàng.”

Anh dẫn nàng đi dọc theo một hành lang dài cho đến khi họ đến được một dãy phòng. Họ đi qua một phòng đệm không có đồ đạc vào một phòng ngủ lớn, vuông vắn với trần nhà cao và những bức tường sơn màu kem. Mạch máu của Helen chạy đua cho đến khi nàng bắt đầu cảm thấy hơi chóng mặt.

Ít nhất thì ở đây, trong căn phòng này dường như còn có sự sống, mùi vị mờ nhạt của sáp nến và gỗ tuyết tùng xen lẫn mùi tro củi. Một bức tường bị chiếm bởi một tủ quần áo dài, thấp, phía trên có một hộp gỗ chạm khắc và một khay chứa nhiều đồ vật khác nhau: đồng hồ bỏ túi, bàn chải và lược. Sàn nhà được phủ một tấm thảm Thổ Nhĩ Kỳ dệt màu vàng và đỏ. Một chiếc giường gỗ gụ đồ sộ với những cột chạm khắc được đặt chính giữa bức tường phía xa.

Helen lang thang đến lò sưởi, ngắm nghía các đồ vật trên lò sưởi: một chiếc đồng hồ, một đôi chân nến và một chiếc bình thủy tinh màu xanh lá cây đựng những dải gỗ mỏng dùng để thắp lửa vào các ngọn nến. Lò sưởi đã được thắp sáng. Có phải Rhys đã gửi thông báo trước cho những người hầu của anh? Chắc chắn những người hầu trong nhà đã nhận ra sự hiện diện của anh, ở đó giữa ban ngày. Và thư ký của anh, bà Fernsby, biết chính xác những gì sắp xảy ra.

Sự liều lĩnh của những gì nàng sắp làm gần như đủ để khiến chân Helen xoắn lại.

Nhưng nàng đã lựa chọn; Nàng sẽ không quay trở lại, nàng cũng không muốn quay lại. Và nếu một người nhìn nhận tình huống một cách thực tế - nàng đã rất cố gắng để làm điều khó khăn đó - thì nàng sẽ phải phục tùng điều này dù sớm hay muộn, như mọi cô dâu đã làm. Rhys kéo rèm che cửa sổ, khiến căn phòng chìm trong bóng tối. Nhìn chằm chằm vào những ngọn lửa đang nổ lách tách, nhảy múa, Helen nói, cố gắng phát ra âm thanh. "Em cần anh nói cho em phải. . . phải làm gì." Với đôi bàn tay run rẩy, nàng rút chiếc ghim dài ra, giật chiếc mũ ra khỏi đầu và quần tằm mạng lổ lẻo vào cái vành nhỏ.

Nàng ý thức được Rhys đang đến sau lưng. Tay anh đặt lên vai nàng và trượt đến khuỷu tay nàng. Vuốt ve lên xuống dịu dàng. Helen ngáp ngừng dựa lưng vào ngực anh.

"Chúng ta đã từng chia sẻ chiếc giường trước đây rồi," nàng nghe thấy anh thì thầm. "Em có nhớ không?"

Helen thoáng bối rối. "Anh muốn nói là khi anh bị ốm, tại Eversby Priory?" Nàng đỏ mặt nói, "Nhưng đó không phải là chung giường."

"Anh nhớ rằng anh đang bị sốt. Và có một cơn đau chết người từ cái chân của anh. Sau đó, anh nghe thấy giọng nói của em và cảm thấy bàn tay mát mẻ của em trên trán anh. Và em đã cho anh uống một thứ gì đó."

"Trà hoa lan." Nàng đã học được rất nhiều về các tính chất dược liệu của cây bằng cách xem qua một loạt các tập nhật ký mà mẹ nàng đã lưu giữ.

"Sau đó, em đã để anh tựa đầu vào đây. Bàn tay rảnh rỗi của anh trượt vòng lên phía trước nàng, cao trên ngực nàng."

Helen hít một hơi bối rối. "Em đã không nghĩ rằng anh sẽ nhớ. Lúc đó anh đã rất ốm yếu."

“Anh sẽ nhớ nó đến phút cuối cùng của cuộc đời.” Lòng bàn tay anh khẽ lướt qua đường cong của vú nàng, nấn ná cho đến khi đầu vú se thắt lại. Chiếc mũ rơi khỏi những ngón tay vô cảm của Helen. Bị sốc, nàng đứng bất động trong khi anh thì thầm, “Anh chưa bao giờ chiến đấu với giấc ngủ mãnh liệt như lúc đó, cố gắng tỉnh táo trong vòng tay của em. Không có giấc mơ nào có thể cho anh niềm hạnh phúc hơn thế.” Đầu anh cúi xuống, và anh hôn vào cổ nàng. “Tại sao không ai ngăn cản em?”

Nàng run rẩy khi cảm nhận được miệng anh trên da mình, sự cọ xát ấm áp, gợi tình. “Ngăn cản khỏi việc chăm sóc anh ư?” Nàng bàng hoàng hỏi.

“Aye, một người lạ mặt thô lỗ, xuất thân tầm thường và bán khoán thân. Anh có thể làm hại em trước khi bất cứ ai nhận ra chuyện gì đang xảy ra.”

“Anh không phải là người lạ, anh là một người bạn của gia đình. Và anh không có điều kiện để làm hại bất cứ ai.”

“Em nên giữ khoảng cách với anh,” anh vẫn khẳng khái.

“Một người nào đó phải giúp đỡ anh,” Helen nói một cách thực tế. “Và anh đã khiến những người khác trong gia đình sợ hãi.”

“Vậy mà em dám bước vào hang sư tử à.”

Nàng mỉm cười nhìn vào đôi mắt đen của anh. “Hoá ra, nó lại không có nguy hiểm.”

“Không ư?” Giọng anh giữ một giọng nhạo báng nhẹ nhàng. “Hãy nhìn xem nó dẫn đến đâu. Em đang ở trong phòng ngủ của anh với chiếc váy không được buộc chặt.”

“Váy của em không – “ Helen ngưng phất lại khi nàng cảm thấy toàn bộ chiếc áo lót của mình bị lỏng ra, lớp vải bị chùng xuống từ trọng lượng của chiếc áo ngoài. “Oh.” Lo lắng quất qua nàng khi nàng nhận ra rằng anh đã cởi nút áo ngoài của nàng trong khi họ đang nói chuyện.

Nàng nắm chặt lấy váy áo để ngăn không cho nó rơi xuống, tất cả các dây thần kinh của nàng vừa bốc cháy vừa ớn lạnh cùng lúc.

“Trước tiên, chúng ta sẽ nói về những gì sắp xảy ra.” Miệng anh vuốt ve má nàng. “Nhưng nó sẽ tốt hơn nếu cả hai chúng ta đều thoải mái.”

“Em rất thoải mái,” nàng nói, bên trong nàng vặn xoắn, căng thẳng như cơ chế một chiếc đồng hồ.

Rhys kéo nàng dựa vào anh, một lòng bàn tay anh trượt trên lưng áo nịt ngực của nàng. “Trong cái này?” anh hỏi, lần theo khung nâng ngực bằng ngà ở 2 bên sườn. “Hay cái này?” Bàn tay anh đặt lên tấm đệm ở khung chiếc váy của nàng. “Anh nghi ngờ bất kỳ người phụ nữ nào lại có thể cảm thấy thoải mái trong quá nhiều thứ phụ tùng trên người như thế này.” Anh cởi những sợi dây buộc. “Hơn nữa, những quý cô sành điệu giờ không còn mặc đệm váy nữa.”

“Sao . . . Sao anh biết điều đó?” Helen hỏi, bối rối trước một mớ lộn xộn trên sàn nhà.

Hạ miệng xuống tai nàng, anh thì thầm như thể truyền đạt một bí mật lớn. Đồ lót và hàng dệt kim, tầng hai, quầy hai mươi ba. Theo báo cáo mới nhất của người quản lý, chúng tôi không còn dự trữ chúng nữa.

Helen không thể quyết định liệu nàng sốc hơn bởi họ đang thảo luận về đồ lót, hay thực tế là bởi tay anh đang tự do rong ruổi bên dưới váy của nàng. Chẳng mấy chốc, váy lót và áo nịt ngực của nàng hạ cánh xuống sàn nhà cùng với cái đệm váy.

“Em chưa bao giờ mua quần áo từ một cửa hàng bách hóa,” nàng nói. “Có vẻ kỳ quặc khi mặc thứ gì đó được làm bởi những người lạ.”

“Việc may quần áo được thực hiện bởi những người phụ nữ đang tự nuôi sống bản thân và gia đình của họ.” Anh kéo tay áo váy khỏi tay nàng, và chiếc váy dài rơi xuống sàn thành một đồng tối sẫm.

Helen xoa xoa làn da sần da gà trên cánh tay trần của mình. “Các thợ may làm việc tại cửa hàng của anh à?”

“Không, tại một nhà máy mà anh đang đàm phán để mua lại.”

“Tại sao – “ Nàng dừng lại, co rúm người khi anh tháo dây buộc thắt nhất ở phía trước áo nịt ngực của nàng. “Ồ, làm ơn dừng.”

Rhys dừng lại, ánh mắt anh tìm kiếm khuôn mặt căng thẳng của nàng. “Em biết rõ điều này được thực hiện mà không có quần áo mà?” anh nhẹ nhàng hỏi.

“Ít nhất em có thể giữ lại áo sơ mi không?”

“À, nếu như điều đó sẽ dễ dàng hơn.”

Khi anh tháo chiếc áo nịt ngực bằng những cú giật hiệu quả, Helen căng thẳng chờ đợi, cố gắng tập trung vào thứ gì đó khác những gì đang xảy ra. Nhận thấy điều đó là không thể, nàng buộc mình ngược nhìn anh. “Anh rất thành thạo việc này,” nàng nói. “Anh có thường xuyên cởi quần áo phụ nữ không? Đó là . . . em cho rằng anh đã có nhiều tình nhân.”

Anh khẽ mỉm cười. “Không bao giờ nhiều hơn một người trong một thời điểm. Làm sao em biết về những cô nhân tình?”

“Anh trai em Theo có nhân tình. Các em của em nghe lén cuộc cãi vã giữa anh ấy và bố chúng em, và chúng đã kể cho em nghe sau đó. Rõ ràng cha em nói nhân tình của Theo quá tốn kém.”

“Nói chung, nhân tình là như vậy.”

“Tốn kém hơn các bà vợ ạ?”

Rhys liếc nhìn bàn tay trái của nàng, đang đặt trên vạt trước áo sơ mi của anh. Đá mặt trăng dường như phát sáng với ánh sáng bên trong của chính nó. “Dường như, tốn kém hơn vợ của anh,” anh nói một cách gượng gạo. Vươn tới búi tóc của nàng, anh rút những chiếc kẹp tóc ra khỏi mái tóc của nàng, để những lọn tóc tinh xảo rơi trên vai và lưng nàng. Cảm thấy nàng run rẩy, anh đưa một bàn tay xoa dịu dọc theo xương sống của nàng. “Anh sẽ nhẹ nhàng với em, cariad. Anh hứa sẽ khiến em ít đau nhất có thể.”

"Đau đớn ư?" Helen nhích người khỏi anh. "Nỗi đau gì vậy?"

"Nỗi đau trinh tiết." Anh liếc nàng cảnh giác. "Em có biết gì về điều đó không?"

Nàng lắc đầu căng thẳng.

Rhys trông bối rối. "Nó là điều bình thường thôi. Nó là . . . Chết tiết, phụ nữ không nói về những điều này à? Không sao? Thế còn khi em bắt đầu chảy máu hàng tháng? Điều đó được giải thích với em như thế nào?"

"Mẹ em không bao giờ đề cập đến bất cứ điều gì. Em đã không mong đợi điều đó. Nó đã . . . rất bối rối."

"Bối rối?" Anh lặp lại khô khốc. "Có lẽ nó đã đánh tan sự khôn ngoan ra khỏi em." Trước sự ngạc nhiên của nàng, anh chậm rãi kéo nàng về phía anh, cho đến khi nàng được ôm ấp trên khuôn ngực cứng rắn của anh, tựa đầu vào vai anh. Không quen với sự gần gũi như thế này, nàng vẫn căng thẳng trong vòng tay anh. "Em đã làm gì khi nó xảy ra?" Nàng nghe anh hỏi.

"Ờ, Em không có thể thảo luận điều đó với anh."

"Tại sao không?"

"Như thế thật không đoan trang."

"Helen." Sau một lúc, anh nói, "Anh đã làm quen với thực tế cuộc sống, bao gồm cả những hoạt động cơ bản của cơ thể người phụ nữ. Không còn nghi ngờ gì nữa, một quý ông sẽ không hỏi điều đó. Nhưng cả hai chúng ta đều biết rằng, anh không phải là một quý ông." Anh hôn vào nơi mềm mại ngay dưới tai nàng. "Kể cho anh nghe chuyện gì đã xảy ra."

Nhận ra rằng anh sẽ không ngừng lại, nàng buộc mình phải trả lời. "Một buổi sáng em thức dậy. . . với vết bẩn trên váy ngủ và ga giường. Bụng em đau nhói. Khi em nhận ra mình bị chảy máu không ngừng, em đã rất sợ hãi. Em nghĩ mình sắp chết. Em trốn vào một góc phòng đọc

sách. Theo đã tìm thấy em. Thường thì anh ấy đi học ở trường nội trú, nhưng anh ấy về nhà vào kỳ nghỉ. Anh ấy hỏi tại sao em lại khóc, và em đã kể với anh ấy. Helen dừng lại, nhớ về người anh quá cố của mình với sự pha trộn giữa yêu thương và đau buồn. Hầu hết thời gian Theo đều xa cách với em. Nhưng hôm đó anh ấy rất tốt bụng. Anh ấy đưa cho em một chiếc khăn tay được gấp lại. . . để đặt vào nơi em cần. Anh ấy tìm thấy một cái chân đế quần quanh eo em và giúp em trở về phòng. Sau đó, anh ấy đã gửi một người giúp việc đến để giải thích những gì đang xảy ra, và làm thế nào để sử dụng – ”

“Băng vệ sinh?” Anh nhắc.

Giọng nói bối rối của nàng bị bóp nghẹt trên vai áo ghi lê của anh. “Làm thế nào mà anh biết về những thứ đó?”

Nàng cảm thấy một nụ cười rúc rích của anh bên tai mình. “Chúng được bán ở bộ phận bào chế thuốc của cửa hàng bách hoá. Người giúp việc nói với em điều gì?”

Mặc dù căng thẳng, Helen đã cảm thấy mình thư giãn trong vòng tay của anh. Không thể nào không cảm thấy thế. Anh rất to lớn và ấm áp, và có một mùi thơm toả ra từ anh, một hỗn hợp của bạc hà và xà phòng cạo râu và một loại nhựa khô dễ chịu như gỗ mới cắt. Một mùi hương hoàn toàn nam tính mà cùng một lúc mang lại sự thú vị và thoải mái.

“Bà ấy nói rằng sẽ có một ngày, sau khi em kết hôn và ngủ chung giường với chồng, máu sẽ ngừng chảy trong một thời gian và một đứa bé sẽ lớn lên.”

“Nhưng bà ấy đã không đề cập gì về việc trẻ sơ sinh được tạo ra như thế nào đúng không?”

Helen lắc đầu. “Chỉ là chúng không được tìm thấy bên dưới cánh một con ngỗng, như người bảo mẫu luôn nói.”

Rhys nhìn xuống nàng với sự pha trộn giữa lo lắng và giận giữ. “Có phải tất cả những cô gái trẻ của tầng lớp quý tộc đều không biết gì về

những vấn đề như vậy?”

“Hầu hết,” nàng thừa nhận. “Điều đó để người chồng quyết định cô dâu của mình nên biết những gì, và hướng dẫn cô ấy trong đêm tân hôn.”

“Chúa tôi. Anh không biết ai trong số họ đáng thương hơn.”

“Cô dâu,” nàng nói không do dự.

Vì lý do nào đó khiến anh cười thầm. Cảm thấy nàng cứng người lại, anh ôm nàng chặt hơn. “Không, kho báu của anh, anh không cười em. Đó chỉ là anh chưa bao giờ phải giải thích về hành vi tình dục với bất cứ ai trước đó . . . và anh sẽ bị nguyên rủa nếu anh có thể nghĩ ra một cách để làm cho nó nghe hấp dẫn hơn.”

“Anh yêu,” Helen thì thầm.

“Nó không tồi tệ lắm đâu. Anh hứa. Em thậm chí có thể thích nó. Anh áp má lên đỉnh đầu nàng, và nói với giọng dịu dàng. “Tốt nhất là anh giải thích khi chúng ta cùng thực hành nhé?” Anh kiên nhẫn chờ đợi cho đến khi anh cảm thấy nàng gật đầu. “Hãy lên giường nào.”

Sẵn sàng nhưng miễn cưỡng, Helen đi cùng anh đến giường, phát hiện ra rằng chân nàng đã mềm nhũn như thạch. Nàng cố gắng trèo xuống dưới lớp chăn một cách nhanh chóng.

“Đợi đã.” Rhys bắt lấy một trong hai mắt cá chân của nàng và kéo lưng cô về phía anh một cách khéo léo, trong khi anh vẫn đứng bên giường.

Helen chuyển sang màu đỏ rực. Tất cả những gì giữ cho nàng khỏi trần truồng chỉ là một đôi vớ, áo sơ mi vải gai mịn và chiếc quần lót với một đường may đáy quần mở.

Giữ mắt cá chân còn lại, Rhys chậm rãi lướt một bàn tay lên ống chân nàng. Một cái nhúu mào giữa hai hàng lông mày của anh khi anh nhìn thấy một vài chỗ đã bị xỉn màu trên chiếc tất len. “Một chiếc vớ thô kệch trên một đôi chân đẹp như vậy,” anh lẩm bẩm. Bàn tay anh đưa lên cái

nịt tất ôm quanh đùi nàng. Vì các băng nịt tất đã mất tính đàn hồi, nên cần phải buộc chặt quanh chân của nàng để lại một vết lằn đỏ vào cuối ngày.

Sau khi tháo nút buộc, Rhys nhìn thấy một vòng da bị xước sát quanh đùi nàng. Cái nhú mày của anh sâu thẳm, và anh thở ra một hơi khó chịu. “Wfft.”

Helen đã nghe thấy anh phát ra âm thanh tiếng Wales trong những lần trước, khi có một cái gì đó làm anh khó chịu. Sau khi cuộn chiếc vớ ra khỏi chân nàng và bỏ nó sang một bên với sự chán ghét, anh bắt đầu ở chân kia.

“Sau đó, em vẫn cần những đôi vớ đó,” Helen nói, không hài lòng khi thấy đồ đạc của nàng bị quăng đi một cách coi thường.

“Anh sẽ thay thế chúng bằng những cái mới. Với những chiếc nịt vớ đi cùng.”

“Vớ và nịt vớ của em hoàn toàn vẫn dùng được.”

“Chúng đã để lại vết hằn trên đôi chân của em.” Sau khi khéo léo vo tròn chiếc vớ thứ hai, anh quay lại và ném nó về phía cửa lò sưởi đang mở. Nó hạ cánh hoàn hảo vào lửa và bùng lên một ngọn lửa vàng rực.

“Tại sao anh lại đốt nó?” Helen hỏi trong sự phẫn nộ.

“Nó không đủ tốt cho em.”

“Nó là của em!”

Trước sự bức tức của nàng, Rhys dường như không tỏ ra ăn năn. “Trước khi em rời đi, anh sẽ đưa cho em một tá. Điều đó có làm em hài lòng không?”

“Không.” Nàng nhăn mặt quay đi.

“Đó là một chiếc vớ cotton vô giá trị,” anh nói một cách dè bủ, “nó đã bị mạng ở một chục nơi. Anh đánh cuộc là người giúp việc nấu nướng trong nhà bếp của anh con mặc tốt hơn.”

Đã học được sự nhẫn nhịn trong nhiều năm, từ vai trò là người hòa giải trong gia đình Ravenel, Helen tặc lưỡi và đếm đến mười, hai lần trước khi nàng tự tin để trả lời. “Em có rất ít vớ,” nàng nói với anh. “Thay vì mua những cái mới, em đã chọn sửa chúng và sử dụng tiền tiêu vặt của mình để mua sách. Có lẽ mảnh vải đó không có giá trị với anh, nhưng nó có giá trị với em.”

Rhys im lặng, lông mày nhíu lại với nhau. Helen cho rằng anh đang chuẩn bị cho cuộc tranh luận tiếp theo. Nàng hơi ngạc nhiên khi anh khẽ nói, “Anh xin lỗi, Helen. Anh đã không dừng lại để suy nghĩ. Anh không có quyền phá hủy thứ gì đó thuộc về em.”

Biết rằng anh không phải là một người đàn ông thường hạ mình đưa ra lời xin lỗi, Helen cảm thấy sự khó chịu của nàng mờ dần. “Anh đã được tha thứ.”

“Từ giờ trở đi, anh sẽ đối xử với tài sản của em một cách tôn trọng.”

Nàng cười gượng. “Em sẽ đến với anh mà không có tài sản gì ngoài hai trăm chậu hoa lan.”

Tay anh đặt lên vai nàng, đùa giỡn với dây đeo áo sơ mi của nàng. “Em có muốn mang tất cả chúng từ Hampshire đến đây không?”

“Em không nghĩ là có phòng nào đủ rộng cho tất cả chúng.”

“Anh sẽ tìm cách để em có thể giữ chúng ở đây.”

Đôi mắt nàng mở to. “Anh sẽ làm thế ạ?”

“Tất nhiên.” Đầu ngón tay anh vạch những đường cong trên vai nàng với sự nhẹ nhàng. “Anh dự định cho em có mọi thứ em cần để được hạnh phúc. Hoa lan. . . sách . . . một nhà máy lụa dành riêng chỉ để dệt vớ cho em.

Một tiếng cười thoát ra trong cổ họng nàng, mạch nàng đập dồn dập khi anh vuốt ve nhàn nhã. “Xin đừng mua một nhà máy dệt lụa cho em.”

“Sự thật là anh đã sở hữu một nhà máy. Ở Whitchurch.” Anh cúi xuống hôn lên bờ vai nhợt nhạt của nàng, miệng anh ấm áp và nhẹ

nhàng như ánh sáng mặt trời. “Anh sẽ đưa em đến thăm vào một ngày nào đó, nếu em thích. Một cảnh tượng tuyệt vời, một dãy máy móc khổng lồ kéo tơ thô thành các sợi thậm chí còn mịn hơn cả sợi tóc của em.”

“Em muốn thấy điều đó,” nàng thốt lên, và anh ấy mỉm cười với sự thích thú của nàng.

“Em sẽ được đến đó.” Những ngón tay anh rà qua những lọn tóc vàng lỏng lẻo. “Anh sẽ làm cho em được cung cấp ruy băng và vớ tốt nhất, cariad.” Hạ nàng xuống giường, anh bắt đầu thò tay xuống bên dưới áo sơ mi để với tới dây buộc quần lót của nàng.

Helen căng thẳng, nàng bắt lấy tay anh. “Em rất xấu hổ,” nàng thì thầm.

Môi anh khê lang thang bên tai nàng. “Làm sao để những người phụ nữ nhút nhát thích những đồ lót của họ được cởi ra? Nhanh hay chậm?”

“Nhanh . . . Em nghĩ thế.”

Giữa hai hơi thở, quần lót của nàng đã bị kéo mạnh xuống và bị quăng đi một cách dứt khoát. Da gà nổi lên trên cặp đùi trần trụi của nàng.

Rhys đứng dậy và bắt đầu tháo cà vạt của anh. Hiểu rằng anh có ý định cởi quần áo ngay trước mặt nàng, nàng trượt xuống dưới tấm trải giường và chặn bông, và kéo chúng lên quá xương đòn của nàng. Chiếc giường mềm mại và sạch sẽ, thơm lừng mùi nước giặt khô, mùi thơm dễ chịu vì nó gợi cho nàng nhớ đến Eversby Priory. Nàng nhìn chăm chăm vào lò sưởi, nhận ra những chuyển động của Rhys ở rìa tầm nhìn của nàng. Anh cởi khuy cổ áo và cổ tay áo, và sớm vứt bỏ áo ghi lê và áo sơ mi.

“Em có thể nhìn nếu em thích,” nàng nghe anh nói một cách tình cờ. “Khác với em, anh không ngại ngùng đâu.”

Nắm chặt tấm khăn cao hơn trên cổ, Helen liếc nhìn anh. . . và rồi nàng không thể rời mắt.

Rhys là một cảnh tượng tuyệt vời, chỉ mặc quần dài với dây đeo quần lỏng lẻo dọc theo hông gầy. Da thịt của anh trông rắn chắc đáng kinh ngạc, như thể nó đã được khâu vào xương anh bằng chỉ thép. Có vẻ thoải mái trong trạng thái nửa khỏa thân của mình, anh ngồi trên mép giường và bắt đầu cởi giày. Lưng anh vồng lên với từng lớp cơ bắp, các múi cơ rõ ràng dưới làn da rám nắng của anh lấp lánh như thể được đánh bóng. Khi anh đứng dậy và quay lại đối mặt với nàng, Helen chớp mắt ngạc nhiên khi phát hiện ra rằng không có một sợi lông nào trên phần ngực rộng của anh.

Thường thì khi anh trai nàng Theo tình cờ đi dạo quanh Eversby Priory trong chiếc áo choàng của anh, một lợn lông xoắn thô ráp đã được nhìn thấy ở phần trên của ngực anh. Và khi người em trai West của Devon được đưa lên giường sau khi bị cảm lạnh, Helen cũng nhìn thấy rằng cậu ta cũng có lông ở ngực. Nàng đã cho rằng tất cả đàn ông đều có lông ngực như vậy.

“Anh thật . . . mịn màng,” nàng nói, mặt nàng nóng lên.

Anh khẽ mỉm cười. “Một đặc điểm của nhà Winterborne. Bố và chú anh cũng vậy.” Anh bắt đầu cởi quần, và Helen vội vàng quay đi. “Đó là một lời nguyền trong những năm thiếu niên của anh,” anh tiếp tục một cách buồn bã, “có một bộ ngực nhẵn nhụi như một thanh niên trẻ, trong khi những người khác ở độ tuổi của anh đều đang mọc lông. Tất nhiên, đám bạn anh đã chế nhạo và trêu chọc anh gần chết. Có một thời gian họ gọi anh là ‘lửng’”.

“Lửng ư?” Helen lặp lại, bối rối.

“Em có bao giờ nghe thấy câu ‘hói như một con lửng chưa? Chưa à? Những chiếc lông dài trên bàn chải phết xà phòng cạo râu là từ khu vực

xung quanh đuôi con lửng. Có một câu đùa rằng hầu hết những con lửng ở Anh đều có những cái lưng trần.”

“Bọn họ thật là tồi tệ,” Helen phẫn nộ nói.

Rhys cười khúc khích. “Đó là trò của bọn con trai. Tin anh đi, anh cư xử cũng không khá hơn. Sau khi anh đủ lớn để đánh bại nhiều người trong số chúng, chúng đã không dám nói một lời nào về điều đó.”

Tắm nệm chìm xuống dưới sức nặng của anh khi anh leo lên giường với nàng. Ôi Chúa ơi. Nó sắp xảy ra bây giờ. Helen vòng tay ôm chặt lấy bụng nàng. Những ngón chân nàng cuộn tròn như len lông cừu. Nàng chưa bao giờ được thương xót bởi một người khác.

“Thư giãn nào,” giọng nói êm dịu của anh truyền đến. “Đừng sợ. Đến đây, để anh ôm em.” Cơ thể căng thẳng của nàng được xoay lại và áp vào vô số cơ bắp và một làn da nóng bỏng. Đôi chân băng giá của nàng cọ vào đám lông lụa thừa trên chân anh. Tay anh đưa ra sau lưng nàng, áp nàng lại gần hơn, trong khi ánh lửa nhảy múa trên cả hai cơ thể. Được bao bọc trong hơi ấm của cơ thể anh, nàng bắt đầu thư giãn.

Nàng cảm thấy bàn tay anh đặt lên trên áo sơ mi, ôm lấy ngực nàng cho đến khi đầu vú nổi lên trong lòng bàn tay anh. Hơi thở anh trở nên thô ráp, và anh ngậm lấy miệng nàng trong một nụ hôn chậm chọc nhẹ nhàng, chơi đùa với nàng, cọ sát và kích thích nàng bằng môi anh. Nàng đáp lại một cách dè dặt, cố gắng bắt lấy những nụ hôn bằng chính miệng mình, những cái vuốt ve dịu dàng và kéo mạnh làm nàng phẫn khích. Anh với lấy dây buộc trên cổ áo chemise của nàng, kéo một cách dứt khoát, chiếc áo rơi xuống và mở ra.

“Ồ,” Helen nói trong hoảng hốt. Nàng với lấy tấm vải đang rơi xuống, và anh tóm lấy tay nàng trong cái nắm tay chắc chắn, ấm áp của anh. “Xin anh . . .”

Nhưng anh không buông tay, chỉ rúc vào làn da mới lộ ra, đường cong trắng, quầng vú màu hồng. Một tiếng thở dài căng thẳng thoát ra

từ anh. Anh để đầu lưỡi lướt qua đỉnh hồng hào, hà hơi và nó trước khi đưa nó vào miệng và búng cho đến khi nó trở nên đau tức và căng hơn nữa, rồi anh di chuyển sang bầu ngực bên kia của nàng. Choáng váng vì niềm vui xấu xa, chìm đắm trong anh và những gì anh đang làm, Helen nhích lại gần hơn, đòi hỏi sự gần gũi hơn nữa, nhiều hơn nữa. . . một cái gì đó . . . và rồi qua lớp sơ mi mỏng manh của nàng, nàng cảm thấy một cái gì đó nhô ra bất ngờ, như một nóc nhà nhô lên. Giật mình, nàng vịn vẹo lùi lại.

Rhys ngẩng đầu lên. Ánh sáng tỏa ra từ lò sưởi nhảy nhót trên bề mặt làn môi dưới ẩm ướt của anh. “Đừng lùi lại,” anh nói khàn khàn. Tay anh trượt xuống phía dưới hông nàng và nhẹ nhàng kéo nàng về phía anh. “Đây là”- anh hít một hơi thở không đều khi hông nàng tựa vào anh – “những gì xảy ra với anh khi anh muốn em. Nó, nơi đó cứng . . . đó là một phần cơ thể anh sẽ đi vào bên trong em.” Như để chứng minh, anh huých vào khung xương chậu của nàng. “Em hiểu không?”

Helen sững người.

Lạy Chúa.

Không có gì ngạc nhiên khi hành động tình dục là một bí mật như vậy. Nếu phụ nữ biết, họ sẽ không bao giờ đồng ý với nó.

Mặc dù nàng cố gắng để không trông có vẻ kinh ngạc như nàng cảm thấy, một điều gì đó hắc đã thể hiện trong biểu hiện của nàng, bởi vì anh đưa cho nàng một cái nhìn lúng túng xen lẫn sự thích thú.

“Nó tốt hơn ống dò,” anh tỏ vẻ có lỗi.

Mặc dù Helen sợ hãi câu trả lời, nàng vẫn can đảm hỏi rụt rè, “Bên trong ở đâu?”

Để trả lời, anh di chuyển lên trên nàng, đè nàng bên dưới anh. Bàn tay anh lướt trên cơ thể đang co rút của nàng, vuốt ve bên trong đùi nàng và mơn trớn chúng. Nàng nín thở khi anh với tới bên dưới gấu áo.

Có một cái chạm nhẹ giữa hai chân nàng, đầu ngón tay anh luồn vào những lọn tóc xoắn thân mật.

Nàng cứng người lại trước cảm giác kỳ dị, áp lực xoay tròn, trống rỗng và bắt đầu đẩy vào trong. Và rồi, không thể tin được, cơ thể nàng nhường chỗ cho sự luồn lách ướt át và lướt nhẹ của ngón tay anh khi anh... Không, không thể nào.

"Bên trong ở đây," anh nói khẽ, nhìn nàng từ bên dưới một hàng mi đen như mực.

Rên rỉ trong bối rối, nàng vặn vẹo để thoát khỏi cuộc xâm lược, nhưng anh giữ chặt lấy nàng.

"Khi anh vào trong em," – ngón tay anh chìm vào trong nàng đến khớp cuối cùng, rút lui một inch, trượt vào một lần nữa, "lúc đầu, em sẽ cảm thấy đau đớn." Anh đang vuốt ve những nơi mà nàng chưa từng biết đến, sự đụng chạm khéo léo và dịu dàng của anh. "Tuy nhiên, nó sẽ không gây tổn thương sau lần đầu tiên đó, kể cả lần tiếp theo."

Helen nhắm mắt lại, bị phân tâm bởi cảm giác tò mò đã thức tỉnh trong nàng. Phù du, khó nắm bắt, giống như một mùi hương nhẹ nhàng của nước hoa đọng lại trong một căn phòng yên tĩnh.

"Anh sẽ di chuyển như thế này," – sự vuốt ve tinh tế theo một nhịp điệu, ngón tay anh huých vào, và da thịt bên trong của nàng trở nên mềm mại và trơn hơn với mỗi lần thâm nhập tội lỗi – "cho đến khi anh gieo hạt mầm bên trong em."

"Gieo hạt?" nàng hỏi qua đôi môi khô khốc.

"Một sự phóng thích... một khoảnh khắc khi trái tim em bắt đầu đập mạnh, và em vật lộn để tìm kiếm thứ gì đó mà em không thể đạt được. Nó tra tấn em, nhưng em thà chết chứ không muốn dừng lại." Miệng anh hạ xuống bên tai đỏ bừng của nàng, trong khi anh tiếp tục trêu chọc nàng không ngừng. "Em theo nhịp điệu và giữ chặt," anh thì thầm, "vì em biết thế giới sắp kết thúc. Và sau đó nó đến."

“Đó không phải là một sự xâm nhập thoải mái,” nàng cố gắng nói, với một sức nóng kỳ lạ, khó chịu.

Một tiếng cười trầm đục cuộn tròn bên tai nàng. “Thoải mái, không. Nhưng nó là một niềm vui khôn xiết.”

Ngón tay anh rút ra, và nàng cảm thấy anh vuốt dọc theo khe rãnh kín đáo của bộ phận nữ tính của cô. Chia tay kẻ hở mềm mại, anh bắt đầu đùa giỡn với những nếp gấp màu hồng và diềm xếp nếp, một nơi mềm mại đến mức khiến cả cơ thể nàng giật lên.

“Chỗ này có đau không, cariad?”

“Không nhưng . . .” Dường như không có cách nào để làm cho anh hiểu về một sự giáo dục mà trong đó một số bộ phận nhất định của cơ thể là quá xấu hổ để được thừa nhận, chỉ để bản thân mình chạm vào, cho mục đích rửa ráy. Một trong nhiều quy tắc được dạy dỗ bởi một người bảo mẫu mập mạp, người rất thích đánh đăm trẻ con nghịch ngợm vào lòng bàn tay với một cây thước cho đến khi chúng đỏ lên và đau. Những bài học như vậy không bao giờ có thể hoàn toàn không học được. “Đó . . . là một nơi đáng xấu hổ,” cuối cùng nàng nói trong tiếng thở hổn hển.

Anh trả lời ngay lập tức. “Không, không phải thế.”

“Chính là thế.” Khi anh lắc đầu, nàng vẫn khẳng khái, “Em được dạy rằng nó chắc chắn là như thế.”

Rhys nhìn mĩa mai. “Bởi người đã nói với em rằng những đứa trẻ được tìm thấy dưới cánh những con ngỗng à?”

Buộc phải thừa nhận quan điểm, Helen rơi vào im lặng trang nghiêm. Hoặc ít nhất là trang nghiêm như nàng có thể trong hoàn cảnh này.

“Nhiều người xấu hổ về những ham muốn của chính họ,” anh nói. “Anh không phải là một trong số họ. Anh cũng không muốn em như vậy.” Nhẹ nhàng đặt lòng bàn tay lên giữa ngực nàng, anh vuốt từ từ xuống cơ thể nàng. “Em được tạo ra cho sự vui sướng, cariad. Không có phần nào

của em là đáng xấu hổ." Anh dường như không chú ý đến cách nàng cứng người khi tay anh trượt xuống giữa hai đùi nàng. "Đặc biệt không phải là nơi ngọt ngào này. . . ah, em rất đẹp ở đây. Giống như một trong những bông hoa lan của em."

"Sao cơ?" Nàng khẽ hỏi, tự hỏi liệu anh có đang chế giễu nàng không. "Không."

"Em có hình dạng như những cánh hoa." Một ngón tay của anh vạch ra nếp gấp bên ngoài của nàng. Chống lại những cú kéo tuyệt vọng của nàng ở cổ tay anh, anh mở rộng nàng ra. Nhẹ nhàng anh vạch một lớp thịt bên trong màu hồng giữa ngón tay cái và ngón trỏ của mình và cọ xát với áp lực mềm nhất có thể. Và đây là đài hoa chăng?"

Đó là lúc Helen hiểu ý anh, một sự so sánh chính xác. Nàng trở nên đỏ thắm ở khắp mọi nơi. Nếu có thể ngắt đi vì xấu hổ, thì nàng sẽ làm thế.

Một nụ cười thoáng qua môi anh. "Làm thế nào em lại có thể không nhận thấy?"

"Em chưa bao giờ nhìn xuống đó trước đây!"

Mãi mê trong từng phút biến đổi biểu cảm của nàng, anh xoay ngón tay lên đến đỉnh gợi cảm của nàng. Nhẹ nhàng ngón tay cái của anh ấn lên phần mu, trong khi anh cù lét xung quanh nụ nhỏ. "Cho anh biết từ này. Cái nụ ở bên trong bông hoa ấy."

Quần quai trong vòng tay anh, nàng thở dốc, "Nhụy hoa." Một cái gì đó đã xảy ra với nàng. Lửa đang leo lên từ mu bàn chân nàng và tập trung trong bụng nàng, mọi cảm giác tụ lại tại một điểm nóng bỏng.

Ngón tay anh trượt vào trong nàng lần nữa, nơi nó trở nên sâu và ướt đẫm. Cái gì vậy? Cơ thể của nàng đóng lại trong cuộc xâm lược, hút anh vào theo cách mà nàng không thể kiểm soát. Anh hôn những nụ hôn thầm lặng trên miệng nàng, bắt lấy môi nàng như thể anh đang nhắm nháp từ một chiếc cốc mỏng manh. Đầu ngón tay cái của anh tìm thấy

đỉnh nhạy cảm. Một luồng điện căng thẳng lan tỏa khắp người nàng trong những gợn sóng đang lan rộng, một làn sóng cảnh báo một cảm giác đáng sợ đang đến gần. . . quá mạnh . . gần như đau đớn. Trượt ra từ bên dưới anh với một tiếng nức nở nhỏ, nàng nghệt thở theo nhịp tim của chính mình

Ngay lập tức nàng cảm thấy Rhys ở sau lưng, đôi tay dịu dàng của anh chạy trên tứ chi run rẩy của nàng.

Giọng anh bên tai nàng, mượt mà với sự thích thú. “Cariad, em không cần phải trốn tránh. Nó sẽ không đau. Anh hứa. Quay lại đây.”

Helen không di chuyển, sững sờ trước cơn khoái cảm dồn dập đã bắt đầu áp đảo nàng. Nó gần như đã khiến trái tim nàng dừng lại.

Đẩy mái tóc rối bù sang một bên, Rhys hôn sau gáy nàng. “Đây có phải là kiểu làm vợ mà em sẽ trở thành không? Quá sớm để em bắt đầu không vâng lời anh.”

Đôi môi nàng cảm thấy sưng lên khi nàng trả lời. “Chúng ta chưa kết hôn.”

“Không, và chúng ta sẽ không cho đến khi anh xoay sở để thỏa hiệp với em.” Tay anh đi xuống phía dưới hông của nàng, nhào nặn nhẹ nhàng. “Quay lại nào, Helen.”

Một âm thanh tán thành, rất gần tiếng rên rỉ, rời khỏi cổ họng anh khi nàng vâng lời. Anh nhìn xuống nàng với đôi mắt sáng như sự phản chiếu của những ngôi sao trong một đại dương lúc nửa đêm. Đẹp trai một cách tàn nhẫn, giống như một trong những vị thần biến động của thần thoại, tàn phá những thiếu nữ phạm trần bất đắc dĩ.

Và anh là của nàng.

“Em muốn biết anh cảm thấy thế nào,” nàng tự làm mình ngạc nhiên khi thì thầm.

Hơi thở anh nghẹn lại, hàng mi anh hạ xuống khi nàng chạm xuống cơ bắp vạm vỡ bóng mượt của cơ thể anh. Bàn tay run rẩy của nàng bao

quanh chiều dài dày, cương cứng của anh. Làn da bên dưới ngón tay nàng mỏng và mượt mà đáng kinh ngạc, dễ dàng trượt trên một trục cứng. Nàng nắm chặt lấy anh, phát hiện ra da thịt nóng bỏng, kết cấu dày đặc, đầy những mạch máu bí ẩn. Mơn trớn vuốt ve anh xuống thấp hơn nữa, nàng cảm sức nặng lỏng lẻo, mát lạnh vào lòng bàn tay, và anh đáp lại bằng một âm thanh không rõ ràng. Anh thở ngắt quãng. Lần đầu tiên anh dường như bị nàng làm cho choáng ngợp như nàng đã từng bị anh tác động.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, nàng thấy mình bị chi phối bởi một người đàn ông trần truồng quyến rũ. Anh phủ lên ngực và vai nàng bằng những nụ hôn ngẫu nhiên, hai bàn tay nâng ngực nàng cao trong khi anh lướt miệng mình qua hai đỉnh nụ hoa. Với một tiếng càu nhàu lặng lẽ, anh nắm lấy sơ mi của nàng và kéo mạnh cho đến khi nó tụt xuống quanh eo nàng. Anh ngồi lên trên nàng, và nàng cảm nhận được kết cấu tuyệt đẹp của làn da thịt trần trụi, cứng rắn ấn vào sức nóng mềm mại, được bao phủ mới đám lông xoắn, run rẩy.

Anh hôn nàng, tàn phá miệng nàng, di chuyển đến ngực nàng, rồi xuống thấp hơn. Chiếc sơ mi rối rắm cản trở anh, và anh nắm chặt nó trong cả hai tay, xé nó ra làm đôi như thể nó được làm bằng giấy. Với một cái vung tay man rợ của anh, chiếc sơ mi bị hủy hoại bay trong không khí theo một đường vòng cung ma quái. Anh trượt xuống và nàng cảm thấy anh liếm qua rốn nàng. Cú lướt trơn tru của lưỡi anh đã rút ra một tiếng rên rỉ kéo dài từ nàng. Những nụ hôn không đứng đắn lang thang đến rìa của những lọn lông ẩm ướt và vào những chỗ trũng bên trong đùi nàng.

Cánh tay anh trượt xuống dưới chân nàng, đẩy lên cho đến khi đầu gối nàng móc qua vai anh. Đầu lưỡi anh tách ra những cánh hoa xếp nếp và vạch ra một hình dáng khêu gợi xung quanh nụ hoa dịu dàng, và nàng thút thít trong bối rối. Trở nên tàn nhẫn, anh mút toàn bộ trung tâm của nàng vào miệng và liếm từng nhịp và dồn dập, trêu chọc cho

đến khi nàng cảm thấy một áp lực nóng bỏng, sâu bên trong. Một sự mất kiểm soát đang đến gần, một thứ gì đó mạnh mẽ và đáng sợ. Nàng càng cố gắng kiềm chế nó, giữ nó lại, nó càng phát triển mạnh mẽ, cho đến khi cuối cùng nàng bị phá hủy với những cơn khoái cảm dữ dội. Nàng cứng người, mọi cơ bắp siết chặt và thả ra, run rẩy chạy đến tận đầu ngón tay và ngón chân của nàng. Cuối cùng, những cảm giác lặng đi cho đến khi nàng lả đi vì kiệt sức. Bộ phận giới tính của nàng đã trở nên nhạy cảm đến mức ngay cả những cái vuốt ve nhẹ nhàng nhất cũng gây đau đớn.

Với một sự phản kháng không mạch lạc, Helen đẩy đầu và vai anh, nhưng anh rắn chắc, không thể nhúc nhích. Lưỡi anh thấp dần, tìm kiếm sự ướt át cho đến khi nó đẩy vào lõi vào run rẩy của cơ thể nàng. Mở mắt ra, nàng nhìn chăm chăm vào hình dạng tối tăm của đầu anh phủ bóng lên ánh lửa nhảy múa.

“Làm ơn,” nàng ấp úng, mặc dù nàng không chắc chắn những gì nàng yêu cầu.

Cả hai bàn tay anh đi đến chỗ bộ phận nữ tính của nàng, vuốt ve nhẹ nhàng, ngón tay cái mơn trớn trên núm nhỏ với những cú búng tay xen kẽ. Trước sự xấu hổ và kinh ngạc của nàng, cơ thể nàng siết chặt lấy lưỡi anh, như muốn bắt và giữ nó ở đó.

Trước khi nàng kịp nhận ra, một làn sóng phóng thích khác lại đến với nàng. Nàng tì gót chân vào nệm, hông nâng cao và gồng lên khi sóng nhiệt truyền qua người nàng. Anh rút ra, định hình nó bằng những tiếng thì thầm và những cú liếm tinh tế, nuôi dưỡng niềm vui của nàng.

Thở hổn hển và mất phương hướng, Helen ngã gục xuống giường. Nàng không chống cự khi Rhys trườn lên trên nàng. Một cái gì đó mịn màng và cứng nhắc huých vào nơi ẩm ướt giữa hai đùi nàng. Anh đưa tay xuống, đưa đầu vật nam tính của anh vào trong nàng, đẩy mạnh hơn. Nó bắt đầu bốc cháy, và nàng thu mình lại theo bản năng, nhưng áp lực vẫn dồn đến. Một tiếng rên yếu ớt thoát ra khỏi nàng khi da thịt nàng

căng ra và đập xung quanh anh trong những cú đâm nóng bỏng. Nhiều hơn về anh, nhiều hơn nữa, cho đến khi cuối cùng hông anh chạm vào nàng, và nàng hoàn toàn được lấp đầy. Có quá nhiều anh bên trong nàng, và không cách nào thoát khỏi một cơn đau xuyên thấu.

Giữ đầu nàng trong tay, Rhys nhìn chăm chăm xuống nàng, ánh mắt anh không tập trung lắm. “Anh rất tiếc vì đã làm em đau, bồ câu nhỏ.” Giọng anh không đều. “Hãy cố gắng mở ra cho anh.”

Nàng nằm yên, sẵn sàng tự thư giãn. Khi Rhys tiếp tục ôm nàng, đôi môi anh ấn vào vai nàng, rồi trượt đến cổ họng nàng, nàng cảm thấy đỡ hơn một chút.

“Aye,” anh thì thầm. “Đúng rồi.”

Một tia bối rối tấn công nàng khi nàng nhận ra anh đã cảm thấy sự thư giãn của những cơ bắp nhỏ bé, riêng tư đó. Nàng vòng hai cánh tay, hai bàn tay đặt lên bề mặt mạnh mẽ của lưng anh. Trước sự ngạc nhiên của nàng, cơ bắp anh biến thành thép. Bị hấp dẫn bởi phản ứng của anh khi chạm nhẹ, nàng vuốt nhẹ ngón tay từ vai xuống eo anh, để cho đầu móng tay hình bầu dục gãi một cách tinh tế ở phần lưng nhỏ của anh.

Anh rên rỉ và mất kiểm soát, run rẩy dữ dội như nàng làm vậy, và nàng nhận ra rằng anh đang trải qua sự giải thoát của chính mình. Cảm thấy mong muốn bảo vệ anh, nàng siết chặt vòng tay qua lưng anh. Sau một lúc lâu, Rhys rút lui với một tiếng rên rỉ và lăn sang một bên để tránh nghiền nát nàng.

Khi cuộc xâm lược qua đi, có một cảm giác nóng bỏng, khó chịu giữa hai đùi nàng. Da thịt nàng đau đớn và nhức nhối, trống rỗng một cách kỳ lạ. Nhưng nàng cảm thấy thoải mái, cơ thể nàng dễ chịu xốn xang và lười biếng, và thật tuyệt vời khi cảm nhận được sự thô ráp, sức mạnh và sự mượt mà của anh xung quanh nàng. Với sức lực cuối cùng, nàng quay nghiêng người và nép vào vai anh.

Suy nghĩ của nàng tan biến trước khi nàng có thể hoàn toàn nắm bắt được chúng. Giờ đang là ban ngày, mặc dù cảm giác như đêm sâu nhất. Chẳng mấy chốc, nàng sẽ phải tự mặc quần áo, và đi ra ngoài ánh sáng rực rỡ, lạnh lẽo, khi tất cả những gì nàng muốn là ở trong bóng tối ấm áp an toàn này và ngủ, và ngủ.

Rhys tìm cách sắp xếp chiếc chăn, dừng lại để kéo mạnh thứ gì đó đang quăn lấy nửa bên dưới của nàng. Một tàn dư của chiếc sơ mi của nàng. Helen biết rằng nàng nên cảm thấy lo lắng về việc làm thế nào nàng có thể trở về nhà mà không có áo sơ mi?, Nhưng trong lúc kiệt sức, điều đó dường như không quan trọng như nó cần phải thế.

“Anh đã nói sẽ tôn trọng tài sản của em,” anh nói một cách buồn bã.

“Anh đã bị phân tâm,” nàng thì thầm.

Rhys tạo ra một âm thanh vui vẻ mờ nhạt. “Loạn trí’ là từ để chỉ điều đó.” Sau khi sử dụng quần áo rách để lau đi sự ẩm ướt giữa hai đùi nàng, anh ném nó sang một bên và đặt tay lên đỉnh đầu nàng trong một cử chỉ an ủi, thoải mái. “Ngủ đi, cariad. Anh sẽ đánh thức em ngay bây giờ, trong một phút.”

Bây giờ trong một phút. . . một cụm từ tiếng Wales nàng đã nghe anh nói trước đây. Sau đó, nó dường như có nghĩa như vậy, không có sự khẩn cấp đặc biệt.

Cơ thể nàng run rẩy vì nhẹ nhõm khi nàng buông xuôi, chìm vào bóng tối mời gọi. Và nàng ngủ thiếp đi trong vòng tay người đàn ông lần đầu tiên trong đời.

Hơn một giờ sau, Rhys không làm gì ngoài việc ôm ấp nàng. Anh cảm thấy hài lòng, say sưa với điều đó.

Cho dù anh nhìn chăm chăm vào Helen bao lâu, anh cũng không thấy đủ. Từng chi tiết của nàng đều ghi lại những khoái cảm mới mẻ trong anh: những đường nét dẻo dai của cơ thể nàng, những đường cong tuyệt đẹp của bộ ngực. Mái tóc vàng sáng bóng bồng bềnh và tuôn ra trên

cánh tay anh, bắt sáng như thể nó là chất lỏng. Và toàn bộ khuôn mặt nàng, ngây thơ trong giấc ngủ, tước đi vẻ điềm tĩnh thường ngày của nàng. Sự mềm mại đầy đặn của miệng nàng đi thẳng vào trái tim anh. Làm thế nào mà anh có thể ôm nàng thật gần mà vẫn muốn có thêm nàng?

Helen không phải là một người ngủ ngon. Đôi lúc, hàng mi nàng run rẩy và đôi môi nàng hé mở với một hơi thở lo lắng, những ngón tay và ngón chân nàng bắt giắc co giật. Bất cứ khi nào nàng trở nên bồn chồn, anh vuốt ve và ôm nàng chặt hơn. Thậm chí không cần cố gắng, nàng đã lấy thứ gì đó từ anh, một sự dịu dàng mà anh không bao giờ thể hiện với bất cứ ai. Anh đã làm hài lòng rất nhiều phụ nữ, làm hài lòng họ theo mọi cách có thể tưởng tượng được. Nhưng anh chưa bao giờ làm tình với bất cứ ai theo cách anh đã làm với nàng, như thể ngón tay anh đang uống từng cảm giác từ làn da nàng.

Bên dưới tấm chăn, cặp đùi thon thả của nàng gác trên chân anh khi nàng xoay hẳn người về phía anh. Vật đàn ông của anh phản ứng mạnh mẽ. Anh muốn nàng một lần nữa, bây giờ, ngay cả trước khi nàng lạnh lại từ lần đầu tiên, trước khi anh rửa sạch máu trinh nữ và hạt giống của anh từ nàng. Bằng cách nào đó bằng việc trao cho anh hoàn toàn như vậy, nàng đã đạt được một lợi thế bí ẩn, thứ mà anh không thể xác định được.

Anh đã có thể lăn lên trên nàng và đâm vào cơ thể không phòng vệ của nàng. Thay vào đó, anh thưởng thức cảm giác có nàng nằm sát bên anh.

Một khúc gỗ gãy trong lò sưởi, ngọn lửa bùng phát ánh sáng hồng hào xuyên qua căn phòng. Anh thưởng thức cách nó mạ vàng lên làn da của Helen, một màu vàng trên ngà. Anh khẽ chạm vào đường cong hoàn hảo của vai nàng. Thật kỳ lạ khi nằm ở đây và hoàn toàn hài lòng, trong khi anh thường không thể không hoạt động. Anh có thể nằm đây hàng giờ, thậm chí đến tận giữa ngày, chỉ để ôm nàng.

Anh không thể nhớ được lần cuối cùng anh đã ở trên giường vào giờ này, trừ trong ba tuần tại Eversby Priory trong khi anh đã hồi phục sau tai nạn tàu hỏa.

Trước đó, anh chưa bao giờ bị ốm trong đời. Và điều anh luôn lo sợ nhất lòng thương xót của người khác. Nhưng đầu đó trong cơn sốt nóng bỏng và đau đớn, anh đã nhận ra một người phụ nữ trẻ, đôi bàn tay mát lạnh và giọng nói trầm lắng. Nàng đã lau mặt và cổ anh bằng những miếng vải ướp lạnh, và bón cho anh uống từng ngụm trà ngọt. Tất cả mọi thứ về nàng đã xoa dịu anh: sự tinh tế của nàng, hương vani ngọt ngào của nàng, cách nàng dịu dàng nói với anh.

Trong vài phút hạnh phúc nhất trong cuộc đời Rhys, nàng đã ôm ấp cái đầu đang phát sốt của anh và kể cho anh nghe những câu chuyện về thần thoại và hoa lan. Cho đến ngày cuối cùng của anh trong cuộc đời này, ký ức đó là điều mà anh sẽ nhớ đến thường xuyên nhất. Đó là lần đầu tiên anh không ghen tị với một người đàn ông duy nhất trên trái đất, bởi vì lần đầu tiên anh đã cảm thấy một cái gì đó gần với hạnh phúc. Và nó đã không phải là những thứ mà anh đã từng phải săn lùng và nuốt chửng như những con chó đói. . . nó được nhẹ nhàng, kiên nhẫn bón từng muỗng cho anh. Sự tử tế không yêu cầu trả ơn. Anh đã thêm nó. . . thêm khát nàng. . . kể từ đó.

Một sợi tóc vàng mỏng manh lung lảng trên mũi Helen, rung rinh theo từng nhịp thở mềm mại. Rhys vuốt lại những sợi sáng lấp lánh và để ngón tay cái lướt qua vàng trán thon dài.

Anh vẫn không hiểu vì sao Helen lại đến với anh. Anh đã tin rằng sự giàu có của mình là điểm thu hút, nhưng điều đó dường như không phải trong trường hợp này. Rõ ràng là nàng không bị cuốn hút vào trình độ học vấn hay dòng dõi nổi bật của anh, vì anh không sở hữu những thứ đó.

Nàng đã nói rằng nàng muốn phiêu lưu. Nhưng những cuộc phiêu lưu rồi có lúc sẽ trở nên mệt mỏi, và sẽ đến lúc trở về với mọi thứ an

toàn và quen thuộc. Điều gì sẽ xảy ra khi nàng muốn quay lại và nhận ra cuộc sống của nàng không bao giờ có thể là như vậy?

Bồn chồn, anh tách mình ra khỏi Helen và sắp xếp tấm chăn bọc quanh nàng. Rồi khỏi giường, anh mặc quần áo trong phòng ngủ. Tâm trí anh lại rơi vào nhịp độ nhanh chóng của nó, đưa ra các danh sách và kế hoạch như những viên bi trên một ván bài.

Quý sứ chết tiệt, anh đã nghĩ gì trước đó? Một đám cưới hoành tráng để khoe cô dâu có dòng máu xanh của mình. . . Tại sao anh lại nghĩ điều đó quan trọng? Đồ ngốc, anh tự nói với bản thân mình trong sự ghê tởm, cảm giác như cuối cùng anh đã suy nghĩ rõ ràng sau khi trải qua nhiều ngày trong sương mù.

Bây giờ Helen thuộc về anh, anh không thể trả lại nàng về. Thậm chí kể cả một khoảng thời gian ngắn cho đến đám cưới. Anh cần phải giữ nàng trong tầm tay, và anh cũng không thể mạo hiểm để có được sự trở lại của cô dưới sự kiểm soát của Devon. Mặc dù Rhys đã bị thuyết phục rằng Helen thực sự muốn kết hôn với anh, nhưng nàng vẫn còn quá ngây thơ. Quá dễ bị ảnh hưởng. Gia đình nàng có thể cố gắng đưa nàng ra xa tầm với của anh.

Ơn trời, không quá muộn để sửa chữa sai lầm của anh. Sải bước từ phòng thay đồ, anh đi đến phòng làm việc riêng của mình và gọi cho một người hầu.

Lúc người hầu bước vào phòng làm việc, Rhys đã lập một danh sách, niêm phong nó và gửi cho thư ký riêng của mình.

“Ông gọi tôi ạ, thưa ông Winterborne?” Người đàn ông trẻ tuổi, một người dám nghĩ dám làm tên là George, đã được đào tạo tốt và được giới thiệu bởi một gia đình quý tộc ở London. Thật không may cho gia đình thượng lưu, nhưng khá may mắn cho Rhys, họ gần đây đã bị buộc phải tiết kiệm và giảm số lượng người hầu của họ. Vì nhiều gia đình thuộc tầng lớp quý tộc ngày nay đang rơi vào hoàn cảnh eo hẹp, Rhys có sự xa xỉ trong việc thuê người hầu mà họ không còn đủ khả năng. Anh

đã lựa chọn bất kỳ số lượng người hầu nào mà anh cần, thường là người trẻ hoặc rất già.

Rhys ra hiệu cho người hầu đến gần bàn. “Hãy mang danh sách này đến văn phòng của tôi và đưa nó cho Fernsby. Đợi ở đó trong khi bà ấy thu thập những món đồ tôi yêu cầu, và mang tất cả đến đây trong vòng nửa giờ.”

“Sẽ đúng giờ, thưa ông.” Người hầu biến mất trong nháy mắt.

Rhys cười toe toét với tốc độ của chàng trai trẻ. Không có gì bí mật, cả trong gia đình và tại cửa hàng bách hoá của anh, anh thích các đơn đặt hàng của mình được thực hiện nhanh chóng và nhiệt tình.

Vào thời điểm các vật phẩm đã yêu cầu được mang đến, tất cả được đóng gói trong các hộp màu kem, Rhys chuẩn bị bồn tắm cho Helen và thu thập quần áo và kẹp tóc của nàng.

Anh ngồi trên mép nệm và đưa tay vuốt ve má Helen.

Khi anh nhìn nàng vật lộn với ý thức, Rhys gần như thấy đau lòng. Helen mở mắt ra, hoang mang tự hỏi nàng đang ở đâu, và tại sao anh lại ở đó. Nhớ lại, nàng ngược nhìn anh không chắc chắn. Trước sự vui mừng của anh, nàng mỉm cười ngại ngùng.

Anh kéo nàng dựa vào anh, môi anh tìm thấy môi nàng. Khi anh vuốt ve chiều dài tấm lưng trần của nàng, anh cảm thấy các lỗ chân lông nổi lên trên làn da nàng.

“Em có muốn tắm không?” anh thì thầm.

“Em có thể tắm không?”

“Nó đã sẵn sàng cho em.” Anh vội lấy chiếc áo choàng mà anh đã mặc đặt trên chân giường, một kiểu kimono buộc dây lưng phía trước. Helen trượt ra khỏi giường và cho phép anh giúp nàng chui khoác áo, cố gắng che giấu bản thân. Bị thu hút bởi sự e lệ của nàng, Rhys buộc dây áo ở thắt lưng và xắn tay áo lên. Áo choàng của anh có kích thước gấp đôi nàng, gấu áo quét trên sàn nhà. “Em không nên ngại ngùng,” anh nói với

nàng. “Anh đã ghi nhớ trong tâm hồn mình hình ảnh em không mặc quần áo rồi.”

“Đừng đùa về điều đó.”

“Về việc nhìn thấy em khỏa thân à?” Anh đâu có nói đùa.

“Tâm hồn của anh,” Helen nói một cách nghiêm túc. “Nó rất quan trọng.”

Rhys mỉm cười và đánh cắp một nụ hôn khác từ nàng.

Nắm lấy tay nàng, anh dẫn nàng vào phòng tắm, được lát bằng gạch mã não trắng, nửa trên của bức tường được lót bằng tấm gỗ gụ. Bồn tắm hai đầu của Pháp được làm thon ở đáy, hai bên nở ra để cho phép người tắm thoải mái ngả người ra sau. Gần đó, một chiếc tủ nhỏ có cửa kính xếp những chiếc khăn tắm màu trắng.

Chỉ về quầy gỗ gụ nhỏ bên cạnh bồn tắm, Rhys nói, “Anh đã có một vài thứ được gửi từ cửa hàng.”

Helen lại gần xem xét các đồ vật trên giá đỡ: một giá kẹp tóc, một bộ lược đen, bàn chải tóc tráng men, một cục xà phòng được bọc trong giấy vẽ tay và một loại dầu thơm.

“Em cần có một người giúp việc đến giúp em không,” Rhys nhận xét, quan sát khi nàng xoắn tóc và búi gọn lại.

“Em có thể tự làm.” Một chút màu hồng thấm vào má nàng khi nàng liếc nhìn vào cái thành cao của bồn tắm. “Nhưng em có thể cần giúp đỡ để bước vào và ra khỏi bồn tắm.”

“Anh luôn sẵn sàng để phục vụ em.”

Vẫn đỏ mặt, nàng quay lưng lại với anh và để chiếc áo choàng tuột khỏi vai. Anh kéo nó ra khỏi nàng, suýt làm rơi chiếc áo khi anh nhìn thấy chiều dài mảnh khảnh của lưng nàng và hình trái tim hoàn hảo của cặp mông nàng. Ngón tay anh thực sự run rẩy với sự thôi thúc được chạm vào nàng. Khoác chiếc áo choàng qua một cánh tay, anh đưa tay ra. Helen nắm lấy nó khi nàng bước vào bồn tắm, mọi cử động đều

duyên dáng và cẩn thận, giống như một con mèo tìm đường trên mặt đất không bằng phẳng. Nàng ngồi xuống nước, nhăn mặt khi hơi nóng của bồn tắm làm dịu những cơn đau và sự nhức nhối thân mật từ cuộc gặp gỡ trước đó của họ.

“Em đau à,” anh nói một cách lo lắng, nhớ đến nàng thật tinh tế, thật chặt.

“Chỉ một chút.” Hàng mi nàng nhấc lên. “Em có thể lấy xà phòng không?”

Sau khi mở một bánh xà phòng mật ong, anh đưa nó cho nàng cùng với một miếng bọt biển, bị mê hoặc bởi ánh hồng lấp lánh của cơ thể nàng dưới bề mặt nước. Nàng chà xà phòng lên miếng bọt biển và bắt đầu xoa lên vai và cổ họng.

“Em cảm thấy nhẹ nhõm,” nàng nhận xét, “Bây giờ kế hoạch của chúng ta đã được thực hiện.”

Rhys đi đến ngồi lên chiếc ghế gỗ gụ bên cạnh tủ. “Đó là điều mà anh cần thảo luận,” anh nói một cách tình cờ. “Khi em đang ngủ, anh đã suy nghĩ về tình huống này và anh đã xem xét lại thỏa thuận của chúng ta. Em xem – “ Anh ngừng lại khi nhìn thấy khuôn mặt nàng trắng bệch, đôi mắt nàng mở to và sầm tối. Nhận ra nàng đã hiểu lầm, anh đi đến bên nàng trong hai bước, quỳ xuống trên đầu gối bên cạnh bồn tắm. “Không, không, nó không phải như em nghĩ – “ Anh vội vã với tới nàng, không để ý đến việc nước thấm ướt tay áo và áo ghi lê. “Em thuộc về anh, cariad. Và anh là của em. Anh sẽ không bao giờ - lạy Chúa Jesus, đừng như thế.” Kéo nàng sang một bên bồn tắm, anh hôn lên làn da ẩm ướt, ngọt ngào của nàng. “Anh đang cố gắng nói rằng anh không thể chờ đợi em. Chúng ta phải trốn đi. Lẽ ra anh nên nói như vậy ngay từ đầu, nhưng anh không nghĩ được điều gì rõ ràng.” Anh ngậm lấy cái miệng căng thẳng của nàng, hôn nàng cho đến khi anh cảm thấy nàng đã thư giãn.

Trấn tĩnh lại, Helen nhìn anh đầy kinh ngạc, hai má lấm lem nước, hàng mi cong vút. “Hôm nay ư?”

“Aye. Anh sẽ sắp xếp. Không có gì em cần phải lo lắng. Anh sẽ nói Fernsby thu xếp đồ cho em. Chúng ta sẽ đi đến Glasgow bằng toa xe lửa riêng. Nó có một khoang ngủ với một chiếc giường lớn – “

“Rhys.” Những ngón tay của nàng, thơm mùi xà phòng, đến trên môi anh. Nàng hít thêm một hơi để ổn định bản thân. “Không cần phải thay đổi kế hoạch của chúng ta. Không có gì thay đổi.”

“Tất cả mọi thứ đều phải thay đổi,” anh nói, một sắc thái quá mạnh mẽ. Nuốt nước bọt, anh điều chỉnh lại giọng mình. “Chúng ta sẽ rời khỏi đây ngay chiều nay. Cách này thực tế hơn nhiều. Nó giải quyết được nhiều vấn đề có thể xảy ra.”

Helen lắc đầu. “Em không thể bỏ các em gái một mình ở Luân Đôn.”

“Họ đang ở trong một gia đình đầy những người hầu. Và Trenear sẽ sớm trở lại.”

“Vâng, ngày mai, nhưng ngay cả như vậy, hai đứa sinh đôi không thể ở một mình cho đến lúc đó. Anh biết chúng thế nào rồi!”

Pandora và Cassandra là một cặp quý nhỏ, không thể phủ nhận điều đó. Cả hai đều tinh nghịch và giàu trí tưởng tượng. Sau khi được nuôi dưỡng trong một khu đất yên tĩnh ở Hampshire cả đời, chúng nghĩ về London như một sân chơi khổng lồ. Không ai trong số chúng có bất kỳ ý tưởng nào về những hiểm họa có thể xảy ra với chúng trong thành phố.

“Chúng ta sẽ mang chúng theo chúng ta,” Rhys miễn cưỡng nói.

Lông mày nàng nhướn lên. “Và khi Devon và Kathleen trở về từ Hampshire sẽ phát hiện ra rằng anh đã bắt cóc cả ba chị em nhà Ravenels à?”

“Hãy tin anh, anh dự định sẽ cho cặp song sinh trở lại vào cơ hội đầu tiên.”

“Em không thể hiểu được sự cần thiết của việc bỏ trốn này. Bây giờ, không ai có thể từ chối chúng ta một đám cưới.”

Hơi nước bốc lên từ mặt nước và bám vào làn da trắng mịn của nàng như một tấm màng lấp lánh. Rhys bị phân tâm bởi một chùm bong bóng xà phòng trượt xuống bầu vú nàng một cách lười biếng, cuối cùng đọng lại trên đỉnh hồng mềm mại. Không thể cưỡng lại, anh đưa tay ôm lấy bầu vú nàng, ngón tay cái của anh gạt đi chút bọt. Anh vê nhẹ nhàng núm vú, nhìn nó siết chặt thành một nụ hoàn hảo.

“Có thể sẽ có một em bé,” anh nói.

Helen trượt khỏi sự nắm bắt của anh, khó nắm bắt như một nàng tiên cá. “Sẽ có ư?” Nàng hỏi, nắm chặt miếng bọt biển cho đến khi nước chảy giữa những ngón tay.

“Chúng ta sẽ biết nếu em bỏ lỡ kỳ chảy máu hàng tháng.”

Nàng thoa thêm xà phòng vào miếng bọt biển và tiếp tục tắm. “Nếu điều đó xảy ra, thì việc chạy trốn có thể trở nên cần thiết. Nhưng cho đến lúc đó – “

“Chúng ta sẽ làm điều đó ngay bây giờ,” Rhys nói một cách thiếu kiên nhẫn, “để tránh bất kỳ lời bóng gió nào về vụ bê bối nếu đứa trẻ được sinh ra sớm.” Chiếc áo ghi lê và áo sơ mi ướt sũng đã trở nên ngột ngạt và lạnh lẽo. Anh đứng dậy và bắt đầu cởi bỏ chúng. “Anh không muốn cung cấp cơ hội cho những tin đồn. Không phải nơi các con anh cần quan tâm.”

“Một cuộc bỏ trốn sẽ gây ra nhiều tai tiếng như khi một đứa trẻ ra đời sớm. Và nó sẽ cho gia đình em thêm lý do để từ chối anh.

Rhys đưa cho nàng một cái nhìn biết nói.

“Anh không nên đối kháng với họ,” Helen nói.

Anh thả chiếc áo ghi lê xuống sàn, nơi nó hạ cánh vào một vũng nước. “Cảm xúc của họ không quan trọng đối với anh.”

“Nhưng với em thì có.”

“Aye,” anh lăm bắm, loay hoay với cổ tay áo ướt sũng.

“Em muốn có một đám cưới. Nó sẽ cho mọi người, kể cả em, thời gian để thích nghi với tình huống này.”

“Anh đã thích nghi rồi.”

Có một sự căng thẳng đáng ngờ trên đôi môi nàng, như thể nàng đang cố nhịn một nụ cười bất ngờ. “Hầu hết chúng em đều không sống với nhịp độ như anh. Ngay cả nhà Ravenels. Anh có thể cố gắng kiên nhẫn được không?”

“Anh có thể nếu cần. Nhưng không cần thiết.”

“Em nghĩ là có. Em nghĩ rằng một đám cưới lớn vẫn là điều anh mong muốn, mặc dù anh không sẵn sàng thừa nhận nó vào lúc này.”

“Anh ước anh có thể nói rằng anh chưa bao giờ nói điều đó,” Rhys bực tức nói. “Anh không quan tâm nếu chúng ta kết hôn trong một nhà thờ, văn phòng của Cục Dân chính, hay bởi một pháp sư đeo một cặp sừng trong vùng hoang dã ở Bắc xứ Wales. Anh muốn em là của anh càng sớm càng tốt.”

Đôi mắt Helen mở to với sự tò mò. Nàng dường muốn hỏi nhiều hơn về pháp sư và những chiếc sừng, nhưng thay vào đó nàng giữ lại chủ đề này. “Em muốn kết hôn tại một nhà thờ.”

Rhys im lặng khi anh mở cổ áo ra và bắt đầu cởi khuy trước của áo sơ mi. Vấn đề là chính bản thân anh, anh nghĩ, quý bắt anh đi. Anh không thể tin rằng anh cho phép niềm kiêu hãnh và tham vọng của mình đứng trước con đường kết hôn với Helen càng sớm càng tốt. Bây giờ anh sẽ phải đợi nàng, để anh có thể có nàng trên giường mỗi đêm.

Helen chăm chú nhìn anh. Sau một lúc lâu, nàng nói, “Quan trọng là anh giữ lời hứa với em.”

Bị đánh bại và tức giận, anh cởi chiếc áo uớt. Rõ ràng Helen không dễ bị thao túng như anh giả định. “Chúng ta sẽ kết hôn sau sáu tuần. Không hơn một ngày.”

“Chùng đó, hầu như không đủ thời gian,” nàng phản đối. “Ngay cả khi em có tài nguyên không giới hạn, thì cũng sẽ mất nhiều thời gian hơn để lập kế hoạch và đặt hàng, và chờ mọi thứ được giao đến – “

“Anh có tài nguyên không giới hạn. Bất cứ điều gì em muốn sẽ được chuyển đến đây nhanh hơn một con chuột lên ống thoát nước.”

“Nó không chỉ có thế. Anh trai em vừa mất được một năm. Gia đình em và em sẽ để tang cho đến đầu tháng sáu. Vì tôn trọng anh ấy, em muốn đợi đến lúc đó.”

Rhys nhìn nàng chăm chăm. Não anh lùng bùng với từ ngữ.

Đợi đến lúc đó. Đợi đến . . . tháng Sáu?

“Những năm tháng cơ à,” anh nói trống rỗng.

Helen nhìn lại anh, dường như tin rằng nàng đã nói điều gì đó hợp lý.

“Không,” anh nói một cách phẫn nộ.

“Tại sao không?”

Phải nhiều năm và hàng chục triệu bảng trước đây, vì bất cứ ai đã yêu cầu Rhys biện minh lý do tại sao anh muốn một cái gì đó. Thực tế là anh muốn nó luôn luôn là đủ.

“Với những gì chúng ta đã dự định ban đầu,” Helen chỉ ra, “từ khi chúng ta đính hôn lúc đầu.”

Rhys đã không biết tại sao anh đã đồng ý với điều đó, hoặc làm thế nào mà nó thậm chí có vẻ khả thi. Có lẽ bởi vì anh đã rất phấn khởi khi cưới nàng nên anh đã không có xu hướng ngụy biện cho ngày cưới. Tuy nhiên, bây giờ, rõ ràng đau đớn rằng năm ngày là quá dài để chờ đợi nàng. Năm tuần sẽ là cực hình.

Năm tháng thậm chí không đáng để thảo luận.

“Anh trai em sẽ không biết và không quan tâm nếu em kết hôn trước khi thời gian để tang kết thúc,” Rhys nói. “Có lẽ anh ấy sẽ rất vui vì em đã tìm được một người chồng.”

“Theo là anh trai duy nhất của em. Em muốn tôn trọng anh ấy với một năm để tang theo truyền thống nếu có thể.”

“Điều đó là không thể. Không phải với anh.”

Nàng liếc nhìn anh dò hỏi.

Rhys dựa vào nàng, nắm chặt hai bên bả vai. “Helen, có những lúc một người đàn ông phải – nếu nhu cầu của anh ta không được thỏa mãn – “hơi nóng của nước toả lên khuôn mặt tối tăm của anh. “Anh không xa em lâu như vậy được. Nhu cầu tự nhiên của một người đàn ông – “ Anh không thể tìm ra một từ thích hợp. “Chết tiệt! Nếu anh ta không thể tìm thấy sự giải thoát với một người phụ nữ, anh ta có thể tự hành hạ mình. Em hiểu chứ?”

Nàng lắc đầu, bối rối.

“Helen,” anh nói với sự thiếu kiên nhẫn ngày càng tăng, “Anh đã không còn trong sạch từ khi mười hai tuổi. Nếu bây giờ anh cố gắng, có lẽ anh sẽ giết một ai đó trước khi hết tuần.”

Lúng túng lướt qua trán nàng. “Khi chúng ta đính hôn lúc trước . . . Anh đã có kế hoạch thế nào? Em giả sử . . . anh sẽ lừa dối với những người phụ nữ khác cho đến khi chúng ta kết hôn à?”

“Anh đã không cân nhắc đến điều đó.” Tại thời điểm đó, nó có thể không hoàn toàn là vấn đề. Nhưng bây giờ . . . anh kinh hoàng nhận ra rằng ý nghĩ cố gắng dùng người khác thay thế cho Helen là không thể chấp nhận. Chết tiệt, chuyện gì đang xảy ra với anh vậy? “Người đó phải là em. Giờ chúng ta đã bị ràng buộc với nhau.”

Ánh mắt Helen mạnh mẽ lướt qua thân hình trần trụi của anh, và khi đôi mắt nàng trở lại khuôn mặt anh, nàng đỏ bừng và có chút run rẩy. Với một cú thúc nóng bỏng vào bụng anh, anh nhận ra nàng đã bị anh kích thích.

“Em cũng cần nó,” anh nói giọng khàn khàn. “Em có thể nhớ niềm vui mà anh đã mang lại cho em và muốn nhiều hơn nữa – “

Helen rời mắt khỏi anh khi nàng trả lời. "Em xin lỗi. Nhưng em không muốn kết hôn trong khi em vẫn còn trong thời gian để tang."

Nhẹ nhàng như giọng điệu của nàng, Rhys nghe thấy sự hấp dẫn tiềm ẩn trong đó. Sau một đời đối chác và mặc cả, anh đã học cách nhận ra khi nào thì đối tác đạt đến điểm mà họ sẽ không chịu thua."

"Anh có ý định cưới em sau sáu tuần nữa," anh nói, làm cho giọng nói của anh khó che dấu sự tuyệt vọng của anh, "bất cứ giá nào. Cho anh biết những gì em muốn. Nói cho anh biết, và em sẽ có nó."

"Em sợ không có gì anh có thể mua chuộc được em." Nhìn vẻ hối lỗi, Helen nói thêm, "Anh đã hứa với em một cây đàn piano."

CHƯƠNG 6

Chiếc xe ngựa sang trọng không gia huy dừng lại ở cổng phụ lối vào của Ravenel House. Một cơn mưa chiều rơi xuống từ bầu trời thán giêng, cuốn theo những cơn gió lạnh buốt thổi qua đường phố London. Khi Helen lén nhìn qua rèm cửa sổ xe ngựa trong chuyến đi từ Cork Street đến South Audley, nàng đã nhìn thấy những người đi bộ nắm chặt áo khoác len và áo choàng gần hơn quanh cơ thể họ, hướng đến những ô cửa có mái che để đứng thành cụm kín. Cơn mưa rào, dồn dập tồ tẹt hơn sắp đến, đã truyền một thứ bóng tối lung linh xuống vỉa hè.

Nhưng ánh sáng vàng ấm áp chiếu qua những cánh cửa kính mở ra thư viện đôi rộng rãi của Ravenel House, đầy những kệ gỗ gụ và hàng đồng sách và đồ đạc nặng nề. Một cơn rừng mình báo trước lướt qua Helen khi nghĩ đến việc trở về ngôi nhà ấm cúng của mình.

Rhys trượt một bàn tay lên hai bàn tay đeo găng của nàng, siết nhẹ. “Anh sẽ đến gặp Trenear vào tối mai để nói với anh ấy về lễ đính hôn.”

“Anh ấy có thể không tiếp nhận những tin tức mới đó một cách tốt đẹp,” Helen nói.

“Anh ta sẽ không đâu,” Rhys trả lời thẳng thừng. “Nhưng anh có thể xử lý anh ta.”

Helen vẫn lo ngại về phản ứng của Devon. “Có lẽ anh nên chờ đến ngày mốt,” nàng đề nghị. “Anh ấy và Kathleen sẽ mệt mỗi khi trở về từ chuyến du lịch. Em nghĩ rằng họ sẽ chấp nhận tin tức dễ dàng hơn nếu họ đã có một đêm nghỉ ngơi. Và em có thể - “ Nàng dừng lại khi một người hầu bắt đầu mở cửa xe ngựa.

Rhys liếc nhìn người hầu và nói một cách thô bạo, “Mấy phút nữa.”

"Vâng thưa ngài." Cánh cửa đóng lại ngay lập tức.

Quay lại chỗ ngồi, Rhys dựa vào Helen, đùa giỡn với những nếp gấp của tấm mạng. "Tiếp đi."

"Em có thể giải thích mọi thứ với Devon trước khi anh đến," nàng tiếp tục, "và cố gắng mở đường."

Anh lắc đầu. "Nếu anh ta mất bình tĩnh, anh sẽ không để em phải gánh chịu. Hãy để anh là người nói chuyện với anh ta."

"Nhưng anh họ em sẽ không bao giờ làm hại em theo bất kỳ cách nào – "

"Anh biết điều đó. Theo thông lệ, anh ta sẽ chọn một cuộc thách đấu. Đó là trách nhiệm của anh đối phó với anh ta, không phải em." Anh cẩn thận chỉnh lại một bên cổ áo của nàng bị gấp lại. "Anh muốn điều này được giải quyết vào tối mai, vì lợi ích của cả hai chúng ta. Anh không thể chờ lâu hơn thế. Em sẽ đồng ý không nói gì cho đến khi đó chứ? Và hãy để anh lo chuyện đó?" Giọng anh không độc tài, mà đầy quan tâm. Bảo vệ. Anh dừng lại trước khi nói với vẻ cộc cằn bất đắc dĩ, như thể từ đó đe dọa sẽ bóp cổ anh, "Làm ơn."

Helen nhìn chằm chằm vào đôi mắt đen cà phê của anh. Điều này thật mới mẻ, cảm giác được sự chăm sóc và ham muốn này. Nó dường như lan toả trong nàng như những đường gân tinh tế.

Nhận ra rằng anh đang chờ đợi một câu trả lời, nàng trả lời với một chút tinh nghịch "Aye."

Sau một cái chớp mắt ngạc nhiên, Rhys kéo nàng vào lòng anh. Đôi mắt anh ánh lên sự thích thú. "Nhạo báng giọng anh, phải không?"

"Không." Một tiếng cười khúc khích thoát ra khỏi nàng. "Em thích nó. Rất nhiều."

"Thật sao?" Giọng anh trầm hơn. "Anh sẽ để em vào bên trong, ngay bây giờ sẽ sớm thôi. Cho anh một nụ hôn, cariad. Một nụ hôn để bù đắp cho tất cả những nụ hôn mà đáng lẽ anh sẽ có từ em tối nay."

Nàng áp miệng vào môi anh, và môi anh hé mở, để nàng khám phá anh với những sở thích tán tỉnh nhỏ. Nhận ra rằng anh đang để nàng dẫn dắt, nàng khuyến khích miệng anh mở to hơn, tận hưởng kết cấu mềm mại của miệng anh. Nàng ngáp ngừng thay đổi góc độ của nụ hôn, sự vừa vặn và ngon lành đến nỗi nàng khóa miệng mình vào miệng anh. Nàng muốn như thế này mãi mãi, bị cuốn vào lòng anh với đồng váy áo của nàng quấn xung quanh, mộng nàng chìm vào khoảng trống giữa hai bắp đùi vạm vỡ của anh. Nắm chặt vai anh, nàng siết chặt hơn vào những đường nét cứng rắn của cơ thể anh.

Ngực anh chuyển động trong một hoặc hai hơi thở mạnh mẽ, giống như máy bơm từ ống thổi lò sưởi, và anh dứt khỏi nụ hôn với một tiếng rên rỉ. Một tiếng cười run rẩy thoát ra khi miệng nàng tiếp tục tìm kiếm môi anh. “Không - Helen, ah, làm ơn, chúng ta phải dừng lại.” Anh tựa đầu vào trán nàng. “Trước khi anh chiếm đoạt em ngay trong cổ xe này.”

Choáng váng, Helen hỏi, “Có thể làm điều đó trong xe ngựa à?”

Màu sắc mặt anh ửng lên, và anh nhắm mắt lại một lúc, như thể anh bị đẩy đến giới hạn chịu đựng. “Aye.”

"Nhưng bằng cách nào - “

“Đừng bắt anh giải thích, nếu không anh sẽ giải thích cho em đến cùng đấy.” Anh vụng về đặt nàng ngồi xuống ghế bên cạnh anh, và cúi xuống đập lên cửa xe ngựa.

Người hầu chạy đến giúp Helen xuống xe, đầu tiên đặt một bậc lên xuống trên mặt đất lát đá, sau đó mở rộng bàn tay đeo găng cho nàng cầm lấy. Trước khi Helen đến những cánh cửa Pháp, Nàng đã có thể nhìn thấy cặp song sinh qua tấm kính, hình dáng mảnh khảnh của chúng thực sự rung lên với sự háo hức.

“Thưa quý cô, tôi sẽ mang cái này bên trong chứ?”

Helen liếc nhìn chiếc hộp màu kem mà anh ta đang cầm, có kích thước gần bằng một đĩa ăn tối, được buộc bằng một dải ruy băng satin

nhỏ. Nàng nhận ra đó là hộp chứa những đôi vớ được lựa chọn từ cửa hàng. "Tôi sẽ mang nó vào luôn," nàng nói. "Cảm ơn anh." – Nàng cố gắng nhớ những gì Rhys đã gọi anh ta – "George, có phải không?"

Anh ta mỉm cười với nàng khi anh mở cửa. "Vâng, thưa quý cô."

Ngay sau khi vào nhà, Helen bị cặp song sinh vây quanh, chúng nhảy múa xung quanh nàng trong sự phấn khích.

Nàng liếc nhìn lần cuối qua những tấm kính, nhìn chiếc xe ngựa đã rời đi.

"Chị quay trở lại rồi!" Pandora hét lên. Cuối cùng! Cuối cùng, điều gì làm chị biến mất quá lâu như vậy? Chị đã đi gần trọn một ngày!"

"Sắp qua thời gian uống trà chiều rồi," Cassandra chen vào.

Helen mỉm cười, không bị làm phiền bởi sự hoang dã của chúng.

Cặp song sinh đã mười chín tuổi, sắp hai mươi tuổi, nhưng người ta có thể được bào chữa vì nghĩ rằng chúng trẻ hơn so với tuổi thật. Lớn lên trong một bầu không khí hầu như không bị áp chế, chúng đã chạy tự do trên một điền trang ở nông thôn với những trò chơi mà chúng tự sáng tạo ra. Cha mẹ của họ đã dành phần lớn thời gian trong xã hội Luân Đôn, để lại các cô con gái của họ cho sự chăm sóc của người hầu, quản gia và gia sư. Không ai trong số họ có thể hoặc sẵn sàng nắm chắc tay chúng.

Chắc chắn, Pandora và Cassandra hiếu động nhưng cũng tình cảm, thông minh và đáng yêu. Và họ đẹp như một cặp nữ thần ngoại giáo, cả hai đều cao ráo và tỏa sáng nhờ sức khỏe. Pandora luôn rối bù và tràn đầy năng lượng, mái tóc sẫm màu của cô bé rơi xuống từ các cặp tóc như thể cô bé đang chạy trong rừng. Cassandra, chị em sinh đôi có mái tóc vàng, có bản chất mềm mỏng và lãng mạn hơn, sẵn sàng tuân thủ các quy tắc.

"Chuyện gì đã xảy ra?" Cassandra hỏi. "Ông Winterborne đã nói gì?"

Helen đặt hộp màu kem sang một bên. Sau khi tháo găng tay màu đen, nàng đưa tay trái ra.

Cặp song sinh chen chúc, mở to mắt ngạc nhiên.

Viên đá mặt trăng dường như được chiếu sáng, rực lên với những tia sáng màu xanh lục, xanh lam và bạc.

“Một chiếc nhẫn mới,” Pandora kêu lên.

“Một lời đính hôn mới,” Helen nói với con bé.

“Nhưng cùng một vị hôn phu,” Cassandra nói với một câu hỏi hóc búa.

Helen cười. “Một người không thể chỉ đơn giản là đi mua sắm cho một trong số nhiều vị hôn phu. Đúng đấy, cùng một vị hôn phu.”

Điều đó đã khơi lên một niềm hứng khởi mới, cả hai cô gái hò hét và nhảy nhót mà không bị gò bó.

Nhận thấy không có ích gì trong việc cố gắng kiềm chế họ, Helen đứng lại. Nhận thấy chuyển động ở ngưỡng cửa, nàng quay sang tìm người quản gia đang chờ ở ngưỡng cửa.

Bà Abbott nghiêng đầu và nhìn nàng đầy mong đợi, với một câu hỏi trong im lặng.

Helen cười rạng rỡ và gật đầu.

Người quản gia thở dài với những gì dường như là một biện pháp để cân bằng giữa sự nhẹ nhõm và lo lắng. “Tôi có thể cất đồ cho cô không, Tiểu thư Helen?”

Sau khi đưa cho bà mũ và găng tay, Helen khẽ nói, “Bà và những người hầu khác chắc phải lo lắng lắm, dù chỉ một lúc, về hậu quả của chuyến đi chơi của tôi. Tôi sẽ chịu trách nhiệm hoàn toàn. Tất cả những gì tôi yêu cầu là mọi người không được nói bất cứ điều gì với Quý ông hoặc Quý bà Trenear khi họ đến vào ngày mai.”

“Họ sẽ giữ chặt lưỡi của họ và tiếp tục công việc như thường lệ.”

"Cảm ơn bà." Helen bốc đồng chạm vào vai người phụ nữ lớn tuổi, vỗ nhẹ vào nó. "Tôi chưa bao giờ được hạnh phúc đến như vậy."

"Không ai xứng đáng có được hạnh phúc hơn cô," bà Abbott nhẹ nhàng nói. "Tôi hy vọng ông Winterborn sẽ là một nửa xứng đáng với cô."

Người quản gia rời khỏi phòng thư viện chính, trong khi Helen quay lại với các em mình. Họ đã định cư trên một chiếc sofa bọc da, háo hức nhìn nàng.

"Hãy kể với chúng em tất cả mọi chuyện," Cassandra hồi thúc. "Có phải Ông Winterborne buồn bã khi chị đến đến gặp ông ấy? Hay là bực bội?"

"Có phải ông ấy đã bối rối không?" Pandora, người luôn giàu vốn từ ngữ, hỏi.

Helen cười. "Thực tế thì anh ấy đã cực kỳ bối rối. Nhưng sau khi chị thuyết phục anh ấy rằng chị thật lòng muốn làm vợ anh ấy, anh ấy có vẻ hạnh phúc hơn nhiều."

"Anh ấy có hôn chị không?" Cassandra háo hức hỏi. "Hôn môi ấy?"

Helen ngập ngừng trước khi trả lời, và cả hai chị em sinh đôi ré lên, một người vì phấn khích và người kia vì ghê tởm.

"Oh, may mắn, Helen thật may mắn," Cassandra thốt lên.

"Em không nghĩ chị ấy hoàn toàn may mắn." Pandora thẳng thắn đưa ra ý kiến. "Tưởng tượng ra em đặt miệng mình lên miệng của một người khác, sẽ ra sao nếu như hơi thở của anh ta khó chịu hoặc có một chút thuốc hít gì đó trong má anh ta? Sẽ ra sao nếu anh ta có râu?"

"Winterborne không có râu," Cassandra nói. "Anh ấy cũng không hít thuốc."

"Dù sao thì hôn vào miệng thật ghê tởm."

Cassandra nhìn Helen hết sức lo lắng. "Có phải nó rất ghê tởm không, Helen?"

“Không,” nàng nói, mặt đỏ bừng. “Hoàn toàn không.”

“Nó như thế nào?”

“Anh ấy ôm má chị trong tay anh ấy,” Helen nói, nhớ về sự đụng chạm của những ngón tay mạnh mẽ, dịu dàng của Rhys, và cách anh nắm bắt Em thuộc về anh, cariad. . . “Miệng anh ấy ấm áp và mềm mại,” nàng tiếp tục mơ màng, “và hơi thở của anh ấy mát lạnh với mùi bạc hà. Đó là một cảm giác đáng yêu. Hôn là điều tốt nhất mà đôi môi làm được ngoài việc mỉm cười.”

Cassandra kéo đầu gối lên và ôm lấy chúng. “Em cũng muốn được hôn một ngày nào đó,” cô kêu lên.

“Em thì không,” Pandora nói. “Em có thể nghĩ ra một trăm điều tốt hơn là một nụ hôn. Trang trí cho Giáng sinh, vuốt ve những chú chó, phết bơ vào bánh, có ai đó gãi chỗ ngứa trên lưng mà em không thể với tới – “

“Em không muốn thử hôn sao,” Cassandra nói với cô. “Có thể em sẽ thích nó. Helen rất thích mà.”

“Helen thích rau mầm Brussels. Làm sao có thể tin tưởng ý kiến của chị ấy?” Cuộn tròn trong góc của ghế sofa, Pandora đưa cho Helen một cái nhìn sắc sảo. “Chị không cần phải lo lắng rằng chúng em sẽ để bất cứ điều gì đến tai Devon hoặc Kathleen. Chúng em rất giỏi trong việc giữ bí mật. Nhưng tất cả những người hầu đều biết chị đã đi đâu đó.”

“Bà Abbott hứa rằng họ sẽ giữ im lặng.”

Pandora cười nhả nhỏ. “Tại sao mọi người đều sẵn sàng giữ bí mật cho Helen,” cô hỏi Cassandra, “mà không phải là cho chúng ta?”

“Vì Helen không bao giờ nghịch ngợm.”

“Trừ ngày hôm nay,” Helen nói trước khi nàng nghĩ tốt hơn về nó.

Pandora liếc nhìn nàng với sự thích thú. “Ý chị là gì?”

Quyết định rằng cần một cái gì đó làm xao lãng chuyện này, Helen lấy chiếc hộp ngà và đưa nó cho họ. “Mở cái hộp này ra.” Nàng ngồi trên

một chiếc ghế gần đó, mỉm cười khi cặp song sinh tháo dây ruy băng và nâng nắp hộp lên.

Bên trong, ba hàng vớ lụa gấp đã được sắp xếp như những chiếc kẹo . . . màu hồng, vàng, trắng, oải hương, kem, tất cả đều có ren co giãn.

“Có mười hai đôi,” Helen nói, thưởng thức biểu cảm sợ hãi của các em nàng. “Ba người chúng ta sẽ chia đều cho nhau.”

“Ồ, chúng thật là đẹp!” Cassandra vươn một ngón tay ra để chạm vào những bông hoa lưu ly nhỏ bé được thêu bằng tay trên viền tất. “Chúng ta có thể mặc chúng bây giờ không, Helen?”

“Chỉ có điều đừng để ai nhìn thấy.”

“Em cho rằng những thứ này có thể xứng đáng để hôn trên miệng,” Pandora thừa nhận. Sau khi đếm những chiếc vớ, cô liếc nhìn Helen. “Chỉ có mười một đôi.”

Không thể nghĩ ra câu trả lời lảng tránh, Helen buộc phải thừa nhận, “Chị đang mang một đôi.”

Pandora nhìn nàng suy đoán, và cười toe toét. “Em nghĩ chị đã rất nghịch ngợm.”

CHƯƠNG 7

Khi Rhys thức dậy vào sáng hôm sau, điều đầu tiên anh nhìn thấy là một vật màu sẫm trên tấm ga giường trắng bên cạnh anh, một vật nhỏ nhắn bị vụn xoắn lại.

Chiếc vớ cotton màu sẫm của Helen, chiếc mà anh đã không phá hủy. Anh đã cố tình để nó bên cạnh gối của mình, để chứng minh mọi điều đã xảy ra không chỉ là một giấc mơ.

Bàn tay anh đưa ra phủ lên nó, trong khi tâm trí anh bơi lội với những hình ảnh của Helen trên giường của anh, trong bồn tắm của anh. Trước khi đưa nàng về nhà, anh đã mặc quần áo cho nàng trước lò sưởi ấm áp. Chọn một đôi vớ mới tinh từ một chiếc hộp được gửi từ cửa hàng, anh đã quỳ xuống trước nàng và trượt chúng lên đôi chân thon thả của nàng, từng cái một. Sau khi kéo sợi tơ dệt kim đến giữa đùi nàng, anh đã buộc chặt những chiếc nịt vớ bằng vải satin co giãn viền ren được thêu những bông hồng nhỏ xíu. Với cơ thể trần truồng của Helen, rất gần với khuôn mặt anh, anh không thể chống lại việc dụi miệng và mũi của anh vào chỗ nối giữa hai đùi nàng, nơi đám lông vàng óng vẫn còn ẩm ướt và thơm mùi hương hoa của xà phòng tắm.

Helen thở hổn hển khi anh ôm lấy phần dưới trần truồng của nàng trong tay anh và để lưỡi anh đùa nghịch giữa những lọn tóc xoắn mềm mại. ‘Ôi làm ơn,’ nàng cầu xin. ‘Không, làm ơn, em sẽ ngã mất. Anh đừng quỳ gối như thế... chân anh sẽ bị cứng...’

Rhys đã bị cám dỗ để chứng minh có một thứ đang bị cứng nghiêm trọng hơn nhiều so với chân anh. Tuy nhiên, anh đã cúi lòng và thả nàng ra. Anh tiếp tục mặc quần áo cho nàng, giúp nàng mặc một chiếc

quần lót được may bằng lụa tốt đến mức chúng có thể được kéo qua vòng của một chiếc nhẫn cưới, và một chiếc áo chemise đính những dải ren thủ công tinh tế như mạng nhện. Cũng đã có một chiếc áo lót đời mới, nhưng Helen đã từ chối nó, giải thích rằng nàng phải mặc áo lót kiểu cũ và cái đệm dưới váy, hoặc chiếc váy của nàng sẽ không phù hợp.

Từng lớp quần áo, Rhys miễn cưỡng phủ lên người nàng trong lớp áo tang đen nặng nề. Nhưng anh cũng thỏa mãn khi biết rằng nàng đang mặc thứ gì đó từ anh trên làn da nàng.

Duỗi người và nằm ngửa trên lưng, Rhys lơ đãng đùa giỡn với chiếc vớ bằng bông nguyên chất, cọ xát những chỗ mạng nhỏ bé trên đầu ngón tay cái. Anh nhét một ngón tay vào đầu vớ, rồi một ngón tay khác, kéo căng lớp vải mềm.

Anh cau mày khi nhớ lại Helen nhấn mạnh về việc tổ chức đám cưới trong năm tháng nữa. Anh đã cố gắng bắt cóc nàng và cưỡng đoạt nàng đến tận Scotland bằng một toa tàu riêng.

Nhưng đó có lẽ không phải là cách tốt nhất để bắt đầu một cuộc hôn nhân.

Nhét cả bốn ngón tay vào bên trong chiếc vớ, anh đưa nó lên mũi và miệng, tìm kiếm mùi hương của Helen.

Tối nay anh sẽ đến Ravenel House và xin phép Devon, đồng ý cho cuộc hôn nhân. Chắc chắn Devon sẽ từ chối, và Rhys sẽ không có lựa chọn nào khác ngoài việc tiết lộ rằng anh đã làm mất danh dự của Helen.

Và rồi Devon sẽ tấn công anh như một con sói hoang. Rhys không nghi ngờ gì về khả năng tự vệ của mình. Tuy nhiên, đánh nhau với Ravenel trong cơn thịnh nộ là điều mà bất kỳ người đàn ông lý trí nào cũng sẽ cố gắng tránh nếu có thể.

Suy nghĩ của anh đi lạc vào chủ đề may mắn gần đây của Devon, mà theo Helen, có liên quan đến quyền khai thác khoáng sản đối với khu

đất hai mươi ngàn mẫu của anh ta. Phần đất được đề cập vừa được cho một người bạn chung thuê, Tom Severin, một ông trùm đường sắt, người dự định xây dựng đường ray băng qua nó.

Sau khi giải quyết các công việc buổi sáng hôm nay, Rhys quyết định, anh sẽ đến Severin để tìm hiểu thêm về tình hình.

Giữ chiếc vớ trên môi, anh hít một hơi thở nhẹ nhàng qua lớp vải. Đôi mắt anh khép hờ khi anh nghĩ đến đôi môi của Helen, hé mở vì những nụ hôn của anh, những lọn tóc sáng màu của nàng quanh nắm tay anh. Cảm giác da thịt thân mật của nàng, thắt chặt như thể nó tham lam đến từng inch của anh.

Bắt cóc, anh quyết định trong một đám mây dục vọng, vẫn là một khả năng.

Sau khi Rhys gặp Severin tại văn phòng của anh ta, hai người đàn ông đi bộ đến một cửa hàng cá chiên địa phương để ăn trưa, một nơi mà cả hai thường ghé thăm. Không ai trong số họ thích có một bữa ăn dài, nhàn nhã vào giữa ngày làm việc, họ thích các cửa hàng ăn nhẹ được tìm thấy ở mỗi góc phố của London hơn. Những quý ông tầng lớp trên và những người lao động bình thường cũng thường lui tới những nơi như vậy, nơi người ta có thể mua một đĩa giảm bông hoặc thịt bò, cua tấm bột hoặc salad tôm hùm, và được thực hiện với bữa ăn trong nửa giờ. Các quầy hàng thực phẩm dọc theo đường phố cung cấp các món ăn như trứng luộc, bánh mì kẹp thịt, bánh pudding hoặc một chén đậu xanh nóng, nhưng đó là một đề xuất không đáng tin cậy, vì người ta không bao giờ có thể chắc chắn thực phẩm đã bị pha trộn như thế nào.

Sau khi ngồi vào một cái bàn ở góc và gọi những đĩa cá rán và cốc bia, Rhys đã cân nhắc làm thế nào để dẫn dắt đến chủ đề về khu đất của Devon Ravenel.

“Quặng Hematite,” Severin nói, trước khi Rhys thốt ra một âm tiết. Anh ta mỉm cười dễ dàng khi nhìn thoáng qua ánh mắt dò hỏi của Rhys.

“Tôi cho rằng cậu sẽ hỏi, vì những người khác ở Luân Đôn đang cố gắng tìm hiểu chuyện này.”

Cụm từ “quá thông minh vì lợi ích của chính mình,” quá thường xuyên được áp dụng cho những người không xứng đáng với điều đó. Theo ý kiến của Rhys, Tom Severin là người duy nhất anh từng gặp, người thực sự quá thông minh vì lợi ích của mình. Severin thường tỏ ra thoải mái và thiếu tập trung trong một cuộc trò chuyện hoặc cuộc họp, nhưng sau đó có thể nhớ lại mọi chi tiết với độ chính xác gần như hoàn hảo. Anh ta thông minh, biết ăn nói, tự tin vào trí tuệ sắc bén và thường xuyên tự chế giễu mình.

Rhys, người được nuôi dạy bởi những bậc cha mẹ nghiêm khắc và không vui vẻ, luôn thích những người có phẩm chất thiếu tôn trọng của Severin. Họ cùng thế hệ, với cùng một khởi đầu khiêm tốn, cùng khao khát thành công. Sự khác biệt chính giữa họ là Severin có học thức cao. Tuy nhiên, Rhys chưa bao giờ ghen tị với anh ta vì điều đó. Trong kinh doanh, bản năng cũng có giá trị như trí thông minh, đôi khi còn hơn thế. Trong khi Severin đôi khi có thể tự nói về mặt sai của một vấn đề, Rhys tin tưởng vào bản năng của chính mình.

“Trenear tìm thấy quặng hematit trên đất của anh ta à?” Rhys hỏi. “Điều đó có ý nghĩa gì? Nó chỉ là một loại khoáng sản phổ biến đúng không?”

Severin không thích gì hơn là giải thích mọi thứ. Loại quặng hematit này có chất lượng cao khác thường, giàu sắt, ít silic. Nó thậm chí không cần phải được nấu chảy. Không đóng cặn như ở phía nam Cumbria.” Nụ cười mỉa mai nhếch môi anh ta. “Càng thuận tiện hơn cho Trenear, tôi đã lên kế hoạch xây dựng tuyến đường ray qua khu vực này. Tất cả những gì anh ta phải làm là khai thác các thứ đó, tải nó lên phễu và vận chuyển nó đến một nhà máy cán. Với nhu cầu về thép rất cao, anh ta có một gia tài trên tay. Hay chính xác hơn, dưới chân anh ta. Theo các nhà khảo sát mà tôi đã gửi đến, các máy khoan đá đang kéo các mẫu quặng

cao cấp qua ít nhất hai mươi mẫu. Trenear có thể kiếm được nửa triệu bảng trở lên.”

Rhys mừng cho Devon, người xứng đáng nhận được một sự may mắn. Trong vài tháng qua, một người phóng túng vô tư đã phải học cách gánh vác một trách nhiệm mà anh ấy không bao giờ muốn cũng không mong đợi.

“Một cách tự nhiên,” Severin tiếp tục, “Tôi đã làm hết sức mình để có được quyền khai thác khoáng sản trước khi Trenear nhận ra mình có gì. Nhưng anh ấy là một thằng khốn bướng bỉnh. Cuối cùng tôi đã phải thừa nhận ở gần cuối cuộc đàm phán thuê đất.”

Rhys liếc nhìn anh ta cảnh giác. “Cậu đã biết trước về quặng hematit và đã không nói với anh ta?”

“Tôi cần nó. Tôi đang có một khoản thiếu hụt.”

“Trenear cần nó nhiều hơn. Anh ấy thừa kế một bất động sản đã gần phá sản. Anh nên nói với anh ấy!”

Severin nhún vai. “Nếu anh ấy không đủ thông minh để khám phá nó trước tôi, anh ấy không xứng đáng để có nó.”

“Jesu Mawr.” Rhys nâng cốc rượu bia của mình lên và tu hết một nửa chỉ trong một vài ngụm. “Chúng ta là một cặp đồng nghiệp tốt, phải vậy không. Cậu đã cố gắng lừa dối anh ấy, còn tôi đã đưa ra một lời đề nghị không đứng đắn với người phụ nữ anh ấy yêu.” Anh cảm thấy khó chịu rõ rệt. Devon không phải là thánh, nhưng anh ta luôn là một người bạn trung thành, và anh ta xứng đáng được đối xử tốt hơn thế này.

Severin dường như bị mê hoặc và giải trí bởi thông tin. Anh ta có mái tóc sẫm màu và làn da trắng, với những đường nét sắc sảo và ánh mắt có xu hướng khiến mọi người cảm thấy bị nhắm đến. Đôi mắt anh ta khác thường, màu xanh với những vệt xanh không đều xung quanh con ngươi. Màu xanh lá cây rõ rệt hơn nhiều ở phía bên phải xuất hiện những vệt sáng như thể anh ta có hai mắt hoàn toàn khác nhau.

“Phụ nữ nào?” Severin hỏi. “Tại sao cậu lại muốn chơi cô ta?”

“Đây không phải là vấn đề cô ấy là ai,” Rhys lẩm bẩm. “Tôi đã làm điều đó bởi vì tôi đang ở trong tâm trạng của quỷ dữ.” Kathleen, Lady Trenear, đã nói với anh – không có ác ý – rằng anh sẽ không bao giờ có thể làm Helen hạnh phúc, rằng anh không xứng đáng với cô ấy. Nó đã chạm vào dây thần kinh thô bạo nào đó trong chính anh mà anh chưa bao giờ hiểu hết, và phản ứng của anh là cố ý. Xấu xa.

Qua đó chứng minh cô ấy đã đúng.

Chết tiệt, anh sẽ không đổ lỗi cho Devon vì đã hạ gục anh.

“Có phải đây là khoảng thời gian cô em họ bé nhỏ của Trenear kết thúc lễ đính hôn với cậu không?” Severin hỏi.

“Chúng tôi vẫn còn hứa hôn,” Rhys trả lời cộc lốc.

"Là vậy sao?" Severin trông còn thích thú hơn nữa. "Chuyện gì đã xảy ra?"

“Chết tiệt nếu tôi nói với cậu, có quỷ mới biết khi nào cậu có thể dùng nó để chống lại tôi.”

Severin cười. “Cứ như thể cậu chưa từng lừa gạt hơn một vài linh hồn xui xẻo trong giao dịch kinh doanh của cậu ấy.”

"Không phải là bạn bè."

"Ah. Vì vậy, cậu sẽ hy sinh lợi ích của riêng mình cho những người bạn của cậu, đó có phải là những gì cậu nói không?"

Rhys uống một ngụm bia khác, cố gắng để có được một nụ cười bất ngờ. “Tôi chưa từng nói thế,” anh thừa nhận. “Tuy nhiên, điều đó rất có thể.”

Severin khịt mũi. “Tôi chắc chắn như vậy,” anh nói, với giọng điệu truyền tải chính xác điều ngược lại, và ra hiệu cho một người phục vụ mang thêm bia.

Cuộc trò chuyện sớm chuyển sang các vấn đề kinh doanh, đặc biệt là sự xáo trộn gần đây của việc đầu tư xây dựng các tòa nhà để giải quyết nhu cầu nhà ở của tầng lớp trung lưu và lao động nghèo. Có vẻ như Severin quan tâm đến việc giúp đỡ một người quen đã rơi vào nợ nần sau khi đầu tư quá nhiều với tỷ lệ hoàn vốn thấp. Một số tài sản của ông ta đã được trao cho một công ty đấu giá, và Severin đã đề nghị tiếp quản phần còn lại của tài sản thế chấp của ông ta, để giữ cho ông ta không bị bán hết.

“Xuất phát từ lòng tốt của cậu đấy à?” Rhys hỏi.

“Theo tự nhiên thôi,” Severin khô khan đáp. “Cái đó, và thực tế là ông ta và ba chủ sở hữu tài sản lớn khác ở quận Hammersmith là một phần của ủy ban lâm thời cho một kế hoạch đường sắt ngoại ô được đề xuất mà tôi muốn tiếp quản. Nếu tôi kéo bạn mình ra khỏi mớ hỗn độn mà ông ta tự tạo ra, ông ấy sẽ thuyết phục những người khác ủng hộ kế hoạch của tôi.” Giọng anh trở nên lạc lõng khi anh thêm vào, “Có thể cậu sẽ quan tâm đến một trong những tài sản mà ông ấy bán. Nó là một khu nhà đang bị phá hủy như chúng ta nói, để được thay thế bằng một khu nhà ở kiểu mẫu cho ba trăm gia đình trung lưu.”

Rhys đưa cho anh một cái nhìn mỉa mai. “Làm thế nào để tôi có thể kiếm được lợi nhuận từ đó?”

“Cho thuê giá chênh lệch.”

Anh lắc đầu với vẻ khinh bỉ. “Khi còn là một thằng bé sống ở High Street, tôi đã thấy quá nhiều công nhân và gia đình của họ tan nát khi tiền thuê nhà của họ tăng gấp đôi mà không có cảnh báo.”

“Có rất nhiều lý do để mua một bất động sản,” Severin nói mà không dừng lại. “Cậu có thể cứu ba trăm gia đình khỏi việc thuê mướn, trong khi một số tên khốn tham lam khác, ví dụ như tôi sẽ không.”

Rhys đã nhận ra rằng nếu các tòa nhà dân cư có chất lượng tốt, được bảo vệ tốt và thông thoáng, dự án thực sự có thể đáng mua. Anh đã thuê

khoảng một ngàn người. Mặc dù họ được trả lương cao, nhưng hầu hết đều gặp khó khăn trong việc tìm nhà ở chất lượng tốt trong thị trấn. Anh có thể nghĩ ra một số lợi thế để có được tài sản làm nơi cư trú cho nhân viên của mình.

Ngồi ngả lưng trên ghế, Rhys hỏi một cách xác xược, “Ai là người xây dựng?”

“Holland và Hannen. Một hãng uy tín. Chúng ta có thể đi bộ đến công trường sau bữa ăn trưa, nếu cậu quan tâm để tự mình nhìn thấy nó.”

Rhys nhún vai thản nhiên. “Để xem sao.”

Sau khi bữa ăn kết thúc, họ đi về phía bắc hướng King Cross, hơi thở của họ mờ ảo trong không khí mát mẻ. Mặt tiền các tòa nhà xinh đẹp, với các công trình bằng gạch trang trí và các tấm đất nung, đã nhường chỗ cho các khu nhà có màu bở hóng cách nhau bởi các con hẻm hẹp và máng xối chứa đầy bùn cống. Cửa sổ được phủ bằng giấy thay vì kính, và lộn xộn với đồ giặt treo trên mái chèo và cột điện bị hỏng. Một số phòng cho thuê không có cửa, truyền cảm giác rằng các tòa nhà đang há hốc trong tình trạng mục nát của chính chúng.

“Đi qua con đường chính đi,” Severin gợi ý, nhăn mũi trước mùi dơ bẩn của không khí. “Nó không đáng đi một lối tắt để hít thở trong mùi hôi thối này.”

“Những người nghèo khổ sống ở đây phải hít thở mọi lúc,” Rhys nói. “Cậu và tôi có thể chịu đựng được mười phút của nó.”

Severin nghiêng một ánh mắt chế nhạo nhìn anh. “Cậu không định trở thành một nhà cải cách đấy chứ?”

Rhys nhún vai. “Một chuyến đi bộ qua những con phố này là đủ để tôi cảm thông với quan điểm cải cách. Một tội lỗi, đó là, để một người lao động đảng hoàng bị buộc phải sống trong tình trạng bẩn thỉu.”

Họ tiếp tục đi dọc theo con đường nhỏ hẹp qua những mặt tiền đen kịt đã trở nên mục nát. Có một cửa hàng ăn trông ảm đạm, một cửa

hàng rượu gin và một túp lều nhỏ với một bảng hiệu sơn quảng cáo một nguồn bán các trò chơi.

Thật là nhẹ nhõm khi họ rẽ ở một góc vào một con đường rộng, thoát nước tốt và tiếp cận công trường, nơi một dãy các tòa nhà đang trong quá trình bị phá hủy. Cảnh tượng là một mớ hỗn loạn được kiểm soát khi một đội công nhân phá dỡ đang phá huỷ có hệ thống một toà nhà ba tầng. Đó là công việc nguy hiểm và khó khăn: Cần nhiều kỹ năng hơn để đập phá một toà nhà lớn hơn là để xây dựng nó. Một cặp cần cẩu hơi di động gắn trên bánh xe làm ô nhiễm không khí với tiếng sấm rền, tiếng huýt sáo và tiếng lách cách. Nồi hơi nặng làm đối trọng với cần trục, làm cho máy ổn định đáng kể.

Rhys và Severin đi đằng sau một hàng toa xe chở đầy gỗ thải để được kéo ra và tách ra để lấy gỗ. Khắp nơi tràn ngập những người đàn ông mang rìu và xẻng, hoặc đẩy xe cút kít, trong khi thợ xây phân loại các viên gạch để lựa ra những viên có thể tái sử dụng.

Một khuôn mặt nhăn nhó thoáng qua mặt Rhys, khi anh ta thấy những người thuê nhà bị đuổi khỏi tòa nhà sắp bị phá hủy. Một số người trong số họ tỏ vẻ thách thức, những người khác khóc lóc, khi họ mang đồ đạc của họ ra bên ngoài và đặt chúng thành đống trên vỉa hè. Thật đáng tiếc cho những linh hồn nghèo khổ bị đuổi ra đường trong sự chết chóc của mùa đông.

Hướng ánh mắt của anh đến những cư dân quần trí, Severin trông có vẻ nhăn nhó trong giây lát. “Bọn họ đã được thông báo trước một khoảng thời gian,” anh ta nói. “Tòa nhà sẽ bị phá dỡ trong mọi trường hợp. Nhưng một số người vẫn ở lại. Việc này luôn xảy ra.”

“Họ sẽ đi đâu?” Rhys hỏi một cách khoa trương.

“Chỉ có Chúa mới biết. Nhưng cũng chả tốt đẹp gì khi cho phép mọi người sống giữa những hầm chứa phân lộ thiên như thế này.”

Ánh mắt của Rhys rơi vào một cậu bé, có lẽ chín hoặc mười tuổi, ngồi một mình giữa một đồng đồ đạc nhỏ, bao gồm một cái ghế, chảo rán và một đồng giường bassin. Cậu bé dường như đang bảo vệ đồng tài sản trong khi chờ đợi ai đó trở về. Nhiều khả năng mẹ hoặc cha của cậu đã ra ngoài tìm chỗ ở.

“Tôi đã có một cái nhìn thoáng qua về các kế hoạch.” Severin nói. “Các tòa nhà mới sẽ cao năm tầng, có đường ống nước và bể chứa nước ở mỗi tầng. Theo tôi hiểu, các tầng hầm sẽ chứa nhà bếp chung, nhà vệ sinh và phòng sấy khô. Ở phía trước, họ sẽ lắp đặt lan can sắt để tạo thành một khu vui chơi được bảo vệ cho trẻ em. Cậu có thích xem các bản vẽ của các công trình kiến trúc không?”

“Aye. Cùng với kế hoạch làm việc, hóa đơn bán hàng, thỏa thuận xây dựng, thế chấp, và một danh sách tất cả các nhà thầu và nhà thầu phụ.”

“Tôi biết cậu sẽ rất hài lòng.”

“Với điều kiện,” Rhys tiếp tục, “một số cổ phiếu đường sắt Hammersmith của cậu cũng ở trên bàn.”

Biểu hiện tự mãn của Severin nhạt dần. “Hãy nhìn đây, đồ khốn, tôi sẽ không làm dịu thỏa thuận với cổ phiếu đường sắt chết tiệt đó đâu. Đó không phải là tòa nhà của tôi. Tôi chỉ chỉ nó cho cậu mà thôi!”

Rhys cười toe toét. “Nhưng cậu muốn có ai đó mua nó. Và cậu đã chẳng tìm được nhiều người mua tiềm năng cho tất cả các vùng đất chưa phát triển giá rẻ có sẵn trong các quận.”

“Nếu cậu nghĩ – ”

Nửa câu nói còn lại của Severin đã bị nhấn chìm bởi một âm thanh nứt vỡ đáng ngại, tiếng ầm ầm điếc tai và tiếng chuông báo động. Cả hai người đàn ông quay lại nhìn khi phần trên của một trong những tòa nhà bị phá dỡ bắt đầu sụp đổ. Dầm mục nát và gỗ đã nhường chỗ cho trọng lực, gạch đá phiến trượt xuống và rơi xuống mái hiên.

Cậu bé bị bỏ rơi, ngồi trên đồng đồ đạc của mình, nằm ngay dưới dòng thác chết người đó.

Không suy nghĩ, Rhys chạy về phía đứa trẻ, quên đi sự cứng nhắc của đôi chân trong sự vội vàng của mình để tiếp cận thằng bé. Anh quăng mình lên người cậu bé, làm nơi trú ẩn bằng cơ thể của anh, ngay trước khi anh cảm thấy một cú đánh cực mạnh vào vai và lưng. Toàn bộ bộ xương của anh run rẩy. Đầu anh ong lên, một phần xa trong não của anh dường như bị đập bởi một vật nặng, sẽ có thiệt hại đáng kể, và sau đó mọi thứ trở nên tối tăm.

CHƯƠNG 8

“**W**interborne. Winterborne. Mở mắt ra, đúng rồi, anh bạn tốt. Nhìn tôi đi.”

Rhys chớp mắt, tỉnh dậy từ từ trước sự hoang mang nhận thức rằng mình đang ở trên mặt đất, trong cái lạnh đang tàn lụi. Một đám đông vây xung quanh anh, kêu lên, đặt câu hỏi, hét lên lời khuyên và Severin đang nghiêng người trên anh.

Đau đớn. Anh chìm trong đó. Không phải nỗi đau tồi tệ nhất mà anh từng trải qua, nhưng dù sao cũng đáng kể. Thật khó để di chuyển. Anh có thể nói rằng có gì đó không ổn với cánh tay trái của anh, nó đã bị tê liệt và bất động.

“Cậu bé – “ anh nói, nhớ lại vụ sập mái, tiếng gỗ và đá phiến.

“Không sao. Cậu ta đang cố nhặt túi của cậu trước khi tôi đuổi cậu ta đi.” Quãng cho anh một cái nhìn chế giễu, Severin nói tiếp, “nếu cậu mạo hiểm mạng sống của mình cho một ai đó, hãy làm điều đó vì một thành viên có ích trong xã hội chứ không phải một kẻ láu cá trên đường phố.” Anh đưa tay ra, dự định giúp Rhys ngồi lên.

“Cánh tay của tôi không cử động được.”

“Tay nào? Bên trái? Cậu có thể đã làm gãy nó. Tôi không nên nói với cậu điều này, nhưng khi một tòa nhà sụp đổ, cậu nên chạy khỏi nó, không phải là chạy về phía nó.”

Một giọng nữ chỉ huy xuyên qua âm thanh ồn ào của giọng nói và động cơ hơi nước. “Cho tôi qua! Di chuyển sang một bên, xin vui lòng. Tránh đường.”

Một người phụ nữ mặc đồ đen với chiếc nơ màu xanh lá cây vui nhộn ở cổ, chen người cô qua đám đông với quyết tâm nhanh nhẹn, khéo léo sử dụng một cây gậy có tay cầm cong để gạt những khán giả chậm di chuyển. Cô nhìn Rhys với ánh mắt đánh giá và quỳ xuống bên anh, không chú ý đến mặt đất lầy lội.

“Tiểu thư,” Severin bắt đầu với một chút khó chịu, “không nghi ngờ gì nữa, cô đang cố gắng để hữu sử dụng, nhưng – “

“Tôi là một bác sĩ,” cô nói cộc lốc.

“Cô muốn nói là một y tá?” Severin hỏi.

Mặc kệ anh ta, cô hỏi Rhys, “Vết thương đau nhất ở đâu?”

“Ở vai.”

“Hãy di chuyển những ngón tay của anh.” Cô nhìn anh tuân theo. “Cánh tay có cảm thấy tê không? Buốt?”

“Tê.” Nghiến răng, Rhys ngược nhìn cô. Một phụ nữ trẻ, vẫn ở tuổi đôi mươi. Xinh đẹp, với mái tóc nâu và đôi mắt xanh lớn. Mặc dù có vóc dáng thon thả và gương mặt đẹp, cô vẫn truyền tải một ấn tượng về sự chắc chắn. Rất nhẹ nhàng, cô nắm lấy cánh tay và khuỷu tay anh và kiểm tra phạm vi chuyển động. Rhys lầm bầm khi một ngọn giáo đau đớn đi xuyên qua vai anh. Người phụ nữ cẩn thận đặt cánh tay sau lưng anh. “Làm ơn,” cô lẩm bẩm, thò tay vào bên dưới áo khoác để cảm nhận vai anh. Một cảm giác như lửa và băng xuyên qua tầm nhìn của anh.

“Agghh!”

“Tôi không tin là gãy xương.” Cô rút tay ra khỏi áo khoác của anh.

“Đủ rồi,” Severin nói trong bức tức. “Cô sẽ làm cho vết thương của anh ta tồi tệ hơn. Anh ta cần một bác sĩ, không phải một vài người – “

“Tôi có bằng y khoa. Và bạn của anh có một cái vai bị trật khớp.” Cô tháo cái nơ màu xanh lá cây ở cổ và kéo chiếc khăn quàng cổ lỏng ra. “Đưa cho tôi cái cà vạt của anh. Chúng ta phải bảo vệ cánh tay của anh ấy trước khi chúng ta di chuyển anh ấy.”

“Di chuyển anh ấy đi đâu?” Severin hỏi.

“Chỗ làm việc của tôi ở cách đây hai dãy phố. Cà vạt của anh, xin vui lòng.”

"Nhưng – “

“Hãy đưa nó cho cô ấy,” Rhys kêu lên, bên vai gục xuống của anh như lửa đốt.

Cầu nhàu, Severin làm theo.

Một cách khéo léo, cô gái ngẫ hững quàng chiếc khăn quàng cổ màu xanh lá cây, thắt nút ở ngang xương đòn Rhys, và điều chỉnh vạt khăn quanh khuỷu tay. Với sự giúp đỡ của Severin, cô trượt chiếc cà vạt quanh lưng Rhys, và trên cánh tay tê dại, giữ chặt nó lại gần cơ thể anh.

“Chúng tôi sẽ giúp anh đứng lên,” cô ta nói với Rhys. “Anh không thể đi xa. Tôi có các phương tiện và vật tư thích hợp để điều trị vai của anh.”

Severin cau có. “Thưa cô, tôi phải phản đối –“

“Bác sĩ Gibson,” cô nói giòn giã.

“Bác sĩ Gibson,” anh ta nói, với sự nhấn mạnh vào từ “Bác sĩ” với vẻ xúc phạm rõ rệt. “Đây là ông Winterborne. Chủ của những cửa hàng bách hóa. Ông ấy cần được điều trị bởi một bác sĩ thực thụ có kinh nghiệm và được đào tạo bài bản, chưa kể - “

“Một cái dương vật à?” Cô nói một cách độc địa. “Tôi sợ tôi không có một trong số đó. Nó cũng không phải là một yêu cầu phải có cho một bằng cấp y tế. Tôi là một bác sĩ thực thụ, và tôi càng điều trị sớm vai của ông Winterborne, thì điều đó sẽ tốt hơn cho ông ấy.” Với sự do dự của Severin, cô nói, “Sự quay vòng bên ngoài hạn chế của vai, độ cao của cánh tay bị suy yếu và sự nổi bật của bả vai đều cho thấy sự trật khớp sau. Do đó, khớp phải được di dời không chậm trễ nếu chúng ta muốn ngăn ngừa thiệt hại thêm cho tình trạng mạch máu thần kinh của chi trên.”

Nếu Rhys không ở trong tình trạng khó chịu như vậy, anh sẽ thấy vẻ mặt sững sờ của Severin.

“Tôi sẽ giúp cô di chuyển anh ta,” Severin lẩm bẩm.

Trong cuộc đi bộ ngắn nhưng đầy hiểm nguy, Severin vẫn kiên trì đặt câu hỏi cho cô gái, người đã trả lời với sự kiên nhẫn đáng ngưỡng mộ. Tên cô ấy là Garrett Gibson, và cô ấy đã được sinh ra ở Đông London. Sau khi đăng ký vào một bệnh viện địa phương là một sinh viên điều dưỡng, cô đã bắt đầu tham gia các lớp học dành cho các bác sĩ. Ba năm trước, cô đã lấy được bằng y khoa tại Đại học Sorbonne ở Paris, và sau đó trở về London. Như thường lệ, cô đã thiết lập nơi hành nghề của mình ở một ngôi nhà riêng, là nơi cư trú của người cha góa vợ của cô.

Họ đến một ngôi nhà ba tầng, nằm gọn trong một dãy bậc thang kiểu Georgia thoải mái được xây dựng bằng những viên gạch cắt màu đỏ thẫm. Những tòa nhà như vậy luôn được thiết kế với một phòng ở phía trước và một ở phía sau mỗi tầng, với một lối đi và một cầu thang ở một bên.

Một người giúp việc mở cửa và chào đón họ vào trong. Bác sĩ Gibson dẫn họ vào phòng sau, một phòng phẫu thuật sạch sẽ được trang bị bàn khám, ghế dài, bàn và một tủ tường bằng gỗ gụ. Cô hướng dẫn Rhys ngồi lên trên bàn kiểm tra, được tạo bởi ra với một lớp đệm bằng da phía trên một cái tủ. Phần trên được chia thành các phần có bản lề có thể được điều chỉnh để nâng đầu, thân trên hoặc chân.

Sau khi nhanh chóng cởi áo khoác và mũ, Bác sĩ Gibson đưa chúng cho người giúp việc. Cô đến gần Rhys và nhẹ nhàng gỡ chiếc đệm tạm thời. “Trước khi ông nằm xuống, ông Winterborne,” cô nói, “chúng ta cần phải cởi áo khoác của ông ra.”

Anh gạt đầu, mồ hôi lạnh chảy xuống mặt.

"Tôi có thể giúp được gì?" Severin hỏi.

“Bắt đầu với tay áo ở phía không bị thương. Tôi sẽ rút tay bên kia. Cầu chúa cho cánh tay không xê dịch nhiều hơn mức cần thiết.”

Mặc dù rất cẩn thận trong suốt quá trình, Rhys vẫn nhăn mặt và rên rỉ khi anh thoát khỏi chiếc áo khoác. Nhắm mắt lại, anh cảm thấy mình lắc lư trong tư thế ngồi.

Severin ngay lập tức đỡ anh bằng một tay trên vai còn lành lặn. “Tôi nghĩ chúng ta nên cắt bỏ áo sơ mi và áo ghi lê,” anh ta đề nghị.

“Tôi đồng ý,” Bác sĩ Gibson nói. “Hãy giữ ông ấy ổn định trong khi tôi làm điều đó.”

Rhys chớp mắt mở to khi anh cảm thấy quần áo phía trên của mình bị loại bỏ với một vài lưỡi dao sắc nhọn độc ác. Có một điều chắc chắn là người phụ nữ này biết cách sử dụng dao. Liếc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, vô tư của cô, anh tự hỏi về những gì cần có để cô kiếm được một vị trí cho mình trong một nghề của đàn ông.

“Địa ngục thánh thần,” Severin lầm bầm, khi da thịt bầm tím của Rhys, lưng và vai lộ ra. “Tôi hy vọng việc cứu một đứa trẻ đường phố đó là xứng đáng, Winterborne.”

“Tất nhiên là như vậy,” Bác sĩ Gibson nói, đã quay sang lục lọi trong tủ. “Ông ấy đã cứu sống cậu bé. Người ta không bao giờ biết những gì một đứa trẻ có thể trở thành một ngày nào đó.”

“Trong trường hợp này, chắc chắn là một tên tội phạm,” Severin nói.

“Có thể,” người phụ nữ nói, trở về với một ly nhỏ chứa đầy chất lỏng màu hổ phách. “Nhưng không chắc chắn.” Cô đưa ly cho Rhys. “Đây, ông Winterborne.”

“Nó là gì vậy?” anh hỏi một cách thận trọng, cầm nó trong tay.

“Một cái gì đó giúp ông thư giãn.”

Rhys nếm thử. “Rượu Whiskey,” anh nói, ngạc nhiên và biết ơn. Một phong cách cổ điển ở đó. Anh nuốt xuống vài ngụm, và chìa chiếc ly ra

đòi thêm. “Tôi cần nhiều hơn một ly để thư giãn,” anh nói với cô. Trong ánh mắt hoài nghi của cô, anh giải thích, “Tiếng xứ Wales.”

Bác sĩ Gibson mỉm cười miễn cưỡng, đôi mắt xanh lục của cô lấp lánh, và cô đi rót thêm một ly khác.

“Tôi cũng cần thư giãn,” Severin nói với cô ấy.

Cô trông có vẻ thích thú. “Tôi rất sợ ông sẽ phải tỉnh táo,” cô trả lời, “vì tôi sẽ cần sự giúp đỡ của ông.” Sau khi lấy chiếc ly ra khỏi Rhys và đặt nó sang một bên, cô trượt một cánh tay mạnh mẽ ra sau lưng anh. “Ông Winterborne, chúng tôi sẽ giúp ông nằm xuống. Từ từ, ngay bây giờ. Ông Severin, nếu ông nhắc chân ông ấy lên. . .”

Rhys thả lỏng xuống bề mặt da, thốt ra vài lời nguyên rủa của xứ Wales khi lưng anh nằm trên bàn. Sự đau đớn xuyên qua anh liên tục.

Bác sĩ Gibson đã dùng chân để đập bàn đập nhiều lần liên tiếp, nâng cao cái bàn. Cô chuyển đến bên phía anh bị thương. “Ông Severin, xin hãy giữ yên phía bên kia của ông ấy. Tôi sẽ cần ông vươn một cánh tay ngang qua ông ấy, và đặt bàn tay của ông ở bên cạnh lồng ngực để ổn định ông ta. Vâng, đúng rồi.”

Severin cười toe toét với Rhys khi anh làm theo chỉ dẫn của bác sĩ. “Cậu cảm thấy thế nào về những cổ phần của Hammersmith lúc này khi cậu đang dưới sự thương xót của tôi?” anh ta hỏi.

“Vẫn muốn chúng,” Rhys cố gắng nói.

“Tôi nghi ngờ ông sẽ cần điều này, ông Winterborne,” Bác sĩ Gibson nói, đưa một phần dây đeo bằng da vào miệng anh, “nhưng tôi khuyên nó như một biện pháp phòng ngừa.” Thấy Rhys, do dự, cô nói, “Nó rất sạch. Tôi không bao giờ sử dụng lại dụng cụ.”

Rhys cắn nó giữa hai hàm răng.

“Cô có đủ sức khỏe để làm việc này không?” Severin nghi ngờ hỏi Gibson.

“Ông có muốn đấu vật không?” cô chào mời với sự bất ngờ thú vị đến nỗi Rhys cũng tỏ vẻ khoái trí.

“Không,” Severin nói ngay. “Tôi không thể giành được cơ hội mà cô có thể giành chiến thắng.”

Bác sĩ mỉm cười với anh. “Tôi nghi ngờ tôi sẽ thắng, Ông Severin. Nhưng ít nhất tôi sẽ gây khó khăn cho ông.” Cô nắm lấy cổ tay Rhys mé trong tay phải. Với bàn tay khác, cô nắm chặt dưới cánh tay trên của anh. “Hãy giữ ông ấy ổn định,” cô đã cảnh báo Severin. Dần dần, nhẹ nhàng, cô tạo lực kéo trong khi đẩy cánh tay lên và xoay nó cho đến khi khớp bật trở lại đúng vị trí.

Rhys phát ra một âm thanh nhẹ nhõm khi cơn đau giảm bớt. Quay đầu lại, anh nhổ cái dây da ra và hít vào một hơi thở run rẩy. “Cảm ơn cô.”

“Rất hân hạnh,” người phụ nữ nói trong sự hài lòng, cảm thấy bờ vai chắc chắn mọi thứ đã được đặt đúng chỗ.

“Làm tốt lắm,” Severin nói. “Cô rất thông minh, Bác sĩ Gibson.”

“Tôi thích từ ‘có tài năng’ hơn,” cô nói. “Tuy nhiên, cảm ơn ông vì tất cả.” Sử dụng cơ chế bàn đạp chân bàn, cô hạ thấp mặt bàn. “Tôi xin lỗi vì đã làm hỏng áo sơ mi và áo ghi lê của ông,” cô nhận xét, thò tay vào một cái tủ thấp hơn để lấy một miếng vải trắng.

Rhys lắc đầu cho biết điều đó không quan trọng.

“Vai sẽ ngày càng đau và sưng lên trong vài ngày tới,” cô tiếp tục nói, “nhưng ông phải cố gắng sử dụng cánh tay của ông một cách tự nhiên bất chấp sự khó chịu. Nếu không các cơ sẽ yếu đi. Trong phần còn lại của ngày hôm nay, hãy giữ cho nó được cố định trong trạng thái treo và không nên gắng sức.” Sau khi cô giúp anh ngồi thẳng dậy, cô chuyên nghiệp buộc một sợi dây buộc quanh cổ và cánh tay anh. “Ông có thể khó ngủ trong vài đêm tới: Tôi sẽ kê toa một loại thuốc bổ sẽ giúp ích.

Uống một muỗng khi đi ngủ, không hơn.” Cô lấy lại áo khoác của anh và cẩn thận khoác nó lên vai anh.

“Tôi sẽ ra ngoài vậy một chiếc xe ngựa thuê.” Severin nói. “Chúng ta không thể để Winterborne đi bộ bên ngoài với bộ ngực trần lộng lẫy của ông ấy hoặc là vỉa hè sẽ lộn xộn với những người phụ nữ ngất ngây.”

Khi Severin rời khỏi phòng, Rhys lúng túng với lấy ví của mình, thò tay vào túi trong áo khoác. “Phí của cô thế nào?” anh hỏi.

“Một florin sẽ là đủ.”

Tổng số tiền bằng một nửa trong số bốn shilling mà Bác sĩ Havelock, nhân viên y tế tại Bách hoá Winterborne’s, sẽ được trả. Rhys rút đồng xu ra và đưa nó cho cô. “Cô rất có năng lực, Bác sĩ Gibson,” Anh nói một cách nghiêm túc.

Cô mỉm cười, không đỏ mặt cũng không phủ nhận lời khen. Anh thích cô, người phụ nữ thành thạo và khác thường này. Bất chấp tỷ lệ cược rõ ràng chống lại cô, anh hy vọng cô sẽ thành công trong nghề.

“Tôi sẽ không ngần ngại giới thiệu dịch vụ của cô.” Rhys tiếp tục.

“Thật tốt, ông Winterborne. Tuy nhiên, tôi sợ rằng việc hành nghề của mình sẽ kết thúc vào cuối tháng.” Giọng cô vô cảm, nhưng đôi mắt cô trở nên mờ ảo.

“Tôi có thể hỏi tại sao không?”

“Bệnh nhân có rất ít và ở xa. Mọi người lo sợ rằng một người phụ nữ không có sức chịu đựng về thể chất cũng như tinh thần để hành nghề y.” Một nụ cười vô hồn cong lên trên môi cô. “Tôi thậm chí còn được bảo rằng phụ nữ không thể giữ được tiếng nói của mình, và do đó, một bác sĩ nữ sẽ liên tục xâm phạm quyền riêng tư của bệnh nhân.”

“Tôi hiểu tất cả về định kiến,” Rhys lặng lẽ nói. “Cách duy nhất để chống lại nó là chứng minh họ đã sai.”

“Đúng.” Nhưng ánh mắt cô trở nên trống vắng, và cô đi đến bàn rộn với việc sắp xếp lại một khay đựng dụng cụ.

“Cô khỏe chứ?” Rhys hỏi.

Cô cứng người và liếc nhìn anh qua vai. "Sao cơ?"

“Hãy tự giới thiệu bản thân cô với tôi,” anh nói đơn giản.

Gibson quay lại đối mặt với anh với một cái nhú mày suy nghĩ. “Trong khi tôi làm việc như một y tá phẫu thuật tại St.Thomas, tôi đã nhận được học bổng tư nhân để lấy chứng chỉ về giải phẫu, sinh lý học và hóa học. Tại Sorbonne, tôi đã được vinh danh về giải phẫu trong hai năm và giải thưởng cao nhất về hộ sinh cho ca sinh ba. Tôi cũng đã học một thời gian ngắn với Ngài Joseph Lister, người đã hướng dẫn tôi các kỹ thuật phẫu thuật vô trùng. Nói tóm lại, tôi rất giỏi. Và tôi có thể đã giúp rất nhiều người, được đưa ra...” Giọng cô nhạt dần khi thấy Rhys rút thẻ từ ví của anh.

Anh đưa nó cho cô. “Hãy mang cái này đến Bách hoá Winterborne’s vào sáng thứ hai lúc chín giờ sáng. Hãy hỏi bà Fernsby.”

“Tôi có thể hỏi với mục đích gì không?” Đôi mắt bác sĩ đã mở to.

“Tôi đang có một bác sĩ để chăm sóc sức khỏe cho hàng ngàn nhân viên. Ông ấy là một nhân viên cũ, nhưng là một người đàn ông tốt. Ông ấy sẽ đồng ý thuê cô, nhưng tôi không hy vọng ông ấy sẽ phản đối. Nói cách khác, ông ấy cần một người nào đó giúp đỡ trong việc hộ sinh. Phải mất hàng giờ đồng hồ, và ông ấy nói rằng quá trình này rất khó đối với bệnh thấp khớp của ông ta. Nếu cô muốn – “

"Được. Tôi sẽ đến. Cảm ơn ông." Bác sĩ Gibson giữ tấm thẻ với đầu ngón tay trắng trẻo. “Tôi sẽ có mặt vào sáng thứ Hai.” Nụ cười tự hỏi thoáng qua mặt cô. “Mặc dù nó không phải là một ngày may mắn đối với ông, thưa ông Wintertborne, nó dường như đã trở thành may mắn đối với tôi.”

CHƯƠNG 9

"Ông Winterborne," bà Fernsby kêu lên trong nỗi kinh hoàng khi bà bước vào văn phòng và thấy Rhys bồn chồn, bầm dập và lộ bộ ngực trần dưới chiếc áo khoác. "Trời ơi, chuyện gì đã xảy ra? Ông đã bị bọn côn đồ đập? Hay bị cướp?"

"Thực tế là bởi một tòa nhà."

"Sao cơ - "

"Tôi sẽ giải thích sau, Fernsby. Hiện tại, tôi cần một chiếc áo sơ mi." Không thoải mái, anh lấy đơn thuốc từ túi áo khoác và đưa cho bà. "Hãy đưa cái này cho người bào chế và nhờ anh ta pha một loại thuốc giảm đau - vai tôi bị trật khớp, và nó đau như quỷ dữ. Ngoài ra, hãy nói với luật sư của tôi tới văn phòng của tôi trong vòng nửa giờ nữa."

"Áo sơ mi, thuốc, luật sư," bà nói, ghi chúng vào bộ nhớ. "Ông có muốn kiện các chủ sở hữu của tòa nhà đó không?"

Khẽ nhăn mặt, Rhys ngồi xuống ghế ở bàn làm việc. "Không," anh thì thầm. "Nhưng tôi cần phải xem lại di chúc của mình ngay lập tức."

"Ông có chắc chắn ông sẽ không muốn về nhà tắm rửa trước chứ?" Bà hỏi. "Ông thật là . . . lem luốc."

"Không, để sau đi. Nói với Quincy mang nước nóng và khăn tắm. Tôi sẽ gột sạch những gì tôi có thể ở đây. Và mang theo một ít trà - không, cà phê."

"Tôi sẽ gọi Bác sĩ Havelock nhé, thưa ông?"

"Không, tôi đã được điều trị bởi Bác sĩ Gibson. Nhân tiện, bà đến một cuộc phỏng vấn vào thứ hai lúc chín giờ. Tôi sẽ thuê cô ấy để giúp

Havelock.”

Lông mày của bà Fernsby, cong lên trên vành kính. "Bà ấy? Hay Cô ấy?"

"Bà đã bao giờ nghe nói về một nữ bác sĩ chưa?" Rhys hỏi khô khốc.

"Tôi cho là như vậy, nhưng tôi cũng chưa bao giờ gặp một người như thế."

"Bà sẽ có vào thứ hai."

"Vâng, thưa ông," bà Fernsby lẩm bẩm và vội vã rời khỏi văn phòng.

Với nỗ lực, Rhys với lấy lọ kem bạc hà, lấy một cái và nhét nó vào miệng, và đặt lại chiếc áo khoác quanh vai.

Khi bạc hà tan rã trên lưỡi, anh buộc mình phải đối mặt với ý nghĩ đã làm anh kinh hoàng trong chuyến đi trở lại Bách hoá Winterborne's.

Helen sẽ ra sao nếu anh chết?

Anh luôn sống không sợ hãi, chấp nhận rủi ro, làm bất cứ điều gì mình muốn. Từ lâu, anh đã chấp nhận rằng một ngày nào đó công việc kinh doanh của mình sẽ tiếp tục mà không có anh: Anh đã lên kế hoạch rời công ty cho ban giám đốc của mình, nhóm cố vấn đáng tin cậy và những người bạn mà anh đã thu thập được trong nhiều năm qua. Mẹ anh sẽ được chăm sóc chu đáo, nhưng bà không muốn cũng không có bất kỳ lợi ích kiểm soát nào trong công ty. Cũng có những khoản di sản hào phóng cho một số nhân viên, chẳng hạn như bà Fernsby, và một số tiền được phân phát cho những người họ hàng xa.

Nhưng cho đến nay Helen vẫn chưa được đề cập trong di chúc của anh. Khi mọi chuyện xấu hơn, nếu tai nạn tòa nhà gây tử vong, nàng sẽ không còn lại gì sau khi anh lấy đi trình tiết của nàng và có thể bỏ lại nàng với đứa con của anh.

Nó làm anh sợ hãi khi nhận ra địa vị của Helen dễ bị tổn thương như thế nào. Nguyên nhân bởi vì anh.

Đầu anh nhói lên dữ dội. Giơ cánh tay lạnh lặn của mình lên bàn làm việc, anh hạ trán mình xuống khuỷu tay, và cố gắng gắn kết những suy nghĩ điên cuồng của anh lại.

Anh sẽ phải nhanh chóng hành động để bảo vệ tương lai của Helen. Tuy nhiên, câu hỏi làm thế nào để bảo vệ nàng lâu dài là một câu hỏi phức tạp hơn.

Như thường lệ, nhân viên của anh rất nhanh chóng và hiệu quả. Quincy, người hầu già mà anh thuê từ Devon Ravenel chỉ vài tháng trước, đã mang theo một chiếc áo sơ mi mới, áo ghi lê, một bình nước nóng và một khay đựng đồ dùng chải chuốt. Khi chứng kiến tình trạng của Rhys, người hầu cần nhần và lăm bầm khi ông gột, chải, đập, đánh bóng và làm mịn cho đến khi Rhys trông bánh bao ra. Phần tồi tệ nhất là mặc áo sơ mi và áo ghi lê; như bác sĩ Gibson đã dự đoán, bên vai bị thương ngày càng đau hơn.

Sau khi bà Fernsby mang một liều thuốc giảm đau về, và một khay có cả cà phê và rượu, Rhys đã sẵn sàng gặp luật sư.

"Winterborne," Charles Burgess nói khi ông ta bước vào văn phòng, liếc nhìn anh với sự pha trộn giữa niềm vui và sự quan tâm. "Cậu nhắc tôi nhớ về một chàng trai xù xì và hỗn độn mà tôi từng biết trên phố High."

Rhys mỉm cười với ông luật sư có mái tóc màu xám, người đã từng làm việc cho cha anh trong các vấn đề pháp lý nhỏ. Cuối cùng, ông ấy đã trở thành một trong những cố vấn của Rhys, khi cửa hàng tạp hóa này mở rộng thành một doanh nghiệp thương mại rộng lớn. Bây giờ Burgess đã ở trong ban giám đốc của công ty tư nhân. Tỉ mỉ, sâu sắc và sáng tạo, ông đã có thể chọn cách vượt qua những chướng ngại vật hợp pháp như một con cừu Bắc Wales qua vùng đất cao nguyên.

"Bà Fernsby nói rằng cậu gặp một tai nạn xây dựng, ông Burg Burgess nhận xét, ngồi ở phía bên kia bàn. Ông ta rút một cuốn sổ tay và

bút chì từ bên trong áo khoác.

“Aye. Điều này khiến tôi thấy cần phải xem xét lại di chúc của mình không chậm trễ.” Anh bắt đầu giải thích về việc đính hôn với Helen, đưa cho Burgess một phiên bản hết sức thận trọng của các sự kiện gần đây.

Sau khi lắng nghe kỹ và viết một vài ghi chú, Burgess nói, “Cậu muốn bảo đảm tương lai của Quý cô Helen, dựa trên một cuộc hôn nhân hợp pháp và hoàn hảo, tôi đoán vậy.”

“Không, bắt đầu từ bây giờ. Nếu có chuyện gì xảy ra với tôi trước đám cưới, tôi muốn cô ấy được chăm sóc.”

“Cậu không có nghĩa vụ phải cung cấp bất kỳ khoản trợ cấp nào cho Quý cô Helen cho đến khi cô ấy trở thành vợ của cậu.”

“Tôi muốn uỷ thác ngay năm triệu bảng cho cô ấy.” Trước biểu hiện choáng váng của ông luật sư, Rhys nói thẳng thừng, “Có thể có một đứa trẻ.”

“Tôi hiểu rồi.” Bút chì Burgess di chuyển nhanh chóng trên trang. “Nếu một đứa trẻ được sinh ra trong vòng chín tháng sau khi cậu chết, cậu sẽ muốn chu cấp cho nó phải không?”

“Aye. Thằng bé hay con bé sẽ kế thừa công ty. Nếu không có con, mọi thứ sẽ thuộc về Quý cô Helen.”

Cây bút chì ngừng di chuyển. “Đây không phải là nơi để tôi nói bất cứ điều gì. Tuy nhiên, cậu mới chỉ biết người phụ nữ này trong vài tháng.”

“Đó là những gì tôi muốn,” Rhys nói thẳng thừng.

Helen đã mạo hiểm tất cả mọi thứ cho anh. Nàng đã trao thân cho anh mà không cần điều kiện. Anh không thể làm ít hơn cho nàng.

Anh chắc chắn đã không lên kế hoạch gặp gỡ đáng tởm của mình sớm bất cứ lúc nào, anh là một người đàn ông khỏe mạnh với phần lớn cuộc đời vẫn còn ở phía trước. Tuy nhiên, vụ tai nạn hôm nay không đề cập đến vụ va chạm tàu hỏa một tháng trước đã chứng minh rằng không ai được miễn trừ khỏi sự mơ hồ của số phận. Nếu có chuyện gì xảy ra

với anh, anh muốn Helen có mọi thứ là của anh. Tất cả mọi thứ, bao gồm cả Bách hoá Winterborne's.

KATHLEEN VÀ DEVON đã đến Ravenel House đúng giờ trà chiều, được đặt trên một chiếc bàn dài, thấp trước một chiếc trường kỷ.

Sải bước vào phòng, Kathleen đến gặp Helen trước, ôm chầm lấy nàng như thể họ đã xa nhau hai tháng thay vì hai ngày. Helen ôm trả lại với sức mạnh tương đương. Kathleen đã trở thành như một người chị gái đối với nàng, đôi khi thậm chí là một người mẹ. Họ đã tâm sự với nhau và đau buồn với nhau về Theo. Ở Kathleen, Helen đã tìm thấy một người bạn hào phóng và hiểu biết.

Khi Theo kết hôn với Kathleen, mọi người đều hy vọng điều đó sẽ giúp làm anh trầm ổn lại. Các thế hệ nhà Ravenels đã bị nguyên rủa với tính khí thất thường điều đã mang lại vinh quang cho họ trong trận chiến khi họ chiến đấu bên cạnh những kẻ chinh phục Norman vào năm 1066. Thật không may, điều đó đã được chứng minh nhiều lần trong các thế kỷ sau đó rằng bản chất hiếu chiến của Ravenels không phù hợp với bất kỳ nơi nào khác ngoài chiến trường.

Vào thời điểm Theo được thừa hưởng tước vị bá tước, gia sản của Eversby Priory đã gần như sụp đổ. Ngôi nhà chính đang mục nát, những người thuê đất chết đói và đất đai cằn cỗi do không được cải thiện hay thoát nước tốt trong nhiều thập kỷ. Không ai có thể biết Theo có thể đã đạt được điều gì khi trở thành bá tước của Trenear. Chỉ ba ngày sau đám cưới, anh đã mất bình tĩnh và ra ngoài cưới một con ngựa bất kham. Anh ta đã bị hất tung, và chết vì bị gãy cổ.

Kathleen, Helen và cặp song sinh đã dự đoán rằng họ sẽ phải rời khỏi khu đất ngay khi Devon, một người anh em họ Ravenel xa xôi, chiếm hữu. Trước sự ngạc nhiên của họ, anh ta đã cho phép tất cả bọn họ ở lại, và anh ta đã tận tâm cứu Eversby Priory. Cùng với người em trai West, Devon đã khiến bất động sản sống lại, học mọi thứ có thể về nông nghiệp, cải tạo đất đai, máy móc nông nghiệp và quản lý bất động sản.

Kathleen rời Helen để ôm lấy cặp song sinh. Trong ánh sáng mùa đông xám xịt từ các cửa sổ, mái tóc màu nâu vàng của Kathleen là một cú sốc sống động về màu sắc. Cô có một chút gì đó với vẻ đẹp đặc trưng của mèo, đôi mắt nâu xéch và đôi gò má nổi bật.

“Các em yêu quý,” cô thốt lên, “Chị đã nhớ các em, tất cả mọi thứ đều tuyệt vời. Chị có rất nhiều điều để nói với mọi người.”

“Em cũng vậy,” Helen nói với một nụ cười khó chịu.

“Bắt đầu với việc,” Kathleen nói, “chúng ta có vài người khách từ Eversby Priory.”

“Có phải anh họ West đến thăm không?” Helen hỏi.

Đúng lúc đó, tiếng sủa chói tai vang vọng từ sảnh vào.

“Napoleon và Josephine!” Pandora kêu lên.

“Những chú chó sẽ an ủi các em,” Kathleen nói. “Hy vọng chúng không gây rắc rối, hoặc sẽ phải quay trở lại Hampshire nơi mà chúng ra đi.”

Một cặp chó Tây Ban Nha màu đen lao vào phòng, vui mừng và hào hứng nhảy lên cặp song sinh, cả hai lăn xuống sàn để chơi với chúng. Pandora đã ở trên bốn chân, giả vờ vồ lấy Napoleon, con chó lăn phịch lên lưng trong niềm vui đầu hàng. Kathleen định mở miệng phản đối, nhưng lại lắc đầu cam chịu, nhận ra rằng bất kỳ nỗ lực nào để trấn an những cô gái sôi nổi này sẽ là vô ích.

Devon, Quý ngài Trenear, bước vào phòng và cười toe toét với tình trạng hỗn loạn. “Thật nhẹ nhóm làm sao,” anh ấy nhận xét về phòng lớn. “Giống như một bức tranh của Degas: Thiếu nữ với Trà chiều.”

Bá tước là một người đàn ông đẹp trai, tóc đen và mắt xanh, với một phong thái dày dặn gợi ra một quá khứ đầy bất hạnh. Ánh mắt anh nhìn chằm chằm vào Kathleen và trở nên đắm đuối và nóng bỏng, dáng vẻ của một người đàn ông đang yêu lần đầu tiên trong đời. Anh đi đến đứng ngay sau cô, một tay trượt qua bờ vai hẹp của cô, trong khi cầm

anh khẽ tựa vào những lọn tóc đỏ được ghim trên đầu cô. Helen chưa bao giờ thấy anh chạm vào Kathleen theo cách cởi mở quen thuộc như vậy.

“Các em đã cư xử tốt trong khi chúng tôi vắng mặt chứ?” anh ấy hỏi.

“Hai người trong chúng em thì có,” Cassandra nói từ trên sàn.

Kathleen liếc nhìn cặp song sinh. “Pandora, em đã làm gì?”

“Tại sao chị lại cho rằng đó là em?” Pandora phản đối với sự phẫn nộ giả tạo, khiến mọi người bật cười. Cô cười toe toét và đứng dậy, ôm con chó khi nó quẩn quại để liếm mặt cô. “Trong khi chúng em đang hỏi những câu hỏi – Kathleen, tại sao lại có một chiếc nhẫn trên ngón tay của chị?”

Tất cả mọi ánh mắt dồn vào tay trái của Kathleen. Trông có vẻ hài lòng, cô mở rộng bàn tay cho họ xem. Cassandra bỏ rơi Josephine và nhảy lên đôi chân của mình, tham gia với Pandora và Helen khi họ chen chúc nhau để nhìn. Chiếc nhẫn, có một viên hồng ngọc màu sắc quý hiếm được gọi là “máu chim bồ câu”, được đặt trong đồ trang sức bằng vàng.

“Ngay trước khi chúng tôi bắt tàu đến Hampshire,” Kathleen tâm sự, “Chị và Devon đã kết hôn tại văn phòng đăng ký.”

Cả ba chị em Ravenel đều nở ra với những câu cảm thán vui vẻ. Tin tức này hoàn toàn đáng ngạc nhiên: Trong vài tháng qua, cả gia đình đã nhận thức được sự hấp dẫn ngày càng tăng giữa Devon và Kathleen.

“Thật tuyệt làm sao,” Helen nói, rạng rỡ. “Mọi người đều biết hai người thuộc về nhau.”

“Chị hy vọng các em không nghĩ rằng chị quá tệ khi kết hôn trong khi chị vẫn còn trong thời kỳ để tang,” Kathleen nói với giọng bị bóp nghẹt. Quay trở lại, cô tiếp tục tha thiết, “Chị không mong muốn bất cứ ai trong số các em cảm thấy rằng chị đã quên Theo, hoặc chị đã không tôn trọng hời ước của mình. Nhưng như các em đã biết, chị đã phát triển một sự

tôn trọng và yêu mến rất sâu sắc đối với Devon, và chúng tôi đã quyết định – “

"Thương mến?" Devon ngắt lời, nhướn mày. Nhưng có một tia sáng tinh nghịch trong đôi mắt xanh của anh. Kathleen đã được nuôi dưỡng trong một gia đình nghiêm khắc, nơi những tuyên bố về cảm xúc luôn luôn bị ngăn cản, và Devon vui mừng khi trêu chọc cô ra khỏi giới hạn của mình.

Tự giác Kathleen lẩm bẩm, "Tình yêu."

Anh giả vờ không nghe thấy, nghiêng đầu. "Hmm?"

Đỏ mặt, Kathleen nói, "Em yêu anh. Em ngưỡng mộ anh. Em có thể tiếp tục không?"

"Em có thể," Devon nói, ôm lấy cô chặt hơn vào mình.

"Như chị đã nói, ngay từ đầu," Kathleen tiếp tục, "chúng tôi quyết định rằng tốt nhất là kết hôn sớm hơn là muộn."

"Chúng em không thể hạnh phúc hơn được nữa." Cassandra nói. "Nhưng tại sao chị không thể chờ đợi để có một đám cưới thích hợp?"

"Chị sẽ giải thích sau. Còn bây giờ, uống trà nào."

"Chị có thể giải thích trong khi uống trà," Pandora vẫn kiên trì.

"Nó không thích hợp với thời gian uống trà," Kathleen trả lời lảng tránh.

Helen thì hiểu, với cái nhìn sâu sắc có được từ kinh nghiệm gần đây, rằng Kathleen đang mong đợi một đứa trẻ. Đó là lời giải thích hợp lý nhất cho một cuộc hôn nhân vội vã và không thể giải thích lý do tại sao với một cô gái mười chín tuổi.

Một vết ửng hồng trên đôi má của Helen, khi nàng nhận ra rằng Devon và Kathleen phải ngủ chung giường, theo cách của một người chồng và người vợ. Đó là một chút sốc.

Nhưng gần như không gây sốc như lẽ ra phải thế nếu Helen đã không làm điều tương tự với Rhys Winterborne chỉ mới ngày hôm qua.

“Nhưng tại sao – “ Pandora kiên trì.

“Ôi, em yêu quý,” Helen xen vào, “những chú chó đang đánh hơi quanh bàn trà. Nào, hãy kêu tất cả chúng ngồi xuống trong khi chị rót trà. Chị Kathleen, Anh họ West thế nào?”

Kathleen ngồi vào một chiếc ghế bành, gửi cho Helen một ánh mắt biết ơn.

Chủ đề của West ngay lập tức chuyển hướng cặp song sinh, như Helen đã biết trước. Em trai Devon, một người đàn ông trẻ tuổi đẹp trai, người giả vờ hoài nghi hơn nhiều so với thực tế, đã trở thành người yêu thích nhất trên thế giới của cặp song sinh. Anh đối xử với cả hai bằng tình cảm giản dị và sự quan tâm nhân từ, đóng vai người anh trai mà họ chưa bao giờ thực sự có được. Theo đã luôn sống xa nhà ở trường nội trú, và sau đó là London.

Câu chuyện sớm chuyển sang chủ đề của Eversby Priory. Devon mô tả trữ lượng quặng hematit khổng lồ đã được phát hiện và cách họ đang phát triển kế hoạch khai thác và bán nó.

“Bây giờ chúng ta đã giàu rồi đúng không?” Pandora hỏi.

“Điều đó không lịch sự để hỏi,” Kathleen nói, nâng tách trà của cô lên. Nhưng ngay trước khi cô nhấp một ngụm, cô nháy mắt trên vành tách và lẩm bẩm, “Nhưng, đúng thế đấy.”

Cặp song sinh cười khúc khích.

“Giàu có như ông Winterborne không?” Cassandra thắc mắc.

“Ngớ ngẩn,” Pandora nói, “không ai giàu như ông Winterborne.” Nhận thấy vẻ cau có đang xuất hiện trên khuôn mặt của Devon, cô nói một cách xin lỗi, “Oh. Chúng em không nên nhắc đến anh ấy.”

Devon lái cuộc trò chuyện trở lại Eversby Priory, và các cô gái lắng nghe một cách say sưa khi anh mô tả các kế hoạch được đề xuất cho một nhà ga trong làng. Tất cả họ đều đồng ý rằng sẽ rất thuận tiện khi có một nhà ga đường sắt rất gần nhà, thay vì đi đến nhà ga ở Alton.

Bữa trà chiều là một chuyện xa hoa, một sự nuông chiều mà nhà Ravenels luôn duy trì bất kể điều gì khác có thể phải hy sinh. Một bộ tách uống trà bằng sứ có hoa đã được đưa ra trên một khay bạc nặng nề, cùng với những chiếc đĩa ba tầng chứa đầy bánh nướng vàng giòn, bánh phồng, lát phô mai Damson ngọt ngào trên bánh mì nướng, và bánh sandwich nhỏ chứa đầy bơ và cải xoong, hoặc salad trứng. Cứ sau vài phút, một người hầu lại đến để làm mới nước nóng hoặc bổ sung bình đựng sữa và kem.

Trong khi cả gia đình cười đùa và tán gẫu, Helen đã cố gắng hết sức để tham gia, nhưng ánh mắt nàng đi lạc thường xuyên đến chiếc đồng hồ trên kệ lò sưởi. Năm giờ rưỡi: chỉ chín mươi phút cho đến khi giờ gọi được chấp nhận sẽ kết thúc. Nàng bẻ một phần bánh nướng và cẩn thận ấn một miếng mật ong vào nó, đợi cho đến khi miếng mật ấm lên và tan chảy trước khi nhét nó vào miệng. Nó rất ngon, nhưng trong nỗi lo lắng, nàng khó có thể nuốt trôi. Nhăm nháp tách trà, nàng gật đầu và mỉm cười, chỉ nghe nửa cuộc trò chuyện.

“Thật là đáng yêu,” cuối cùng Kathleen thốt lên, đặt chiếc khăn ăn của cô bên cạnh đĩa. “Chị đã tin rằng chị sẽ đi nghỉ ngơi ngay bây giờ, thật là một ngày mệt mỏi. Chị sẽ gặp tất cả các em trong bữa tối.”

Devon tự động đứng lên và đi đến giúp cô kéo ghế.

“Nhưng vẫn chưa đến bảy giờ,” Helen nói, cố gắng che giấu sự mất tinh thần của mình. “Ai đó có thể đến. Hôm nay là một ngày thăm viếng, sau tất cả mọi chuyện.”

Kathleen nở nụ cười khó hiểu. “Chị nghi ngờ bất cứ ai sẽ đến. Devon đã đi vắng, và chúng ta đã không mong đợi có lời mời nào.” Cô dừng lại, tập trung hơn vào khuôn mặt của Helen. “Trừ khi . . . chúng ta mong đợi ai đó?”

Chiếc đồng hồ quả lắc vô cùng ồn ào khi không có cuộc trò chuyện.

Tick. Tick. Tick

“Vâng,” Helen nói một cách bốc đồng, “Em đang mong đợi một người.”

Kathleen và Devon đồng thời hỏi, “Là ai?”

“Thưa ngài,” Người hầu đầu tiên đã đến ngưỡng cửa. “Ông Winterborne ở đây về một vấn đề cá nhân.”

Tick. Tick. Tick

Các dây thần kinh của Helen đang náo loạn, máu nàng như chảy ra khi Devon liếc nhìn nàng sắc bén. Biểu cảm của anh khiến trái tim Helen đập mạnh vào cổ họng nàng.

Anh ta quay lại chú ý đến người hầu. “Đã cho anh ta vào chưa?”

“Rồi ạ, thưa ngài. Ông ấy đang chờ trong thư viện.”

“Hãy làm ơn đừng để ông Winterborne đi,” Helen nói với sự điềm tĩnh bắt buộc.

“Không có cơ hội cho điều đó.” Devon trả lời. Những lời nói không làm vững lòng; ngược lại, chúng được thốt ra với mỗi đe dọa mềm mại. Kathleen chạm nhẹ vào cánh tay chồng và thì thầm với anh.

Devon nhìn xuống cô, và những tia bạo lực rời khỏi mắt anh. Tuy nhiên, một gợi ý đáng lo ngại về sự hung dữ thực sự tỏa ra từ anh. “Ở lại đây,” anh lẩm bẩm và sai bước ra khỏi phòng.

CHƯƠNG 10

Kathleen thản nhiên khi cô ngồi trong chiếc ghế bọc nệm của mình. “Helen, em muốn một tách trà nữa chứ?”

“Vâng.” Helen liếc nhanh, cầu khẩn đến Pandora và Cassandra. “Có lẽ các em nên đưa chó ra vườn?”

Cặp song sinh vội vã tuân theo, chớp lấy hai con chó Tây Ban Nha, chúng đuổi theo họ khi họ rời đi.

Ngay khi chỉ còn lại họ một mình, Kathleen đã khẩn trương hỏi, “Helen, tại sao ông Winterborne lại có mặt ở đây, và làm sao em biết ông ta sẽ đến?”

Helen chậm chậm vươn đến cổ cao của chiếc váy và móc ngón trỏ của nàng quanh một dải ruy băng lụa mỏng buộc quanh cổ. Sức nặng thoải mái của chiếc nhẫn mặt trăng lủng lẳng bên dưới thân áo của nàng, ẩn trong khoảng trống giữa ngực nàng. Nàng rút nó ra, giật mạnh chiếc nhẫn và đeo nó vào ngón tay.

“Em đã đến gặp anh ấy,” nàng nói đơn giản, đưa tay nhẹ nhàng lướt qua Kathleen để khoe viên đá mặt trăng. “Hôm qua.”

Kathleen nhìn chăm chăm xuống chiếc nhẫn trong sự hoang mang. “Em đã đến gặp ông Winterborne một mình?”

“Vâng.”

“Ông ấy có sắp xếp nó không? Ông ấy có gửi ai đó cho em không? Làm sao – “

“Anh ấy không biết gì về điều đó. Đó là ý tưởng của em.”

“Và ông ấy đã tặng chiếc nhẫn này cho em à?”

“Em đã yêu cầu nó.” Helen cười gượng. “Đề nghị thì đúng hơn.” Rút tay lại, nàng ngồi xuống ghế. “Chị đã biết, em chưa bao giờ thích kim cương.”

“Nhưng, tại sao – “ Kathleen im lặng, nhìn nàng bối rối.

“Em muốn kết hôn với Winterborne,” Helen nói nhẹ nhàng. “Em biết chị và anh họ Devon muốn những lợi ích tốt nhất cho em và em cũng tin tưởng vào sự đánh giá của chị. Nhưng kể từ khi cuộc đính hôn bị phá vỡ, em đã không có một khoảnh khắc yên ổn. Em nhận ra rằng mình đã gắn bó với anh ấy và –“

“Helen, có những thứ em không biết – “

“Em biết. Hôm qua, Winterborne đã nói với em rằng anh ấy đã cư xử thô lỗ và xúc phạm chị. Anh ấy rất hối hận và anh ấy đến đây để xin lỗi. Đó là một sai lầm sinh ra từ áp lực – chị phải tin rằng anh ấy đã không có ý đó.”

Kathleen dụi mắt mệt mỏi. “Chị biết khoảnh khắc anh ấy nói những điều đó anh ấy không có ý gì. Vấn đề là Devon đã bước vào phòng và đã nghe đủ để khiến anh ấy nổi cơn thịnh nộ. Anh ấy vẫn chưa có đủ thời gian để xem tình hình theo quan điểm đúng đắn của nó.”

“Nhưng chị thì có?” Helen lo lắng hỏi.

“Chị chắc chắn có thể hiểu và tha thứ cho một vài từ khinh suất. Sự phản đối của chị đối với ông Winterborne không liên quan gì đến những gì đã xảy ra ngày hôm đó, nó giống như mọi khi: Em và ông ta không có gì chung. Chẳng mấy chốc em sẽ ra ngoài xã hội, và em sẽ gặp những quý ông rất tốt, có văn hóa và có học thức và – “

“Không ai trong số họ sẵn sàng dành một phút cho em nếu em không có của hồi môn. Và em không cần họ để so sánh: Winterborne là người đàn ông em sẽ chọn trong tất cả những người khác.”

Kathleen rõ ràng là đang đấu tranh để hiểu. “Chỉ một tuần trước em đã rơi nước mắt, nói cho chị biết anh ta đã làm em sợ như thế nào khi

anh ta hôn em.”

"Anh ấy đã hôn em. Nhưng chị cũng đã cho em lời khuyên hoàn hảo, như thường lệ. Chị đã nói rằng một ngày nào đó, với người đàn ông phù hợp, nụ hôn sẽ thật tuyệt vời. Và nó chính là như thế.”

"Anh ta . . . em để anh ta . . .” Đôi mắt của Kathleen mở to.

“Em không có ảo tưởng về Winterborne,” Helen tiếp tục. “Hoặc ít nhất, không nhiều. Anh ấy tàn nhẫn, tham vọng và tự phụ. Có lẽ anh ấy không phải lúc nào cũng là một quý ông theo nghĩa chính thức của từ này, nhưng anh ấy có quy tắc danh dự của riêng mình. Và – “ Helen cảm thấy một nụ cười ngạc nhiên kéo lên môi nàng, “anh ấy có một điểm yếu đối với em. Em nghĩ rằng em đã trở thành một điểm yếu của anh ấy và anh ấy là một người đàn ông rất cần một vài điểm yếu.”

“Em đã dành bao nhiêu thời gian với anh ta ngày hôm qua?” Kathleen bối rối hỏi. “Em có ở cửa hàng, hay nhà anh ta không? Có ai thấy hai người ở cùng nhau không?” Cô đã tính toán làm thế nào để giảm thiểu thiệt hại cho danh tiếng của Helen. Không còn nghi ngờ gì nữa, phản ứng của Devon cũng sẽ như vậy.

Helen thấy rõ rằng Rhys đã khẳng khái đòi ngủ với nàng, kể cả thao túng, đã có ý nghĩa hoàn hảo. Đó là vũ khí hoàn hảo để vượt qua mọi cuộc tranh luận.

Bây giờ không có lựa chọn nào khác ngoài sử dụng nó.

“Kathleen,” nàng nói nhẹ nhàng, “Em đã bị xâm hại.”

"Không cần thiết. Có thể có tin đồn, nhưng – “

“Em phải cưới anh ấy.” Nhìn thấy biểu cảm bối rối của chị dâu, Helen lặp lại những lời đó với sự nhấn mạnh lạnh lẽ. “Em phải cưới anh ấy.”

“Oh,” Kathleen ấp úng, hiểu ra. “Em và anh ấy. . .”

"Vâng."

Kathleen im lặng, cố gắng tiếp nhận sự tiết lộ. Đôi mắt nâu vàng của cô lấp lánh đầy lo lắng. “Helen tội nghiệp,” cô cuối cùng cũng nói. “Em đã

không biết những gì đang mong đợi. Em chắc phải sợ hãi lắm. Hãy nói cho chị biết, em yêu, anh ta có ép buộc em không, hay – “

“Không, nó không giống như thế,” Helen nói gấp gáp. “Chị phải tin rằng em đã hoàn toàn sẵn sàng. Em đã có mọi cơ hội để từ chối. Winterborne đã giải thích những gì sẽ xảy ra. Nó không hề khó chịu. Nó –” Nàng nhìn xuống. “Em tìm thấy niềm vui trong đó,” nàng nói với giọng nhỏ nhẹ. “Em chắc chắn rằng em đã rất xấu xa.”

Trong phút chốc, Kathleen vỗ vỗ vào tay nàng trấn an. “Điều đó không hề xấu xa.” Cô nói. “Một số người cho rằng phụ nữ không nên thích hành động này, nhưng theo chị, điều đó chắc chắn làm cho quá trình này hấp dẫn hơn nhiều mà thôi.”

Helen luôn yêu bản chất thực dụng của Kathleen, nhưng chưa bao giờ nhiều như lúc đó. “Em nghĩ rằng chị sẽ không đồng ý với em vì đã ngủ với anh ấy,” nàng nói với sự nhẹ nhõm.

Kathleen mỉm cười. “Chị sẽ đi quá xa khi nói rằng chị rất vui vì điều đó. Nhưng chị khó có thể bắt lỗi em vì đã làm chính xác như chị đã làm. Miễn là chúng ta nói thẳng thắn. . . Chị đang mong đợi đứa bé của Devon.”

“Thật à?” Helen hỏi với vẻ thích thú. “Em đã nghĩ rằng đó có thể là lý do tại sao chị và anh ấy kết hôn nhanh chóng như vậy.”

“Chính thế. Chị yêu anh ấy điên cuồng.” Kathleen với lấy bát đường, chọn ra một cục vừa và bắt đầu gặm nó. Cô nói một cách ngập ngừng, “Chị không biết em biết bao nhiêu về những vấn đề này. Em có hiểu hậu quả có thể xảy ra khi ngủ với một người đàn ông không?”

Helen gật đầu. “Có thể có một em bé.”

“Đúng thế, trừ khi anh ta . . . có biện pháp phòng ngừa?” Trong cái nhìn trống rỗng của Helen, Kathleen nói tiếp, “Em yêu, chị có thể hỏi điều gì đó khá cá nhân không?”

Helen gật đầu thận trọng.

“Anh ta đã . . . kết thúc . . . bên trong em? Vào giây phút cuối cùng?”

Ngơ ngác, Helen nói, “Em không chắc chắn.”

Kathleen mỉm cười buồn bã khi thấy Helen hoang mang. “Chúng ta sẽ nói chuyện này sau. Có vẻ như ông Winterborne đã không giải thích hết mọi thứ. Cô lơ đãng nhặt chiếc đồng hồ nhỏ bằng vàng treo trên sợi dây chuyền dài quanh cổ, và gõ nhẹ vỏ kim loại mịn màng lên môi. “Chúng ta phải làm gì bây giờ?” Cô hỏi, với chính mình nhiều hơn với Helen.

“Em đã hy vọng rằng chị và Devon sẽ rút lại sự phản đối của hai người về sự kết hợp.”

“Chị đã rút chúng ngay lập tức.” Kathleen nói. “Về mặt thực tế, không ai có thể phản đối nó bây giờ. Và chị nợ em sự hỗ trợ của chị sau khi chị đã can thiệp vào mối quan hệ của em. Chị xin lỗi, Helen. Chị thực sự đã cố gắng để giúp đỡ.”

“Tất nhiên chị đã làm thế,” Helen nói nhẹ nhõm. “Đừng cho nó một suy nghĩ khác. Mọi thứ đã diễn ra tốt đẹp.”

“Vậy sao?” Kathleen nhìn nàng với một nụ cười ngạc nhiên. “Trông em hạnh phúc biết bao. Ông Winterborne thực sự có thể là lý do?”

“Chính là anh ấy.” Helen đưa hai tay lên gò má đỏ ửng, và cười không ngớt. “Em thấy toàn thân tê dại, trống ngực đập thành thịch, chỉ cần biết rằng anh ấy ở tầng dưới. Em cảm thấy vừa nóng vừa lạnh, và em hầu như không thể thở được.” Nàng ngập ngừng. “Đó có phải là những gì tình yêu cảm thấy không?”

“Đó là sự say đắm,” Kathleen nói. “Đó là tình yêu khi em có thể hít thở.” Chiếm lấy suy nghĩ của mình, cô liên tục gấp lại và mở ra một chiếc khăn ăn trên đầu gối. “Tình hình phải được xử lý cẩn thận. Devon không được phát hiện ra rằng em và ông Winterborne đã ngủ với nhau, anh ấy sẽ không cởi mở như chị nghĩ về điều đó. Anh ấy sẽ coi đó là sự xỉ nhục đối với danh dự của gia đình, và ồ, chị không muốn chứng kiến nó.

Nhưng chị sẽ nói anh ấy chấp nhận sự kết hợp. Có thể mất vài ngày, nhưng – “

“Winterborne sẽ nói với anh ấy tối nay.”

Kathleen cảnh giác nhìn nàng, đặt khăn tay sang một bên. "Sao cơ? Chị nghĩ em đã nói anh ấy đến để xin lỗi."

"Vâng, nhưng sau đó, anh ấy sẽ yêu cầu sự chấp thuận của Devon. Nếu Devon từ chối, anh ấy sẽ nói với anh rằng anh ấy không còn lựa chọn nào khác ngoài việc đồng ý vì em không còn là một trinh nữ."

"Chúa tôi," Kathleen kêu lên, đứng phắt dậy. "Chúng ta phải ngăn anh ấy lại."

"Winterborne có thể đã nói với anh ấy rồi," Helen nói trong thất vọng.

"Anh ta chưa nói," Kathleen nói, sai bước ra khỏi phòng trong khi Helen lao theo cô ấy. "Nếu anh ta đã nói, chúng ta sẽ nghe thấy những tiếng gầm gừ và những thứ bị đập vỡ, và – “

Ngay lúc đó, một tiếng kêu thất thanh nổ ra ở tầng dưới: tiếng chửi thề, tiếng đồ vật đổ vỡ, nứt vỡ, tiếng ầm ầm, một tiếng ạch nặng nề, một tiếng nổ dữ dội. Những bức tường của ngôi nhà rung lên.

"Thôi xong," Kathleen lẩm bẩm. "Anh ta đã nói với anh ấy."

Hai người phụ nữ cùng nhau chạy xuống cầu thang, băng qua sảnh vào và chạy đến thư viện. Khi họ đến đó, căn phòng đã bị xáo trộn, với một chiếc bàn nhỏ bị lật, những cuốn sách vương vãi khắp sàn nhà và một chiếc bình sứ vỡ tan. Tiếng cầu nhàu và tiếng chửi rửa dày đặc không khí trong khi hai người đàn ông vật lộn một cách tàn nhẫn. Dùng hết sức mình, Devon đẩy Rhys với lực khá mạnh khiến anh đập lưng vào tường.

Với một âm thanh khàn khàn, Rhys khuyu xuống.

Hét lên báo động, Helen chạy đến bên anh khi anh ngã gục xuống từ từ.

“Devon,” Kathleen hét lên, chạy về phía chồng.

“Tránh ra,” Devon gầm gừ, mặt tối sầm khát máu. Anh ta đang trong cơn thịnh nộ, loại phát triển theo cấp số nhân, khó mà trấn tĩnh nó. Người thân của anh đã bị ô uế, và anh không muốn gì khác hơn là giết người. Chỉ có hai người trên trái đất có thể xử lý anh trong tình trạng này: em trai của anh – West và Kathleen.

“Hãy để anh ấy yên,” Kathleen nói, chắn mình giữa chồng và Rhys. “Anh đã làm anh ấy bị thương.”

“Không đủ.” Anh di chuyển như muốn đẩy cô ra.

“Devon, không.” Kathleen ngoan cố đứng im. Không nhận ra điều đó, cô trượt tay lên bụng. Sau đó, cô tâm sự với Helen rằng điều đó thật vô nghĩa, sự thôi thúc muốn che chắn bụng của cô ngay từ trước khi đứa bé thậm chí bắt đầu lộ diện, trước khi cô ngay cả quen với ý tưởng đó.”

Tuy nhiên, hành động nhỏ bé, vô thức đó là tất cả những gì cần để tước vũ khí hoàn toàn của Devon. Ánh mắt anh bắn thẳng vào bụng cô, và anh dừng lại, thở dốc.

Nắm bắt được lợi thế của mình, Kathleen đã nói với anh ngay lập tức, “em không nên buồn phiền trong tình trạng của mình.”

Devon liếc cô giận dữ và phản kháng. “Em có định dùng nó để chống lại anh trong chín tháng tới không?”

“Không, anh yêu, chỉ trong bảy tháng rưỡi thôi. Sau đó, em sẽ phải tìm một thứ khác để sử dụng chống lại anh.” Kathleen đi đến bên anh, ôm lấy bộ dạng cứng nhắc của anh. Khi cánh tay anh vòng qua cô, cô đưa một bàn tay xoa dịu sau gáy anh, dỗ dành anh thư giãn. “Anh biết em không thể để anh giết người trước khi ăn tối,” cô lẩm bẩm. “Nó làm lịch trình của gia đình xáo trộn.”

Rhys đã quá đau đớn để chú ý đến cuộc trao đổi. Anh vẫn nghiêng về một bên người, nửa cuộn tròn, nước da màu đồng khỏe mạnh của anh tái nhợt.

Ngồi trên sàn cạnh anh, Helen nâng đầu anh dựa vào lòng nàng. “Anh bị tổn thương ở đâu?” Nàng lo lắng hỏi. “Có phải là lưng của anh không?”

“Vai. Trật khớp. . . sáng nay.”

“Anh đã gặp bác sĩ chưa?”

“Aye.” Buông tay ra khỏi vạt váy nàng, Rhys thử gập các ngón tay của anh. “Không sao.” Anh lăm bắm. Di chuyển một cách cứng nhắc, anh bắt đầu ngồi dậy và dừng lại với một tiếng rên rỉ đau đớn.

Helen di chuyển để giúp anh, nêm mình dưới cánh tay lạnh lặn của anh. Nàng cảm thấy anh giật mình khi nàng vô tình ấn vào một chỗ đau bên hông anh. “Nó đau hơn vai của anh,” nàng nói trong sự lo lắng.

Rhys phá lên cười. “Cariad, anh không còn một bộ phận nào chuyển động mà không đau.” Anh vật lộn đến một vị trí ngồi và tựa lưng vào mép ghế trường kỷ gần đó. Nhắm mắt lại, anh thở ra một hơi khó chịu và cố gắng chịu đựng vô số những cơn đau đang hành hạ anh.

“Anh có cần gì không?” Helen hỏi gấp. “Em có thể làm gì không?” Một vài lọn tóc đen nặng trĩu trên trán anh, và nàng vuốt ve chúng lại bằng những ngón tay dịu dàng.

Hàng mi anh nhấc lên, và nàng thấy mình đang nhìn chăm chăm vào đôi mắt nâu đen nóng bỏng. “Em có thể cưới anh.”

Mỉm cười bất chấp sự lo lắng của nàng, Helen đặt lòng bàn tay lên gò má săn chắc của anh. “Em đã nói rằng em sẽ cưới anh mà.”

Devon, người đã đến đứng đằng sau nàng, hỏi một cách cáu kỉnh, “Cái quỷ gì đã xảy ra với cậu vậy, Winterborne?”

“Anh vừa đập anh ta vào tường,” Kathleen chỉ ra.

“Anh đã từng làm điều tồi tệ hơn trong quá khứ, và nó không bao giờ quật được cậu ta xuống sàn.” Hai người thường xuyên đấm box và huấn luyện tại một câu lạc bộ dạy cả quyền và đối kháng, một hình thức chiến đấu bắt nguồn từ đường phố Paris.

Helen xoay người liếc nhìn họ khi nàng giải thích. "Vai Winterborne đã bị trật khớp sáng nay."

Devon có vẻ ngạc nhiên và sau đó tức giận. "Chết tiệt, tại sao cậu không nói gì về điều đó?"

Đôi mắt Rhys thu hẹp. "Điều đó có làm ra một sự khác biệt nào không?"

"Không, sau những thứ rác rưởi mà cậu đã phun ra!"

"Cái gì rác rưởi?" Kathleen hỏi với giọng điệu bình thản quá mức, vuốt ve cánh tay chồng.

"Cậu ta nói rằng Helen đã đến thăm cậu ấy ngày hôm qua. Một mình. Và họ đã –", Devon ngưng bật.

"Đúng vậy," Helen nói.

Thật hiếm khi thấy Devon, người đã làm quen với những bất ngờ thường xuyên trong năm qua, bị làm cho sững sốt. Nhưng quai hàm anh chùng xuống như cái nắp của chiếc vali bị rụng chốt khi anh nhìn nàng chăm chăm.

"Em đã bị hủy hoại," Helen nói thêm, có lẽ hơi quá vui vẻ. Nhưng sau hai mươi một năm ngại ngùng và dễ đoán và ngồi lặng lẽ trong góc, nàng đã phát hiện ra một sự thích thú đáng kinh ngạc trong việc gây sốc cho mọi người.

Trong sự im lặng sững sờ sau đó, nàng quay trở lại với Rhys và bắt đầu tháo cà vạt của anh.

Rhys đưa tay ra ngăn nàng lại, nhưng nao núng trong đau đớn. "Cariad," anh nói cộc cằn, "Em đang làm gì vậy?"

Nàng đẩy vạt áo khoác của anh ra. "Để xem vai của anh."

"Không phải ở đây. Anh sẽ có một bác sĩ xem xét nó sau."

Helen hiểu được mong muốn riêng tư của anh. Nhưng làm sao nàng có thể cho phép anh rời khỏi Ravenel House trong khi anh bị thương và

đau đớn như vậy. “Chúng ta phải tìm hiểu xem nó có bị trật khớp lại không.”

“Nó ổn mà.” Nhưng anh lầm bầm đau đớn khi nàng kéo chiếc áo khoác ra khỏi vai anh một cách cẩn thận.

Ngay lập tức, Kathleen bước tới giúp đỡ, quỳ bên cạnh anh. “Đừng cử động,” cô dè dặt. “Hãy để chúng tôi làm.”

Họ bắt đầu cởi áo anh. Rhys cứng người, nhưng khi họ giật mạnh chiếc áo khoác, anh lại đẩy chúng trở lại. “Argghh!”

Helen dừng lại và nhìn Kathleen trong lo lắng. “Chúng ta phải cắt bỏ nó.”

Rhys run rẩy, mắt nhắm nghiền.

“Em sẽ làm cái quỷ gì,” anh lầm bầm. “Anh đã có một chiếc áo bị cắt ra sáng nay. Để cởi được nó ra.”

Kathleen liếc nhìn chồng.

Với một tiếng thở dài bùng nổ, Devon đi nhặt thứ gì đó từ bàn thư viện và quay trở lại nhóm nhỏ trên sàn nhà. Khi đến gần, anh ta mở một con dao gấp bằng bạc với một lưỡi kiếm dài.

Âm thanh lạng đi, khiến Rhys nao núng theo phản xạ, đôi mắt anh mở to. Anh di chuyển để đối mặt với mối đe dọa, và nguyên rửa với nỗi đau, ngồi xuống trên cái mông của mình.

“Thật dễ dàng,” Devon nói một cách chua chát, Khuyu một bên hông bên cạnh anh. “Tôi không giết cậu. Người hầu phòng của cậu sẽ làm điều đó thay tôi khi anh ta nhận ra cậu đã phá hỏng hai chiếc áo sơ mi và áo khoác trong một ngày.”

“Tôi không – “

“Winterborne.” Devon cảnh báo nhẹ nhàng, “Cậu đã xúc phạm vợ tôi, tổn hại em họ của tôi, và bây giờ cậu đang trì hoãn bữa tối của tôi. Đây sẽ là thời điểm tuyệt vời để giữ cho miệng của cậu im lặng đấy.”

Rhys cau có và giữ yên trong khi Devon sử dụng thanh kiếm với kỹ năng tỉ mỉ. Con dao trượt dọc theo đường nối của quần áo cho đến khi chúng bắt đầu bong ra khỏi cơ thể anh như vỏ cây bạch dương. “Quý bà của tôi,” anh nói với Kathleen và dừng lại, hơi thở rít lên giữa hai hàm răng nghiến chặt. “Hãy tha thứ cho tôi. Với cách tôi cư xử ngày hôm đó. Với những gì tôi nói. Tôi – “ Một tiếng rên rỉ thoát ra khỏi anh khi Kathleen nhẹ nhàng kéo tay áo khỏi cánh tay đau nhức của anh, “không có gì để biện minh.”

“Tôi cũng đáng trách,” Kathleen nói, gấp chiếc áo khoác lại và đặt nó sang một bên. Bắt gặp ánh mắt ngạc nhiên của Rhys, cô tiếp tục kiên quyết. “Tôi đã hành động một cách ngẫu hứng và tạo ra một tình huống khó khăn cho mọi người. Tôi biết rõ hơn là đến một ngôi nhà quý ông một mình, nhưng trong nỗi lo lắng về Helen, tôi đã phạm sai lầm. Tôi chấp nhận lời xin lỗi của ông, ông Winterborne, nếu ông sẽ chấp nhận lời xin lỗi của tôi.”

“Đây là lỗi của tôi,” anh vẫn khẳng định. “Tôi không nên xúc phạm bà. Tôi không có ý gì với một từ trong đó.”

“Tôi biết,” Kathleen bảo đảm với anh.

“Tôi chưa bao giờ bị thu hút bởi bà. Tôi không thể khao khát một người phụ nữ ít hơn thế.”

Đôi môi của Kathleen run rẩy với một tiếng cười kìm nén. “Đây là sự căm ghét khá tương hỗ, ông Winterborne. Chúng ta có nên khóc trong hoà bình và bắt đầu lại không?”

“Sau những gì mà anh ta đã làm với Helen à?” Devon phản nộ hỏi.

Rhys cảnh giác khi con dao cắt xuyên qua áo anh.

“Đó là lỗi của em,” Helen vội vàng nói. “Ngày hôm qua, em đã không mời mà đến cửa hàng bách hoá và yêu cầu được gặp Winterborne. Em đã nói với anh ấy rằng em vẫn muốn cưới anh ấy, và em đã khiến anh ấy đổi chiếc nhẫn của em lấy một chiếc mới, và sau đó em – em đã cùng với

anh ấy.” Nàng dừng lại, nhận ra âm thanh đó như thế nào. “Tất nhiên là không phải trong cửa hàng.”

Khuôn mặt nghiêm trang, Kathleen nói, “Tôi hy vọng anh ấy đã không đấu tranh.”

Devon đưa cho vợ một cái nhìn mỉa mai. “Kathleen, nếu em tốt bụng, hãy nói Sutton lấy một trong những chiếc áo sơ mi của anh. Một trong những cái vừa vặn.”

“Vâng, thưa ngài.” Kathleen đứng dậy. “Có lẽ anh ta cũng nên mang – “ Cô im bặt khi chiếc áo bị tuột ra, để lộ ra phần ngực trần rộng rãi của Rhys, và bờ vai bị đổi màu dữ dội. Trông nó vô cùng đau đớn, những cơ bắp căng cứng rõ ràng bên dưới da thịt.

Helen im lặng với nỗi thống khổ với những gì đang nhìn thấy. Nàng để những ngón tay của mình cuộn tròn nhẹ nhàng trên khớp cổ tay anh, và cảm nhận sự nghiêng tinh tế của cơ thể anh về phía nàng, như thể anh đang cố gắng hấp thụ sự đụng chạm của nàng.

“Cái gì gây ra điều này?” Devon cộc lốc hỏi, huých Rhys nghiêng người về phía trước để anh ta có thể liếc nhìn vào lưng anh, nơi có thêm vài vết bầm đen đánh dấu làn da màu hổ phách mịn màng.

“Tôi đã đi với Severin để xem xét một khối bất động sản gần King Cross,” Rhys lẩm bẩm. “Một số mảnh vỡ đã rơi xuống từ một tòa nhà bị phá dỡ.”

Devon cau có. “Từ khi nào cậu trở nên dễ bị tai nạn như vậy?”

“ Kể từ khi tôi bắt đầu dành nhiều thời gian hơn với bạn bè của mình,” Rhys nói một cách chua chát.

“Tôi cho rằng đó là quá nhiều để hy vọng rằng các mảnh vỡ cũng rơi vào Severin?” Devon hỏi.

“Không một vết xước trên người cậu ta.”

Thở dài, Devon quay sang Kathleen. “Chúng ta cần brandy và vài túi đá cũng như áo sơ mi. Và một miếng dán long não, loại mà chúng ta đã

sử dụng trên xương sườn bị nứt của anh.”

Kathleen mỉm cười với anh. "Em nhớ rồi." Cô sải bước ra cửa và mở nó ra, và đột ngột dừng lại khi phát hiện ra một đám đông đang nghe lén ở ngưỡng cửa. Ánh mắt của cô di chuyển qua ba người hầu gái, một người hầu nam, bà Abbott, và người hầu phòng của Devon.

Bà Quản gia là người đầu tiên phản ứng. "Như tôi đã nói với tất cả các bạn," bà ấy lớn tiếng nói, "đây là thời gian làm việc của các người, và chú ý đến trò p's và q's của các người."

Kathleen hắng giọng như cố nhịn cười. "Sutton," cô nói với người hầu, "Tôi cần anh mang đến một vài món đồ cho khách của chúng tôi. Anh đã nghe lỏm Ngài Trenear khá rõ ràng, hay tôi nên lập lại danh sách?"

"Brandy, nước đá, áo choàng, và áo sơ mi," người hầu trả lời rất nghiêm túc. "Tôi cũng sẽ kiếm được một chiều mảnh vải dài để tạo ra một chiếc địu cho cánh tay quý ông đây."

Khi Sutton rời đi, Kathleen quay sang nói với bà quản gia. "Bà Abbott, tôi sợ rằng một chiếc bình sứ đã vô tình bị lật."

Trước khi người phụ nữ có thể trả lời, cả ba cô hầu gái đều hào hứng tình nguyện vào quét dọn. Một người không thể làm tốt nhưng câu hỏi được đặt ra liệu sự nhiệt tình của họ là dành cho công việc của họ, hay họ mong muốn được ở cùng phòng với ông Winterborne bán khỏa thân. Đánh giá từ cách họ đang cúi cổ để liếc nhìn anh ta, chắc chắn là lý do sau.

"Tôi sẽ làm điều đó một mình, thưa quý bà," người quản gia tuyên bố, xua đuổi những cô giúp việc đi. "Tôi sẽ trở lại trong giây lát với cây chổi."

Kathleen quay sang cặp song sinh, người vẫn ở ngưỡng cửa. "Có gì muốn hỏi không, các cô gái?"

Pandora nhìn cô đầy hy vọng. “Em có thể nói lời chào với ông Winterborne không?”

“Để sau, em yêu. Ông ấy không có điều kiện cho điều đó ngay bây giờ.”

“Hãy nói với ông ấy rằng chúng em rất tiếc vì một tòa nhà rơi vào ông ấy,” Cassandra nghiêm túc nói.

Một nụ cười lướt qua giọng nói của Kathleen khi cô trả lời. “Chị sẽ truyền đạt những mong muốn tốt đẹp của em. Bây giờ, hãy đi đi.”

Bất đắc dĩ cặp song sinh lê bước đi khỏi thư viện.

Sau khi đóng cửa lại, Kathleen quay trở lại nhóm gần trường kỷ. Trên đường đi, cô lấy ra một chiếc chăn đắp chân được treo trên tay ghế.

Devon đang kiểm tra vai Rhys, xem xét cẩn thận để nhận ra liệu xương có bị trật ra khỏi ổ khớp hay không. “Cậu nên ở nhà trên giường,” anh ấy nói một cách cộc cằn

Rhys cau có. “Trước tiên, tôi không đi lang thang, và thứ hai, Helen – quỷ bắt cậu đi, đau quá!” Kiệt sức, anh gục đầu vào ngực.

Helen nhìn anh một cách thông cảm, biết anh ghét không thể tự kiểm soát được. Rhys luôn ăn mặc chỉnh tề và tự tin. Tên anh gắn liền với sự thành công, sang trọng và thanh lịch. Không gì trong số đó phù hợp với việc tìm thấy chính mình trên sàn nhà, bị đánh đập, bầm tím, và buộc phải cởi bỏ quần áo của mình.

“Thứ hai là gì?” Nàng nhẹ nhàng nhắc nhở, đưa anh trở lại với suy nghĩ còn dang dở.

“Em không bị hủy hoại,” anh nói cộc cằn, đầu vẫn cúi xuống. “Em hoàn hảo.”

Trái tim Helen quặn thắt với sự ngọt ngào đau đớn. Nàng rất muốn được an ủi và ôm anh. Thay vào đó nàng chỉ nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc đen của anh. Anh dụi đầu mình vào bàn tay vuốt ve của nàng, như một

con sói tình cảm. Lòng bàn tay nàng di chuyển dọc theo một bên mặt anh đến quai hàm anh và xuống đến bờ vai rắn chắc, hoàn hảo của anh.

“Có vẻ vẫn ổn,” Devon nói, ngồi ngửa ra. “Tôi không nghĩ rằng nó đã phục hồi. Helen, nếu em tiếp tục mơn trớn tên khốn đó ngay trước mặt anh, anh sẽ phải đánh trật nốt vai kia của hắn đấy.”

Helen rút tay lại một cách ngượng ngùng.

Ngẩng đầu lên, Rhys đưa cho Devon một cái nhìn kỳ quái. “Cô ấy sẽ rời đi với tôi tối nay.”

Mặt Devon cứng lại. “Nếu cậu nghĩ – “

“Nhưng chúng em muốn có một đám cưới vào tháng 6,” Helen vội vàng ngắt lời. “Và trên hết, chúng em muốn có sự chúc phúc của anh, anh họ Devon.”

“Đây rồi, ông Winterborne,” Kathleen nói một cách rạng rỡ, tiến về phía trước để khoác tấm chăn lên trên tấm thân trần của anh. “Hãy giúp ông ấy ngồi lên trên trường kỷ. Sàn nhà quá lạnh lẽo.”

“Tôi không cần giúp đỡ,” Rhys càu nhàu. Với nỗ lực, anh xoay xở tự mình ngồi lên ghế bọc da. “Helen, đi đóng gói đồ đạc của em lại.”

Helen tràn ngập sự kiêu hãnh. Nàng không thể tự mình chống lại Rhys, nhất là khi anh bị thương và dễ bị tổn thương. Nhưng nàng không muốn rời khỏi Ravenel House trong tình trạng này. Devon đã rất tốt bụng, để nàng và cặp song sinh ở lại Eversby Priory, trong khi bất cứ ai khác ở vị trí của anh ta sẽ đuổi họ ra mà không cần suy nghĩ đến lần thứ hai. Helen không muốn chia rẽ gia đình bằng cách trốn tránh và loại trừ tất cả họ khỏi đám cưới của nàng.

Nàng liếc nhìn Kathleen, âm thầm cầu xin sự giúp đỡ.

Hiểu ngay lập tức, Kathleen nói với Rhys bằng giọng điệu xoa dịu. “Chắc chắn không cần điều đó, ông Winterborne. Cả hai người đều xứng đáng có một buổi lễ thích hợp, với gia đình và bạn bè xung quanh. Không cần phải nóng vội.”

“Nóng vội phù hợp với bà và Trenear,” Rhys vặn lại. “Nếu anh ta không thể chờ đợi một đám cưới, tại sao tôi lại phải đợi?”

Kathleen do dự trước khi trả lời với chút buồn cười. “Chúng tôi không có sự lựa chọn.”

Phải mất khoảng hai giây để bộ não nhanh nhẹn Rhys xử lý những lời ám chỉ. “Bà đang mong chờ,” anh nói thẳng. “Xin chúc mừng.”

“Em không phải nói với anh ta,” Devon lẩm bẩm.

Kathleen mỉm cười với anh khi cô ngồi xuống. “Nhưng thưa Đức ngài của em, ông Winterborne sẽ sớm trở thành một thành viên của gia đình.”

Devon dùng bàn tay xoa nửa mặt trên, như thể lời tuyên bố đã gây ra chứng đau nửa đầu tức thì.

“Những tình huống tương tự có thể sớm xảy ra với Helen,” Rhys nói, cố tình khiêu khích anh ta hơn nữa. “Cô ấy cũng có thể sẽ có một đứa bé.”

“Chúng ta vẫn chưa biết,” Helen nói, đưa tay ra để đắp chăn qua ngực anh. “Tất nhiên, nếu như vậy thì kế hoạch phải thay đổi, tất nhiên. Nhưng em thà đợi cho đến khi chúng ta chắc chắn.”

Rhys nhìn chăm chăm vào nàng, không nỗ lực che giấu ham muốn âm ỉ bên dưới sự tĩnh lặng của anh. “Anh không thể chờ đợi em,” anh nói.

“Tuy nhiên, cậu sẽ phải chờ. Devon lạnh lùng nói. “Đó là điều kiện cho sự đồng ý của tôi. Cậu đã đối xử với Helen như một con tốt trong một ván cờ và điều khiển tình huống có lợi cho cậu. Bây giờ, cậu sẽ phải chờ đợi đến tháng 6, bởi vì đó sẽ là thời gian đủ lâu trước khi tôi có thể nhìn vào cậu mà không muốn bóp cổ cậu. Trong khi đó, tôi đã có đủ các Ravenels chạy điên cuồng khắp London. Bây giờ công việc của chúng ta phải được sắp xếp theo thứ tự, tôi sẽ đưa gia đình trở về Hampshire. Anh liếc nhìn Kathleen với một vầng trán cong, và cô gật đầu đồng ý.

Cùng lúc đó, một tiếng than khóc phát ra từ phía xa nhất của thư viện. “Khôngggggggg!”

Kathleen liếc mắt về phía âm thanh phát ra. “Pandora,” cô gọi, “không được nghe lén, nếu em vui lòng.”

“Không phải là Pandora,” một câu trả lời bất mãn truyền tới “Mà là Cassandra.”

“Không phải thế,” một giọng nói trẻ khác phần nộ nói. “Em là Cassandra và Pandora đang cố khiến em gặp rắc rối!”

“Hai đứa có thể gặp rắc rối như nhau.” Devon quát lên “Đi lên lầu.”

“Chúng em không muốn rời khỏi Luân Đôn,” một trong hai đứa nói, trong khi đứa khác nói thêm, “Vùng quê thật buồn tẻ.”

Devon liếc nhìn Kathleen, và trong khoảnh khắc tiếp theo cả hai cố gắng nén cười.

“Vậy khi nào tôi sẽ gặp được Helen?” Rhys yêu cầu.

Devon dường như thưởng thức việc đàn áp cơn thịnh nộ của người bạn cũ của mình. “Nếu theo quan điểm của tôi, thì không cho đến ngày cưới.”

Rhys quay sự chú ý của mình lại Helen. “Cariad, anh muốn em – “

“Làm ơn, đừng hỏi em điều đó,” Helen đã cầu xin. “Đám cưới vào tháng sáu là những gì chúng ta đã lên kế hoạch trước đó. Anh không mất gì cả. Chúng ta đã hứa hôn một lần nữa và theo cách này, chúng ta sẽ có gia đình ở bên.”

Nàng thấy cuộc đấu tranh trên khuôn mặt anh: giận dữ, tự hào, nản nỉ.

“Làm ơn,” nàng nhẹ nhàng đề nghị. “Hãy nói anh sẽ đợi em.”

CHƯƠNG 11

Sau khi đã gửi Mr. Winterborne về nhà bằng xe ngựa của anh ta, với cánh tay được bảo vệ trong một chiếc đai và túi đá chườm bằng cao su quấn quanh vai, gia đình Ravenels đã ăn tối và nghỉ ngơi sớm vào buổi tối. Kathleen rất hài lòng và không hề ngạc nhiên với Devon, mặc dù anh bức bối, nhưng vẫn chắc chắn rằng bạn mình đã được chăm sóc chu đáo trước khi anh ta rời đi. Mặc dù Mr. Winterborne đã khiến anh tức giận và thất vọng, nhưng không nghi ngờ gì về việc Devon sẽ tha thứ cho anh ta.

Kathleen quan sát một cách trân trọng khi anh trút chiếc áo choàng ra để cùng cô lên giường. Chồng cô, người yêu thích cưỡi ngựa, quyền anh, và các môn thể thao, là một người đàn ông cường tráng và tuyệt vời.

Nằm ngửa ra, Devon đuổi người với một tiếng thở dài khoái lạc.

Kathleen chống người lên trên khuỷu tay và thọc những ngón tay thần thờ qua đám lông sẫm màu trên ngực anh. “Anh có nghĩ rằng điều đó có thể hơi nghiêm khắc không,” cô hỏi, “không cho họ gặp nhau trong năm tháng tới ấy?”

“Không có cơ hội nào trong địa ngục rằng Winterborne sẽ tránh xa cô ấy lâu như vậy.”

Kathleen mỉm cười, lần theo hình dáng mạnh mẽ của xương đòn của anh. “Vậy tại sao anh lại cấm anh ấy?”

“Tên khốn chà đạp suốt đời như một đội quân chinh phạt, nếu anh không ép buộc cậu ta rút lui ngay bây giờ, thì cậu ta không có gì ngoài sự khinh miệt đối với anh. Bên cạnh đó, anh vẫn muốn giết cậu ta vì

những gì cậu ta đã làm với Helen.” Devon thở dài. “Anh biết chúng ta không nên bỏ mặc các cô gái, dù chỉ một ngày. Cứ nghĩ đến việc anh đã lo lắng về cặp song sinh, trong khi Helen lại là người ra ngoài tìm kiếm một vụ bê bối.”

“Em ấy không phải là người tìm kiếm vụ bê bối,” Kathleen phản bác lại một cách hợp lý. “Em ấy đã đi đến. . . well, để đòi lại chồng chưa cưới của em ấy. Và người ta phải xem tình hình trong sự công bằng; Thật không công bằng để đổ lỗi cho anh ta hoàn toàn.”

Lông mày anh nhướn lên. “Tại sao em lại đứng về phía Winterborne, trong khi em đã chống lại sự kết hợp của họ ngay từ đầu?”

“Vì Helen,” cô thừa nhận. “Em biết cô ấy sẽ làm bất cứ điều gì vì lợi ích của gia đình, thậm chí kết hôn với một người đàn ông mà cô ấy không yêu. Em cũng biết rằng Mr. Winterborne đã dọa cô ấy sợ. Nhưng điều đó đã thay đổi. Em tin rằng hiện giờ cô ấy thực sự muốn anh ta. Cô ấy không còn sợ anh ta nữa. Cách cô ấy đứng vững với anh ta tối nay đã thay đổi hoàn toàn quan điểm của em về sự kết hợp. Nếu đây là những gì cô ấy muốn, em sẽ ủng hộ cô ấy.”

“Anh không thể bỏ qua cho những hành động khác của Winterborne,” Devon càu nhàu. “Không liên quan đến anh, nếu không vì lý do nào khác, anh ta không nên lấy đi sự trong trắng của một phụ nữ trẻ dưới sự bảo vệ của anh. Đó là một vấn đề cần tôn trọng.”

Kathleen nâng mình áp lên người anh, nhìn chăm chăm vào đôi mắt xanh của anh. “Những lời này,” cô nhạo báng nhẹ nhàng, “từ một người đàn ông quyến rũ em ở gần như mọi căn phòng, cầu thang và mọi xó xỉnh của Eversby Priory. Anh quan tâm đến sự ngây thơ ở đâu vậy?”

Cái nhú mày của anh biến mất. “Điều đó khác nhau.”

“Tại sao, em có thể hỏi không?”

Devon lật người cô lại, đảo ngược vị trí của họ một cách gọn ghẽ và ngạc nhiên nghe một tiếng cười khúc khích từ cô. “Bởi vì,” anh nói khàn

khàn, “Anh muốn em rất nhiều. . .”

Cô quần quai và cười rộ lên khi anh lần cởi chiếc váy ngủ của cô.

“... và với tư cách là lãnh chúa của trang viên,” anh tiếp tục lột trần cô ra, “tôi nghĩ rằng đã đến lúc phải thực hiện chủ quyền của mình.”

“Cứ như thể em là một cô gái nông dân thời trung cổ phải không?” Cô hỏi, đẩy anh nằm ngửa ra và trèo lên người anh.

Nắm lấy bàn tay xâm lược của anh, cô cố gắng đè anh xuống với toàn bộ trọng lượng của mình.

Một tiếng cười sâu thoát ra khỏi anh. “Tình yêu, điều này không được rồi. Em không nặng hơn một con bướm.” Rõ ràng thích thú với trò chơi của họ, anh nằm im khi cô nắm chặt cổ tay dày dặn của anh. “Một con bướm quyết đoán,” anh thừa nhận. Khi anh ngược lên nhìn cô, nụ cười của anh mờ dần và đôi mắt anh tối lại thành màu xanh dữ dội. “Anh là một thằng khốn ích kỷ,” anh nói nhẹ nhàng. “Anh không nên quyến rũ em.”

“Em đã sẵn sàng,” Kathleen chỉ ra, vô cùng ngạc nhiên trước sự hối hận của anh. Anh đang thay đổi, cô nghĩ, nhanh chóng đạt được sự trưởng thành khi anh gánh vác những trách nhiệm đã buộc vào anh một cách bất ngờ.

“Anh sẽ làm điều đó khác đi. Hãy tha thứ cho anh.” Anh khựng lại, cau mày tự trách. “Anh đã không lớn lên để được tước hiệu. Nó rất khó học.”

Kathleen trượt tay cô qua tay anh cho đến khi ngón tay của họ đan xen. “Không có gì để mà tha thứ, hay hối tiếc.”

Devon lắc đầu, không cho phép cô tha lỗi cho anh. “Cho anh biết làm thế nào để chuộc lỗi.”

Cô cúi xuống cọ môi vào môi anh. “Yêu em,” cô thì thầm.

Với sự quan tâm cao độ, Devon lật người cho đến khi cô bị bắt bên dưới anh. “Luôn luôn,” anh nói giọng khàn khàn, và chiếm hữu miệng cô trong khi tay anh trượt trên cơ thể cô. Anh làm tình với cô chậm rãi, với

kỹ năng tinh tế. Rất lâu sau khi anh làm cho cô sẵn sàng cho anh, cuối cùng anh cũng trượt vào giữa đùi cô và thả lỏng bên trong cô. Cô quặn quại trong thất vọng khi anh từ chối ẩn sâu hơn, bất kể cô cố gắng thúc giục anh thế nào.

"Devon. . . " Hơi thở của cô đến trong những cơn gió nhẹ. "Em cần nhiều hơn nữa."

"Nhiều hơn những gì?" Miệng anh trôi đến tận cổ họng cô.

Cô quắc mắt và vắn vẹo. "Em ghét khi anh trêu em."

Anh mỉm cười. "Hầu như lần nào em cũng yêu thích nó." Trở nên dịu dàng, anh trượt một inch về phía trước.

"Sâu hơn nữa," cô thở hổn hển. "Làm ơn đi mà, Devon"

"Như thế này à?" anh nhẹ nhàng hỏi.

Kathleen cong người bên dưới anh, đôi môi cô hé mở trong tiếng khóc thầm khi anh thúc vào cô với sự khẩn trương mãnh liệt, dịu dàng, yêu thương cả thể xác và tâm hồn cô.

"Fernsby," Rhys gọi, cau mày khi anh sắp xếp qua những tờ giấy trên bàn với một cái nhíu mày.

Người Thư ký riêng xuất hiện kịp thời trước ngưỡng cửa để ngỏ. "Có tôi, thưa ngài Winterborne?"

"Vào đi." Anh xếp thẳng những tờ giấy thành một chồng gọn gàng, thay thế nó trong một phong bì tài liệu bằng bìa cứng và buộc dây xung quanh nó. "Tôi vừa xem qua các tài liệu được gửi bởi văn phòng của ông Severin." Anh đưa cho bà ta chiếc phong bì.

"Những tài liệu liên quan đến các tòa nhà dân cư gần King's Cross ạ?"

"Aye. Các chứng thư, giấy tờ thế chấp, thỏa thuận hợp đồng của nhà thầu, v.v. "Anh liếc bà với cái nhìn tăm tối. "Tuy nhiên, ở đó, không có một mảnh giấy nào trong toàn bộ tài liệu có tên chủ sở hữu. Severin biết rõ hơn là mong tôi mua tài sản mà không biết ai bán nó."

“Tôi nghĩ rằng nó đã được yêu cầu về mặt pháp lý để tên chủ sở hữu được liệt kê.”

“Có nhiều thứ xung quanh nó.” Rhys hất đầu về phía tập tin trong tay Fernsby. “Khoản vay thế chấp không được bảo trợ bởi một ngân hàng, mà thông qua một khoản vay từ một hiệp hội hợp tác xây dựng. Theo chứng thư, tài sản thuộc sở hữu của một công ty đầu tư tư nhân. Tôi đặt cược một trăm bảng là nó đã được giữ trong lòng tin cho một đối tác không tên.”

“Tại sao ai đó lại làm chuyện rắc rối như vậy thay vì mua nó bằng tên riêng của mình?”

“Trước đây, tôi đã mua tài sản nặc danh để giữ giá chào bán khi họ nghe thấy tên tôi. Và tôi có những đối thủ kinh doanh, những người sẽ thích đặt tôi vào vị trí của tôi bây giờ và sau đó, bằng cách từ chối tôi một cái gì đó tôi muốn. Có khả năng người đàn ông này có lý do tương tự. Nhưng tôi muốn tên ông ta.”

“Liệu ông Severin có sẵn lòng nói với ngài không, nếu ngài hỏi ông ấy trực tiếp?”

Rhys lắc đầu. “Anh ta đã nói với tôi rồi. Tôi nghi ngờ anh ta biết rằng nó sẽ phá hỏng thỏa thuận nếu tôi phát hiện ra.”

“Tôi có nên cung cấp thông tin này cho cùng người mà chúng ta đã thuê để nghiên cứu việc mua nhà máy đồ hộp không?”

“Aye, anh ta sẽ làm vụ này.”

“Tôi sẽ quan tâm đến nó ngay lập tức. Ngoài ra, Bác sĩ Havelock đang chờ để nói chuyện với ngài.”

Rhys đảo mắt sốt ruột. “Nói với ông ta vai của tôi vẫn tốt như – “

“Tôi không đưa ra một trị liệu chết tiệt nào cho cái vai của anh,” một giọng nói vang lên từ ngưỡng cửa. “Tôi đến để nói về một vấn đề quan trọng hơn.”

Người nói là bác sĩ William Havelock, trước đây là bác sĩ tư nhân cho một số ít các gia đình quý tộc ở London. Ông cũng từng là một nhà báo y khoa với quan điểm tiến bộ, viết về y tế cho người nghèo và các vấn đề sức khỏe cộng đồng. Cuối cùng, các bệnh nhân giàu có của ông ta đã bị làm phiền bởi các cuộc tranh luận chính trị mà ông ta đã khuấy động, và đã chuyển sang các bác sĩ khác, ít gây tranh cãi hơn.

Rhys đã thuê Havelock mười năm trước, kể từ khi cửa hàng lần đầu tiên đột phá trên phố Cork. Thật có ý nghĩa khi thuê một bác sĩ thường trực để chăm sóc nhân viên của mình, giữ cho họ khỏe mạnh và làm việc hiệu quả.

Người đàn ông trung niên góa vợ là một người khỏe mạnh với cái đầu sư tử, một cú sốc với mái tóc trắng như tuyết và đôi mắt đã nhìn thấy xã hội loài người ở tầng lớp cao nhất và thấp nhất. Khuôn mặt lồm chồm của ông ta thường xuyên xuất hiện trong những đường nét nguy hiểm, nhưng khi ông ta ở cùng với bệnh nhân của mình, các đặc điểm của ông ta dịu lại với lòng tốt của một người ông ngay lập tức nhận được sự tin tưởng của họ.

“Bác sĩ Havelock,” bà Fernsby nói với một chút khó chịu, “Tôi đã yêu cầu ông chờ trong phòng khách Foyer.”

“Winterborne không ngần ngại can thiệp vào lịch trình của tôi,” ông ta nói một cách kiên quyết, “vì vậy tôi đã quyết định can thiệp vào lịch trình của anh ta.”

Họ trao nhau cái liếc mắt.

Một vài nhân viên đã suy đoán rằng bên dưới sự đối nghịch theo thói quen giữa Havelock và bà Fernsby, hai người đã bí mật thu hút lẫn nhau. Nhìn thấy cặp đôi tại thời điểm này, Rhys đã có xu hướng tin vào tin đồn.

“Chào buổi sáng, Havelock,” Rhys nói. “Tôi đã can thiệp vào lịch trình của ông như thế nào?”

“Bằng cách đưa một người khách đến với tôi bất ngờ trong một ngày khi tôi có ít nhất một tá bệnh nhân đến thăm khám.”

Rhys gửi cho bà Fernsby một ánh mắt thắc mắc.

“Ông ấy đang nói đến bác sĩ Gibson,” bà ấy nói với anh. “Tôi đã phỏng vấn cô ấy khi ngài đề nghị. Nhận thấy cô ấy vừa đủ điều kiện vừa dễ chịu, tôi đã gửi cô ấy đến chỗ bác sĩ Havelock.”

Havelock hỏi một cách cộc cằn, “Làm sao bà có thể đánh giá được trình độ của cô ấy, Fernsby?”

“Cô có bằng y khoa với các bằng danh dự và giải thưởng hàng đầu,” bà Fernsby vặn lại.

“Từ người Pháp,” Havelock nói với một giọng cười khinh bỉ.

“Hãy nghĩ về cách các bác sĩ người Anh thất bại trong việc cứu người chồng tội nghiệp của tôi,” bà Fernsby bẻ lại, “tôi sẽ đi khám bác sĩ Pháp bất cứ ngày nào.”

Trước khi cuộc tranh luận có thể phát triển thành một cuộc cãi lộn hoàn hảo, Rhys đã nhanh chóng can thiệp. “Vào đi, Havelock và chúng ta sẽ thảo luận về Bác sĩ Gibson.”

Vị bác sĩ bước vào văn phòng, nói thẳng khi ông ta đi ngang qua bà thư ký, “Tôi muốn uống trà, Fernsby.”

“Cái đó, Bà Fernsby sẽ mang đến cho ông. Và ông có thể tìm thấy tất cả các loại trà ông muốn tại căng tin nhân viên.”

Dừng lại, Havelock quay lại để cho bà một cái nhìn xúc phạm. “Tại sao anh ta có thể gọi bà là Fernsby?”

“Vì ông ấy là ông Winterborne, còn ông thì không.” Bà Fernsby tập trung sự chú ý vào Rhys. “Thưa ngài, ngài có muốn chút trà không? Nếu muốn, tôi cho rằng tôi có thể đặt thêm một chiếc cốc vào khay cho bác sĩ Havelock.”

Rhys đấu tranh để che giấu niềm vui của mình trước khi trả lời một cách nhạt nhẽo, “Tôi tin rằng tôi cũng muốn chút trà. Cảm ơn bà,

Fernsby.”

Sau khi bà thư ký rời khỏi văn phòng, Rhys nói với Havelock, “Tôi đã nói rõ với Bác sĩ Gibson rằng việc thuê cô ấy phải được sự chấp thuận của ông.”

Vẻ cau có chia trán người đàn ông lớn tuổi thành những nếp nhăn. “Cô ấy thông báo với tôi rằng đó là việc đã được quyết định, một người phụ nữ tự phụ.”

“Tháng trước, ông đã nói rằng ông cần một trợ lý, phải không?”

“Theo sự lựa chọn của tôi, vì tôi là người chịu trách nhiệm huấn luyện và hướng dẫn anh ta.”

“Ông có nghi ngờ gì về sự thành thạo của cô ấy không?” Rhys hỏi.

Havelock có thể đã phá hủy sự nghiệp bất đắc dĩ của Garrett Gibson với một từ đơn giản “có”. Tuy nhiên, ông ta đã quá trung thực để làm điều đó. “Nếu có bất kỳ người đàn ông nào đến với tôi với bằng cấp như của cô ấy, tôi sẽ thuê anh ta ngay tại chỗ. Nhưng một người phụ nữ? Có quá nhiều định kiến để vượt qua. Ngay cả những bệnh nhân nữ cũng sẽ thích một bác sĩ nam.”

“Lúc đầu là vậy. Cho đến khi họ quen với ý tưởng này.” Nhìn thấy sự phản đối trên khuôn mặt của người đàn ông lớn tuổi, Rhys tiếp tục với một gợi ý thích thú, “Havelock, tôi thuê hàng trăm phụ nữ chăm chỉ, những người đang thể hiện kỹ năng của họ mỗi ngày. Gần đây tôi đã thăng chức một cô bán hàng lên quản lý bộ phận của cô ấy, và hiệu suất của cô ấy ngang bằng với bất kỳ người đàn ông nào ở cấp độ của cô ấy. Và rõ ràng khả năng của Fernsby đã vượt quá câu hỏi. Tôi không phải là một người cấp tiến, Havelock; đây là những sự thật. Do đó, với tư cách là những người đàn ông có lý trí, hãy cho Bác sĩ Gibson một cơ hội để chứng tỏ bản thân.”

Havelock đưa tay kéo mạnh vào một lọn tóc trắng khi ông ta xem xét tình huống. “Tôi đã chiến đấu đủ các trận chiến trong một đời. Tôi

không có mong muốn tham gia vào cuộc đấu tranh của phụ nữ, chống lại sự bất công.”

Rhys mỉm cười, ánh mắt nghiêm khắc.

Vị Bác sĩ thở dài rên rỉ, thừa nhận rằng ông ta không được lựa chọn trong vấn đề này. “Quý tha ma bắt anh đi, Winterborne.”

MỘT NGÀY GIÁ LẠNH, không khí lạnh lẽo với sương mù làm cay mũi và ớn lạnh hàm răng. Helen rung mình và quàng chiếc áo choàng len của mình chặt hơn vào cổ, và mím chặt đôi môi lại với nhau trong một nỗ lực vô ích để làm ấm chúng.

Theo các quy tắc của tang chế, đã có đủ thời gian trôi qua kể từ cái chết của Theo, để chị em nhà Ravenels giờ đây có thể để khuôn mặt của họ không bị che giấu trước công chúng, miễn là họ đeo mạng che mặt sau mũ hoặc áo choàng. Helen mừng vì nàng không còn phải nheo mắt qua một lớp mạng đen.

Gia đình Ravenels và một số người hầu sắp rời London trên một chuyến tàu đi đến Hampshire. Dường như với Helen Nhà Ga xe lửa Waterloo, một hệ thống nhà có mái che rộng mười mẫu với một mạng lưới đường ray phức tạp, không thể được thiết kế hoàn hảo hơn để gây ra sự nhầm lẫn cho hành khách. Lượng hành khách thực tế tăng gấp đôi mỗi năm, buộc nhà ga phải mở rộng theo kiểu tạm bợ. Để làm cho vấn đề tồi tệ hơn, các nhân viên đường sắt thường đưa ra thông tin mâu thuẫn về vị trí một chuyến tàu sẽ đến hoặc khởi hành. Những người khuôn vác mang hành lý đến nhầm tàu và hướng dẫn mọi người đến các toa, phòng đặt trước sai. Hành khách bức bối và hét lên trong thất vọng khi họ tụ tập bên trong nhà chờ có mái che.

Helen nhảy lên bởi âm thanh của một dàn kèn đồng gần đó bắt đầu chơi một hành khúc trung đoàn với sự nhiệt tình điếc tai. Tiểu đoàn đầu tiên của trung đoàn Coldstream đã được đưa xuống từ Chichester, và một đám đông đã tụ tập để cổ vũ cho sự xuất hiện của họ.

Bực mình vì sự náo động, Devon nói với Kathleen, “Anh sẽ tìm nơi chuyển tàu chết tiệt của chúng ta đồ. Đừng di chuyển dù chỉ một inch cho đến khi anh quay trở lại. Anh đã nói với người hầu rằng bất kỳ người đàn ông nào tiếp cận em hoặc các cô gái sẽ bị đánh cho nhừ tử.”

Ngược lên nhìn anh, Kathleen đặt chân lên tấm ván như thể tự mình cầm rẽ.

Devon lắc đầu với nụ cười miễn cưỡng. “Trông em không ngoan ngoãn chút nào,” anh cảnh cáo cô, vuốt ve má cô bằng một ngón tay đeo găng.

“Em phải làm thế à?” Kathleen gọi to khi anh rời đi.

“Thật thú vị khi nhìn thấy ít nhất một lần,” anh nói qua vai mà không dừng bước.

Cười lớn, Kathleen đi đến đứng cạnh Helen.

Trong khi cặp song sinh mở to mắt nhìn cuộc diễu hành của Coldstreams, mặc trang phục áo đỏ rực rỡ được đính hàng khuy bằng vàng, thì Kathleen tỉnh táo và liếc nhìn biểu cảm lo ngại của Helen. “Chị rất tiếc vì chúng ta phải rời London.”

“Không có gì phải xin lỗi,” Helen nói. “Em hoàn toàn hài lòng.”

Tất nhiên, đó không phải sự thật. Nàng lo lắng về việc bị tách khỏi Rhys quá lâu. Đặc biệt là trong ánh mắt đầy tức giận của anh khi nàng từ chối bỏ trốn. Anh không quen với việc chờ đợi hoặc bị từ chối một cái gì đó mà anh đã muốn.

Kể từ khi Rhys rời Ravenel House, Helen đã viết thư cho anh hàng ngày. Trong lá thư đầu tiên, nàng đã hỏi về sức khỏe của anh. Trong lần thứ hai, nàng đã kể cho anh nghe về kế hoạch du lịch của gia đình, và trong lần thứ ba, nàng đã dám hỏi, trong một khoảnh khắc khó chịu và nghi ngờ bản thân, rằng anh có hối hận về việc đính hôn của họ không.

Sau hai lá thư đầu tiên, một câu trả lời ngắn gọn, được viết bằng nét chữ cứng cáp, đã đến trong vài giờ. Trong lần đầu tiên, Rhys đã đảm bảo

với nàng rằng vai của anh sẽ được chữa khỏi nhanh chóng, và trong lần thứ hai, anh đã cảm ơn nàng về thông tin về chuyến đi sắp tới của nhà Ravenels.

Nhưng không có thư trả lời cho bức thư thứ ba của Helen.

Có lẽ anh đã hối hận về việc đính hôn. Có lẽ nàng đã làm anh thất vọng. Chắc chắn vậy.

Để tránh làm phiền những người còn lại trong gia đình, Helen đã cố hết sức để che giấu tinh thần sút kém của mình, nhưng Kathleen rất nhạy cảm với tâm trạng của nàng.

"Thời gian sẽ trôi qua nhanh chóng thôi," Kathleen lẩm bẩm. "Rồi em xem."

Helen nở một nụ cười căng thẳng. "Đúng vậy."

"Chúng ta sẽ phải quay trở lại lãnh địa ngay cả khi không có tình huống xảy ra với ông Winterborne. Hiện tại, có rất nhiều việc phải làm khi đất đai đang được chuẩn bị cho đường sắt và mỏ đá, và không thể dồn các công việc đó cho West.

"Em hiểu. Nhưng . . . Em hy vọng rằng anh họ Devon sẽ không tiếp tục nghiêm khắc đối với Winterborne."

"Anh ấy sẽ sớm yên tâm thôi." Kathleen đảm bảo với nàng. "Anh ấy không cố tình nghiêm khắc, chỉ có điều em và hai đứa sinh đôi đang ở dưới sự bảo vệ của anh ấy và anh ấy quan tâm rất nhiều đến em." Sau khi liếc nhìn xung quanh họ, Kathleen hạ giọng. "Chị đã nói với Devon," cô ấy tiếp tục nói, "Thật khó kết tội cho một người đàn ông làm tình với người phụ nữ mà anh ta định kết hôn. Và anh ấy không thể cãi được gì. Nhưng anh ấy đã không thích cách mà Winterborn thao túng tình hình."

"Họ sẽ trở thành bạn bè một lần nữa phải không?" Helen rút rè hỏi.

"Họ vẫn là bạn bè, em thân yêu. Sau khi chúng ta đã ổn định và để vài tuần trôi qua, chị sẽ thuyết phục Devon mời ông Winterborne đến Hampshire."

Helen nắm chặt hai bàn tay đeo găng, cố gắng kiềm chế sự phấn khích của mình trước khi nàng biểu hiện ra trước công chúng. “Em sẽ đánh giá cao điều đó.”

Đôi mắt Kathleen lấp lánh. “Trong khi đó, sẽ có quá nhiều thứ để giữ em bận rộn. Em phải về nhà để sắp xếp những thứ em sẽ muốn mang đến Luân Đôn. Tất nhiên, em sẽ muốn những thứ thuộc sở hữu cá nhân của mình, nhưng cũng có một vài đồ nội thất và đồ trang trí nào đó sẽ giúp làm cho ngôi nhà mới của em cảm thấy ấm áp hơn.”

“Điều đó thật hào phóng – nhưng em không muốn lấy bất cứ thứ gì chị muốn sau này.”

“Có hai trăm phòng trong Eversby Priory. Trong đó chứa đầy đồ nội thất mà chưa ai từng sử dụng và những bức tranh chưa ai từng xem. Hãy lấy bất cứ thứ gì em thích, đây là nơi mà em được sinh ra.”

Nụ cười của Helen nhạt dần trước lời nói cuối cùng đó.

Cuộc trò chuyện của họ bị nhấn chìm bởi tiếng gầm và tiếng nổ của một chuyến tàu đến phía bên kia của sân ga. Mùi kim loại, bụi than và hơi nước tràn vào nhà chờ, trong khi các tấm ván gỗ dưới chân họ dường như rung chuyển vì thiếu kiên nhẫn. Helen co rúm lại theo bản năng, mặc dù đầu máy không có mối đe dọa nào. Ban nhạc tiếp tục chơi, những người lính diễu hành và mọi người vẫn cổ vũ. Hành khách xuất hiện từ các toa xe lửa để gặp những người khuân vác với những chiếc xe cút kít, có rất nhiều tiếng gọi nhau, tiếng la hét đến nỗi Helen phải bịt tai bằng đôi tay đeo găng. Kathleen đã đi đến để tập hợp trong cặp song sinh khi đám đông tiến về phía trước. Các cơ thể di chuyển và va chạm xung quanh họ, trong khi anh người hầu, Peter, đã làm hết sức mình để giữ cho phụ nữ không bị xô đẩy.

Một cơn gió mạnh thổi đến từ phía bên ngoài của nhà chờ, cắt ngang qua mặt Helen. Nút buộc dây thắt eo chiếc áo choàng đã tuột ra khỏi một vòng lụa bên. Nắm chặt vạt áo choàng, Helen quay lưng lại với

luồng gió và dò dẫm buộc lại dây lưng. Những ngón tay của nàng rất lạnh, chúng không hoạt động bình thường.

Một cặp phụ nữ trẻ, nắm chặt vali và những hộp đựng mũ, va vào nàng trong khi vội vã rời khỏi sân ga, và Helen bị đẩy ngã sang một bên. Tiến thêm một hai bước để giữ thăng bằng, nàng va chạm vào một thân hình to lớn, rắn rỏi.

Một hơi thở sốc thoát ra khi nàng cảm thấy một đôi tay giữ lấy nàng.

"Tôi xin lỗi, thưa ngài," nàng thở hổn hển. "Tôi – "

Helen thấy mình đang nhìn lên một đôi mắt tối sẫm. Một cơn kích động xuyên qua dạ dày nàng, và đầu gối nàng yếu dần.

"Rhys," nàng thì thầm.

Anh lặng lẽ đưa tay nắm lấy áo choàng của nàng và móc vòng lùa quanh cái nút. Anh mặc một chiếc áo khoác len màu đen rất đẹp và một chiếc mũ màu xám ngọc trai. Nhưng trang phục văn minh của anh không làm dịu đi sự căng thẳng khó tả của một tâm trạng nguy hiểm.

"Tại sao anh lại đến đây?" Nàng cố gắng hỏi, mạch đập trong cổ họng.

"Em có nghĩ rằng anh sẽ cho phép em rời London mà không nói lời tạm biệt không?"

"Em đã không mong đợi – nhưng em muốn – điều đó, em rất vui – ". Nàng im lặng, bối rối.

Trượt tay vào giữa lưng nàng, Rhys nắm bắt, "Đi với anh." Anh dẫn nàng tới một hàng rào gỗ cao được dựng trên sân ga. Bức tường được dán các quảng cáo và thông báo về sự thay đổi dịch vụ tàu.

"Quý cô của tôi!" Helen nghe thấy từ phía sau nàng, và nàng dừng lại liếc qua vai mình.

Người hầu của gia đình, Peter, nhìn nàng bối rối khi anh cố gắng giữ cho phần còn lại của gia đình khỏi sự tấn công dữ dội của hành khách đang rời đi. "Thưa Tiểu thư, bá tước đã giao cho tôi để giữ tất cả các quý cô lại với nhau."

“Tôi sẽ chăm sóc cho cô ấy,” Rhys nói với anh ta một cách cộc lốc.

“Nhưng, thưa ngài – “

Kathleen, người vừa nhận thấy sự hiện diện của Rhys, ngắt lời người hầu. “Cho phép họ năm phút, Peter.” Cô gửi cho Helen một cái nhìn cầu khẩn và giơ năm ngón tay để chắc chắn rằng nàng hiểu. Helen trả lời với một cái gật đầu vội vàng.

Rhys kéo nàng đến một góc có mái che được tạo bởi hàng rào gỗ và cột đỡ bằng gang. Anh quay lưng về phía đám đông, che giấu nàng khỏi tầm nhìn.

“Anh đã mất một khoảng thời gian chết tiệt để tìm thấy em.” Giọng nói trầm thấp của anh át những tiếng âm ỹ xung quanh họ. “Em có thể đang đứng nhầm sân ga.”

“Anh họ Devon đang đi tìm đúng nơi mà chúng em nên đứng chờ.”

Một cơn gió lạnh trêu chọc một vài lọn tóc vàng sáng tuột ra khỏi mái tóc của nàng và dường như trượt xuống dưới cổ chiếc váy. Nàng run rẩy dữ dội, cố rúc sâu hơn vào áo choàng.

“Anh có thể nghe thấy tiếng răng em va vào nhau.” Rhys nói. “Tới gần hơn nào.”

Với sự thất vọng và khao khát lẫn lộn, nàng thấy rằng anh đang cởi khuy vạt trước chiếc áo khoác của anh. “Em không nghĩ – Không cần thiết – “

Phớt lờ sự phản kháng của nàng, anh kéo nàng dựa vào người anh và quấn hai vạt áo khoác quanh người nàng.

Helen nhắm mắt lại khi hơi ấm và bóng tối riêng tư vây quanh nàng, lớp len dày làm dịu tiếng ồn ào bận rộn của môi trường xung quanh. Nàng cảm thấy mình như một con thú rừng nhỏ nép mình trong hang của nó, ẩn nấp khỏi những nguy hiểm rình rập bên ngoài. Anh to lớn, mạnh mẽ và ấm áp, và nàng cảm thấy thư giãn trong vòng tay anh, cơ thể nàng nhận ra anh là nguồn an ủi.

"Tốt hơn chưa?" Giọng anh dịu dàng bên tai nàng.

Helen gật đầu, gục đầu vào ngực anh. "Tại sao anh không trả lời bức thư cuối cùng của em?" Nàng hỏi với giọng ghen ngào.

Lớp da mịn của những ngón tay đeo găng đen của anh trượt xuống dưới cằm nàng, nhấc nó lên cao. Ánh mắt chế nhạo trong mắt anh không thể nhầm lẫn. "Có lẽ vì anh không thích câu hỏi của em."

"Em rất sợ - điều đó, em đã nghĩ - "

"Rằng anh có thể đã thay đổi suy nghĩ? Rằng anh có thể không muốn em nữa à?" Giọng nói của anh phát ra với thứ gì đó châm chích sau gáy nàng. "Em có muốn bằng chứng về cảm giác của anh không, cariad?"

Trước khi nàng có thể trả lời, miệng anh đã nghiêng lên miệng nàng trong một biểu hiện không gì khác hơn là một vụ tai tiếng. Anh không quan tâm. Anh muốn nàng, và anh muốn cho nàng biết điều đó, cảm nhận nó, nếm nó. Hai tay nàng nhấc lên vai và quanh cổ anh, bám lấy sự cân bằng khi đầu gối nàng khụy xuống. Nụ hôn diễn ra trong sự lơ lửng vượt thời gian, đôi môi anh bồn chồn và đau đớn, trong khi tay anh ôm lấy má nàng trong làn sấm màu mát mẻ. Đó không phải là cơn giận dữ đã thúc đẩy anh, nàng nhận ra một cách kinh ngạc. Anh đã đến vì muốn trấn an nàng. Anh không chắc chắn về nàng hơn là nàng chắc chắn về anh.

Với một sự rung động mạnh mẽ trong cổ họng, anh kết thúc nụ hôn và ngẩng đầu lên. Hơi thở của anh tuôn ra những hơi nước làm bóng không khí của mùa đông. Anh nói lỏng chiếc áo khoác xung quanh nàng và lùi lại, để nàng tự mình đứng vững một lần nữa.

Cơ thể Helen run rẩy trước sự tấn công của không khí lạnh.

Rhys thò tay vào áo khoác, lục lọi túi bên trong. Nắm lấy tay đeo găng của Helen, anh ấn một phong bì nhỏ vào lòng bàn tay nàng. Trước khi nàng có thể hỏi nó là gì, anh nói, "Hãy nói với gia đình em đi đến sân ga số tám, bằng cách qua cầu dành cho người đi bộ."

"Nhưng khi nào – "

"Hwyl fawr am nawr." Anh nhìn nàng lần cuối, một tia sáng cô đơn lóe lên trong mắt anh. "Có nghĩa là tạm biệt, cho lúc này." Sau khi xoay nàng về hướng gia đình, anh huých nàng về phía trước. Helen dừng lại và quay lại nhìn, tên anh trên môi nàng. Nhưng anh đã bước đi, vượt qua đám đông với những bước dài có chủ đích.

Helen nhét lá thư vào trong tay áo bó sát của nàng và đã không đọc nó cho đến rất lâu sau đó, sau khi Devon đưa gia đình đến đúng chuyến tàu ở sân ga số tám, và tất cả họ đều ngồi trên một toa tàu hạng nhất. Khi tàu đã rời khỏi Ga Waterloo, bắt đầu hành trình kéo dài hai giờ đến Hampshire, nàng cẩn thận nhấc chiếc phong bì ra.

Thấy cặp song sinh đang nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, và Kathleen đang tham gia vào cuộc trò chuyện với Devon, Helen phá vỡ con dấu sáp màu đỏ sẫm và mở bức thư.

Helen,

Em hỏi anh có hối tiếc về cuộc đính hôn của chúng ta không.

Không. Anh rất tiếc mỗi phút khi em rời khỏi tầm mắt anh. Anh rất tiếc mỗi bước đi mà không mang anh đến gần em hơn.

Suy nghĩ cuối cùng của anh mỗi đêm là em nên ở trong vòng tay anh. Không có sự bình yên hay niềm vui trên chiếc giường trống rỗng của anh, nơi anh chỉ ngủ với em trong những giấc mơ và thức dậy để nguyên rửa bình minh.

Nếu anh có quyền, anh sẽ cấm em đi bất cứ nơi nào mà không có anh. Không phải vì ích kỷ, mà vì xa em cũng giống như cố gắng sống mà không được hít thở.

Hãy suy nghĩ về điều đó. Em đã đánh cắp hơi thở của anh, cariad. Và bây giờ anh đang đếm từng ngày cho đến khi anh lấy lại chúng từ em, hôn em mãi mãi.

Winterborne.

CHƯƠNG 12

Quỳ trước một tủ sách ở tầng trên thư viện, Helen sắp xếp lại các hàng sách và đặt sang một bên những cuốn sách mà nàng muốn đóng gói. Trong ba tuần kể từ khi nàng trở lại Eversby Priory, nàng đã tích lũy được một căn phòng đầy tài sản để mang về nhà mới. Mỗi vật phẩm đều mang ý nghĩa cá nhân, chẳng hạn như hộp may bằng gỗ hồng mộc thuộc về mẹ nàng, một cái khay bằng sứ được vẽ một cuộc diễu hành của các thiên thần, một tấm thảm tằm cho trẻ em theo hình con thuyền của Nô-ê và các hành khách động vật của nó, và một chiếc ghế gỗ gụ với chỗ ngồi hình tam giác mà bà ngoại của nàng đã luôn chiếm trong các chuyến đến chơi.

Luôn bận rộn là cách duy nhất Helen có thể dùng để đánh lạc hướng bản thân khỏi sự khao khát u sầu đã xâm chiếm trái tim nàng. Hiraeth (Khao khát), nàng nghĩ một cách u ám. Những tiện nghi quen thuộc ở nhà đã mất đi sự hấp dẫn và những thói quen thông thường của nàng đã biến thành nặng nề. Ngay cả việc chăm sóc hoa lan và tập đàn piano cũng trở nên tẻ nhạt.

Dường như chẳng có điều gì có vẻ thú vị hơn so với Rhys Winterborne?

Nàng đã có rất ít thời gian ở một mình với anh, nhưng trong vài giờ nàng đã bị chiếm hữu và làm hài lòng với cường độ mạnh mẽ đến mức bây giờ những ngày của nàng thật buồn tẻ khi so sánh.

Vươn tới tập nhật ký về hoa lan mẹ của nàng, Helen kéo chúng ra và đặt từng cái một vào một cái thùng bằng vải bạt. Bộ này bao gồm mười hai cuốn sổ tay rẻ tiền được bọc bằng vải màu xanh trơn, với các trang

được dán vào gáy thay vì khâu. Tuy nhiên, giá trị của chúng đối với Helen là vô giá.

Jane, Quý bà Trenear, đã viết trong nhật ký những thông tin về hoa lan, bao gồm các bản phác thảo của các giống hoa và ký hiệu khác nhau về tính khí và tính chất riêng của chúng. Đôi khi bà đã sử dụng các quyển tạp chí như một cuốn nhật ký, đan xen những suy nghĩ và quan sát cá nhân qua nhiều năm.

Đọc các cuốn nhật ký này đã giúp Helen hiểu về người mẹ khó nắm bắt của mình hơn bao giờ hết trong cuộc đời. Jane đã ở lại Luân Đôn hàng tuần hoặc hàng tháng, và để lại việc nuôi dạy con cái cho quản gia và những người hầu. Ngay cả khi Jane đã ở Eversby Priory, bà dường như giống một vị khách quyến rũ hơn là một người mẹ. Helen không thể nhớ rằng đã từng nhìn thấy mẹ mình ăn mặc ít hoàn hảo và thơm nức, với những viên ngọc ở tai, cổ và cổ tay, và một bông lan tươi trên tóc.

Không ai có thể nghĩ rằng Jane, thường được ngưỡng mộ vì vẻ đẹp và sự dí dỏm của bà, đã có một chút gì đó quan tâm trên thế giới. Tuy nhiên, trong sự riêng tư của các cuốn nhật ký của mình, Jane đã tiết lộ mình là một người phụ nữ lo lắng, cô đơn, thất vọng vì không thể sinh một đứa con trai.

Tôi đã bị tách ra như một cái xúc xích, Jane đã viết sau khi cặp song sinh chào đời, bởi một cặp con gái. Trước khi tôi ngồi dậy được trên giường sinh, bá tước đã cảm ơn tôi vì đã tạo ra thêm “hai kẻ ăn bám” nữa. Tại sao không thể có ít nhất một trong số chúng là một đứa con trai?

Và trong một cuốn khác. . . Helen bé nhỏ đang chứng tỏ là người chăm sóc cặp song sinh. Tôi thú nhận, tôi thích con bé hơn tôi từng tỏ ra, mặc dù tôi sợ con bé sẽ luôn là một sinh vật mặt tái nhợt, nhút nhát.

Mặc cho những lời chua cay, Helen cảm thấy đồng cảm với Jane, người ngày càng không hạnh phúc trong cuộc hôn nhân của bà với

Edmund, Quý ngài Trenear. Ông là một người chồng bất mãn và khó tính. Tính khí của ông đã thay đổi từ nóng bỏng đến lạnh lùng, hiếm khi duy trì ở giữa.

Cho đến sau khi mẹ nàng qua đời, Helen cuối cùng cũng hiểu tại sao cha mẹ nàng luôn tỏ ra miễn cưỡng thừa nhận sự tồn tại của nàng.

Nàng đã biết được sự thật trong khi nuôi dưỡng cha mình qua căn bệnh cuối cùng của ông, sau một ngày đi săn trong cái lạnh và ẩm ướt. Edmund đã rơi vào tình trạng suy kiệt nhanh chóng mặc dù bác sĩ đã cố gắng chữa lành vết thương cho ông. Khi bá tước chìm vào cơn mê sảng, Helen đã thay phiên nhau với Quincy, người hầu đáng tin cậy của ông, ngồi bên giường bệnh. Họ đã cho ông uống thuốc bổ và trà xô thơm để làm dịu cơn đau họng của ông, và bôi thuốc vào ngực ông.

“Bác sĩ sẽ quay trở lại sớm thôi,” Helen đã lẩm bẩm với cha mình, nhẹ nhàng lau vết nước bọt trên cằm sau khi ông lên cơn ho. “Ông ấy được gọi đi gặp một bệnh nhân trong làng, nhưng ông ấy nói sẽ không mất nhiều thời gian.”

Mở đôi mắt thấp thỏm của mình, bá tước đã nói với giọng khô khan, khàn khàn, “Ta muốn một trong những đứa con của ta. . . ở cùng với ta . . . phút cuối cùng. Không phải là mi.”

Nghĩ rằng ông đã không nhận ra mình, nàng đã trả lời một cách nhẹ nhàng, “Con là Helen, Papa. Con là con gái của cha.”

“Mi không phải con của ta . . . chưa bao giờ. Mẹ mi . . . cùng với tình nhân. . .” Những nỗ lực nói chuyện đã kích động cơn ho nặng hơn. Khi cơn co thắt cổ họng đã dịu xuống, ông lặng lẽ nghỉ ngơi với đôi mắt nhắm nghiền, không chịu nhìn nàng.

“Đó không phải là sự thật,” Quincy đã nói với Helen sau đó. “Ông chủ đáng thương đang phát cuồng vì sốt. Và mẹ của Tiểu thư, Chúa đem lại phúc lành cho bà, đã được rất nhiều người đàn ông ngưỡng mộ đến nỗi

nó đã đầu độc ông chủ bằng sự ghen tị. Tiểu thư đích thực là một Ravenel, Tiểu thư của tôi. Đừng bao giờ nghi ngờ điều đó.”

Helen đã giả vờ tin Quincy. Nhưng nàng đã biết bá tước đã nói với nàng sự thật. Nó giải thích tại sao nàng không có khí chất hay ngoại hình của Ravenels. Không có gì ngạc nhiên khi cha mẹ nàng đã coi thường nàng, nàng là một đứa trẻ sinh ra từ tội lỗi.

Trong những giây phút cuối cùng của bá tước, Helen đã mang cặp song sinh đến bên giường để nói lời tạm biệt. Mặc dù nàng đã nhận tin cho Theo, anh không thể về kịp từ Luân Đôn. Sau khi cha của họ rơi vào tình trạng vô thức, Helen đã không thể khiến cặp song sinh tham dự vào lễ cầu nguyện cho cái chết của ông.

“Chúng em có phải ở lại không?” Cassandra thì thầm, lau đôi mắt đỏ của cô bé bằng một chiếc khăn tay khi cô ngồi với Pandora trên một chiếc ghế nhỏ cạnh cửa sổ. Chúng không có những kỷ niệm triu mến về ông để chia sẻ, không có lời khuyên hay câu chuyện nào để chúng có thể hồi tưởng. Tất cả những gì chúng có thể làm là ngồi im lặng và lắng nghe những hơi thở yếu ớt của ông, và chờ đợi ông khổ sở để vượt qua.

“Dù sao đi nữa, ông cũng không muốn chúng ta ở đây,” Pandora đã nói một cách đơn điệu. “Ông ấy chưa bao giờ quan tâm đến sự ra đời của chúng ta.”

Thương hại hai em gái, Helen đi đến ôm và hôn cả hai. “Chị sẽ ở lại với ông ấy,” nàng hứa hẹn. “Hãy đi cầu nguyện cho ông ấy và tìm một điều gì đó yên tĩnh để làm.”

Chúng đã rời đi một cách biết ơn. Cassandra đã dừng lại trước ngưỡng cửa để liếc nhìn cha mình lần cuối, trong khi Pandora bước ra trong một sai chân nhanh nhẹn mà không ngoảnh lại.

Đi đến bên giường, Helen nhìn xuống bá tước, một người đàn ông cao, gầy, có vẻ như bị thu nhỏ trên chiếc giường rộng lớn. Nước da của ông có màu xám và như làm bằng sáp, cổ sừng lên che khuất hình dạng

của hàm. Tất cả ý chí vĩ đại của ông đã bị thiêu rụi trước sự yếu đuối nhất của cuộc đời. Helen cho rằng bá tước dường như đã yếu dần trong hai năm sau khi Jane qua đời. Có lẽ ông đã đau buồn vì bà. Họ đã từng có một mối quan hệ phức tạp, hai người đã bị trói buộc bởi sự thất vọng và oán giận theo cách người khác bị ràng buộc bởi tình yêu.

Helen đã dám nắm lấy bàn tay lỏng lẻo của Bá tước, một bộ sưu tập các tĩnh mạch và xương chứa trong một lớp da lỏng lẻo. “Con xin lỗi vì Theo không ở đây,” nàng nói một cách khiêm nhường. “Con biết, con không phải là người mà cha muốn ở bên cạnh cha giờ phút cuối. Con cũng xin lỗi vì điều đó. Nhưng con không thể để cho cha đối mặt với điều này một mình.”

Khi cô vừa nói xong, Quincy đã bước vào phòng, đôi mắt đen sâu thẳm của ông lấp lánh những giọt nước mắt rơi xuống hàm râu trắng của ông. Không nói một lời, ông đi đến băng ghế ở cửa sổ, quyết tâm chờ nàng.

Trong một giờ, họ đã theo dõi bá tước khi từng hơi thở căng thẳng trở nên nhẹ nhàng hơn lần trước. Cho đến cuối cùng, Edmund, Đức ngài Trenear, đã qua đời trong sự chứng kiến của một người hầu và một cô con gái không cùng một giọt máu với mình.

Sau khi bá tước qua đời, Helen chưa bao giờ dám nói chuyện với Theo về cha mẹ của mình. Nàng cảm thấy chắc chắn rằng anh ta phải biết chuyện này. Đó là lý do tại sao anh ta không bao giờ muốn đưa nàng ra ngoài xã hội, và tại sao thái độ của anh ta đối với nàng lại mang bóng dáng của sự khinh miệt của cha anh. Helen cũng không thể tự mình tâm sự với Kathleen hay với hai đứa em sinh đôi. Mặc dù nàng không làm bất cứ điều gì sai trái, nàng vẫn cảm thấy xấu hổ về việc là đứa con bất hợp pháp của mình một cách sâu sắc. Cho dù nàng cố gắng phớt lờ nó như thế nào, bí mật vẫn ẩn giấu bên trong như một liều nọc độc đang chờ được phóng thích.

Điều đó làm Helen buồn phiền rất nhiều khi nàng chưa nói điều này với Rhys. Nàng biết anh yêu ý tưởng kết hôn với một cô con gái của một quý tộc đến như thế nào. Sẽ rất khó để thú nhận rằng nàng không phải là một Ravenel. Rhys sẽ thất vọng. Anh sẽ nghĩ không tốt về nàng.

Nhưng . . . anh có quyền được biết.

Thở dài nặng nề, Helen nhét phần còn lại của chồng nhật ký vào thùng. Khi nàng liếc nhìn vào kệ sách trống rỗng, nàng nhận thấy một bó nhỏ nhột nhột nằm ở trong một góc bụi bặm. Nhíu mày, nàng hạ thấp khuỷu tay và thò tay vào tủ sách để cạy nó ra.

Một tập giấy viết đầy chữ.

Ngồi dậy, nàng cẩn thận mở cái khối nhàu nát và phát hiện ra vài dòng chữ viết tay của mẹ nàng. Các từ được đặt cách nhau rộng rãi hơn bình thường, dòng chữ nghiêng từ trên xuống dưới.

Albion thân yêu nhất của em,

Thật là ngu ngốc, em biết, để hấp dẫn trái tim của anh khi em nghi ngờ về sự tồn tại của nó. Tại sao không có hồi âm nào từ anh? Những lời hứa của anh thì sao? Nếu anh bỏ rơi em, thì anh cứ tin tưởng rằng Helen sẽ không bao giờ được yêu thương bởi chính mẹ của nó. Em nhìn con bé nức nở trong nôi và không thể tự mình chạm vào nó. Con bé phải khóc một mình, không thoải mái, giống như em đang cảm thấy bây giờ khi anh từ bỏ em.

Em không nhìn ra điều khác biệt. Niềm đam mê của em không thể được chỉ huy bởi lý trí. Hãy quay lại với em, và em thề em sẽ gửi đứa bé đi. Em sẽ nói với mọi người rằng con bé ốm yếu và phải được một y tá nuôi dưỡng trong điều kiện khí hậu khô ráo, ấm áp.

Edmund sẽ không phản đối, anh ta sẽ rất vui mừng khi đưa con bé ra khỏi gia đình.

Không có gì phải thay đổi đối với chúng ta, Albion, miễn là chúng ta kín đáo.

Không còn gì nữa. Helen lật lại bức thư còn dang dở, nhưng phía bên kia trống không.

Helen thấy mình đặt tờ giấy hình chữ nhật nhăn nheo trên sàn và ấn nó bằng lòng bàn tay. Nàng cảm thấy trống rỗng, xa cách với một loạt các cảm giác mà nàng không muốn thừa nhận hoặc kiểm chứng.

Albion.

Nàng chưa bao giờ muốn biết tên cha của mình. Nhưng nàng không thể không tự hỏi ông ta là loại đàn ông nào. Ông ta còn sống không? Và tại sao Jane không bao giờ hoàn thành bức thư?

“Helen!”

Tiếng kêu bất ngờ khiến nàng giật mình. Nàng mù quáng ngẩng đầu lên khi Cassandra chạy vào phòng.

“Những lá thư đã được chuyển đến,” Cassandra kêu lên, “Có một thùng hàng được gửi từ Bách hoá Winterborne’s! Người hầu đang mang nó vào phòng chờ ở tầng dưới. Chị phải đến trực tiếp, chúng em muốn – “ cô dừng lại, khẽ cau mày. “Mặt chị đang đỏ hết cả lên. Có chuyện gì vậy?”

“Bụi của những cuốn sách,” Helen nói. “Chị đang đóng gói các nhật ký của Mama, và nó làm chị hắt hơi một cách khủng khiếp.”

“Sao chị không hoàn thành nó sau, làm ơn đi, Helen thân yêu? Chúng em muốn mở quà của chị ngay lập tức. Một số hộp được đánh dấu ‘dễ hỏng’ và chúng em nghĩ rằng có thể có đồ ngọt bên trong đó.”

“Một vài phút nữa chị sẽ xuống,” Helen nói một cách bối rối, trượt lá thư xuống dưới nếp gấp của chiếc váy.

“Em có thể giúp chị xếp những cuốn sách không?”

“Cảm ơn em thân yêu, nhưng chị muốn tự mình sắp xếp chúng.”

Cassandra thở dài và nói một cách dăm chiêu, “Thật khó để chờ đợi.”

Ánh mắt của Helen, vẫn nhìn chăm chăm vào em gái mình, khi nàng nhận thấy rằng Cassandra gần đây đã mất đi vẻ ngoài lòng không, trẻ con của thời thơ ấu. Con bé có một sự tương đồng đáng kinh ngạc với Jane, với vẻ đẹp tinh khiết của cấu trúc xương và đôi môi hình cánh cung, những lọn tóc màu nắng và đôi mắt xanh sậm.

May mắn thay, Cassandra là một phiên bản nhẹ nhàng hơn, vô cùng tốt đẹp của mẹ họ. Và Pandora, với tất cả tinh thần cao thượng, là cô gái ngọt ngào nhất có thể tưởng tượng được. Cảm ơn Chúa vì cặp song sinh – chúng luôn là những người đặc biệt trong cuộc đời nàng, một nguồn tình yêu chưa bao giờ cạn.

“Tại sao em không bắt đầu mở những cái hộp mà không có chị?” Helen đề nghị. “Chị sẽ xuống đó sớm thôi. Nếu có ai phản đối, hãy nói với họ rằng chị đã chỉ định em là đại diện chính thức của chị.”

Cassandra cười toe toét với sự hài lòng. “Nếu có đồ ngọt, em sẽ để dành cho chị trước khi Pandora ăn hết chúng.” Cô lao ra khỏi phòng với sức mạnh không thể tin được, hét lên khi vội vã bước xuống cầu thang, “Helen nói rằng hãy bắt đầu mà không có chị ấy!”

Helen mỉm cười lơ đãng và ngồi một lúc, suy ngẫm về cái thùng sách với sức nặng vô hình của những bí mật và những ký ức đau đớn. Cả Jane và Edmund đều đã đi về nơi vĩnh cửu của họ, và dường như họ vẫn còn sức mạnh để làm tổn thương những đứa con của họ từ trong mộ.

Nhưng nàng sẽ không để cho họ làm vậy.

Nàng dứt khoát đóng nắp thùng, đóng lại những lời thì thầm của quá khứ. Nàng nhặt được lá thư chưa hoàn thành của mẹ mình, mang nó đến lò sưởi và đặt nó trên một chum than cháy đỏ. Tờ giấy bụi co lại và quăn quại trên nền nhiệt trước khi phun trào thành ngọn lửa trắng.

Nàng dõi theo cho đến khi dòng chữ cuối cùng tan rã thành tro bụi.
Và nàng nhanh chóng lau hai tay vào nhau khi rời khỏi phòng.

CHƯƠNG 13

Tâm trạng của Helen nhẹ nhõm khi nàng bước vào không khí vui vẻ náo nhiệt của sảnh trước. West và cặp song sinh đang ngồi trên sàn trải thảm, tháo dỡ các giỏ hộp, trong khi Kathleen mở thư từ tại bàn viết ở góc phòng.

“Anh luôn nghĩ rằng mình không thích tán tỉnh,” West nói, nhặt ra một cái giỏ được gửi từ Bách hoá Winterborne’s. “Nhưng hóa ra anh chỉ đơn thuần là ở phía sai của nó. Tán tỉnh là một trong những hoạt động mà nhận được tốt hơn là cho đi.”

Weston Ravenel có nét tương đồng với anh trai của anh, đẹp trai và mắt xanh, với cùng phom người và sự quyến rũ không thể chối cãi. Trong vài tháng qua, anh đã tự học rất nhiều về nông nghiệp và chăn nuôi bò sữa. Việc chơi bời trước đây chưa bao giờ hạnh phúc hơn khi anh dành cả ngày với những người thuê đất, làm việc trên cánh đồng và trở về nhà với đôi giày và ống quần bám bùn.

“Anh đã từng tán tỉnh ai chưa, West?” Pandora hỏi.

“Chỉ khi anh chắc chắn rằng người phụ nữ đó quá thông minh mới có thể chấp nhận anh.” West đứng trong một chuyển động dễ dàng khi anh thấy Helen đi vào phòng.

“Anh không muốn lấy vợ à?” Helen hỏi nhẹ nhàng, chiếm một vị trí trên chiếc ghế trường kỷ không ai ngồi.

Mỉm cười, West đặt một hộp satin phẳng màu xanh vào lòng nàng. “Làm sao anh có thể hài lòng với chỉ một chút đồ ngọt từ chiếc hộp này nhỉ?”

Helen nâng nắp hộp, đôi mắt mở to khi nàng phát hiện ra một kho báu gồm caramen, kem thạch, kẹo trái cây, kẹo bơ đường và kẹo dẻo, tất cả được bọc trong những cuộn giấy sáp. Ánh mắt ngạc nhiên của nàng lang thang đến một núi những món ngon. . . một cái giăm bông Wiltshire hun khói và thịt ba rọi xông khói, một hộp cá hồi khô, một nồi bơ nhập khẩu của Đan Mạch, bánh ngọt đóng túi, và một bao chà là béo ngậy. Có một giỏ trái cây trổng trong nhà kính, những chiếc bánh vòng Brie trong lớp vỏ mỏng màu trắng, những miếng pho mát nhỏ xinh xắn được bọc trong túi lưới, những lọ mứt dán hình phong phú, trứng cút ngâm, những chai rượu mùi trái cây màu ngọc thường được nhắm nháp từ ly nhỏ, và một hộp thiếc màu vàng đựng tinh chất ca cao.

“Winterborne nghĩ gì vậy?” Nàng hỏi với một tiếng cười bối rối. “Anh ấy gửi đủ lương thực cho một đội quân.”

“Rõ ràng là anh ta đang tán tỉnh cả gia đình,” West nói với nàng. “Anh không thể nói cho những người khác, nhưng anh cảm thấy rất thích.”

Giọng nói dăm chiêu của Kathleen đến từ góc phòng. “Chị có thể một mình ăn hết cái jambon đó đấy.” Trong vài ngày qua, cô đã bắt đầu trải qua cảm giác thèm ăn vô độ và những cơn buồn nôn kéo dài.

West cười toe toét. Nhấc chân lên, anh đưa một lọ thủy tinh đựng hạnh nhân ép cho cô. “Những thứ này được không?”

Kathleen mở nắp và ăn một quả hạnh nhân. Khi cô nhai nó giữa hai hàm răng, âm thanh có thể được nghe thấy trong phòng. Rõ ràng là tìm thấy đúng món ưa thích của mình, cô ăn liền một mạch mấy quả liên tiếp.

West nhìn vừa thích thú vừa bối rối. “Đừng ăn nhanh quá, chị yêu quý, chị sẽ bị sặc đấy.” Anh đi đến tủ để rót cho cô chút nước.

“Tôi đang chết đói đây,” Kathleen phản kháng. “Và những quả hạnh này chính xác là những gì tôi đã từng thèm ăn, tôi chỉ mới biết nó cho đến bây giờ. Có phải Mr. Winterborne chỉ gửi một lọ thôi sao?”

“Em chắc chắn anh ấy sẽ gửi thêm nếu em hỏi,” Helen tình nguyện.

“Anh ấy chắc chắn sẽ gửi chứ? Bởi vì – “ Kathleen đột ngột im lặng, sự chú ý của cô dồn vào lá thư trên tay.

Helen cảm thấy một cơn ớn lạnh chạy dọc theo xương sống của mình, cảnh báo rằng điều gì đó khủng khiếp đã xảy ra. Nàng thấy đôi vai hẹp của Kathleen uốn cong về phía trước, như thể chị ấy đang cố bảo vệ mình khỏi thứ gì đó. Kathleen dò dẫm đặt cái lọ trên bàn, nhưng đặt nó quá sát mép bàn. Chiếc lọ rơi xuống sàn. May mắn thay, nó đã hạ cánh trên một tấm thảm, nên lọ thủy tinh không bị vỡ. Kathleen thậm chí cũng không chú ý, sự chú ý của chị ấy dồn hết vào vào bức thư.

Helen vội vã đến bên cô, trước cả khi West đi đến. “Có chuyện gì vậy, chị thân yêu?”

Nước da của Kathleen chuyển sang màu phấn, hơi thở của cô nông và ngắt quãng. “Cha của chị,” cô thì thầm. “Chị chỉ có thể đọc phần đầu tiên. Chị không thể nghĩ gì.” Bất lực, cô đưa bức thư cho Helen.

Tin tức không được tốt. Khoảng một tháng trước đó, cha của Kathleen, Đức ngài Carbery đã gặp tai nạn tại trường đua ngựa của mình ở Glengarriff, khi con ngựa của ông lồng lên và khiến đầu ông đâm vào cạnh của cái trụ đèn. Mặc dù Carbery đã sống sót sau cú ngã, nhưng sức khỏe của ông đã rất kém kể từ đó.

West đưa ly nước cho Kathleen, ấn cả hai bàn tay nhỏ bé của cô quanh chiếc cốc như thể cô là một đứa trẻ. “Uống nước này, chị yêu dấu,” anh khẽ nói. Ánh mắt quan tâm của anh bắt gặp ánh mắt Helen. “Anh sẽ đi tìm Devon. Anh ấy đang ở gần đây. Anh ấy đi gặp gỡ với người thợ rừng về việc chặt cây sồi ở phía đông.”

“Không cần phải làm phiền anh ấy đâu,” Kathleen nói, giọng cô căng thẳng nhưng bình tĩnh. “Có thể đợi cho đến khi anh ấy xong việc. Chị ổn mà.” Cô bất giác nâng ly lên môi và uống hết một nửa cốc nước với từng ngụm đau đớn.

Nhìn về phía West, Helen nói với anh ta một cách im lặng, “Đi đi.” và anh rời đi với một cái gật đầu khẽ khàng.

Helen hướng sự chú ý của mình trở lại bức thư. “Ông ấy đã qua đời cách đây hai ngày,” nàng lẩm bẩm, lướt qua những dòng chữ. “Người quản lý điền trang viết rằng Đức ngài Carbery đã gặp rắc rối vì những cơn đau đầu và co giật kể từ sau vụ tai nạn. Một đêm, ông đã đi ngủ sớm và chết trong giấc ngủ.” Nàng đặt một bàn tay dịu dàng lên vai Kathleen, cảm nhận sự run rẩy tinh tế của cảm xúc bị trói chặt. “Em rất tiếc, chị thân yêu.”

“Ông ấy là một người xa lạ,” Kathleen nói khẽ. “Ông đã gửi chị đi để được nuôi dưỡng bởi một người khác. Chị không biết chị nên cảm nhận thế nào về ông ấy.”

"Em hiểu."

Những ngón tay lạnh lẽo của Kathleen phủ lên những ngón tay của nàng. “Chị biết là em hiểu,” cô nói với một nụ cười yếu ớt, ảm đạm.

Họ cứ như vậy trong một khoảnh khắc yên tĩnh. Pandora và Cassandra ngập ngừng đến gần.

“Chúng em có thể làm điều gì cho chị, Kathleen?” Pandora hỏi, quỳ xuống bên ghế của cô.

Liếc nhìn vào khuôn mặt nghiêm túc của cô gái, Kathleen lắc đầu và đưa tay ra để kéo cô lại gần. Cassandra quỳ ở phía bên kia và ôm lấy cả hai.

“Không có gì phải lo lắng cả.” Kathleen nói. “Chị sẽ ổn thôi. Tại sao lại không chứ, khi chị có những người em gái thân yêu nhất trên đời?” Nhắm mắt lại, cô dựa đầu vào đỉnh đầu Pandora. “Chúng ta đã trải qua một sự gắn kết tuyệt vời với nhau trong một thời gian ngắn đúng không?”

“Điều đó có nghĩa là lại thêm một năm nữa để tang ạ?” Pandora hỏi.

“Không phải dành cho các em,” Kathleen trấn an cô bé, “chỉ dành cho chị thôi.” Cô thở dài. “Phòng lên với đứa bé và nặng nề trong những bộ trang phục màu đen. Chị sẽ trông giống như một chiếc xà lan chứa đầy rác và được gửi ra biển.

“Chị quá nhỏ để trở thành một cái xà lan.” Cassandra nói.

“Chị có thể là một chiếc tàu kéo,” Pandora thêm vào.

Kathleen bật ra một tiếng cười khô khốc và hôn cả hai. Màu sắc đã trở lại trên má cô. Cô đứng lên khỏi ghế và kéo thẳng váy bằng vài cái kéo khéo léo. “Có rất nhiều việc phải làm,” cô nói. “Đám tang sẽ diễn ra ở Ireland.” Cô liếc nhìn Helen. “Chị đã không ở đó từ khi còn nhỏ.”

“Chị không nên đưa ra quyết định ngay bây giờ,” Helen nói. “Có lẽ chị nên đi lên lầu và nằm xuống.

“Chị không thể, có những thứ chị phải –” Kathleen dừng lại khi Devon bước vào phòng.

Ánh mắt mãnh liệt của anh lướt qua cô, dừng lại trên khuôn mặt trắng bệch của cô. “Chuyện gì vậy, tình yêu của anh?” anh nhẹ nhàng hỏi.

“Cha em đã qua đời.” Cô đã rất cố gắng để phát ra âm thanh bình thường. “Tất nhiên, không có gì ngạc nhiên. Chúng ta đều biết rằng ông ấy đang trong tình trạng ốm yếu.”

“Đúng vậy.” Devon tiến tới và kéo cơ thể cứng nhắc của cô tựa vào anh, ôm cô vào lòng.

“Em hoàn toàn bình tĩnh,” cô nói khi dựa vào vai anh.

“Phải rồi.” Devon hôn thái dương của cô. Khuôn mặt anh lo lắng, đôi mắt xanh dịu dàng.

“Em sẽ không khóc.” Giọng của cô như thực tế phải thế. “Ông ấy chắc chắn không muốn nước mắt của em.”

Devon vuốt tóc cô, tay anh che nửa cái đầu nhỏ nhắn của cô. “Vậy thì, hãy để chúng cho anh,” anh nói nhẹ nhàng.

Kathleen giấu mặt vào vạt trước áo sơ mi của anh, dáng người nhỏ bé dường như héo hon. Trong vài giây, một âm thanh sắc bén, vỡ vụn bắt đầu phát ra mà không thể dừng lại. Chồng cô đặt má lên đầu cô và ôm cô lại gần hơn trước sự trấn an vững chắc của cơ thể anh.

Nhận ra rằng hai người họ đang ở trong một khoảnh khắc riêng tư sâu sắc, Helen ra hiệu cho cặp song sinh rời khỏi phòng với nàng.

Sau khi đóng cửa lại, Helen đề nghị, “Hãy đến thư viện và gọi trà.”

“Em muốn chúng ta mang theo đồ ngọt đến cùng,” Pandora băn khoăn.

“Helen, chuyện gì sắp xảy ra vậy?” Cassandra hỏi khi họ đi qua sảnh. “Chị Kathleen có thực sự phải đến Ireland dự đám tang không?”

“Chị nghĩ chị ấy nên đi, nếu có thể,” Helen nói theo phản xạ. “Quan trọng là để nói lời từ biệt.”

“Nhưng cha chị ấy đâu có biết,” Pandora chỉ ra.

“Không phải vì lợi ích của ông ấy,” Helen lẩm bẩm, khoác một cánh tay lên cánh tay em gái và vỗ về trù ối. “Mà là cho chị ấy.”

CHƯƠNG 14

ĐIỆN TÍN

MR. RHYS WINTERBORNE

CORK STREET LONDON

VỪA NHẬN ĐƯỢC TIN CHA VỢ CỦA TÔI, ĐỨC NGÀI CARBERY QUA ĐỜI. VỚI TÌNH HUỐNG NÀY SỰ HIỆN DIỆN CỦA CẬU ĐƯỢC HOAN NGÊNH Ở HAMPSHIRE.

VỚI ĐIỀU KIỆN CẬU GỬI HẠNH NHÂN MUỐI CHO QUÝ BÀ TREANER.

- TREANER

"Fernsby," Rhys gọi cục lốc, ngược lên từ bức điện, "Xóa hết lịch trình của tôi trong tuần và thu xếp hai vé trên chuyến tàu tiếp theo từ London đến Hampshire. Cho ai đó chạy đến Quincy và bảo ông ấy đóng gói đồ cho tôi và cả ông ta. Và nói với một nhân viên bán hàng ở phòng thực phẩm gói tất cả hạnh nhân muối mà chúng ta có, trong một cái túi xách tay."

"Tất cả ạ?"

"Đến lọ cuối cùng."

Khi bà thư ký vội vã rời khỏi văn phòng với tốc độ điên cuồng, Rhys gục trán xuống mặt bàn. "Diolch i Dduw", anh lẩm bẩm. "Cảm ơn Chúa."

Nếu lời mời không đến sớm, anh sẽ không có lựa chọn nào khác ngoài việc xông đến Eversby Priory như một đội quân xâm lược. Anh rất tiếc cho cái chết của cha Kathleen, nhưng hơn bất cứ điều gì anh đã tuyệt vọng muốn gặp lại Helen. Dường như quá khó khăn khi Helen vượt quá tầm tay anh khi anh muốn nàng đến tuyệt vọng. Tất cả những

gì anh có thể làm là chờ đợi, đó là điều trong cuộc sống mà anh luôn thấy tồi tệ nhất.

Helen đã gửi ba hoặc bốn lá thư mỗi tuần, cho anh biết những tin tức mới nhất về gia đình và các sự kiện gần đây trong làng, công việc tu sửa ngôi nhà đang được thực hiện và cả quá trình khai thác quặng hematit. Nàng cũng thêm vào những mô tả về những thứ như việc làm nển, hoặc thu hoạch đại hoàng chín mà họ đã trồng ở một trong những nhà kính. Những bức thư nghiêm túc, vui vẻ và nhiều thông tin.

Anh phát điên vì khát khao, phát ốm với nó.

Công việc của anh, cửa hàng của anh, đã từng luôn hấp thụ năng lượng vô hạn của anh, nhưng bây giờ nó đã không còn đủ nữa. Anh bùng cháy với dự vọng, một cơn sốt liên tục bên dưới da anh. Anh không chắc Helen là bệnh hay là thuốc chữa.

Thời gian trôi đi, chuyến tàu tiếp theo khởi hành sau ba giờ nữa. Vì không có gần đủ thời gian để chuẩn bị sẵn sàng toa xe lửa riêng của anh, cũng như không có đầu máy ngay lập tức để kết hợp với nó, Rhys đã rất hạnh phúc khi đi bằng tàu thường. Bằng một phép màu nào đó, Quincy có thể đóng gói đồ đạc của họ với hiệu quả đến mức họ có thể đến nhà ga vừa kịp giờ khởi hành. Đã từng có câu hỏi dai dẳng trong tâm trí Rhys về cái gì là giá trị của việc có một người phục vụ, đó là mãi mãi bị làm cho câm lặng.

Trong cuộc hành trình kéo dài hai giờ từ London đến Ga Alton, Rhys thấy mình ngả người về phía trước trên ghế của mình như muốn thúc giục động cơ làm việc với tốc độ cao hơn. Cuối cùng, chuyến tàu cũng dừng lại ở Ga Alton và Rhys tìm thấy một cỗ xe thuê để chở anh và người hầu của anh đến Eversby Priory.

Trang viên Jacobean đồ sộ đang trong quá trình tu sửa, kể từ khi Devon được thừa hưởng nó. Được trang trí phong phú với những hàng bao lơn, mái vòm cong, và nổi bật với những hàng ống khói phức tạp, trang viên Jacobean nhìn xuống quang cảnh xung quanh nó giống như

một goá phụ trang nghiêm. Việc phát hiện ra quặng hematit trên bất động sản đã không còn sớm nữa nếu không có sự đầu tư mạnh mẽ, trang viên sẽ bị hủy hoại trước khi thế hệ tiếp theo có thể kế thừa.

Rhys và Quincy được chào đón bởi người quản gia, Sims, người đã nói điều gì đó về việc họ đã không được mong đợi đến quá sớm như vậy. Quincy đồng ý rằng sự xuất hiện của họ thực sự đã rất vội vàng, và hai người hầu đã trao đổi nhanh chóng về sự thiếu hiểu lẫn nhau về những khó khăn do mệnh lệnh và đòi hỏi của chủ nhân.

Trong khi Rhys đi vợ vẫn không ngừng xung quanh đại sảnh, chờ đợi ai đó xuất hiện, anh nhận ra rằng môi trường xung quanh mình vô cùng thoải mái theo cách mà ngôi nhà hiện đại của anh không có. Anh luôn thích sự mới mẻ, liên kết những điều cũ với sự suy đồi và xuống cấp. Nhưng sự quyến rũ mờ nhạt của Eversby Priory thật nhẹ nhàng và chào đón. Nó có một cái gì đó khiến cho cách các đồ nội thất được sắp xếp theo các nhóm ấm cúng trên tấm thảm hoa. Sách và tạp chí được xếp chồng lên nhau trên những chiếc bàn nhỏ, và có đệm và chăn ở khắp mọi nơi. Một đôi chó lai Tây Ban Nha đen thân thiện lang thang đến ngửi vào tay anh, và bỏ đi khi nghe thấy tiếng ồn ào trong nhà. Mùi bánh nướng ngọt ngào bay vào phòng, báo hiệu sắp đến giờ trà chiều.

Anh không biết điều gì đã dẫn đến sự thật rằng anh đã được mời đến Eversby Priory trong thời điểm để tang như này. Từ những gì anh biết về các nghi thức tang chế - điều đó không nhiều, qua lượng hàng hóa mà anh đã bán tại cửa hàng của mình - một gia đình đang để tang gần đây sẽ không mời hoặc tiếp khách đến nhà. Những lời chia buồn không được khuyến khích cho đến sau lễ tang.

Tuy nhiên, Quincy, người thông thạo các vấn đề như vậy và đã biết gia đình Ravenels trong nhiều thập kỷ, đã giải thích tầm quan trọng của lời mời. “Có vẻ như, thưa ngài, Đức ông và Quý bà Trenear đã quyết định coi ngài là một người trong gia đình, mặc dù ngài chưa kết hôn với Tiểu

thư Helen.” Quay đi, ông ta đã thêm vào với vẻ không tán thành, “Thế hệ Ravenels mới này không phải lúc nào cũng truyền thống.”

Những suy nghĩ của Rhys đã quay trở lại hiện tại khi Devon bước vào phòng.

“Lạy Chúa tốt lành, Winterborne.” Devon trông có vẻ bối rối và hơi mệt mỏi. “Tôi mới gửi điện tín sáng nay.” Nhưng anh ta vẫn mỉm cười theo cách thoải mái như cũ, và đưa tay ra để bắt tay Rhys. Dường như những sự khác biệt giữa họ đã được đặt sang một bên.

“Quý bà Trenear thế nào?”

Devon ngập ngừng, như thể đấu tranh để thừa nhận. “Mong manh,” cuối cùng anh cũng nói. “Cô ấy đau khổ không phải vì người cha mà cô ấy đã mất mà là vì người cha mà cô ấy không bao giờ có. Tôi đã gửi điện cho Quý bà Berwick, người sẽ đến đây từ Leominster vào ngày mai. Kathleen sẽ tìm thấy sự thoải mái trong sự hiện diện của bà ấy – nhà Berwicks đã đón nhận cô ấy vào sau khi cha mẹ cô ấy đưa cô ấy đi khỏi Ireland.”

“Đám tang sẽ diễn ra ở đó à?”

Devon khẽ gật đầu. “Glengarriff. Tôi phải đưa cô ấy đi. Không cần phải nói, thời gian này bất tiện đến chết tiệt.”

“Cậu không thể tìm được một người bạn đồng hành thích hợp cho cô ấy à?”

“Không phải trong tình trạng của cô ấy. Tôi cần ở bên cô ấy. Cô ấy bị ốm nghén, và nhạy cảm hơn bình thường.”

Rhys cân nhắc lộ trình của chuyến đi. “Cách nhanh nhất là đi từ Bristol đến Waterford bằng tàu hơi nước, và nghỉ đêm tại Granville. Nó là một khách sạn tốt với một nhà ga gần đó. Cậu có thể đi tàu đến Glengarriff vào ngày hôm sau. Nếu cậu muốn, tôi sẽ liên hệ với văn phòng của mình để sắp xếp chuyến đi. Họ biết lịch trình của mọi con tàu và tuyến đường đến và đi từ Anh, cũng như mọi nhà ga và trạm dừng.”

“Tôi sẽ rất cảm kích.”

Rhys im lặng nhặt chiếc túi Gladstone bằng da màu đen mà anh mang bên trong, và đưa nó cho anh ta.

Nhươn mày, Devon tháo chốt khoá, kéo phần trên ra và nhìn vào trong túi. Nụ cười chậm chạp thoáng qua mặt anh khi anh lôi ra hai tá lọ hạnh nhân muối được đóng gói giữa các lớp giấy lụa.

“Tôi gom đấy, Bà Trenear thích chúng à?” Rhys hỏi.

“Lên cơn thêm,” Devon nói, nụ cười của anh kéo dài. “Cảm ơn nhiều, Winterborne.” Đóng và chốt túi lại, anh nói một cách thân mật, “Đến thư viện đi, chúng ta sẽ làm một ly brandy.”

Rhys ngập ngừng. “Mọi người đâu rồi?”

“West đang ở khu vực mỏ đá và sẽ về sớm thôi. Cặp song sinh ra ngoài đi bộ, còn vợ tôi đang nghỉ ngơi trên lầu. Helen rất có thể vẫn ra ngoài nhà kính với đám hoa lan của cô ấy.”

Biết rằng Helen đang ở gần một mình, trong nhà kính, đã khiến trái tim Rhys đập thành thịch thêm vài nhịp. Sau một cái liếc mắt kín đáo, tuyệt vọng về chiếc đồng hồ quả lắc, anh nói, “Bốn giờ chiều có hơi sớm đối với rượu brandy không, aye?”

Devon ném cho anh một cái nhìn hoài nghi, theo sau là một tiếng cười thấp. “Chúa tôi. Cậu là loại người xứ Wales nào vậy?” Trước khi Rhys có thể trả lời, anh ta tiếp tục, “Được rồi. Tôi sẽ giao cái túi này” - anh xách chiếc túi lên tay “cho vợ tôi. Để trả ơn cho sự hào phóng của cậu, tôi sẽ giả vờ không để ý cậu ở đâu càng lâu càng tốt. Nhưng nếu cậu và Helen về muộn buổi trà chiều, thì tội ở trên đầu cậu.” Anh dừng lại. “Cô ấy ở nhà kính đầu tiên đi qua khu vườn có tường bao quanh ấy.”

Rhys gật đầu với anh. Anh có thể cảm thấy nội tâm mình đang giằng xé, một nút thắt chặt ở dạ dày khi anh tự hỏi Helen sẽ phản ứng thế nào khi nhìn thấy anh.

Đôi môi của Devon co giật. “Không cần phải lo lắng thế, Heathcliff. Cô ấy sẽ rất vui khi gặp cậu.”

Mặc dù nỗi lo lắng đã thoát khỏi Rhys, nhưng anh không phải là người thích tiểu thuyết, anh cảm thấy khó chịu khi nhận ra rằng sự căng thẳng của anh thể hiện rõ ràng. Im lặng vì tự thấy tổn thương, nhưng anh không thể không hỏi, “Cô ấy có nhắc đến tôi không?”

Lông mày Devon nhướn lên. “Nhắc đến cậu á? Tất cả những gì mà Helen nói đến đều là về cậu. Cô ấy đã đọc những cuốn sách lịch sử xứ Wales và làm khổ cả gia đình với những từ như Owain Glyndŵr và thứ gì đó gọi là Eistedfodd.” Đôi mắt anh lấp lánh những lời nhạo báng thân thiện. “Ngày hôm đó, Helen đã chia tách và khắc nhố rất nhiều đến nỗi chúng tôi nghĩ rằng cô ấy đang bị cảm lạnh, cho đến khi chúng tôi nhận ra cô ấy đang thực hành bảng chữ cái tiếng Wales.”

Thông thường Rhys sẽ đáp trả bằng mấy lời mỉa mai, nhưng anh hầu như không chú ý đến những lời nhạo báng. Ngực anh căng lên vì sung sướng.

“Cô ấy không phải làm điều đó,” anh ấy lẩm bẩm.

“Helen muốn làm hài lòng cậu,” Devon nói. “Đó là bản chất của cô ấy. Điều đó dẫn đến một điều tôi muốn làm rõ: Helen giống như một cô em gái của tôi. Và mặc dù tôi rõ ràng là người đàn ông cuối cùng còn sống nên giảng cho bất cứ ai về sự đứng đắn, nhưng tôi mong cậu cư xử như một cậu bé phụ tá trong nhà thờ trong vài ngày tới.”

Rhys cho anh một cái nhìn thoáng qua. “Tôi đã từng là một cậu bé phụ tá trong nhà thờ và tôi có thể nói với cậu rằng các báo cáo về đức tính của họ rất phóng đại.”

Với một nụ cười miễn cưỡng, Devon quay lại và đi về phía sảnh chính.

Rhys đã đi tìm Helen. Vì không muốn làm cho cô sợ hãi bằng cách chạy và nhảy lên người cô như một kẻ điên, anh buộc mình phải đi bộ

với tốc độ bình thường. Ra khỏi phía sau ngôi nhà qua nhà kính, anh băng qua một phần bãi cỏ được cắt tỉa gọn gàng.

Một con đường rải sỏi ngoằn ngoèo dẫn qua những bụi cây mùa đông và những bức tường đá cổ xưa phủ đầy những dây leo xoắn lại với nhau như một tấm đăng ten. Các khu vườn sạch sẽ và rảnh rỗi, mặt đất mờ ảo chờ đợi thời gian cho đến khi mùa xuân đến để làm mềm nó. Một làn gió thơm mùi khói than bùn và cói làm anh nhớ đến thung lũng nơi anh sống thời thơ ấu cho đến khi gia đình anh chuyển đến London. Không phải là Llanberris, với mặt đất đá với nhiều hồ nước nhỏ, mà là bất cứ thứ gì giống như những môi trường xung quanh được cắt tỉa cẩn thận này. Nhưng có một mùi đặc biệt chỉ ở những nơi có nhiều hồ và mưa, và Hampshire đã có nó.

Khi đến gần một dãy bốn nhà kính, anh nhìn thấy một chuyển động trong cái nhìn đầu tiên, một hình bóng mỏng manh lướt qua những tấm kính mờ. Tim anh nhói lên, và một cơn nóng bừng mặt anh bất chấp không khí tháng Hai đang đang rét cắt da. Anh không biết anh đã mong đợi điều gì, hoặc tại sao anh lại lo lắng như một chàng trai với người yêu đầu tiên của mình. Cách đây không lâu, anh sẽ chế giễu trước lời đề nghị rằng một phụ nữ trẻ, một cô gái, có thể khiến anh đến tình trạng này.

Anh dùng một ngón tay gõ nhẹ nhàng vào một ô kính. Anh cẩn thận bước lên một bậc đá, thả mình vào tòa nhà và đóng cửa lại.

Rhys chưa bao giờ ở trong nhà kính trước đây. Helen đã mô tả nó với anh một cách chi tiết trong khi anh ở lại Eversby Priory, nhưng anh đã bị vướng bởi đôi nặng và một cái chân gãy. Anh đã hối hận vì không thể bước ra để nhìn thấy nó, vì đã hiểu nó quan trọng với nàng như thế nào.

Khí hậu trong nhà ẩm ướt, ấm áp. Dường như ở một thế giới nào đó xa nước Anh, một cung điện thủy tinh với màu sắc rực rỡ và hình dạng kỳ lạ. Anh được chào đón với vị cay nồng của đất trồng trong chậu và cây xanh rậm rạp, và mùi thơm mong manh của hoa phong lan, và mùi vani lan tỏa. Ánh mắt ngạc nhiên của anh lướt qua hàng cây cao, những

bàn đặt các chậu và lọ trồng hoa lan, dây leo mọc trên tường và cuộn tròn hướng về phía một công cụ thủy tinh lấp lánh.

Một dáng người mảnh khảnh xuất hiện từ phía sau một chùm hoa trắng như tuyết. Đôi mắt trong như pha lê của Helen, lấp lánh ánh sáng, và đôi môi xinh đẹp của nàng tròn như một bông hồng khi nàng gọi tên anh trong sự hoang mang cảm lạnh. Nàng tiến về phía anh, loạng choạng một chút khi nàng đi vòng quanh chiếc bàn quá nhanh. Sự vụng về, vội vàng rõ ràng của nàng làm anh say mê. Nàng đã nhớ anh. Nàng cũng muốn anh.

Tiếp cận nàng trong ba bước chân vội vã, Rhys ôm nàng vào người anh chặt đến nỗi ngón chân nàng rời khỏi sàn nhà. Động lượng biến chúng thành một nửa vòng tròn. Để nàng nằm ngửa xuống, anh dụi mặt vào làn da thơm ấm áp ở cổ nàng và hít thở nàng, hấp thụ nàng.

“Cariad,” anh nói giọng khàn khàn, “Đây là lần đầu tiên anh thấy em di chuyển với sự duyên dáng không kém gì thiên nga đấy.”

Nàng cười không chắc chắn. “Anh làm em ngạc nhiên đấy.” Bàn tay ấm áp, tinh tế của nàng ôm ấp một bên mặt lạnh giá của anh. “Anh đang ở đây,” nàng nói, như thể cố gắng làm cho mình tin vào điều đó.

Hơi thở ngắt quãng, Rhys rúc vào người nàng, kinh ngạc trước sự mềm mại của da và tóc nàng, sự dịu dàng của da thịt nàng. Một thứ gì đó như phấn chấn, mạnh mẽ hơn, đang tuôn trào trong huyết quản anh, làm anh say mê. “Anh có thể ăn em,” anh lẩm bẩm, đẩy bàn tay đang vuốt ve của nàng để kiểm tra môi nàng, cảm nhận miệng nàng bằng miệng anh. Helen háo hức đáp trả, những ngón tay nàng trượt vào tóc anh và ôm lấy đầu của anh.

Anh lẩm bẩm những lời âu yếm mềm mại giữa những nụ hôn, trong khi Helen bám lấy anh. Cái lưỡi nhỏ bé ngọt ngào của nàng vuốt ve anh theo cách anh đã dạy nàng, và cảm xúc bắn xuống háng anh. Loạng choạng một chút, anh phải tựa vào mép bàn để giữ vững bản thân. Thánh thần địa ngục. Anh phải dừng lại ngay bây giờ, hoặc anh sẽ không

thể dừng lại. Dứt miệng ra khỏi miệng nàng, anh thở dài run rẩy, cố gắng để kiểm soát ham muốn của mình. Cơ bắp cánh tay anh run rẩy khi anh buộc chúng phải nói lỏng.

Chẳng ích gì khi Helen đang xâu chuỗi những nụ hôn như hoa dọc theo đường cong của quai hàm anh, truyền cảm giác tươi mát vào máu anh. “Em nghĩ phải đến ngày mai hoặc ngày kia anh mới có thể đến – “

“Anh không thể chờ được,” anh nói, và cảm nhận được đường cong má của nàng tựa vào má anh.

“Đây có phải là một giấc mơ?”

Quá đầy sức nóng để kiềm chế bản thân, Rhys đưa tay xuống và ôm chặt hông nàng vừa khít vào anh. “Cái này có phải là thực sự đủ cho em chưa, cariad?” Một cử chỉ thô thiển mà không một quý ông nào có thể làm được. Nhưng Helen biết những gì mong đợi ở anh lúc này.

Đôi mắt nàng mở to khi nàng cảm thấy áp lực căng thẳng của anh thậm chí qua các lớp váy. Nhưng nàng đã không rút lại. “Anh trông rất. . . khỏe mạnh,” nàng nói. “Vai của anh thế nào rồi?”

“Sao em không cắt áo của anh ra mà xem?”

Điều đó mang lại một tiếng cười nhanh, khàn khàn từ nàng. “Không phải ở trong nhà kính.” Hạ gót chân xuống, nàng xoay người để với lấy một trong những cái cây trên bàn bên cạnh họ. Sau khi ngắt một bông lan nhỏ màu xanh lá cây hoàn hảo, nàng nhét nó vào cái khuy trên ve áo bên trái của anh.

“Dendrobium?” Rhys đoán, nhìn xuống bông hoa.

“Đúng rồi, làm sao anh biết?” Nàng nhận thấy một cái khuyết bằng lụa nhỏ xíu bên dưới vạt áo và nhét phần cuối của cuống hoa vào đó. “Anh đã đọc về hoa lan à?”

“Một chút.” Anh chạy một ngón tay trên choker dọc theo chiều dài mũi nàng. Không thể ngừng chạm vào nàng, chơi với nàng. “Trenear cho biết em đã nghiên cứu về lịch sử xứ Wales.”

"Vâng. Nó thật hấp dẫn. Anh có biết rằng Vua Arthur là người xứ Wales không?"

Thích thú, Rhys vuốt tóc nàng, tìm thấy khối tóc được buộc chặt ở phía sau. "Nếu ông ta tồn tại, thì đúng là như thế."

"Ông ấy đã tồn tại," Helen nói một cách nghiêm túc. "Có một viên đá mang dấu chân ngựa của ông ấy gần một cái hồ tên là Llyn Barfog. Em muốn nhìn thấy nó một ngày nào đó."

Nụ cười của anh mở rộng. "Em phát âm rất tốt, cariad. Nhưng chữ L đôi nghe giống thl hơn. Hãy để hơi thở phả vào hai bên lưỡi."

Helen lặp đi lặp lại âm thanh một vài lần, không hoàn toàn có thể bắt chước với cách phát âm của anh. Nàng thật đáng yêu với đầu lưỡi được gắn phía sau răng cửa đến nỗi anh không thể chống lại việc đánh cắp một nụ hôn khác, mút một chút vào đôi môi satin ấm áp của nàng.

"Em không nên học tiếng Wales," anh nói với nàng.

"Nhưng em muốn."

"Nó là một ngôn ngữ khó. Và trong những thời điểm này, không có nhiều lợi thế để biết điều đó. Thật đáng tiếc," anh nói thêm, "Mẹ anh luôn nói, 'Tránh nói bằng tiếng Wales vì bạn sẽ phạm tội'".

"Tại sao?"

"Nó không tốt cho kinh doanh." Rhys để tay anh vuốt ve chậm rãi trên tay và lưng nàng. "Em đã biết về những định kiến chống lại loại người như anh. Những người tin rằng người xứ Wales lạc hậu về mặt đạo đức, lưỡi biếng. . . thậm chí bẩn thỉu."

"Có, nhưng nó vô nghĩa. Những người văn minh sẽ không bao giờ nói những điều như vậy."

"Không phải công khai. Nhưng một số người đã nói điều đó, và tệ hơn nữa, trong sự riêng tư của các phòng khách riêng của họ." Anh cau mày khi nói tiếp. "Một số người sẽ coi thường em về việc kết hôn với

anh. Họ sẽ không thể hiện trước mặt em, nhưng em sẽ nhìn thấy nó trong mắt họ. Ngay cả khi họ cười.”

Đó không phải là điều mà họ đã thảo luận trong thời gian đính hôn trước đó, Rhys đã cảm động về địa vị xã hội thấp kém của anh và Helen đã không xúc phạm anh. Anh cảm thấy nhẹ nhõm vì cuối cùng cũng thẳng thắn với nàng. Nhưng đồng thời, việc thừa nhận rằng việc hạ thấp nàng để kết hôn với anh đã để lại một vị đắng trong miệng anh.

“Em sẽ là một Winterborne,” Helen bình tĩnh nói. “Họ nên lo lắng về những gì em nghĩ về họ.”

Câu nói này đã thu hút một nụ cười từ anh. “Họ sẽ cần phải như vậy. Em sẽ là một người phụ nữ có ảnh hưởng, với những phương tiện để hoàn thành bất cứ điều gì em thích.”

Nàng chạm vào mặt anh, những ngón tay nàng áp lên má anh với áp lực nhẹ nhàng, hồi hộp. “Mối quan tâm đầu tiên của em sẽ là giữ cho chồng em hạnh phúc.”

Rhys dựa vào nàng, nắm chặt cái bàn ở hai bên nàng thành một cái lồng bằng cơ thể anh. “Em sẽ có công việc của mình, vợ ạ,” anh cảnh báo nhẹ nhàng.

Đôi mắt bạc của nàng tìm kiếm anh. Đầu ngón tay cái của cô nhẹ nhàng vạch lên mép môi dưới của anh. “Có khó khăn nào đối với anh để có được hạnh phúc không?”

“Aye. Nó chỉ xảy ra khi em ở gần.” Anh tách miệng nàng, đưa lưỡi anh vào thật sâu, đưa khoái cảm vào nàng cho đến khi nàng quá bàng hoàng không thể từ chối bất cứ điều gì anh muốn. Tay anh khép lại trên váy nàng, và trong một giây, anh bị cám dỗ để lấy thứ mà cơ thể bị tra tấn của anh đang khao khát, chỉ cần có nàng ở ngay đó. Sẽ thật dễ dàng để đặt nàng lên bàn, nâng váy nàng lên, kéo hai chân nàng –

Kết thúc nụ hôn với một tiếng rên rỉ, anh tựa đầu mình vào trán nàng. “Anh đã quá lâu rồi mà không có em, cariad.” Anh lấp đầy phổi

mình bằng không khí và thở ra từ từ. “Hãy nói điều gì đó để đánh lạc hướng anh.”

Khuôn mặt của Helen đỏ hồng, đôi môi hơi sưng húp. “Anh vừa nói đến mẹ của anh,” nàng nói. “Khi nào em sẽ gặp bà?”

Một tiếng cười khô khốc thoát ra khỏi anh – nàng không thể chọn cách nào hiệu quả hơn để làm giảm sự hăng hái của anh. “Càng lâu càng tốt.”

Mẹ của anh, Bronwen Winterborne, là một người phụ nữ nghiêm khắc, gầy gò và thẳng như một cây chổi. Cánh tay mạnh mẽ của bà đã mang đến vô số hình phạt trong suốt thời thơ ấu của anh, nhưng Rhys không thể nhớ được một lần duy nhất khi chúng ôm lấy anh với sự dịu dàng. Tuy nhiên, bà vẫn là một người mẹ tốt, cho anh ăn và mặc, dạy anh các giá trị của kỷ luật và làm việc chăm chỉ. Mặc dù luôn dễ dàng để ngưỡng mộ bà, nhưng gần như không dễ để yêu bà.

“Bà sẽ không phản đối em chứ?” Helen hỏi.

Rhys cố gắng tưởng tượng mẹ mình sẽ làm gì với sinh vật tinh tế, nóng bỏng này với một tâm hồn đầy sách và nhạc trên các ngón tay nàng.

“Bà ấy sẽ nghĩ rằng em rất đẹp. Và quá mềm mại. Bà ấy không hiểu sức mạnh của em.”

Helen có vẻ hài lòng. “Anh nghĩ em mạnh mẽ à?”

“Đúng vậy,” anh nói không do dự. “Em có một ý chí như một lưỡi kiếm thép.” Với một ánh mắt tối tăm, anh nói thêm, “Nếu không, em không thể quản lý anh tốt bằng một nửa như vậy.”

“Quản lý anh?” Với một vẻ kiêu diễm được ân sủng, Helen luồn xuống dưới một cánh tay của anh và lang thang đến một bàn khác. “Đó có phải là những gì em đã làm bằng cách chấp nhận tối hậu thư của anh và ngủ với anh không?”

Những lời khiển trách tán tỉnh khiến mạch đập của anh nhảy vọt. Bị quyến rũ và bị đốt cháy, anh đi theo gót nàng khi nàng đi giữa những hàng hoa lan. “Aye, và rời khỏi London sau khi khiến anh khao khát em. Bây giờ em đã có anh như một con chó trên dây xích, cầu xin được thêm nữa.”

Sự vui đùa cuộn tròn qua giọng nói của nàng. “Em thấy không có con chó nào trên dây xích. Chỉ có một con sói rất lớn.”

Bắt lấy nàng từ phía sau, Rhys hạ miệng xuống cổ nàng. “Con sói của em,” anh nói cộc cằn, và gặm da nàng bằng răng.

Helen cong người một chút, dựa lưng vào anh. Anh có thể cảm nhận được sự khao khát trong nàng, cách nàng run rẩy khi chạm vào anh. “Em sẽ đến với anh tối nay?” nàng thì thầm. “Khi trời tối, và mọi người đã lên giường được không?”

Câu hỏi biến máu anh thành lửa. Chúa ơi. Xin vui lòng. Anh đã bị bỏ đói vì cảm giác và sự phóng thích, vì cảm giác da thịt mềm mại xinh đẹp của nàng mang lại cho anh. Nhưng trên hết, trái tim anh đau nhói vì những phút bình yên sau đó, khi nàng nằm trong vòng tay anh và chỉ thuộc về anh.

Nhắm mắt lại, anh khẽ tựa hàm vào tai nàng. Một nửa phút trôi qua trước khi anh có thể tìm lại giọng nói của mình. “Em đã đọc truyện cổ tích. Em biết điều gì xảy ra với những cô gái nhỏ đến thăm con sói rồi đấy.”

Helen quay lại trong vòng tay anh. “Em sẽ làm điều đó,” nàng thì thầm và nâng đôi môi mỉm cười của mình lên.

CHƯƠNG 15

“**A**nh họ Devon, anh sẽ chơi chứ?” Pandora nài nỉ. “Chúng em cần nhiều người hơn hoặc trò chơi sẽ không đủ người.” Cô bé đang ngồi ở bàn trò chơi với Cassandra trong phòng khách trên lầu, nơi mọi người thư giãn sau bữa tối.

Cặp song sinh đã bày ra trò chơi cờ duy nhất mà họ sở hữu, được gọi là “Ngôi nhà Hạnh phúc.” Trò chơi đã lỗi thời, một tấm bảng được in một đường xoắn ốc của đại diện cho đức hạnh và tội xấu, đã được thiết kế để dạy các giá trị cho trẻ em.

Devon lắc đầu với một nụ cười lười biếng, kéo Kathleen vào hõm vai anh khi anh ngồi cùng cô trên trường kỷ. “Anh đã chơi ván cuối cùng rồi,” anh trả lời. “Giờ đến lượt West.”

Helen nhìn với sự thích thú khi West gửi cho Devon một cái nhìn chết người. Cả hai anh em nhà Ravenels đều ghét trò chơi có tính thuyết giáo và trí tuệ cao, mà cặp song sinh thường xuyên ép buộc họ chơi.

“Kết quả không thể tránh khỏi là anh sẽ thua,” West phản đối. “Anh luôn luôn ở trong nhà tù.”

“Đó là lý do để chơi nhiều hơn,” Helen nói với anh. “Nó sẽ dạy cho anh cách ứng xử có đạo đức.”

West tròn mắt. “Không ai từng nghĩ rằng hành vi của chính mình là vô đạo đức cả, chỉ nghĩ những người khác như vậy thôi.” Mang theo ly cognac, anh đi đến chỗ ngồi ở bàn.

“Bọn em cần một người thứ tư,” Pandora nói. “Helen, nếu chị muốn gác lại – “

“Không, đừng hỏi chị ấy,” Cassandra phản đối, “Chị ấy luôn thắng.”

“Anh sẽ chơi cùng các em,” Rhys tình nguyện, nuốt ngụm rượu cuối cùng và ngồi vào chiếc ghế còn lại tại bàn trò chơi. Anh cười toe toét với West, theo cách của những người cùng cảnh ngộ.

Helen rất vui mừng vì sự dễ dàng của Rhys với gia đình nàng. Khi anh đến thăm nhà Ravenels ở London, cách cư xử của anh luôn được kiểm soát và thận trọng. Nhưng bây giờ, anh thoải mái và quyến rũ, tự do tham gia vào các cuộc trò chuyện.

“Anh sẽ nghiệm cho coi,” Pandora thông báo cho Rhys một cách nghiêm khắc khi phần chơi của anh được chia xuống. “Nếu anh đi vào một nước phạt thì anh sẽ phải dừng lại đó trong hai lượt tiếp theo.”

Helen mỉm cười khi Rhys cố gắng tỏ vẻ thích thú.

Cassandra xoay con quay nhỏ bằng gỗ và đặc thắng đưa quân bài của mình đến một vị trí được ghi là Sự chân thành.

Tiếp đến là lượt của West. Quân bài của anh tiến đến một vị trí mang cái tên đáng ngại là “Kẻ phá hoại lễ Sabbath.”

“Anh bị nhốt trong tù trong ba lượt đi.” Cassandra nói với anh.

“Bị nhốt vào tù chỉ đơn thuần là vì phá vỡ ngày Sa-bát á?” West phản nộ hỏi.

“Đây là một trò chơi khốc liệt,” Cassandra nói. “Nó được phát minh vào đầu thế kỷ, và khi đó anh có thể bị đưa vào tù hoặc bị treo cổ ngay cả khi ăn cắp một miếng thịt xông khói.”

“Làm sao em biết điều đó?” Rhys hỏi.

Chúng em có một cuốn sách về thời kỳ đó trong thư viện. “Tội ác của loài người sa ngã. Nó nói về tất cả về những tên tội phạm khủng khiếp và những hình phạt tàn khốc.”

“Bọn em đã đọc nó ít nhất ba lần.” Cassandra thêm vào.

West nhìn cặp song sinh với một cái nhúm mày trước khi quay về phía trường kỷ và hỏi, “Có nên để họ đọc một cuốn sách như vậy không?”

“Không, không nên. Tôi sẽ cất nó đi, nếu tôi biết nó ở đó.”

Pandora nghiêng người về phía Rhys và nói một cách âm mưu, “Chị ấy quá thấp để có thể nhìn thấy những cuốn sách phía trên kệ thứ sáu. Đó là nơi mà bọn em giữ tất cả những cuốn sách nghịch ngợm.”

West ho trong nỗ lực kìm nén một tiếng cười, trong khi Rhys nhìn chăm chăm vào bảng trò chơi với sự quan tâm bất ngờ không đáng có.

“Helen cũng biết về nó.” Pandora thêm vào.

Cassandra cau mày nhìn cô. “Giờ em đã tiết lộ điều đó. Họ sẽ lấy đi tất cả những cuốn sách thú vị.”

Pandora nhún vai. “Dù sao thì chúng ta cũng đã đọc tất cả những cuốn sách đó rồi.”

Rhys khéo léo thay đổi chủ đề. “Có một phiên bản mới hơn của trò chơi này,” anh nhận xét, nhìn vào bảng. “Một công ty của Mỹ đã mua bản quyền và họ đã sửa đổi nó để làm cho các hình phạt bớt khắc nghiệt hơn. Cửa hàng của anh có bán nó.”

“Bằng mọi cách, hãy mua một phiên bản ít khát máu hơn” West nói. “Hay hơn thế nữa, hãy dạy bài xì phé cho cặp song sinh.”

“West,” Devon cảnh báo, mắt anh nheo lại.

“Trò xì phé chắc chắn tích cực so với một trò chơi có nhiều đòn roi hơn là tiểu thuyết của Sade.”

“West,” Devon và Kathleen nói cùng một lúc.

“Anh Winterborne,” Pandora hỏi, đôi mắt xanh của cô bé sống động với sự thích thú, “Những trò chơi trên bàn cờ này đến từ đâu? Ai phát minh ra chúng?”

“Bất cứ ai thiết kế ra nó đều có thể ký hợp đồng với một nhà máy in để tạo ra một số bản sao.”

“Nếu Cassandra và em làm một trò chơi? Cô hỏi. “Chúng em có thể bán nó tại cửa hàng của anh không?”

“Chị không muốn làm một trò chơi,” Cassandra phản đối. “Chị chỉ muốn chơi chúng thôi.”

Pandora phớt lờ cô, tập trung chăm chú vào Rhys.

“Hãy sáng tạo ra một nguyên mẫu,” anh nói với cô bé, “và anh sẽ xem xét nó. Nếu anh nghĩ anh có thể bán nó, anh sẽ là người ủng hộ em và trả tiền cho lần in đầu tiên. Đổi lại là phần trăm lợi nhuận của em, dĩ nhiên.”

“Tỷ lệ phần trăm thông thường là bao nhiêu?” Pandora hỏi. “Dù là gì đi nữa, em sẽ chia cho anh một nửa.”

Nhươn mày, Rhys hỏi, “Tại sao chỉ là một nửa?”

“Em không xứng đáng được giảm giá theo pháp luật à?” Pandora khéo léo hỏi.

Rhys cười, trông trẻ con đến nỗi Helen cảm thấy tim mình đập nhanh hơn. “Aye, em xứng đáng.”

“Làm sao em biết được trò chơi đã được sản xuất trước đó chưa?” Pandora đã trở nên nhiệt tình hơn từng phút. “Em muốn trò chơi của em phải khác biệt hơn so với của mọi người khác.”

“Anh sẽ gửi cho em danh sách những trò chơi cò mà chúng tôi bán, vì vậy em có thể kiểm tra tất cả chúng.”

“Cảm ơn anh, điều đó sẽ rất hữu ích. Trong lúc đó . . .” Những ngón tay Pandora gõ xuống mặt bàn thành một vệt mờ. “Tối nay, em không thể chơi thêm một ván nào nữa,” cô bé tuyên bố, nhanh nhẹn đứng dậy, buộc West và Rhys cũng phải đứng lên. “Có rất nhiều việc phải làm. Hãy đi với em, Cassandra.”

“Nhưng chị đang chiến thắng,” Cassandra cầu nhàu, nhìn xuống bảng trò chơi. “Có phải là đã quá khuya để bắt đầu một cái gì đó như thế này không?”

“Không khi ai đó có một ý tưởng khẩn cấp.” Pandora kéo chị gái ra khỏi ghế.

Sau khi cặp song sinh rời đi, Rhys liếc nhìn Helen với một nụ cười nhẹ. “Cô bé luôn luôn sáng tạo nên từ ngữ như vậy à?”

“Từ lâu rồi, em không thể nhớ được,” nàng trả lời. “Nó thích cố gắng thể hiện những điều như "nỗi buồn của một buổi chiều mưa" hoặc "sự khó chịu khi tìm thấy một lỗ hổng mới trong việc cầm tù một ai đó." Nhưng giờ nó đang cố gắng phá bỏ thói quen của mình, sợ rằng điều đó có thể khiến cô bé bị chế giễu trong suốt Mùa lễ hội.”

“Chuyện đó không tránh khỏi,” Kathleen nói một cách đầy tiếc nuối. “Những chiếc lưới độc ác luôn vẫy gọi, và những cô gái có nhiều năng lượng như Pandora và Cassandra hiếm khi có một thời gian dễ dàng trong Mùa lễ hội. Phu nhân Berwick luôn mắng tôi vì cười quá to trước công chúng.”

Devon nhìn vợ bằng ánh mắt âu yếm. “Anh thấy điều đó quyến rũ mà.”

Cô cười toe toét với anh. “Đúng vậy, nhưng anh chưa bao giờ tham gia Mùa lễ hội nào. Anh và West đã không ở Luân Đôn.”

Rhys đi đến tủ để rót rượu cognac cho mình. Liếc nhìn Devon, anh hỏi, “Tiểu thư Helen và cặp song sinh sẽ ở lại điền trang trong khi anh và Quý bà Trenear đi Ireland à?”

“Đó là điều tốt nhất,” Devon nói. “Chúng tôi cũng đã đề nghị Quý bà Berwick đi kèm họ trong thời gian chúng tôi vắng mặt.”

“Nói cách khác,” Kathen giải thích. “Mặc dù tất cả chúng ta đều biết West giống như một người anh trai đối với Helen và cặp song sinh, cậu ấy vẫn là một người đàn ông độc thân có tiếng tăm xấu.”

“Đó là thứ em đã làm việc chăm chỉ để có được đấy, ơn Chúa.” West đi đến nằm dài trên trong một chiếc ghế cạnh lò sưởi. “Thực ra, tôi khẳng định đòi một người đi kèm: Tôi không thể khiến tiếng tăm xấu xa của mình bị hoen ố bởi những lời bóng gió rằng tôi có thể được tin tưởng xung quanh ba cô gái trong trắng.”

“Quý bà Berwick sẽ là người có ảnh hưởng tốt đến cặp song sinh. Bà ấy đã dạy tôi và hai cô con gái của bà, Dolly và Bettina, cách tự ứng xử trong xã hội và đó không phải là nhiệm vụ dễ dàng.”

“Chúng tôi sẽ khởi hành đi Ireland vào ngày kia,” Devon nói với một cái nhíu mày. “Nếu Chúa phù hộ, chúng tôi sẽ sớm trở lại.”

West duỗi chân trước ngọn lửa và đan những ngón tay đặt dưới ngực. “Em cho rằng em sẽ phải hoãn chuyến thăm của Tom Severin. Em đã mời anh ta đến Hampshire hai ngày, để xem tiến trình khởi công mở đá và đường ray xe lửa.”

Rhys nói với giọng điệu quả quyết làm lạnh các dây thần kinh của Helen. “Tốt nhất là giữ Severin cách xa tôi.”

Tất cả đều nhìn anh cảnh giác. Rhys đứng gần tủ đựng bát đĩa, bàn tay với những ngón tay dài khum quanh cái chậu đựng chai cognac để làm ấm chất lỏng màu hổ phách. Xoay nhẹ chai cognac, anh nhìn chăm chăm vào nó với đôi mắt trở nên lạnh lùng hơn Helen từng thấy.

Devon là người đầu tiên lên tiếng. “Severin đã làm điều gì?”

“Cậu ta đã cố gắng thuyết phục tôi mua một khối bất động sản gần King’s Cross. Nhưng tên chủ sở hữu không được liệt kê trên bất kỳ tài liệu nào. Thậm chí không cả thể chấp.”

“Làm sao có thể như thế được?” Devon hỏi.

“Một công ty đầu tư tư nhân nắm giữ tất cả trong sự tin tưởng. Tôi đã thuê một điều tra viên để tìm hiểu những gì đằng sau tất cả những thủ tục pháp lý phức tạp đó. Ông ta đã phát hiện ra một thỏa thuận chuyển nhượng, đã ký và công chứng, sẽ có hiệu lực sau khi hoàn tất việc mua bán. Toàn bộ tài sản sẽ thuộc về người cuối cùng trên trái đất mà tôi muốn thực hiện giao dịch làm ăn. Và Severin biết điều đó.”

Devon rút tay ra khỏi người Kathleen và nghiêng người về phía trước, ánh mắt anh sáng lên đầy thích thú. “Mr. Vance?” anh đoán.

Rhys trả lời bằng một cái gật đầu.

“Chết tiệt,” Devon lặng lẽ nói.

Lúng túng, Helen nhìn từ người này sang người khác.

“Anh đã biết Severin thế nào rồi,” West nói trong sự im lặng căng thẳng. “Không có ác ý trong anh ấy. Có lẽ anh ấy đã quyết định rằng nếu anh phát hiện ra điều này sau đó, thì đó sẽ là nước chảy dưới cầu rồi.”

Đôi mắt Rhys lóe lên nguy hiểm. “Nếu một thỏa thuận đã được thực hiện trước khi tôi phát hiện ra rằng tiền sẽ được chuyển đến Vance, thì tôi chắc chắn sẽ khiến cho cơ thể vô hồn của Severin nằm ở dưới cầu. Tình bạn sẽ kết thúc tốt đẹp.”

“Mr. Vance là ai?” Helen hỏi.

Không ai trả lời.

Một cách thận trọng, Kathleen phá vỡ sự im lặng. “Thực ra, ông ta là cháu trai của Đức ông Berwick. Vì Berwicks chưa bao giờ có con trai, nên Mr.Vance được cho là người thừa kế gia sản. Khi Đức ông Berwick qua đời, mọi thứ sẽ thuộc về Mr.Vance, và Quý bà Berwick và các cô con gái của bà sẽ phụ thuộc vào thiện chí của ông ta. Vì vậy, họ đã luôn cố gắng tỏ ra hiếu khách với ông ta. Chị đã gặp Mr. Vance trong một vài dịp.”

“Đánh giá của em về ông ta là gì?” Devon hỏi.

Kathleen nhăn mặt. “Một người đàn ông ghê tởm. Nhỏ mọn, độc ác, và tự cho mình là quan trọng. Luôn mắc nợ, nhưng ông ta tin mình là một phù thủy tài chính của thời đại. Trong quá khứ, ông ta đã cố gắng hơn một lần để vay mượn khoản thừa kế của ông ta trong tương lai. Đức ông Berwick đã rất tức giận.”

Helen liếc nhìn Rhys, bối rối vì biểu cảm âm ỉ của anh. Hành động của bạn bè anh dường như đã tác động sâu sắc. “Anh có chắc chắn,” nàng hỏi một cách lưỡng lự, “rằng ông Severin hiểu mức độ không thích của anh đối với ông Vance không?”

“Anh ta hiểu được,” Rhys nói ngắn gọn và uống một ngụm rượu cognac.

“Tại sao anh ta lại làm thế?”

Rhys lắc đầu, im lặng.

Trong phút chốc, Devon trả lời một cách trầm ngâm. “Severin có thể nhần tâm khi theo đuổi một mục tiêu. Anh ta có một trí óc phi thường, không có gì quá đáng khi gọi anh ta là một thiên tài. Tuy nhiên, khả năng như vậy thường phải trả giá – “ Anh ngập ngừng, tìm kiếm từ chuẩn xác.

“Thích đáng?” West gợi ý một cách khô khan.

Devon gật đầu vẻ phiến muộn. “Khi giao dịch với Severin, người ta không bao giờ được quên rằng trên hết, anh ta là một kẻ cơ hội. Bộ não của anh ta quá bận rộn để cố gắng thiết kế một kết quả nhất định mà anh ta không bận tâm để xem xét cảm xúc của bất cứ ai, bao gồm cả chính anh ta. Điều đáng nói là đã có những lúc tôi đã thấy Severin cố gắng hết sức để giúp đỡ người khác. Anh ấy không hoàn toàn xấu.” Anh nhún vai. “Có vẻ như thật đáng tiếc khi từ bỏ hoàn toàn tình bạn.”

“Tôi sẽ từ bỏ bất cứ ai hay bất cứ điều gì,” Rhys vắn lại, “để chắc chắn rằng tôi không bao giờ có bất kỳ mối liên hệ nào với Albion Vance.”

CHƯƠNG 16

Helen cúi đầu xuống như muốn tập trung vào việc may vá trong lòng. Một cảm giác đau đớn, lạ lùng, cơn đau dạ dày ập xuống nàng. Bằng cách nào đó, tay nàng vẫn tiếp tục công việc may vá quen thuộc, từng mũi kim đâm qua đường may tuột chỉ của chiếc áo. Những suy nghĩ hoang mang trở nên bế tắc trong đầu nàng, và nàng làm việc để kéo chúng ra và hiểu ý nghĩa của chúng.

Albion là một cái tên không phổ biến, nhưng không hoàn toàn khác thường. Nó có thể là một sự trùng hợp.

Chúa ơi, xin hãy để nó là một sự trùng hợp.

Ồi nhìn khuôn mặt Rhys. Loại thù hận mà một người đàn ông sẽ mang xuống tận mộ của mình.

Lo lắng tràn ngập trong nàng, khiến nó trở thành nỗ lực để giữ vẻ bình tĩnh bên ngoài. Nàng phải rời khỏi phòng. Nàng phải đến nơi nào đó riêng tư, và hít thở sâu. . . và nàng phải tìm Quincy.

Ông đã đến diện trang với Rhys. Quincy biết nhiều bí mật của gia đình nàng hơn bất cứ ai. Nàng sẽ năn nỉ ông nói cho nàng sự thật.

Trong khi cuộc trò chuyện tiếp tục, Helen buộc lại sợi chỉ nàng đang khâu và từ từ cất nó vào hộp đựng đồ thêu đặt gần chân nàng. Nàng cảm thấy cặp kéo may nhỏ xíu ở ngăn trên cùng, và đẩy những lưỡi kéo sắc nhọn ra xa nhau. Nàng cố tình cứa một bên ngón trỏ của mình vào lưỡi kéo cho đến khi nàng cảm thấy một cảm giác khó chịu và đau nhói. Rút tay lại nhanh chóng, nàng liếc nhìn với sự khiếp đảm giả tạo về giọt máu đỏ tươi nhỏ ra từ vết cắt.

Rhys chú ý ngay lập tức. Anh phát ra một âm thanh bất mãn của xứ Wales, một hơi thở dồn dập giữa mép răng và môi dưới. "Wfft." Kéo chiếc khăn tay từ trong áo khoác, anh đến bên nàng trong vài bước chân. Anh lặng thinh ngồi xuống trước mặt nàng và kẹp tấm vải gấp quanh ngón tay nàng.

"Lẽ ra em nên nhìn trước khi lấy chiếc kéo," Helen nói một cách bẽn lẽn.

Đôi mắt anh đã mất đi sự tàn nhẫn đến ghê tởm và giờ chúng đang được lấp đầy bởi lo lắng. Thận trọng, anh nhấc chiếc khăn ra để nhìn vào vết cắt trên ngón tay nàng. "Nó không sâu. Nhưng em cần một miếng băng dán."

Kathleen nói từ phía trường kỷ. "Có cần chị rung chuông gọi cho Bà Church không, em yêu quý?"

"Em nên đến phòng của bà ấy," Helen nói nhẹ nhàng. "Sẽ dễ dàng hơn ở đó, với tất cả đồ dự trữ của bà ấy."

Rhys đứng dậy, kéo Helen lên với anh. "Anh sẽ đi cùng em."

"Không, hãy ở lại," Helen nói, cầm chiếc khăn tay bao quanh ngón tay. "Anh chưa uống xong ly rượu mạnh." Nàng lùi lại khỏi anh. Tránh ánh mắt tìm kiếm của anh, nàng gửi một nụ cười mỉm với mọi người trong phòng. "Giờ cũng muộn rồi," nàng nói. "Cũng đến lúc em đi nghỉ. Chúc mọi người ngủ ngon."

Sau khi được sự đồng tình của cả gia đình, Helen rời khỏi phòng khách với những bước chân khoan thai, chiến đấu với sự thôi thúc muốn chạy thật nhanh. Nàng tiếp tục đi xuống cầu thang lớn, băng qua sảnh chính và đi xuống cầu thang dành cho người hầu. Trái ngược với sự trống vắng yên tĩnh của tầng một, bên dưới lầu nhộn nhịp với các hoạt động. Những người hầu đã kết thúc bữa tối của họ và đang dọn dẹp chén đĩa và khăn trải bàn, trong khi người đầu bếp giám sát việc chuẩn bị trước cho các bữa ăn ngày hôm sau.

Một tràng cười phát ra từ phòng sinh hoạt dành cho người hầu. Nhích lại gần cửa ra vào, Helen thấy Quincy đang ngồi ở chiếc bàn dài với một nhóm người hầu và người giúp việc. Ông lôi cuốn sự chú ý bằng việc chiêu đãi họ với những câu chuyện về cuộc sống mới của ông ta ở London. Quincy luôn là một thành viên được yêu thích trong số những người giúp việc, và ông chắc chắn đã không gặp gỡ họ kể từ khi được Rhys thuê.

Khi Helen tự hỏi làm thế nào nàng có thể thu hút sự chú ý của ông mà không gây phản cảm, nàng nghe thấy giọng nói của người quản gia phía sau nàng.

“Tiểu thư Helen?”

Nàng quay lại đối mặt với bà Church, người có khuôn mặt bụ bẫm đang lo lắng.

“Điều gì đã mang cô xuống dưới này vậy, tiểu thư của tôi? Cô chỉ cần rung chuông và tôi sẽ gửi ai đó lên cho cô.”

Với một nụ cười phiền muộn, Helen giơ ngón tay bị thương lên. “Một rủi ro nhỏ với cái kéo may,” nàng giải thích. “Cháu nghĩ rằng tốt nhất là đến tận nơi với bà.”

Bà Church nắm chặt vết thương nhỏ và dẫn nàng đến phòng của quản gia, chỉ cách hai cánh cửa. Nó vừa là phòng khách vừa là nơi bà Church điều hành các công việc quản lý chung. Ngay từ lần đầu tiên Helen có thể nhớ, bà Church đã giữ một rương thuốc lớn ở đó. Bất cứ khi nào Theo, Helen, hoặc cặp song sinh bị thương hoặc cảm thấy bị bệnh, họ đã đến phòng quản gia để được băng bó, cho uống thuốc và được an ủi.

Ngồi vào chiếc bàn nhỏ, Helen nhận xét, “Đêm nay mọi người có vẻ vui vẻ.”

Bà Church mở tủ thuốc. “Vâng, họ rất vui sướng vì Quincy quay lại thăm. Họ đã hỏi hàng ngàn câu hỏi, chủ yếu là về cửa hàng bách hóa.

Quincy mang đến một danh sách làm mọi người ngạc nhiên. Không ai trong chúng ta có thể tưởng tượng có rất nhiều hàng hóa được tìm thấy dưới một mái nhà.”

“Bách hoá Winterborne rất lớn,” Helen nói. “Giống như một cung điện.”

“Quincy cũng nói vậy.” Sau khi nhúng cồn benzoin lên vết cắt, Bà Church đã cắt một dải nhỏ từ một mảnh vải tơ trắng thấm dấm một chất gelatin và làm ẩm nó bằng dung dịch nước hoa oải hương. Khéo léo, bà quấn dải băng quanh ngón tay Helen. “Quincy dường như đã được tiếp thêm sinh lực khi làm việc cho ông Winterborne của cô. Tôi đã không nhìn thấy ông ấy hoạt bát như vậy trong những năm qua.”

“Cháu rất vui khi nghe điều này. Một vấn đề thực tế là . . . ” Helen cố làm cho giọng điệu bình thường. “. . . Cháu muốn nói chuyện riêng với Quincy, nếu bà có thể đưa ông ấy đến đây.”

“Ngay bây giờ ạ?”

Helen trả lời với một cái gật đầu.

“Tất nhiên là được, tiểu thư của tôi.” Một khoảng im lặng theo sau. “Có chuyện gì sao?”

“Có,” Helen nói khẽ. “Cháu nghĩ vậy.”

Bà Church đứng đó, cau mày. “Tôi có nên mang thêm trà vào không?”

Helen lắc đầu.

“Tôi sẽ đưa Quincy đến ngay lập tức.”

Chưa đầy hai phút sau, có một tiếng gõ ở cửa, và dáng người thấp lùn của Quincy bước vào phòng quản gia. “Tiểu thư Helen,” ông nói, đôi mắt đen láy mỉm cười bên dưới đôi lông mày trắng nặng trĩu.

Thật là nhẹ nhõm khi nhìn thấy ông. Trong khi không có bất kỳ tình cảm hay sự quan tâm nào từ cha hoặc Theo, Quincy là người đàn ông tốt bụng duy nhất trong cuộc đời Helen. Khi còn nhỏ, nàng đã đến bên ông mỗi khi gặp khó khăn. Ông luôn giúp đỡ nàng không chút do dự, chẳng

hạn như lần nàg vô tình làm rách một mục trong cuốn Bách khoa toàn thư Britannica và ông đã gỡ bỏ toàn bộ trang sách bằng một lưỡi dao cạo, đảm bảo với nàg rằng gia đình sẽ không tệ hơn vì bị tước đoạt lịch sử thiên văn học của Croatia. Hoặc có lần nàg làm vỡ một bức tượng sứ, và Quincy đã dán lại đầu bức tượng chính xác đến mức không ai từng phát hiện ra nó.

Helen đưa tay nàg cho ông. “Cháu rất tiếc vì đã làm gián đoạn buổi tối của ông.”

“Không có sự gián đoạn nào cả,” Quincy nói, nắm lấy bàn tay nàg một cách ấm áp, “mà là một niềm vui, như mọi khi.”

Chỉ chiếc ghế khác ở bàn, Helen nói, “Hãy đến ngồi với cháu.”

Người hầu phòng vẫn đứng, mắt ông nheo lại. “Cô biết điều đó là không phù hợp mà.”

Helen khẽ gật đầu, nụ cười trở nên căng thẳng. “Vâng, nhưng đây không phải là một cuộc trò chuyện bình thường. Cháu sợ - “ Nàg dừng lại, những lời nói nghẹn lại, không chịu thoát ra. Khi nàg cố gắng một lần nữa, tất cả những gì nàg có thể làm là lặp đi lặp lại một cách tê liệt, “Cháu sợ.”

Quincy đứng trước nàg, vẻ mặt kiên nhẫn và khích lệ.

“Cháu có một việc quan trọng muốn hỏi,” cuối cùng Helen cũng có thể nói. “Cháu cần ông nói cho cháu biết sự thật.” Cùng với nỗi phiền muộn của nàg, những giọt nước mắt mặn chát đọng trên khóe mắt nàg. “Cháu nghĩ rằng cháu đã biết câu trả lời,” nàg nói. “Nhưng nếu ông có thể nói với cháu - “. Nàg dừng lại khi thấy vẻ mặt ông thay đổi.

Đôi vai Quincy trĩu xuống như thể đang có một gánh nặng khủng khiếp. “Có lẽ,” ông mạo hiểm, “Tiểu thư không nên hỏi.”

“Cháu phải biết. Ôi, Quincy. . .” Thái dương của Helen nhói lên khi nàg nhìn chăm chăm vào ông. “Có phải Albion Vance là cha của cháu không?”

Từ từ, người hầu phòng với lấy chiếc ghế trống, đặt lại vị trí và nặng nề ngồi xuống. Nắm hai bàn tay lại, ông đặt chúng lên bàn. Ông tập trung vào ô cửa sổ đơn độc trên bức tường bên ngoài. “Tiểu thư đã nghe thấy điều đó ở đâu vậy?”

“Cháu tìm thấy một lá thư dang dở mà mẹ cháu đã viết cho ông ấy.”

Quincy im lặng. Ánh mắt ông xa xăm, như thể ông đang nhìn chăm chăm đến tận rìa xa nhất của thế giới. “Tôi ước gì Tiểu thư đã không tìm thấy nó.”

“Cháu cũng vậy. Hãy nói cho cháu biết, Quincy. . . ông ấy có phải là bố cháu không.”

Sự chú ý của ông trở lại với Helen. “Đúng.”

Nàng nao núng. “Cháu có giống ông ấy không?” Nàng thì thầm.

“Tiểu thư không giống ai trong số họ,” ông nói nhẹ nhàng. “Tiểu thư chỉ giống một mình cô thôi. Một tạo vật độc đáo và đáng yêu.”

“Khuôn mặt thô,” Helen nói, và muốn cắn lưỡi vì nhận xét tự thương hại bản thân. Với sự thất vọng, nàng giải thích, “Bà ấy cũng viết như vậy.”

“Mẹ của cô là một người phụ nữ phức tạp. Ghen tị với mọi phụ nữ trên thế giới, bao gồm cả con gái của mình.”

“Bà ấy có bao giờ yêu cha cháu không?”

“Cho đến ngày cuối cùng của cuộc đời bà ấy,” ông đã làm nàng ngạc nhiên khi nói.

Helen liếc ông hoài nghi. “Nhưng bà ấy và ông Vance. . .”

“Ông ta không phải sự bừa bãi duy nhất của bà ấy. Ngài bá tước cũng không phải luôn trung thành với bà ấy. Nhưng cha mẹ tiểu thư quan tâm đến nhau theo cách riêng của họ. Sau khi mối quan hệ của mẹ tiểu thư với ông Vance đã kết thúc, và tiểu thư được sinh ra, cha mẹ tiểu thư đã nối lại mối quan hệ của họ.” Ông tháo kính ra, lấy từ trong túi áo khoác ra một chiếc khăn tay và lau chùi mắt kính một cách tỉ mỉ. “Tiểu

thư là vật hy sinh. Cô bị giữ ở trên lầu trong phòng trẻ, khuất khỏi tầm mắt và tâm trí họ.”

“Còn về ông Vance? Ông ta có yêu mẹ cháu không?”

“Không có người đàn ông nào có thể nhìn thấy bên trong một trái tim một người đàn ông khác. Nhưng tôi không tin rằng ông ta có khả năng có cảm xúc đặc biệt đó.” Ông đeo lại cặp kính. “Tốt nhất tiểu thư cứ giả vờ rằng cô chưa bao giờ biết về điều này.”

“Cháu không thể,” Helen nói, tì khuỷu tay của mình vào bàn và ấn hốc mắt vào lòng bàn tay. “Winterborne ghét ông ta.”

Giọng Quincy khô khan một cách khó tin. “Không có một người xứ Wales nào không ghét ông ta.”

Helen hạ tay xuống và nhìn ông. “Ông ta đã làm gì?”

“Sự ghê tởm của ông Vance đối với xứ Wales là nổi tiếng. Ông ta đã viết một cuốn sách nhỏ được lan truyền rộng rãi bởi những người tìm cách xóa bỏ việc sử dụng ngôn ngữ Wales trong trường học. Ông ta tin rằng con cái của họ nên bị buộc chỉ nói tiếng Anh.” Ông dừng lại. “Ngoài ra, ông Winterborne còn có ác cảm cá nhân với ông ta. Tôi không biết biết nó là gì, chỉ có điều nó rất tệ hại, ông ấy không nói về điều đó. Chủ đề này rất nguy hiểm và tốt nhất nên để mặc nó.”

Helen liếc nhìn ông một cách ngờ ngác. “Bác đang khuyên cháu giữ bí mật này với Winterborne à?”

“Tiểu thư không bao giờ được nói một lời với ông ấy, hoặc với bất cứ ai.”

“Nhưng một ngày nào đó, anh ấy sẽ phát hiện ra.”

“Nếu ông ấy phát hiện ra, tiểu thư có thể chối không biết gì về nó.”

Helen lắc đầu trong đau khổ bàng hoàng. “Cháu không thể nói dối anh ấy.”

“Đôi khi trong đời một lời nói dối lại mang đến những điều tốt đẹp hơn. Đây là một trong số đó.”

"Một ngày nào đó, ông Vance có thể tiếp cận Winterborne và nói với anh ấy. Hoặc ông ta thậm chí có thể tiếp cận cháu." Quấn trí, nàng dụi lên khóe mắt. "Ôi Chúa ơi."

"Nếu ông ta làm như vậy," người hầu phòng trả lời, "tiểu thư sẽ giả vờ ngạc nhiên. Sẽ không ai biết rằng tiểu thư đã biết trước việc đó."

"Cháu sẽ biết. Quincy, cháu phải nói với Winterborne."

"Đừng. Vì lợi ích của ông ấy. Ông ấy cần cô, tiểu thư của tôi. Trong thời gian ngắn ngủi tôi biết ông ấy, ông ấy đã thay đổi tốt hơn vì cô. Nếu cô quan tâm đến ông ấy, thì đừng buộc ông ấy phải đưa ra sự lựa chọn, điều đó sẽ làm tổn thương ông ấy không thể chữa lành."

Đôi mắt nàng mở to. "Một sự lựa chọn ư? Sau đó, bác tin rằng anh ấy sẽ huỷ bỏ đính hôn nếu anh ấy biết?"

"Đây là điều không thể xảy ra. Nhưng không phải là không thể."

Helen khẽ lắc đầu. Nàng không thể tin được điều đó. Không phải sau những điều Rhys đã nói và làm, cái cách anh ấy ôm và hôn nàng vào buổi chiều hôm đó. "Anh ấy sẽ không đâu."

Đôi mắt Quincy lấp lánh với những cảm xúc mạnh mẽ. "Tiểu thư Helen, tha thứ cho tôi vì đã nói chuyện thoải mái. Nhưng tôi đã biết cô từ khi cô còn là một đứa trẻ trong nôi. Tôi luôn nghĩ rằng đó là một sự bất công lớn, và thật đáng tiếc, khi một đứa trẻ vô tội đã bị khinh miệt và bỏ bê. Cô đã bị cả cha và mẹ đổ lỗi, Chúa phù hộ cho linh hồn họ được an nghỉ, vì tội lỗi là của họ chứ không phải của cô. Tại sao cô lại phải tiếp tục trả giá? Tại sao cô không nên cho phép bản thân được trân trọng như cô vẫn luôn xứng đáng?"

"Cháu muốn chứ. Nhưng trước tiên cháu phải nói với Winterborne sự thật về con người cháu."

Quincy dừng lại, trông bối rối. "Ông Winterborne là một người đàn ông tốt. Đòi hỏi, nhưng công bằng và hào phóng. Ông ấy chăm sóc người của mình, và đối xử với họ bằng sự tôn trọng, kể cả với người hầu gái

thấp kém nhất. Nhưng có giới hạn. Tuần trước, ông Winterborne đã nhìn thấy một trong những người hầu của mình, Peter, bạt tai một cậu bé ăn xin đã chạy đến bên ông ấy trên đường phố. Ông ấy đã làm phồng rộp tai Peter bằng một bài giảng đáng hổ thẹn, và đuổi anh ta ngay tại chỗ. Người hầu khốn khổ đã xin lỗi và cầu xin sự tha thứ, nhưng ông Winterborne không mủi lòng. Một số người hầu khác và tôi đã cố gắng thay mặt Peter để xin ông ấy, nhưng ông ấy đe dọa sẽ đuổi việc chúng tôi nếu chúng tôi dám nói một từ nào khác. Ông ấy nói có một số sai lầm mà ông ấy không thể tha thứ." Ông im lặng trong một lúc. "Đối với Ông Winterborne có một ngưỡng không bao giờ được vượt qua. Nếu có ai đó cố gắng làm vậy, ông ấy sẽ hất họ ra hoàn toàn, và không bao giờ nhìn lại."

"Anh ấy sẽ không làm điều đó với vợ mình," Helen phản đối.

"Tôi đồng ý." Quincy nhìn đi chỗ khác trước khi thêm vào một cách khó khăn, "Nhưng tiểu thư chưa phải là vợ của ông ấy."

Choáng váng, Helen tự hỏi liệu ông ta có đúng không, nếu điều đó thực sự nguy hiểm khi nói với Rhys về cha nàng.

"Ông Winterborne không phải là một người đàn ông bình thường, tiểu thư của tôi. Ông ấy không sợ gì cả, và không nghe theo ai. Ông ấy ở trên các vụ bê bối, và trong một số cách, ông ấy thậm chí còn vượt trên cả luật pháp. Tôi dám khẳng định ông ấy điều khiển bản thân tốt hơn hầu hết mọi người ở vị trí của ông ấy. Nhưng ông ấy có thể không đoán trước được. Nếu cô muốn kết hôn với ông Winterborne, Tiểu thư của tôi, cô phải giữ im lặng."

CHƯƠNG 17

Tiếng chuông xa xa của chiếc đồng hồ vang vọng qua ngôi nhà khi Helen trượt khỏi phòng và lén vào bóng tối của hành lang trên lầu. Rhys đã được chuẩn bị một phòng khách ở cánh phía đông, và nàng biết ơn điều đó. Họ sẽ cần sự riêng tư cho cuộc trò chuyện mà họ sắp có.

Nàng sợ khi nàng nghĩ về mọi điều. Tim nàng đập mạnh đến nỗi có cảm giác như có thứ gì đó đập vào ngực nàng từ bên ngoài. Nàng không biết Rhys đủ rõ để chắc chắn anh sẽ phản ứng thế nào khi nàng nói với anh. Bất cứ điều gì anh có thể cảm nhận được từ nàng, đều được thành lập dựa trên lý tưởng hoàn hảo nào đó, của một người vợ có dòng dõi quý tộc. Tin tức mà nàng chuẩn bị nói với anh không phải chỉ là một bước xuống từ bệ đá, đó là một bước nhảy vọt ra khỏi một vách đá.

Vấn đề không nằm ở việc nàng đã làm. Vấn đề là nàng là ai và không có giải pháp nào cho việc đó. Rhys có bao giờ có thể nhìn nàng mà không nhìn thấy bóng dáng của Albion Vance không? Nàng đã dành phần lớn cuộc đời của mình với những người được cho là yêu nàng, và không yêu nàng. Nàng không thể chịu đựng được việc dành phần còn lại của nó với một người chồng cũng sẽ làm như vậy.

Khi Helen đến cánh phía đông ngôi nhà, người nàng đông cứng mặc dù có lớp lót len của áo choàng và độ dày của đôi dép thêu của nàng. Rùng mình, nàng đến gần cửa phòng Rhys, và gõ một cách ngập ngừng.

Bụng nàng đau nhói khi nàng phải đối mặt với hình dáng đen tối khổng lồ của Rhys, được chiếu lên bởi ánh sáng của lò sưởi và một chiếc đèn ngủ nhỏ. Anh chỉ mặc một chiếc áo choàng, ngực và chân để trần.

Đưa tay ôm lấy eo nàng, anh kéo nàng qua ngưỡng cửa, đóng cửa và khóa chặt nó lại.

Khi Rhys kéo nàng dựa vào anh, Helen áp má vào phần ngực lộ ra của anh.

Cảm nhận được cách nàng run rẩy, anh ôm nàng gần hơn. “Em đang lo lắng, cariad.”

Nàng gật đầu trước ngực anh.

Một bàn tay anh khẽ ôm lấy mặt nàng. “Em sợ rằng anh sẽ làm tổn thương em à?”

Nàng hiểu rằng anh đang đề cập đến sự hoạt động thể xác đã khiến nàng đau đớn sau lần đầu tiên của họ. Tất nhiên, điều nàng sợ là một loại đau đớn khác xa. Liếm đôi môi khô khốc, nàng buộc mình phải trả lời. “Vâng. Nhưng không phải theo cách mà anh – “

“Không, không,” anh trấn an, “lần này sẽ khác.” Anh cúi đầu và ôm nàng như thể anh đang cố gắng bao quanh nàng bằng chính mình. “Niềm vui của em có ý nghĩa với anh hơn bất cứ điều gì trong cuộc sống.” Một tay anh trượt xuống thấp trên hông nàng đến nơi bắt đầu đường cong của mông nàng. Một tay anh lang thang ra phía trước người nàng, nhẹ nhàng ấn vào bụng nàng trước khi trượt đến nơi giữa hai đùi nàng.

Cái vuốt ve trêu chọc bắn một cảm giác rung động xuyên qua nàng, và đôi chân nàng run rẩy cho đến khi nàng khó có thể đứng vững. Nàng hít sâu một hơi để nói, nhưng nó nghẹn lại trong cổ họng như một tiếng nước nở.

Nuốt nó ngược trở lại, nàng nói không rành mạch, “Nó không phải thế, mà là... Em sợ vì em nghĩ... Em có thể mất anh.”

“Mất anh?” Rhys nhìn xuống nàng một cách sắc sảo, và ánh mắt nàng rời khỏi anh. Sau một lúc, nàng nghe anh hỏi, “Tại sao em lại lo lắng về điều đó?”

Bây giờ là lúc để nói với anh. Nàng đã cố gắng thốt ra điều đó – Albion Vance là cha em – nhưng nàng không thể tự mình làm điều đó. Miệng nàng từ chối phát ra lời nói. Tất cả những gì nàng có thể làm là đứng đó và run rẩy như một dây treble của một cây đàn piano, những rung động tốt đẹp của sự hèn nhát lướt qua nàng.

“Em không biết,” cuối cùng nàng nói.

Khi nàng quay khuôn mặt của mình đi hướng khác, tiếp tục run rẩy, Rhys cúi xuống đặt một nụ hôn lên má nàng. “Em đang làm cho mình buồn bã,” anh khẽ kêu lên và nhấc nàng lên một cách dễ dàng để đánh cắp hơi thở của nàng.

Anh thật mạnh mẽ, cơ bắp chắc nịch của ngực và cánh tay có khả năng nghiền nát nàng. Nhưng anh dịu dàng, cẩn thận, bế nàng đến một chiếc ghế bọc da gần lò sưởi và đặt nàng nằm nghiêng trong lòng anh. Tháo một chiếc dép của nàng, anh nắm lấy bàn chân lạnh như băng của nàng trong bàn tay to, ấm và bắt đầu xoa bóp nó từ từ. Ngón tay cái của anh cọ vào hõm bàn chân nàng, làm dịu cơn đau mà nàng đã không nhận ra. Nàng nén lại một tiếng rên khẽ khi anh xoa bóp mọi nơi dễ bị tổn thương trên bàn chân nàng. Nhẹ nhàng anh siết chặt từng ngón chân của nàng giữa ngón tay cái và ngón trỏ của anh, và tạo những vòng tròn nhỏ, chắc chắn trên mắt cá chân của nàng. Sau một lúc, anh với lấy bàn chân kia của nàng, xoa và kiên nhẫn ấn cho đến khi nàng thả lỏng trong lòng anh, đầu nàng tựa vào nhịp tim anh. Hơi thở của nàng chậm lại khi một loại cảm giác thôi thúc nàng, một cảm giác buồn ngủ.

Bên ngoài cửa sổ, gió mùa đông ulla vào những bãi cỏ đã bị gia súc ăn gần hết, khiến các nhánh và cành cây đung đưa như những cánh cổng không có chốt. Tiếng kéo kẹt và tiếng ồn lảng đong phát ra từ các khung ngôi nhà khi màn đêm buông xuống.

Rhys bế nàng một cách thoải mái trong khi họ lắng nghe tiếng lách tách của cây sồi dày dặn trên lò sưởi và xem những tia lửa nhảy múa và trôi dạt. Không ai từng ôm Helen quá lâu như vậy.

“Tại sao ngôi nhà cũ này lại ọp ẹp quá vậy?” anh ngây ngốc hỏi, nghịch chơi với bím tóc của nàng và vuốt ve cái đầu mượt mà trên má anh.

“Khi tất cả sự ấm áp tan biến vào ban đêm, nó làm cho các tấm ván cũ co lại và trượt vào nhau.”

“Một ngôi nhà lớn chết tiệt. Và em đã bị bỏ lại ở nơi này quá lâu. Anh đã không hiểu trước đây, một mình em cô đơn như thế nào.”

“Em đã có cặp song sinh ở cùng mà. Em đã chăm sóc chúng.”

“Nhưng không có ai chăm sóc em.”

Một cảm giác khó chịu tràn ngập trong nàng, như mọi khi nàng nghĩ về thời thơ ấu của mình. Dường như sự sống sót của nàng phụ thuộc vào việc không bao giờ phàn nàn hay thu hút sự chú ý vào bản thân. “Ồ, em Em không cần điều đó.”

“Tất cả các cô gái nhỏ đều cần phải cảm thấy an toàn và được mong muốn.” Anh vuốt lại những lọn tóc lỏng lẻo quanh mặt nàng, đầu ngón tay anh nhẹ nhàng theo những cái bóng nhảy nhót của ánh lửa trên tóc nàng. “Khi em lớn lên mà không có thứ gì đó, sự thiếu thốn luôn ở bên em. Ngay cả khi cuối cùng em đã có nó.”

Helen ngược nhìn anh ngạc nhiên. “Anh có bao giờ cảm thấy thế không?”

Nụ cười của anh trở nên tự chế giễu. “Số tài sản của anh rất lớn, cariad, đến nỗi những con số sẽ khiến bất kỳ người đàn ông nào sợ hãi. Nhưng có một cái gì đó bên trong anh luôn khẳng định rằng mọi đồng silling cuối cùng có thể biến mất vào ngày mai.” Tay anh vạch theo hình dạng của hông nàng và dọc theo đùi nàng. Nắm chặt đầu gối nàng, anh nhìn chăm chăm vào đôi mắt mở to của nàng. “Khi chúng ta ở London, em có nói với anh rằng thế giới của em rất nhỏ. Chà, thế giới của anh rất rộng lớn. Và em là người quan trọng nhất trong đó. Giờ em có thể an toàn và được mong muốn, Helen. Theo thời gian, em sẽ trở nên quen

với điều đó và em sẽ không còn lo lắng nữa.” Khi nàng quay mặt vào ngực anh, anh đưa miệng xuống tai nàng. “Chúng ta ràng buộc với nhau,” anh thì thầm, “lâu cho đến khi nào thế giới vẫn tồn tại. Nhớ chưa?”

Helen dụi má vào chiếc áo choàng nhung của anh. “Chúng ta chưa thực hiện thề nguyện.”

“Chúng ta đã thề nguyện từ chiều hôm đó rồi, khi em đến giường của anh. Đó là ý nghĩa của nó.” Những ngón tay anh trượt xuống dưới cằm nàng, dỗ dành nàng nhìn anh. Nét cười làm đậm hơn những nếp nhăn mờ nhạt ở khóe mắt anh. “Anh rất tiếc, nhưng không có cách nào thoát khỏi anh đâu.”

Nàng tuyệt vọng nhìn chăm chăm vào khuôn mặt phía trên nàng, với tất cả sự mạnh mẽ, góc cạnh, khắc nghiệt, làm nổi bật đôi mắt đen hấp dẫn. Rhys không giấu giếm điều gì, để nàng thấy sự dịu dàng chỉ dành riêng cho nàng. Nàng cảm thấy sức hút quá lớn giữa họ, giống như lực hấp dẫn giữa hai ngôi sao sinh đôi.

Rhys điều chỉnh nàng lên cao hơn trên ngực anh, cơ thể mạnh mẽ của anh uốn cong bên dưới nàng. Ngực nàng cảm thấy nóng và căng, và nàng quay sang áp chúng vào anh. Chóng mặt với cảm giác tội lỗi và khao khát, nàng vòng tay quanh cổ anh. Nàng muốn anh nhiều hơn, làn da của anh, mùi vị của anh, cơ thể anh bên trong nàng.

Nói với anh ấy, lương tâm bị tra tấn của nàng hét lên. Nói với anh ấy!

Thay vào đó, nàng nghe thấy mình thì thầm, “Ngay bây giờ em muốn lên giường.”

Dưới sức nặng của nàng, nơi nàng tựa vào anh một cách thân mật, nàng cảm thấy một áp lực ngày càng dày.

Lông mày anh nhíu lên trong sự trêu chọc tinh tế. "Một mình?"

"Với anh."

CHƯƠNG 18

Rhys không hiểu tại sao đêm nay Helen dường như đặc biệt dễ bị tổn thương, vì sự xót xa của một số lo lắng riêng tư, nàng không chịu giải thích. Nàng luôn giữ một thứ gì đó cho riêng mình, một hoặc hai điều trong tâm hồn của nàng hướng vào trong. Sự bí ẩn của nàng, khiến anh khó nắm bắt, mê hoặc anh. Chúa cứu giúp anh, anh chưa bao giờ muốn xâm nhập vào bên trong một người nào khác như cách anh làm với nàng.

Anh bế nàng đến giường và đặt nàng lên nệm.

Với một sự quyết đoán khiến anh mất cảnh giác, Helen với lấy thắt lưng áo choàng của anh và cởi nó ra. Vạt áo được mở rộng ra, để lộ cơ thể bị kích thích của anh. . . và rồi những ngón tay mát lạnh của nàng nắm lấy anh. Miệng anh khô khốc, và da thịt anh nhói lên dữ dội khi nàng khám phá hình dạng và kết cấu của phần da thịt bị khuấy động của anh.

Nhún vai thoát ra khỏi tấm áo choàng, anh đứng với hai tay lơ lửng giữa không trung, không chắc chắn nên đặt chúng ở đâu. Chưa bao giờ trong những giấc mơ điên rồ nhất của mình, anh sẽ tưởng tượng rằng Helen sẽ làm một việc như vậy theo ý mình. Nó khiến anh kích thích hơn nữa khi thấy nàng đối xử với nó một cách cao quý, đôi bàn tay xinh đẹp của nàng chạm vào anh với cùng một sự nhẹ nhàng mà nàng đã sử dụng trên các phím đàn piano của mình hoặc để cầm tách trà bằng sứ.

Nhận thấy cách anh nẩy lên và nín thở khi nàng chạm vào đầu cương cứng của anh, Helen hỏi với giọng bối rối, “Nó nhạy cảm hơn ở đây à?”

Không thể tập trung vào một từ mạch lạc, Rhys gật đầu với một âm thanh cộc cằn.

Nàng chậm rãi vuốt ve chiều dài vật đàn ông của anh bằng lòng bàn tay. Anh nhìn thấy ánh sáng xanh rực rỡ của chiếc nhẫn mặt trăng, biểu tượng cho quyền hành của anh đối với nàng, khi những ngón tay nàng lướt qua trọng lượng lắc lư của anh bên dưới. Nàng khẽ ôm lấy anh, như thể nàng đang đối xử với thứ gì đó dễ vỡ. Khi nàng làm vậy. Cơ thể anh chẳng còn là gì ngoài một thùng chứa đầy dục vọng, sẵn sàng bùng nổ. Phần nguyên thủy trong não anh thỏa mãn dục vọng trong hình ảnh sáng chói của nàng, một cô nàng tóc xù, ngọt ngào vuốt ve vật đàn ông của anh. Sự tương phản của ân sủng và sự thô lỗ đã hấp dẫn anh ở cấp độ nguyên thủy nhất.

Ôm lấy toàn bộ chiều dài của anh, nàng trượt một ngón tay mảnh khảnh lên trên. Ngón tay cái của nàng chạm vào đỉnh dương vật và tạo ra một sự mơn trớn vòng tròn nhẹ nhàng, và trong vài giây, anh không thể nhìn thấy tia sáng nào qua tầm nhìn của mình. Một xung động mạnh bắt đầu sâu trong xương chậu của anh, cảnh báo rằng anh chỉ còn vài giây nữa là đến cao trào. Với một tiếng rên rỉ, anh cố gắng đẩy tay nàng ra. “Không thêm nữa... không... em yêu...”

Nhưng nàng chỉ dựa vào gần hơn, hơi thở của nàng nhẹ nhàng áp vào anh. Nàng hôn anh, đôi môi khép lại trên đầu ẩm ướt. Một cú sốc phản ứng gần như không kiểm soát được. Thở hỗn hển, anh kéo người và nằm sấp xuống giường, cảm giác như sẵn sàng muốn chết. Ngực anh nóng lên khi anh hít vào những luồng khí khổng lồ.

“Helen,” anh lẩm bẩm, nắm chặt những chiếc khăn trải giường. “Lạy Chúa tôi, Helen.”

Có những chuyển động bên cạnh anh, trọng lượng nhẹ nhàng của nàng đè xuống nệm. “Anh có thích điều đó không?” Nàng thận trọng hỏi.

Âm thanh của sự đồng ý mạnh mẽ của anh bị chôn vùi trong tấm vải.

"Ồ, Tốt quá." Giọng nàng nghe có vẻ nhẹ nhõm. Trong một khoảnh khắc, anh cảm thấy nàng trèo lên người anh. Nàng đã cởi chiếc váy ngủ của mình ra, và áp hết chiều dài cơ thể trên cơ thể trần trụi của anh. Anh căng thẳng, âm ỉ trước sức nặng của nàng. Da thịt đàn bà mềm mượt. . . những đường cong của bộ ngực nàng. . . những lọn tóc xoắn nhỏ trên chóc phía sau lưng anh. . .

"Em đã nói chuyện với Kathleen," nàng nói, hơi thở của nàng làm cho tóc sau gáy anh dựng lên. "Chị ấy đã giải thích một vài điều về mối quan hệ hôn nhân mà chị ấy nghĩ em nên biết." Khi anh uốn éo và run rẩy bên dưới nàng, nàng vận vẹo để phù hợp hơn với địa hình nam tính của cơ thể anh.

"Helen. Giữ yên nào."

Nàng ngừng di chuyển ngay lập tức. "Có khó chịu khi em nằm lên trên anh như thế này không?"

"Không, chỉ là anh đang cố gắng để không bắn."

"Oh." Helen áp má vào gáy anh. "Một số người đàn ông có thể nhiều hơn một lần," nàng nói một cách hữu ích.

Mặc cho sự kích động dữ dội của mình, Rhys thấy mình đang cười toe toét với tấm nệm. "Em có được thông tin tốt đấy, cariad."

"Em muốn tìm hiểu mọi thứ mà một người tình cần phải biết, để em có thể thỏa mãn anh."

Anh cẩn thận lăn qua một bên, để nàng trượt khỏi lưng anh trước khi anh di chuyển lên trên nàng. Hai tay anh ôm lấy đầu nàng, mái tóc vàng ánh bạc của nàng tràn ra giữa những ngón tay anh.

"Em yêu của anh," anh nói, "đừng bao giờ lo lắng về điều đó. Tất cả mọi thứ về em đều mang lại khoái cảm cho anh."

Ánh mắt nàng trở nên cảnh giác. "Em chắc chắn anh sẽ khám phá ra những điều mà anh không thích."

"Anh cũng mong là như vậy. Nếu em không có sai sót, thì sẽ làm chúng ta mất cân bằng."

"Em có thể cân bằng với anh." Nàng nói với một sự mỉa mai mà anh chưa bao giờ nghe thấy từ nàng trước đây.

"Nếu em muốn nói điều đó có nghĩa là sự nhút nhát của em," Rhys nói, "Em có thể học cách vượt qua nó." Anh huých hông vào hông nàng. "Hãy nhìn vào những tiến bộ mà em đã làm với anh."

Helen cười, chuyển sang màu hồng cho đến chân tóc. Một bàn tay nàng lướt dọc một bên sườn anh và thận trọng trượt vào giữa cơ thể họ. "Từ nào để miêu tả thứ này?" Nàng hỏi, giữ lấy anh lần nữa. "Anh gọi nó là gì?"

"Chị dâu của em đã làm bao gồm điều đó trong bài giảng của cô ấy à?"

"Chị ấy nói với em một số từ tiếng Anh," Helen thừa nhận, "nhưng em muốn biết nó gọi là gì trong tiếng Wales."

"Đây có phải là cách mà em muốn bắt đầu học tiếng Wales không?" anh hỏi trong sự không tán thành. "Với sự thô tục?"

"Đúng."

Rhys mỉm cười và hôn nàng. "Em hãy nhớ, hầu hết các cuộc nói chuyện tình yêu của người Wales giống như một hướng dẫn sử dụng. "Từ để gọi phần này của một người đàn ông là goesyn. Sự rình rập."

Nàng lặp lại những âm tiết, những ngón tay nắm chặt và vuốt ve anh với sự dịu dàng điên cuồng.

"Khi người đàn ông đẩy mình vào người phụ nữ," anh nói, hơi thở dần trở nên nặng nề, "thì từ đó là dyrnu. Đập." Anh bắt đầu hôn xuống cơ thể nàng, thưởng thức làn da ấm áp của nàng với hương thơm mờ nhạt. Sau khi thối nhẹ vào những lọn lông bảo vệ bộ phận nữ tính của nàng, anh lẩm bẩm, "Còn đây là ffwrch. Một luống cày đã được cày xới." Anh cúi xuống đủ gần để nàng cảm nhận được đầu lưỡi anh khi anh kéo

nó dọc theo khe rãnh kín đáo. Hai đùi nàng run rẩy hai bên anh. “Và đây là từ dành cho việc này,” – anh ngưng lại để tìm kiếm sâu hơn, phát hiện ra nụ hoa rụt rè vẫn ẩn giấu bên dưới, “là chrib, một chút mật ong.” Anh lại nhấn xuống, cù lên lên đỉnh nhỏ cho đến khi nó nóng và cương lên dưới đầu lưỡi của anh.

Chậm rãi, anh tiếp tục liếm và trêu chọc nàng, trong khi nàng quần quai bên dưới anh. Anh lặc vào nàng, không biết gì ngoài căn phòng này, chiếc giường này. Nàng mới đẹp làm sao, làn da ngọc ngà, lòng bàn tay và lòng bàn chân mềm mại như bàn chân mèo con. Nàng nhạy cảm ở khắp mọi nơi, ngón chân nàng mở ra theo phản xạ khi anh hôn vào lòng bàn chân nàng, chân nàng giật giật khi lưỡi anh trượt ra sau đầu gối nàng.

Trở lại với nàng, anh cẩn thận giữ trọng lượng của mình, trượt cây gậy căng cứng của anh lên khe tinh tế đó và để nàng cảm nhận những gì anh sắp trao cho nàng. Nàng trông mất phương hướng, mặt đỏ bừng mặt, mạch đập hiện rõ trong cổ.

“Em có muốn anh không, Helen?”

"Có. Có."

Sợ làm tổn thương nàng bằng cách đẩy quá mạnh, anh ghì chặt đôi hông đang quần quai của nàng và thì thầm rằng nàng phải giữ yên, anh cần phải từ từ đi vào nàng. Da thịt nàng ướt nhẹp nhưng căng cứng, không chịu khuất phục. Nàng vòng tay quanh cổ anh, thở hổn hển, tạo ra những tiếng động nhẹ nhàng khi anh đẩy lên bên trong nàng, nỗ lực trong những cú đẩy ngắn, trượt sâu hơn sau mỗi lần. Anh hôn lên môi nàng, cổ họng nàng. Não anh tràn ngập những suy nghĩ về lần trước khi họ cùng nhau và cách anh gây ra sự đau đớn cho nàng, và giờ anh muốn điều đó tốt cho nàng như thế nào.

Sau khi anh trượt về phía trước inch cuối cùng, anh dừng lại để nhìn chằm chằm xuống nàng trong sự ngạc nhiên. Làn da cô mờ đi và lấp lánh, đôi mắt nàng long lanh. Nàng giống như một thứ gì đó huyền ảo và

không có thật, một thiên thần lạc lối đáng yêu nào đó đã ngã vào vòng tay anh. Anh chìm sâu hơn vào cái nôi mềm mại giữa hông và đùi cô, thư giãn trong cảm giác cơ thể run rẩy của nàng bên dưới anh, không khí lắng đọng như tấm lụa mát lạnh trên lưng anh. Khóe miệng anh lướt qua sườn ngực nàng, đôi tai anh run rẩy vì tiếng rên rỉ trầm thấp của nàng. Chơi đùa với bộ ngực của nàng, anh định hình những đường cong rắn chắc bằng tay, nâng chúng lên khi anh trêu chọc và gặm nhấm hai đỉnh của chúng.

“Khi anh đẩy vào em, cariad,” anh nói khàn khàn, trượt một bàn tay xuống phía dưới nàng, “nhấc hông em lên như thế này. Anh kéo nàng vào trong lực đẩy chậm chạp của mình. Đến lượt mình, anh lùi lại và nhấn về phía trước một lần nữa, và nàng đẩy lại anh trong một động tác mạnh mẽ khiến một luồng lửa trắng bay qua anh. Anh chiến đấu để tìm lại hơi thở của mình. “Aye, đúng như vậy – “ cô gái tốt của anh, - Ah, Chúa ơi, em sẽ giết anh – “

Anh cảm thấy Helen đang tì chân nàng làm đòn bẩy, đẩy hông nàng lên cao khi anh chìm vào nàng. Có vẻ như họ đang làm một cái gì đó khác hơn là làm tình, điều này quá mới mẻ, quá thô sơ và ngọt ngào đến khó tin. Anh chưa bao giờ quá khó khăn, quá hoang dã với nhu cầu. Anh có thể cảm thấy sự thoải mái đang rỉ ra từ anh khi anh nhấn vào nàng một cách đều đặn, những cú đập liên tục về phía trước với động lực không thể cưỡng lại.

Nhưng anh chưa muốn nó kết thúc. Nghiến răng, anh dừng lại. Nàng thút thít, quần quai bên dưới anh.

“Chờ chút,” Rhys nói.

“Em không thể - “

"Anh muốn em."

“Làm ơn – “

“Chỉ một phút thôi.” Anh đè trọng lượng xuống nàng để nàng không thể di chuyển.

“Điều đó có nghĩa là không bao giờ,” nàng phản đối, và anh cười ngất quăng.

Khi ham muốn của anh lắng xuống trong tầm kiểm soát, anh lại bắt đầu, dần nổi lại nhịp điệu, trong khi một dòng điện trườn dọc trong cột sống của anh. Anh dừng lại cứ sau vài phút, giữ mình sâu trong nàng, để cho ham muốn của anh lắng xuống cho đến khi anh có thể tiếp tục đâm vào. Tiếng rên rỉ của nàng trở nên to hơn, động tác của nàng đòi hỏi nhiều hơn. Anh nhìn thấy khoảnh khắc nàng mất kiểm soát, đôi mắt nhắm nghiền, khuôn mặt đỏ bừng.

Móc tay anh xuống dưới đầu gối nàng, anh đẩy chân nàng ra sau, hông nàng nâng lên cho đến khi chân nàng lơ lửng và lắc lư, và anh tiến vào nàng sâu hơn. Bây giờ nàng hoàn toàn mở ra với anh, cơ thể nàng ôm lấy anh, siết chặt một cách ngọt ngào. Tiếng thổn thức sắc bén đẩy giữa hai hàm răng nghiến chặt của nàng, và anh cúi xuống ngậm lấy miệng nàng, buộc nó mở ra, liếm vào những âm thanh nàng tạo ra. Nàng rung mình khi cao trào của nàng bắt đầu đến, và đó là tất cả những gì anh có thể chịu đựng, tia sét phóng ra và bắn lên đỉnh sọ anh. Anh bắn vào nàng, thu lấy từng giọt tinh túy của anh khi nàng kéo nó ra khỏi anh trong những cú sốc vô tận.

Choáng váng trước sức mạnh giải thoát của anh, anh buông chân nàng xuống và đổ sập lên nàng, thở dốc. Cánh tay nàng siết chặt quanh lưng anh, buộc anh phải hạ thấp nàng xuống cho đến khi họ bị ép vào nhau như những trang sách. Anh muốn giữ mãi như vậy, được hợp nhất, siết chặt và được vuốt ve bên trong nàng, cho đến hết quãng đời còn lại của anh. Thay vào đó, sử dụng tia sáng cuối cùng của sức mạnh, anh đổ xuống một bên và trượt khỏi nàng.

Một lúc sau, Helen rời khỏi giường một cách im lặng, trở về với một miếng vải mà nàng đã thấm ướt ở bồn rửa trong góc. Khi nàng bắt đầu

lau nhẹ nhàng trên háng anh, anh nằm ngửa ra và đưa hai tay ra sau đầu, tận hưởng cảnh nàng chăm sóc thân mật dành cho anh.

“Không ai từng làm anh thoải mái như vậy, cariad.”

Nàng dừng lại để gửi cho anh một nụ cười lệch một bên khoé miệng. Sau khi hoàn thành công việc của mình, nàng đặt tấm vải sang một bên, tắt đèn và trèo lên giường. Anh kéo chăn che cả hai và đặt nàng vào vai anh.

Helen rúc vào người anh. “Anh đã từng ở với nhiều phụ nữ chưa?” Cô đánh bạo hỏi.

Rhys trượt tay qua tấm lưng dẻo dai của nàng, xem xét câu trả lời của anh. Bao nhiêu mà một người đàn ông nên nói với vợ của mình – vợ tương lai – về những người phụ nữ mà anh ta đã biết trước cô ấy?

“Điều đó có vấn đề gì không?” Anh phản bác.

“Không. Nhưng em tò mò về việc anh đã có bao nhiêu nhân tình.”

“Cửa hàng Bách hoá luôn là tình nhân khát khe nhất của anh.”

Nàng áp môi mình vào vai anh. “Anh chắc ghét phải xa nó.”

“Không bằng một nửa như anh ghét phải xa em.”

Nụ hôn của nàng lan toả thành một nụ cười. “Anh vẫn chưa trả lời câu hỏi của em.”

“Nếu em muốn nói về sự sắp xếp truyền thống, thì việc gặp gỡ một người phụ nữ ở nhà riêng của cô ta, chi trả các hóa đơn của cô ấy, thì anh đã chỉ có một tình nhân. Nó kéo dài một năm.” Sau một hồi tạm dừng, anh nói thẳng thắn, “đó là một giao kèo. Trả tiền cho một người phụ nữ để ra khỏi giường cô ta cũng như để vào trong đó.”

“Tại sao anh làm điều đó?”

Anh nhún vai khó chịu. “Những người đàn ông khác ở vị trí của anh đều nuôi tình nhân. Một cộng sự kinh doanh đã giới thiệu cô ấy với anh sau khi mối quan hệ trước đó của cô ấy kết thúc. Cô ấy cần một người che chở mới, và anh thấy cô ấy hấp dẫn.”

“Anh có đến để chăm sóc cô ấy không?”

Rhys không quen với việc suy nghĩ về quá khứ của mình, hoặc thảo luận về cảm xúc của mình về nó. Anh không thể thăm dò được những gì tốt đẹp có thể tìm được từ những điểm yếu của anh mà anh đang thổ lộ ra với nàng. Nhưng đối mặt với sự im lặng chất vấn của nàng, anh tiếp tục một cách miễn cưỡng. “Anh không bao giờ biết liệu tình cảm của cô ấy có thật hay không, nếu nó được đưa vào hóa đơn bán hàng. Anh cũng không nghĩ cô ấy biết.”

“Anh có muốn cô ấy cảm thấy yêu anh không?”

Anh lắc đầu ngay lập tức. Tay nàng vuốt ve ngực và bụng anh, và khoảnh khắc thật yên bình đến nỗi anh thấy mình nói với nàng nhiều hơn những gì anh dự định. “Đôi khi anh đã có những nhân tình. Những người phụ nữ không muốn bị nắm giữ, và đôi khi thích một chút thô bạo.”

“Một chút thô bạo?” Helen lặp lại một cách thắc mắc.

“Một loại đàn bà hạng thấp hơn,” anh giải thích. “Một món hàng trên giường.”

Tay nàng dừng lại trên ngực anh. “Nhưng anh dịu dàng mà.”

Rhys bị giằng xé giữa niềm vui và xấu hổ khi tâm trí anh hồi tưởng lại một số tình tiết nguy hiểm hơn trong quá khứ. “Anh rất vui vì em nghĩ vậy, cariad.”

“Và anh không thuộc tầng lớp thấp hơn.” Nàng bắt đầu lần theo dấu vết vô hình trên thân anh.

“Ma quỷ đều biết anh không thuộc tầng lớp thượng lưu,” anh nói một cách gượng gạo. “Quý tộc Cá tuyết là những gì họ gọi chúng tôi. Những người đàn ông đã kiếm được nhiều tiền trong kinh doanh, nhưng là người sinh ra ở tầng lớp bình dân.”

“Tại sao lại là cá tuyết?”

“Đây là từ thường dùng để chỉ những thương nhân giàu có định cư các thuộc địa của Mỹ và kiếm tiền từ việc buôn bán cá tuyết. Bây giờ nó có nghĩa là bất kỳ doanh nhân thành công nào.”

“Nhà giàu mới nổi là một thuật ngữ khác,” Helen nói. “Tất nhiên, nó chưa bao giờ được sử dụng như một lời khen. Nhưng nó nên thế. Tự lập là điều đáng được ngưỡng mộ.” Khi nàng cảm thấy tiếng cười khúc khích của anh, nàng khẳng khái, “Chính thế đấy.”

Rhys quay đầu lại hôn nàng. “Ừm không cần phải tăng bốc sự phù phiếm của anh.”

“Em không tăng bốc anh. Em nghĩ anh rất đáng ngưỡng mộ.”

Cho dù nàng thực sự cảm thấy như vậy, hay chỉ đơn thuần là đóng vai người phối ngẫu trung thành, những lời nói của nàng cũng làm dịu đi những chỗ xù xì, rách rưới của tâm hồn anh như một thứ dầu thơm chữa lành. Chúa ơi, anh cần thứ này, đã luôn cần nó. Cơ thể trẻ trung, bóng mượt của nàng áp sát vào anh khi nàng phủ bàn tay lên anh. Anh nằm yên và để nàng khám phá anh, thỏa mãn trí tò mò của nàng.

“Có bao giờ có một người phụ nữ mà anh nghĩ đến việc kết hôn không?” Nàng hỏi.

Rhys do dự, không muốn để quá khứ của mình bị thăm dò và phơi bày. Nhưng bây giờ nàng đã ở dưới tấm áo giáp của anh. “Đã từng có một cô gái anh hâm mộ,” anh thừa nhận.

“Tên cô ấy là gì?”

“Peggy Gilmore. Cha cô ấy là một người làm đồ nội thất đã cung cấp cho cửa hàng của anh.” Tâm trí anh lướt qua những ký ức không mong muốn, lôi ra những hình ảnh ma quái, lời nói, sắc thái cảm giác. “Một cô gái xinh đẹp với đôi mắt màu xanh lá cây. Anh đã không quên rũ cô ấy, nó không bao giờ đi xa đến thế.”

“Tại sao không?”

“Vì anh biết một người bạn tốt của anh, Ioan, đã yêu cô ấy.”

Helen thả mình dọc theo sườn anh, một đôi chân thon dài ôm lấy một bên đùi anh. “Đó là một cái tên tiếng Wales, có phải không?”

“Aye. Gia đình Ioan, nhà Crewes, sống ở High Street, không xa cửa hàng của cha anh. Họ làm và bán đồ câu cá. Có một con cá hồi nhồi bông khổng lồ trong cửa sổ. Anh khẽ mỉm cười, nhớ lại niềm đam mê của mình với cửa hàng trưng bày các loài cá và bò sát. “Ông Crewe đã nói chuyện với bố mẹ anh để cho anh được học chữ với Ioan hai buổi chiều một tuần. Ông đã thuyết phục họ rằng nó sẽ giúp doanh nghiệp của họ có một người có thể viết những chữ dễ đọc. Nhiều năm sau, khi anh bắt đầu mở rộng cửa hàng của mình, anh đã thuê Ioan làm người kiểm soát hàng hóa. Một người đàn ông tốt, trung thực, anh ấy, tốt như vàng. Anh không thể đổ lỗi cho Peggy vì đã thích anh ấy hơn anh. Anh không bao giờ yêu cô ấy được như cách anh ấy đã làm.”

“Họ đã kết hôn chưa? Anh ấy vẫn làm việc ở cửa hàng à?”

Một cảm giác đen tối xuất hiện trên Rhys, như mọi khi anh nghĩ về Ioan. Anh hối hận vì đã đề cập đến anh ta, hoặc Peggy, anh không muốn để quá khứ xâm nhập vào thời gian của anh với Helen. “Đừng nói gì thêm về chuyện đó nữa, carriad – đó không phải là một câu chuyện hay, và câu chuyện về nó mang đến điều tồi tệ nhất trong anh.”

Nhưng Helen đã có ý định tò mò thông tin từ anh. “Các anh đã có một kết quả không tốt à?”

Rhys im lặng một cách khó chịu, đáp lại bằng một cái lắc đầu. Anh nghĩ Helen sẽ rút lui. Nhưng anh cảm thấy môi nàng áp vào má anh, trong khi một tay nàng trượt vào tóc anh và áp nhẹ lên sọ anh. Sự an ủi thầm lặng, thật bất ngờ, làm suy yếu anh hoàn toàn.

Bị cản trở bởi sự bất lực của anh không thể giữ bất cứ thứ gì từ nàng, anh thở dài. “Ioan đã chết bốn năm trước.”

Helen vẫn im lặng khi nàng tiếp thu thông tin. Sau một lúc nàng lại hôn anh, lần này là trên ngực anh. Trên trái tim anh. Chết tiệt, anh nghĩ,

nhận ra rằng anh sẽ nói với nàng tất cả. Anh không thể đặt bất kỳ khoảng cách nào giữa họ khi nàng làm điều gì đó như thế.

“Anh ấy và Peggy đã kết hôn,” anh nói. “Họ đã hạnh phúc trong một thời gian. Họ rất hợp nhau, và Ioan đã kiếm bộn tiền nhờ cổ phần riêng của mình trong một cửa hiệu. Bất cứ điều gì Peggy muốn, anh ấy đều chu cấp.” Rhys dừng lại trước khi thừa nhận một cách buồn bã, “Trừ thời gian của anh ấy. Ioan làm việc bất kể thời gian nào mà anh ấy có, ở lại cửa hàng đến khuya mỗi đêm. Anh ấy để cô ta một mình quá lâu. Anh đã nên ngăn chặn việc đó. Lẽ ra anh nên bảo anh ấy về nhà và chú ý đến vợ.”

“Chắc chắn đó không phải là cửa hiệu của anh.”

“Là một người bạn của anh ấy, anh nên khuyên anh ấy.” Anh cảm thấy đầu của Helen gối lên trên ngực anh. “Điều đó sẽ không xảy ra trong cuộc hôn nhân của chúng ta,” anh lầm bầm. “Anh sẽ không duy trì như thời gian chưa vợ.”

“Nhà của chúng ta nằm cạnh cửa hàng. Nếu anh làm việc quá muộn, em sẽ đơn giản là đến và tìm anh.”

Câu trả lời thực dụng của Helen gần như khiến anh mỉm cười.

“Em sẽ không gặp rắc rối gì khi quyến rũ anh khỏi công việc đâu,” anh nói, chơi đùa với mái tóc của nàng khi nó chảy trên ngực anh như những dải ruy băng nhạt.

Nhẹ nhàng Helen nhắc nhở, “Peggy đã trở nên bất mãn à?”

“Aye, cô ấy cần tình cảm nhiều hơn những gì Ioan đã chu cấp. Cô ấy đã đi đến các sự kiện xã hội mà không có anh ấy, và cuối cùng trở thành con mồi của sự chú ý của một người đàn ông, người đã quyến rũ và dụ dỗ cô ấy.” Rhys do dự, ý thức về sự thắt chặt ghen ngào đang xâm chiếm cổ họng của anh trong một lần rảnh nhắc lại câu chuyện. Anh buộc mình phải tiếp tục, sắp đặt các sự kiện như thể đang chơi một trò chơi bài. “Cô ấy đến với Ioan, xấu hổ và khóc lóc, và nói với anh ấy rằng

cô ấy đang có thai, và đó không phải là con của anh ấy. Anh ấy tha thứ cho cô, và nói anh ấy sẽ đứng bên cạnh cô. Lỗi là của anh ấy, anh ấy nói vậy, bởi vì anh ấy đã để cho cô cô đơn. Anh ấy hứa sẽ khẳng định đứa bé là của mình và yêu nó như một người cha thực sự.”

“Anh ấy thật đáng kính trọng,” Helen nói nhẹ nhàng.

“Ioan là một người đàn ông tốt hơn bao giờ hết. Anh ấy đã cống hiến hết mình cho Peggy. Anh ấy ở bên cô mọi lúc có thể trong thời gian mang thai, từ lúc bắt đầu cho đến khi chuyển dạ. Nhưng sự việc đã trở nên xấu đi. Cuộc chuyển dạ kéo dài hai ngày và cơn đau trở nên tồi tệ đến nỗi họ đã cho Peggy uống thuốc mê. Cô ấy đã phản ứng rất tệ, họ đã truyền nó cho cô ấy quá nhanh, cô ấy đã chết sau năm phút. Khi được thông báo, Ioan sụp đổ vì sốc và đau buồn. Anh phải bế anh ấy về phòng.”

Rhys lắc đầu, ghét ký ức về sự bất lực của chính mình, nhu cầu quá lớn của anh để sửa chữa mọi thứ và làm cho mọi thứ ổn thỏa, cái cách mà anh đã đâm sầm vào thực tế là anh không thể làm được gì. “Anh ấy phát điên vì tuyệt vọng,” anh tiếp tục. “Trong vài ngày tiếp theo, anh ấy nhìn vào hư không, nói chuyện với những người không ở đó. Anh ấy hỏi khi nào thì ca sinh nở của Peggy sẽ kết thúc, như thể đồng hồ đã dừng lại trong khoảnh khắc đó và không thể bắt đầu lại được nữa.” Đôi môi anh cong lên với nụ cười buồn. “Ioan là người bạn mà anh luôn nói chuyện khi có vấn đề mà anh không thể giải quyết được, khi anh cần phải nghiền ngẫm điều gì đó. Anh bắt đầu tự hỏi liệu mình có phát điên lên một chút không: Đã hơn một lần anh bắt gặp suy nghĩ của mình, 'Chúa ơi, mình cần nói chuyện với Ioan về điều này, để chúng tôi có thể tìm ra phải làm gì.' Quên mất rằng anh ấy đang có vấn đề. Anh ấy là một người đàn ông tan vỡ. Anh đã đưa nhiều bác sĩ đến khám cho anh ấy. Một linh mục. Bạn bè và các mối quan hệ, bất cứ ai có thể quen biết anh ấy.” Anh dừng lại và nuốt nước bọt. “Một tuần sau cái chết của Peggy, Ioan đã treo cổ tự tử.”

“Ôi, anh yêu . . . ” anh nghe thấy Helen thì thầm.

Cả hai đều im lặng một lúc lâu.

“Ioan giống như một người anh em.” Cuối cùng Rhys lên tiếng. “Anh đã mong đợi trí nhớ sẽ mờ dần. Thời gian sẽ làm cho nó tốt hơn. Nhưng đến nay nó vẫn rõ mồn một. Tất cả những gì anh có thể làm là đẩy lùi nó đi, và không nghĩ về nó.”

“Em hiểu,” Helen nói, như thể nàng đang cố để nói điều đó. Lòng bàn tay nàng di chuyển trong một vòng tròn nhẹ nhàng trên ngực anh. “Thế em bé có chết không?”

Không, nó sống sót. Một bé gái. Gia đình Peggy đã không muốn nó, vì nguồn gốc của nó, vì vậy họ đã gửi nó cho người cha đẻ của nó.”

“Anh không biết những gì đã xảy ra với cô bé à?”

“Anh không muốn làm điều chết tiệt đó,” anh nói một cách cay đắng. “Nó là con gái của Albion Vance.”

Một cảm giác tê dại lạ lùng xâm chiếm Helen, như thể linh hồn nàng vừa bị hất ra khỏi cơ thể. Nàng nằm yên tựa vào anh, những suy nghĩ quay cuồng như những con thiêu thân trong bóng tối. Tại sao trước đây nàng lại không nghĩ ra, rằng mẹ nàng có lẽ không phải người phụ nữ duy nhất mà Vance đã quyến rũ và bỏ rơi?

Một đứa bé sơ sinh nghèo không mong muốn – giờ hẳn cô bé đã bốn tuổi – Vance đã làm gì với cô bé? Ông ta có nhận cô bé không?

Không hiểu sao Helen đã không nghĩ như vậy.

Thảo nào Rhys ghét ông ta.

“Em xin lỗi,” nàng nói khẽ.

“Về điều gì? Em không liên quan gì đến điều đó.”

“Em chỉ . . . lấy làm tiếc.”

Nàng cảm thấy anh hít một hơi thật sâu, và cảm giác tê dại của nàng bị cuốn đi trong một làn sóng thương cảm và dịu dàng. Nàng rất muốn

được an ủi anh, vì nỗi đau của quá khứ và nỗi đau chưa được tiết lộ.

Ngọn lửa đã tàn thành những hòn than đỏ trên đồng tro cũ, tỏa ra một sáng mỏng. Hầu hết sức nóng trong phòng tỏa ra từ thân hình nam tính cao lớn bên cạnh nàng. Nàng di chuyển dọc theo cơ thể anh, cảm nhận theo cách của mình bằng đôi môi và bàn tay. Anh vẫn nằm im, rõ ràng tò mò về những gì nàng định làm. Bề mặt cơ bụng của anh co thắt lại khi nàng đưa miệng qua nó. Đến háng anh, nàng hít vào mùi hương thân mật của anh, xạ hương và một chút sắc nét khiến nàng nhớ đến mùi cây phong trắng, và ngọt ngào, như một đồng cỏ mùa hè nóng bỏng. Nàng nghe thấy tiếng thốt lên trầm thấp của anh khi nàng chạm vào chiều dài căng cứng của anh, nắm chặt cho đến khi nó sừng lên trên ngón tay nàng.

Rhys hỗn hển thốt lên vài từ, cầu khẩn và khẩn trương. Helen không nghĩ rằng anh nhận ra rằng anh đang nói bằng ngôn ngữ mẹ đẻ của mình, điều mà tất nhiên nàng không có hy vọng hiểu được. Nhưng âm thanh của anh có vẻ tán thưởng mãnh liệt đến nỗi nàng cúi xuống hôn anh như nàng đã làm trước đó. Hông anh giật lên theo phản xạ, và anh cầu nhàu như thể anh đang đau đớn. Helen ngập ngừng. Bàn tay run rẩy của anh đưa lên đầu nàng và vuốt nhẹ lên mái tóc nàng, thứ dường như là hỗn hợp của sự cầu xin và phúc lành. Nàng bạo dạn ngậm đôi môi mình xung quanh anh, nếm vị mặn khi nàng chậm chậm nhả anh ra. Anh căng thẳng như một người đàn ông bị đóng đinh trên giá tra tấn, rên rỉ khi nàng lặp lại sự vuốt ve.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, anh lăn Helen sang một bên, ghép cơ thể của họ lại với nhau như một cặp thìa. Một cánh tay vạm vỡ của anh móc vào dưới đầu gối của nàng, nâng nó lên cao, và Helen căng thẳng vì ngạc nhiên khi nàng cảm thấy anh đi vào trong nàng. Anh hôn vào cổ nàng và thì thầm bằng tiếng Wales, những lời âu yếm. Miệng anh tìm thấy điểm dễ bị tổn thương phía sau tai nàng, nơi anh biết nàng đặc biệt nhạy cảm. Nàng bắt lực dựa vào anh khi anh tập trung vào chính mình

và đẩy mạnh lên, góc độ trêu chọc một nơi mới trong nàng. Sau khi điều chỉnh chân trên của nàng dựa vào anh, anh trượt một tay vào giữa hai đùi nàng.

Rên rỉ, nàng từ bỏ chính mình để hoà theo nhịp điệu anh đặt ra, sức mạnh của anh bao quanh nàng, lực lượng quan trọng của anh chìm sâu. Hồng anh lao về phía trước với sức mạnh ngày càng tăng, đẩy cảm xúc lên một tầm cao hơn, cho đến khi khoái cảm dường như đến từ mọi hướng. Một luồng sức nóng tràn qua nàng, theo sau là một cú đánh mạnh hơn nữa. Nàng xoay miệng dựa vào cánh tay cứng cáp dưới cổ nàng, cắn vào cơ bắp cuộn cuộn, cố gắng bóp nghẹt tiếng nấc của mình. Hơi thở thiêu đốt của anh đập vào cổ nàng trong cơn gió nhanh, và nàng cảm thấy hàm răng anh đang gặm cắn và cảm giác nhồn nhột khi bộ râu cứng lún phún của anh cọ trên làn da mềm mại. Vặn vẹo, co giật, nàng nhấn hông mình xuống, ôm hết chiều dài của anh, và anh đẩy vào nàng với những tiếng rên rỉ rời rạc, giữ sâu và nhanh.

Cả hai nằm im lặng, từ từ thư giãn. Khi Helen cuối cùng cũng có thể di chuyển được, nàng thả lỏng chân trên xuống. Nàng yếu ớt và nặng nề, đầy sự thoải mái. Sâu trong bụng nàng, nơi Rhys vẫn còn nằm sâu bên trong, nàng cảm thấy một nhịp đập rộn ràng, và nàng không thể nói được là nó đến từ anh hay nàng.

Tay anh nhẹ nhàng lướt trên cơ thể nàng, vuốt ve hông và eo nàng. Helen run rẩy khi anh cắn nhẹ vào dải tai nàng. Anh co hai chân anh lên sau lưng nàng, lông trên cẳng chân anh thô ráp dễ chịu trên da nàng.

“Anh đã quên nói tiếng Anh,” nàng nói sau một lúc, giọng nàng uể oải. “Suốt trong lúc ấy.”

Đôi môi anh đùa nghịch với vành tai nàng. “Anh cảm thấy hoang dại với em, anh còn không thể nói với bạn tên của anh nữa.”

“Anh có nghĩ ai đó nghe thấy chúng ta không?”

“Anh nghĩ rằng không phải ngẫu nhiên mà anh được xếp cho một căn phòng cách xa gia đình.”

“Có lẽ họ sợ anh sẽ ngáy,” nàng nhẹ nhàng nói, và dừng lại. “Anh có ngáy không?”

“Anh không nghĩ là như vậy. Em sẽ phải nói với anh điều đó.”

Helen rúc sâu hơn vào vòng tay của anh. Thở dài, nàng nói, “Em không thể bị bắt gặp ở đây vào buổi sáng khi người giúp việc đến để thắp sáng. Em nên trở về phòng của em.”

“Không, hãy ở lại.” Cánh tay anh siết chặt. “Anh sẽ đánh thức em dậy sớm. Anh chưa bao giờ ngủ qua bình minh.”

“Chưa bao giờ? Tại sao không?”

Rhys mỉm cười uể oải trên cổ nàng. “Đó là điều được nuôi dạy khi là con trai của một người bán tạp hoá. Ngày của anh bắt đầu từ ánh sáng đầu tiên xuất hiện, giao những giỏ đặt hàng cho các gia đình xung quanh khu phố. Nếu anh đủ nhanh, tôi có thể dừng lại chơi bi năm phút với bạn bè trước khi quay lại cửa hàng.” Anh cười thầm. “Bất cứ khi nào mẹ anh nghe thấy những viên bi va vào nhau leng xeng trong túi anh, bà lại lấy chúng và cốc cho anh một cái vào một bên đầu. Không có thời gian để chơi, bà đã nói vậy, với rất nhiều việc phải làm. Vì vậy, anh đã quấn chúng trong một chiếc khăn tay để giữ chúng im lặng.”

Helen hình dung anh khi là một cậu bé tinh nghịch, vội vã với các công việc buổi sáng với một nắm những viên bi được giấu trong túi. Một cảm xúc nảy nở trong ngực nàng, một niềm hạnh phúc mãnh liệt gần như bao lấy nỗi đau.

Nàng yêu anh. Nàng yêu cậu bé mà anh đã từng là, và người đàn ông là anh bây giờ. Nàng yêu vẻ ngoài, mùi Hương và cảm xúc của anh, sự quyến rũ mãnh liệt của giọng anh, niềm tự hào cảm động và ý chí quyết tâm đã đưa anh tiến xa trong cuộc sống, và hàng ngàn phẩm chất khác khiến anh trở nên phi thường. Quay lại trong vòng tay anh, nàng ép

mình chặt nhất có thể, và dần dần đầu hàng với một giấc ngủ không thoải mái.

CHƯƠNG 19

“Xe ngựa đang đi xuống,” Cassandra nói, quỳ gối trên chiếc trường kỷ và nhìn chăm chăm qua cửa sổ phòng khách. “Họ đã gần đến nhà rồi.”

Cỗ xe ngựa của West đi đón Quý bà Berwick và người hầu gái của bà tại Ga Alton và đưa họ đến Eversby Priory.

“Chúa ơi,” Kathleen lẩm bẩm, đưa tay lên ngực như muốn làm dịu nhịp tim đang hung hang đập.

Cô đã căng thẳng và mất tập trung suốt buổi sáng, đi bộ từ phòng này sang phòng khác để chắc chắn rằng mọi chi tiết đều hoàn hảo. Các bình hoa đã được xem xét kỹ lưỡng và rút đi những bông hoa rủ xuống. Thảm đã được đập bụi và chải một cách tàn nhẫn, bạc và thủy tinh đã được đánh bóng bằng vải lanh mềm, và tất cả các cây nến đã được nạp bằng những miếng sáp ong mới. Mỗi ngăn tủ đều được lấp đầy bằng những bát trái cây tươi, và những chai rượu sâm banh ướp lạnh và nước soda đã được đặt trong những chiếc bình chứa đầy đá.

“Tại sao chị lại quá lo lắng về việc ngôi nhà trông như thế nào?” Cassandra hỏi. “Quý bà Berwick đã từng thấy nó một lần trước đây, khi chị kết hôn với Theo.”

“Đúng vậy, nhưng chị không chịu trách nhiệm cho bất cứ điều gì vào thời điểm đó. Bây giờ chị đã sống ở đây được gần một năm và nếu có bất cứ điều gì không ổn, bà ấy sẽ biết đó là lỗi của chị.”

Tạo nhịp trong một vòng tròn liên tục, Kathleen nói một cách mất tập trung. “Hãy nhớ nhún gối chào khi Quý bà Berwick đến. Và đừng nói ‘Xin chào’ – bà ấy không thích như thế - chỉ cần nói ‘Chào buổi chiều.’” Cô đột ngột dừng lại và liếc nhìn xung quanh. “Những con chó ở đâu?”

“Ở phòng khách trên lầu,” Pandora nói. “Chị có muốn chúng ở đây không?”

“Không, Chúa ơi, không, Quý bà Berwick không cho phép chó trong phòng khách.” Kathleen dừng bước khi một ý nghĩ không thoải mái nảy ra trong đầu cô. “Ngoài ra, đừng nói bất cứ điều gì về con lợn cưng mà chúng ta đã nuôi trong nhà năm ngoái.” Nhịp độ lại tiếp tục. “Khi bà ấy hỏi em một câu hỏi, hãy cố gắng trả lời một cách đơn giản, và đừng tỏ ra vui vẻ. Bà ấy không thích người dí dỏm.”

“Chúng em sẽ làm hết sức mình.” Pandora nói. “Tuy nhiên, bà ấy đã không thích Cassandra và em. Sau khi chúng em gặp bà ấy tại đám cưới, em nghe bà ấy nói với ai đó rằng chúng em cư xử như một cặp dê Bilberry.”

Kathleen tiếp tục bước đi. “Chị đã viết cho bà ấy rằng cả hai em đều đã trở thành những cô gái trẻ giỏi giang và lịch sự.”

“Chị đã nói dối à?” Pandora hỏi, mắt cô mở to.

“Lúc ấy, chúng ta vừa mới bắt đầu những bài học về nghi thức xã giao của mình.” Kathleen nói một cách phòng thủ. “Chị nghĩ rằng tiến trình của chúng ta sẽ nhanh hơn một chút.”

Cassandra có vẻ lo lắng. “Em ước gì em đã chú ý nhiều hơn.”

“Em không quan tâm đến việc Quý bà Berwick có chấp nhận em hay không,” Pandora nói.

“Nhưng Kathleen lại quan tâm,” Helen chỉ ra một cách nhẹ nhàng. “Đó là lý do tại sao chúng ta sẽ cố gắng hết sức.”

Pandora thở dài. “Em ước gì mình có thể hoàn hảo như chị, Helen.”

“Chị á?” Helen lắc đầu với một tiếng cười khó chịu. “Em yêu, chị là người kém hoàn hảo nhất thế giới đấy.”

“Ồ, chúng ta đều biết chị đã phạm sai lầm,” Cassandra vui vẻ nói. “Điều mà Pandora nói có nghĩa là chị luôn tỏ ra hoàn hảo, đó là tất cả những gì thực sự quan trọng.”

“Thật ra thì,” Kathleen rằng, “đó không phải là vấn đề thực sự.”

“Tuy nhiên, không có sự khác biệt giữa hoàn hảo và dường như hoàn hảo miễn là không ai có thể nói gì về nó,” Cassandra nói. “Kết quả là giống nhau, đúng vậy không?”

Về bối rồi, Kathleen xoa xoa trán cô. “Chị biết có một câu trả lời hay cho điều đó. Nhưng chị không thể nghĩ về điều gì ngay lúc này.”

Trong một hoặc hai phút, người quản gia, Sims, đã đưa Quý bà Berwick đến phòng khách.

Eleanor, Quý bà Berwick, là một người phụ nữ được cấu tạo trên một quy mô hùng vĩ, cao lớn, vai rộng và ngực to, với cách di chuyển khiến Helen nhớ đến mũi tàu lớn lướt qua vùng nước lặng. Hiệu ứng được tăng cường bởi những tấm màn phức tạp tạo thành chiếc váy dài màu xanh đậm của bà, gọn sóng khi bà la om sòm trong lúc tiến vào phòng. Với khuôn mặt hẹp, đôi môi mỏng như tờ giấy và đôi mắt to, nặng trĩu, bà bá tước không phải là một phụ nữ xinh đẹp. Tuy nhiên, bà sở hữu một dáng vẻ quả quyết đáng kinh ngạc, một sự tự tin sắc sảo rằng bà biết câu trả lời cho bất kỳ câu hỏi nào đáng để hỏi.

Helen nhìn thấy niềm vui tự nhiên trên khuôn mặt Quý bà Berwick, khi ánh mắt bà nhìn chằm chằm vào Kathleen, người đã lao về phía trước. Rõ ràng sự yêu quý của Kathleen dành cho bà đã trở lại. Nhưng khi Kathleen quàng tay ôm lấy bà, Quý bà Berwick trông không bị làm phiền bởi sự thể hiện tình cảm. “Cháu yêu quý,” bà thốt lên với một tiếng trách móc.

Kathleen không buông tay. “Cháu đã rất nghiêm túc.” Giọng cô bị bóp nghẹt trên vai người phụ nữ lớn tuổi. “Nhưng khi dì vừa bước vào, cháu cảm thấy như mình trở lại hồi còn năm tuổi lần nữa.”

Ánh mắt của Quý bà Berwick đã trở nên xa xăm, một bàn tay dài nhợt nhạt của bà nằm trên lưng Kathleen. “Ừ,” cuối cùng bà cũng lên tiếng. “Thật không dễ dàng khi mất một người cha. Và cháu đã phải trải

qua điều đó hai lần, phải vậy không?” Giọng bà như trà không đường, giòn tan với chất tannin. Sau một vài lần vỗ về, bà nói, “Chúng ta hãy lấy lại sự kiểm soát của mình nào.”

Kathleen lùi lại và liếc nhìn vào ô cửa trống rỗng. “Anh họ West đâu ạ?”

“Mr. Ravenel háo hức muốn thoát khỏi sự hiện diện của ta,” Quý bà Berwick nói khô khan. “Cậu ta dường như không thích cuộc trò chuyện của chúng tôi trên xe ngựa.” Sau một hồi tạm dừng đầy ý nghĩa, bà bình luận mà không hề cười, “Một anh chàng vui tính, phải vậy không?”

Helen khá chắc chắn rằng tuyên bố này không nhằm mục đích khen ngợi.

“Anh họ West có vẻ không coi vấn đề gì là quan trọng,” Kathleen bắt đầu, “nhưng cháu có thể đảm bảo với dì – “

“Không cần phải giải thích tính cách của cậu ta, mà thực sự là một chuyện vật vãn: không có gì ngoài đường và không khí.”

“Dì không biết gì về anh ấy,” một trong cặp song sinh nói dưới hơi thở của cô.

Nghe thấy tiếng lầm bầm nổi loạn lặng lẽ, Quý bà Berwick quay sang nhìn chăm chăm vào ba chị em Ravenel.

Kathleen vội vàng giới thiệu họ, trong khi họ lần lượt được giới thiệu. “Phu nhân Berwick, các em chồng của cháu, Quý cô Helen, Quý cô Cassandra và Quý cô Pandora.”

Ánh mắt vô tư của bà bá tước rơi vào Cassandra trước, và bà ra hiệu cho cô gái đến gần. “Chỉ là đủ để kết tội,” bà quan sát, “nhưng điều đó có thể được sửa chữa. Tài năng của cô là gì, con gái?”

Đã chuẩn bị trước câu hỏi, Cassandra ngập ngừng trả lời. “Thưa Quý bà, cháu có thể may vá, vẽ tranh và màu nước. Cháu không chơi nhạc cụ, nhưng cháu đọc rất tốt.”

“Cháu đã học ngoại ngữ chưa?”

"Một chút ít tiếng Pháp."

"Cháu có sở thích nào không?"

"Không thưa bà."

"Thông minh. Đàn ông sợ những cô gái có sở thích riêng." Liếc nhìn Kathleen, Quý bà Berwick nhận xét, "Cô bé là một cô gái đẹp. Thêm một chút đánh bóng, cô ấy sẽ là một người đẹp của mùa vũ hội."

"Cháu có một sở thích," Pandora tình nguyện khai ra.

Quý bà Berwick quay sang cô với đôi lông mày nhướn lên. "Vậy sao," bà nói lạnh lùng. "Đây là cái gì vậy, ta bỏ lỡ điều gì à?"

"Cháu đã sáng tạo ra một trò chơi cờ. Nếu nó thành công, cháu sẽ bán nó trong các cửa hàng và kiếm tiền."

Với vẻ ngạc nhiên, Quý bà Berwick gửi cho Kathleen một cái nhìn thắc mắc. "Trò chơi trên bàn cờ à?"

"Một trò giải trí trong phòng khách,"

Quý bà Berwick quay lại Pandora với đôi mắt nheo lại. Thật không may, Pandora đã quên giữ cho ánh mắt của cô hạ xuống và nhìn lại bà một cách táo bạo.

"Một sức sống dư thừa," Quý bà Berwick nói. "Đôi mắt có sắc thái dễ chịu của màu xanh lam, nhưng ánh mắt là của một con nai hoang dã."

Helen mạo hiểm liếc nhanh về phía Kathleen, người trông có vẻ phòng thủ thay mặt Pandora.

"Quý bà, Pandora chỉ - " Kathleen bắt đầu.

Nhưng Quý bà Berwick ra hiệu cho cô im lặng. "Không liên quan đến cháu," bà hỏi Pandora, "sở thích này, cùng với mong muốn kiếm tiền khủng khiếp, sẽ khiến những người cầu hôn tương lai xa lánh?"

"Không thưa bà."

"Chắc chắn là như thế. Cháu không muốn lấy chồng sao?" Trong lúc Pandora chưa kịp phản ứng, bà sốt ruột ép thêm, "Đúng chứ?"

Pandora liếc nhìn Kathleen để được hướng dẫn. “Cháu nên nói những điều thông thường hay những điều trung thực?”

Quý bà Berwick đã trả lời trước khi Kathleen có thể. “Trả lời trung thực, bé con.”

“Trong trường hợp đó,” Pandora nói, “Không, cháu không muốn lấy chồng. Cháu thích đàn ông – ít nhất là những người mà cháu đã quen với – nhưng cháu không muốn phải phục tùng một người chồng và phục vụ mọi nhu cầu của anh ta. Nó sẽ không làm cho cháu hạnh phúc khi có một tá trẻ con, và ở nhà đàn len trong khi anh ta đi chơi với bạn bè. Cháu thà sống độc thân còn hơn.”

Cả căn phòng im lặng. Biểu hiện của Phu nhân Berwick không thay đổi, bà cũng không chớp đôi mắt đang nhìn chăm chăm vào Pandora. Dường như một trận chiến không lời đang được tiến hành giữa người phụ nữ lớn tuổi hống hách và một cô gái nổi loạn.

Cuối cùng, Phu nhân Berwick đã nói, “Cháu chắc hẳn đã đọc Tolstoy.”

Pandora chớp mắt, rõ ràng mất cảnh giác trước câu nói bất ngờ. “Cháu đã.” cô thừa nhận, trông có vẻ thần bí. “Làm sao bà biết?”

“Không một phụ nữ trẻ nào muốn kết hôn sau khi đã đọc Tolstoy. Đó là lý do tại sao ta không bao giờ cho phép một ai trong hai cô con gái của mình đọc tiểu thuyết Nga.”

“Dolly và Bettina thế nào rồi ạ?” Kathleen xông vào, cố gắng thay đổi chủ đề bằng cách hỏi thăm các cô con gái bà bá tước.

Cả Quý bà Berwick và Pandora đều không bị sao lắng.

“Tolstoy không phải lý do duy nhất cháu không muốn lấy chồng.” Pandora nói.

“Dù lý do của cháu là gì, thì chúng đều không có căn cứ. Ta sẽ giải thích cho cháu tại sao cháu muốn kết hôn sau. Hơn nữa, cháu là một cô gái độc đáo, và cháu phải học cách che giấu điều đó. Không có hạnh

phúc cho bất kỳ cá nhân nào, đàn ông hay phụ nữ, những người không sống theo số đông.”

Pandora nhìn bà với sự quan tâm khó hiểu. "Vâng, thưa bà."

Riêng Helen nghi ngờ rằng hai người phụ nữ đang mong chờ một cuộc cãi vã.

Quý bà Berwick ra hiệu cho Helen. "Đến đây."

Helen vâng lời, và kiên nhẫn đứng lên khi bà bá tước quan sát nàng.

"Cô gái duyên dáng," Phu nhân Berwick nói, "với một con mắt u ám khiêm tốn. Khá đáng yêu. Tuy nhiên, đừng quá ngại ngùng vì điều đó sẽ khiến mọi người buộc tội cháu là kiêu ngạo. Cháu phải nuôi dưỡng một thái độ tự tin thích hợp."

"Cháu sẽ thử, thưa bà. Cảm ơn bà."

Bà bá tước quan sát nàng bằng một cái nhìn đánh giá. "Cháu đã hứa hôn với ông Winterborne bí ẩn."

Helen mỉm cười yếu ớt. "Anh ấy bí ẩn sao, thưa bà?"

"Cậu ta bí ẩn đối với ta, vì ta chưa gặp cậu ấy."

"Mr. Winterborne là một quý ông doanh nhân," Helen trả lời thận trọng, "với nhiều nghĩa vụ khiến anh ấy quá bận rộn để tham dự nhiều sự kiện xã hội."

"Cậu ta cũng không được mời đến những sự kiện đó, vì cậu ta thuộc tầng lớp thương gia. Cháu sẽ phải đau khổ trước viễn cảnh của một cuộc hôn nhân không bình đẳng. Rốt cuộc cậu ta ở tầng lớp dưới cháu."

Mặc dù những lời nói châm chọc, Helen được dạy dỗ để những đặc điểm của nàng thành sự vô tư nhận thức được rằng nàng đang được thử thách. "Mr. Winterborne không thể nào ở tầng lớp dưới cháu, thưa bà. Tính cách là thước đo quan trọng hơn nhiều của một người đàn ông so với giai cấp mà họ được sinh ra."

"Nói hay lắm. Thật may mắn cho Winterborne, cuộc hôn nhân với một Ravenel sẽ nâng đỡ anh ta đủ để anh ta được phép hòa nhập vào xã

hội thượng lưu. Hy vọng anh ta sẽ chứng minh xứng đáng với đặc quyền đó.”

“Cháu hy vọng xã hội quý tộc sẽ xứng đáng với anh ấy,” Helen nói thẳng.

Đôi mắt màu xám quắc lên. “Cậu ta là người cao thượng? Đặc sắc trong thị hiếu? Tinh tế trong hành vi sao?”

“Anh ấy là người lịch sự, thông minh, trung thực và hào phóng.”

“Nhưng không tinh tế?” Quý bà Berwick ép buộc.

“Bất kể sự tinh tế nào mà Winterborne không sở hữu, chắc chắn anh ấy sẽ có được chúng nếu anh ấy muốn. Nhưng cháu sẽ không đòi hỏi anh ấy thay đổi bất cứ điều gì về bản thân, vì đã có quá nhiều điều để ngưỡng mộ, và cháu sẽ có xu hướng tự hào quá mức thay cho anh ấy.”

Quý bà Berwick nhìn chăm chăm vào nàng, đôi mắt xám của bà ầm ập. “Thật là một cô gái phi thường. ‘Mát mẻ như không khí,’ như ông nội người Scotland của ta thường nói. Cháu sẽ lãng phí cho một người xứ Wales – ta thề, chúng ta có thể khiến cháu kết hôn với một công tước. Tuy nhiên, loại liên minh này, liên minh giàu có với giòng giống tốt là cần thiết cho ngay cả những gia đình tốt nhất hiện nay. Chúng ta phải cân bằng chính mình giữa sự ân sủng và sự khoan dung. Bà liếc nhìn Kathleen. “Ông Winterborne có đánh giá cao sự may mắn của mình khi có được một người vợ như vậy không?”

Kathleen mỉm cười. “Dì sẽ có thể tự quyết định khi gặp anh ấy.”

“Khi nào thì điều đó sẽ xảy ra?”

“Cháu đang mong đợi ông Winterborne và Đức ngài Trenear sẽ đến đây trong giây lát. Họ đã cưỡi ngựa ra vành đai phía đông của điền trang, để xem địa điểm đang được chuẩn bị cho xây dựng đường ray xe lửa và nhà ga xép. Họ hứa sẽ quay lại và tham gia bữa trà chiều đúng giờ.”

Trước khi Kathleen thậm chí kết thúc câu nói, Devon đã đến ngưỡng cửa. Anh mỉm cười với vợ. “Và chúng tôi đã về.” Một cuộc trao đổi nhanh chóng diễn ra trong ánh mắt chia sẻ của họ - một câu hỏi không được quan tâm, trấn an – trước khi anh sai bước đến gặp Quý bà Berwick.

Theo sau anh là Rhys, người cũng mặc quần áo cưới ngựa tương tự: quần bó ống và giày cao cổ, và một chiếc áo choàng bằng vải len dày.

Rhys dừng lại bên cạnh Helen, mỉm cười với nàng. Anh có mùi như ngoài trời: không khí lạnh buổi sáng, lá cây ẩm ướt và mùi ngựa. Như thường lệ, có một chút mùi bạc hà trong hơi thở của anh. “Chào buổi chiều,” anh nói, với cùng một giọng mềm mại, anh lẩm bầm, “Chào buổi sáng” khi đánh thức nàng dậy rất sớm sáng ngày hôm đó. Nhớ về đêm của họ bên nhau, Helen cảm thấy một màu đỏ đáng sợ xuất hiện, kiểu chỉ duy nhất anh có thể truyền cảm hứng, một màu sắc rực rỡ cứ tự xuất hiện cho đến khi dường như nàng bị ném vào một đồng lửa trại.

Nàng đã có một giấc ngủ không yên, quăng quật và xoay người, tâm trí nàng lo lắng. Đã hơn một lần nàng nhận ra Rhys nhẹ nhàng và vỗ về ru nàng ngủ. Khi cuối cùng anh cũng đánh thức nàng dậy, nàng đã trao cho anh cái nhìn xin lỗi và lẩm bầm, “Anh sẽ không bao giờ muốn chia sẻ chiếc giường với em nữa.”

Rhys đã cười lặng lẽ, kéo nàng dựa vào ngực anh và vuốt ve tấm lưng trần trụi của nàng. “Sau đó, em sẽ ngạc nhiên khi anh năn nỉ điều đó một lần nữa tối nay.” Sau đó, anh làm tình với nàng lần cuối, không quan tâm đến biểu tình yếu ớt của nàng rằng nàng phải rời đi.

Bây giờ, cố gắng kiềm chế sự đỏ mặt của mình, Helen rời mắt khỏi anh. “Anh đã có một chuyến cưới ngựa thú vị chứ?” Nàng khẽ hỏi, mắt nhìn Kathleen giới thiệu Devon với Quý bà Berwick.

“Em đang đề cập đến chuyến cưới ngựa nào?” Giọng anh nhạt nhẽo đến nỗi ban đầu nàng không nhận ra ý nghĩa của anh.

Helen bắn cho anh một cái nhìn gây sốc. “Đừng có xấu xa như thế,” nàng thì thầm.

Rhys cười toe toét và nắm lấy tay nàng, nâng nó lên môi anh. Áp lực nhẹ nhàng của miệng anh trên mu bàn tay nàng không làm dịu đi màu sắc náo loạn trên khuôn mặt nàng.

Giọng nói giòn giã của Quý bà Berwick đến từ cách đó một vài feet. “Không cần phải lạnh lùng và bình tĩnh như vậy, ta đã nhìn thấy rồi. Tiểu thư Helen, hãy giới thiệu ta với quý ông, người dường như đã lấy được từ cháu tất cả sự thán phục.”

Helen đi đến với bà cùng với Rhys ở bên. “Quý bà Berwick,” nàng thì thầm, “đây là Mr.Winterborne.”

Một sự thay đổi tò mò xuất hiện trên khuôn mặt bà bá tước khi bà nhìn chằm chằm vào người đàn ông xứ Wales tóc đen, to lớn đứng trước mặt. Đôi mắt đậm chiêu của bà trở nên mềm mại như sương mù, và một chút màu sắc nữ tính nổi lên trên má của bà. Thay vì gật đầu với anh, bà đưa tay ra.

Không do dự, Rhys bao bọc những ngón tay đầy ngọc quý của người phụ nữ lớn tuổi trong một cái nắm nhẹ nhàng, và cúi đầu xuống bàn tay của bà với một sự kính trọng. Anh đứng thẳng lên và mỉm cười với bà. “Rất hân hạnh.”

Quý bà Berwick nghiêng cứu anh, ánh mắt bà mở to và gần như tự hỏi, mặc dù giọng nói của bà vẫn lạnh lùng đánh giá. “Một người đàn ông trẻ tuổi. Tôi thú nhận, tôi đã mong đợi một ai đó già dặn hơn, dựa trên những thành tựu của cậu.”

“Tôi đã được học nghề với cha tôi từ khi còn nhỏ, thưa Quý bà.”

“Cậu đã được mô tả với ta như là một ông trùm kinh doanh. Ta hiểu rằng thuật ngữ này được sử dụng cho một người đàn ông có tài sản lớn đến mức không thể đo lường được theo bất kỳ quy mô thông thường nào.”

“Tôi đã và đang có một cơ hội may mắn.”

“Sự khiêm tốn giả vờ là bằng chứng của niềm tự hào bí ẩn, ông Winterborne.”

“Chủ đề này khiến tôi không thoải mái,” anh thẳng thắn thừa nhận.

“Đúng vậy – bất cứ cuộc thảo luận nào về tiền bạc đều thô tục. Tuy nhiên, ở tuổi của ta, ta sẽ hỏi bất cứ điều gì ta thích, và mặc kệ bất cứ ai trách móc ta nếu họ dám.”

Rhys đột nhiên cười một cách thoải mái, hấp dẫn mà anh có, hàm răng trắng sáng với làn da màu hổ phách. “Quý bà Berwick, tôi sẽ không bao giờ trách móc hay từ chối bà bất cứ điều gì.”

“Ồ, sau đó, ta có một câu hỏi cho cậu. Tiểu thư Helen khẳng định rằng khi lấy cậu làm chồng, cô ấy không kết hôn với tầng lớp dưới mình. Cậu có đồng ý không?”

Rhys liếc nhìn Helen, đôi mắt ấm áp. “Không,” anh nói. “Mỗi người đàn ông đều kết hôn với người trên mình.”

“Sau đó, cậu có tin rằng cô ấy nên cưới một người đàn ông có huyết thống cao quý hơn không?”

Trở lại sự chú ý của mình với nữ bá tước, Rhys hất vai trong một cái nhún vai bất cần. “Tiểu thư Helen vượt xa tất cả đàn ông mà không ai trong chúng tôi xứng đáng với cô ấy. Do đó, nó cũng có thể là tôi.”

Quý bà Berwick buông ra một tiếng cười nhạo bất đắc dĩ, nhìn chăm chăm vào anh như thể bị ghen lời. “Xác xược một cách quyến rũ,” bà nói. “Ta gần như thấy mình đồng ý với cậu.”

“Quý bà,” Kathleen nói, “có lẽ chúng ta nên để các quý ông đi tắm rửa và thay đổi thành trang phục phù hợp hơn cho tiệc trà. Người quản gia sẽ khó chịu khi nhìn thấy những đôi giày lấm lem bùn đất này nằm trên thảm.”

Devon cười toe toét. “Dù kết luận là gì, tôi cảm thấy chắc chắn mình không muốn là nguyên nhân của nó.” Anh cúi xuống và hôn lên trán vợ,

bất chấp mọi cảnh báo trước đây của cô về việc Quý bà Berwick không thích biểu hiện tình cảm.

Sau khi cúi đầu lịch sự, những người đàn ông rời khỏi phòng khách.

Khoé miệng Quý bà Berwick xoắn lại nhăn nhó. “Không thiếu sức sống nam tính trong căn nhà này, phải không?” Ánh mắt bà trở nên trống vắng khi nhìn chăm chăm vào ô cửa trống rỗng. Khi bà tiếp tục, bà dường như đang nói với chính mình. “Khi ta còn là một cô gái, có một người hầu ở điền trang của cha ta. Một kẻ bất lương đẹp trai đến từ Bắc Wales, với mái tóc đen như đêm và ánh mắt hiểu biết . . .”

Một ký ức xa xôi đã khuấy động bà, một thứ gì đó bị giữ lại nhưng dịu dàng tỏa ra qua sự dịu lại tạm thời của bà. “Một kẻ bất lương,” bà lặp lại nhẹ nhàng, “nhưng hào hiệp.” Lấy lại chính mình, bà liếc nhìn những người phụ nữ trẻ xung quanh mình. “Hãy ghi nhớ lời của ta, các cô gái. Không có kẻ thù đức hạnh nào ghê gớm hơn một người xứ Wales quyến rũ.”

Cảm thấy khuỷu tay Pandora kín đáo chọc vào mình, Helen tỏ ra với cử chỉ thất vọng rằng nàng có thể bảo đảm cho điều đó.

CHƯƠNG 20

“**Đ**ừng bắt chéo chân, Pandora. Hãy ngồi tròn vẹn lên ghế của cháu, Cassandra, cố gắng đừng văng hết vạt váy của cháu ra khi ngồi xuống.” Quý bà Berwick đã phân phát những điều này và nhiều hướng dẫn khác cho cặp song sinh trong buổi trà chiều, với chuyên môn của một người phụ nữ đã đào tạo nhiều quý cô trẻ về nghệ thuật ứng xử.

Pandora và Cassandra đã làm hết sức mình để tuân theo mệnh lệnh của bà bá tước, mặc dù sau đó sẽ có những lời than vãn riêng tư về cách người phụ nữ lớn tuổi có thể biến nghi thức dễ chịu của bữa trà chiều thành một sự thử thách sức chịu đựng.

Kathleen và Devon cố gắng tập trung hầu hết cuộc trò chuyện vào một trong những chủ đề yêu thích của Quý bà Berwick: ngựa. Cả Đức ông và Quý bà Berwick đều là những người đam mê ngựa, thích tự đào tạo thuần chủng tại điền trang Leominster của họ. Trên thực tế, đó là cách ban đầu họ làm quen với cha mẹ của Kathleen, Đức ông và Quý bà Carbery, người đã sở hữu một trang trại ngựa giống Ả Rập ở Ireland.

Quý bà Berwick thể hiện sự thích thú khi biết rằng Kathleen sẽ thừa hưởng ít nhất hai chục con ngựa giống Ả Rập thuần chủng, và một thửa đất bao gồm một trường dạy cưỡi ngựa, chuồng ngựa, đồng cỏ và một đấu trường. Mặc dù quyền sở hữu tài sản và đất đai của Đức ông Carbery, sẽ được chuyển sang một người nam giới gần nhất, một cháu trai của cha ông, nhưng trang trại ngựa giống đã được xây dựng bởi cha mẹ của Kathleen, và chưa bao giờ được đưa vào tài sản hương hoả.

“Chúng tôi sẽ sắp xếp cho ba hoặc bốn con ngựa được đưa đến đây,” Devon cho biết, “phần còn lại sẽ bán đi.”

“Khó khăn sẽ là tìm kiếm được những người mua hiểu được bản chất của ngựa giống Ả Rập,” Kathleen nói với vẻ nhăn mặt. “Chúng phải được chăm sóc khác với các giống ngựa khác. Đặt một con ngựa Ả Rập vào tay một người chủ sở hữu sai có thể dẫn đến nhiều vấn đề.”

“Cậu sẽ làm gì với trang trại?” Rhys hỏi.

“Tôi muốn bán nó cho Đức ông Carbery kế tiếp và đã thực hiện điều đó. Thật không may, theo người quản lý trang trại, Carbery không có hứng thú với ngựa.”

“Không có hứng thú với ngựa?” Quý bà Berwick lặp lại, có vẻ kinh hoàng.

Kathleen gật đầu buồn bã. “Khi Trenear và cháu đến Glengarriff, chúng cháu sẽ có thể tính đến tất cả những gì phải làm. Cháu sợ chúng cháu có thể phải ở lại hai tuần để giải quyết mọi thứ. Có lẽ thậm chí một tháng.”

Nữ bá tước nhú mày. “Ta sợ sẽ không ổn khi ta ở lại Eversby Priory quá lâu như vậy.”

West, người đã ngồi cách Phu nhân Berwick càng xa càng tốt, nói một cách chân thành, “Ồ, điều đó quá tệ.”

“Con gái của ta Bettina đang mang thai lần đầu tiên,” Quý bà Berwick tiếp tục. “Ngày sinh dự kiến sẽ sớm xảy ra và ta phải ở cùng con bé ở Luân Đôn khi nó bắt đầu chuyển dạ.”

“Tại sao bà không ở tại Ravenel House cùng với Helen và cặp song sinh?” Devon đề nghị với bà bá tước. “Bà có thể quản lý họ dễ dàng ở Luân Đôn như ở đây.”

Pandora vỗ tay nhiệt tình. “Em rất thích điều đó, có rất nhiều việc phải làm trong thành phố - “

“Hãy nói được đi, thưa Phu nhân!” Cassandra kêu lên, nhấp nhồm trên ghế.

Bà bá tước cho cả hai một cái nhìn nghiêm khắc. “Màn biểu diễn này thật khiếm nhã.” Khi các cô gái hoàn toàn im lặng, bà nói với Devon, “Thưa Đức ngài, đó dường như là một giải pháp lý tưởng. Vâng, chúng tôi sẽ làm điều đó.”

Helen im lặng và ngồi yên, nhưng trái tim nàng đập nhanh khi nghĩ đến việc trở về London, nơi nàng sẽ gần gũi hơn với Rhys. Nàng không dám nhìn về phía anh, ngay cả khi nàng nghe anh nói một cách bình tĩnh với Quý bà Berwick.

“Tôi sẽ hộ tống Phu nhân và các cô gái trên chuyến tàu đến Luân Đôn, nếu điều đó được chấp nhận.”

“Điều đó sẽ được chấp nhận, Mr. Winterborne.” một trong những câu trả lời quyết định.

“Tôi sẵn sàng phục vụ Phu nhân.” Rhys tiếp tục. “Sẽ là một đặc ân nếu được hỗ trợ mọi thứ Phu nhân cần trong khi bà ở lại thành phố.”

“Cảm ơn cậu,” bà bá tước nói một cách nghiêm túc. “Đến từ một người đàn ông của các mối quan hệ rộng lớn như cậu, ta nhận ra rằng đó là một đề nghị không nhỏ. Chúng tôi sẽ phiền cậu nếu cần thiết.” Bà dừng lại để khuấy một cốc đường khác vào tách trà. “Thỉnh thoảng cậu có thể đến thăm chúng tôi tại Ravenel House.”

Rhys mỉm cười. “Đó là niềm vinh hạnh của tôi. Đổi lại, tôi muốn mời mọi người đến Bách hoá Winterborne’s làm khách của tôi.”

“Một cửa hàng bách hóa ư?” Quý bà Berwick nghe có vẻ bối rối. “Ta chỉ thường xuyên đến các cửa hàng nhỏ, nơi các thương nhân đã quen với sở thích của ta.”

“Nhân viên bán hàng của tôi sẽ cho Phu nhân thấy nhiều loại hàng xa xỉ lớn nhất mà Phu nhân từng thấy ở một cửa hàng. Găng tay, ví dụ họ có thể mang ra cho Phu nhân bao nhiêu đôi găng tay tại một cửa hàng nhỏ? Một tá? Hai chục? Tại quầy bán găng tay ở Bách hoá Winterborne’s, Phu nhân sẽ nhìn thấy số lượng gấp mười lần, được làm

từ da dê non, da bê lợn, da hoẵng, nai sừng tấm, heo Mỹ, linh dương, thậm chí cả chuột túi.” Thấy được sự quan tâm của bà, Rhys tiếp tục một cách tình cờ, “không ít hơn ba quốc gia góp phần trong việc tạo ra những đôi găng tay tốt nhất của chúng tôi. Da cừu được thuộc ở Tây Ban Nha, cắt ở Pháp và khâu tay ở Anh. Mỗi chiếc găng tay đều rất tinh tế, nó có thể được bọc trong vỏ quả óc chó.”

“Cậu cung cấp những thứ đó tại cửa hàng của cậu à?” Nữ bá tước hỏi, rõ ràng yếu dần.

“Aye. Và chúng tôi có tám mươi bộ phận khác có các mặt hàng từ khắp nơi trên thế giới.”

“Ta đang rất tò mò,” người phụ nữ lớn tuổi thừa nhận. “Tuy nhiên, việc chen chúc với... đám đông,”

“Bà có thể dẫn theo các cô gái đến thăm sau giờ làm việc, khi khách hàng ban ngày đã rời khỏi,” Rhys nói. “Tôi có một số nhân viên bán hàng sẽ ở lại để hỗ trợ mọi người. Nếu Phu nhân thích, trợ lý của tôi sẽ đặt một cuộc hẹn riêng cho Tiểu thư Helen để tham khảo ý kiến với cửa hàng may mặc của bách hoá. Đã đến lúc bắt đầu thiết kế trang phục cho cô ấy, phải không ạ?”

“Vậy có sớm quá không,” Kathleen nói, gửi cho chồng một ánh mắt dò hỏi.

“Về những vấn đề như thế này,” Devon trả lời, “Anh sẽ theo quyết định của em.”

“Vậy thì, nếu Phu nhân Berwick đồng ý,” Kathleen nói, “và Helen cũng mong muốn điều đó, thì người thợ may tại Bách hoá Winterborne’s có thể bắt đầu với trang phục trong khi Đức ông Trenear và tôi đi vắng.”

Helen gật đầu. “Điều đó thật đáng yêu.” Nàng nhìn sang Rhys một thoáng, nhìn thấy vẻ thư giãn của anh. Xét đoán từ tia sáng trong mắt anh, anh lại đã nảy ra kế hoạch gì đó.

“Ta sẽ đưa ra vấn đề cần cân nhắc,” Phu nhân Berwick nhận xét, cau mày khi Pandora gõ những ngón tay của cả hai bàn tay lên bàn trong sự phấn khích. “Bé con, đừng làm rung bàn trà.”

Hellen đã tìm thấy cả niềm vui và sự tra tấn để trải qua một ngày bình thường với Rhys ở tại Eversby Priory. Anh ở trong tầm mắt của nàng, tầm với của nàng, nhưng họ luôn ở trong sự quan sát của người khác. Thật mệt mỏi khi phải che giấu cảm giác của mình, trái tim nàng đập như chạy đua mỗi khi anh bước vào phòng. Nàng chưa bao giờ mong đợi sự kết hợp giữa ham muốn thể xác và tình yêu sẽ mạnh mẽ như vậy. Trong một vài khoảnh khắc nàng tràn ngập sự u sầu, khi nghĩ rằng thời gian của nàng với anh đang trôi qua những ngón tay như cát trắng mịn. Nàng phải nói với anh về cha nàng . . . nàng không thể bắt mình làm điều đó được.

Vài giờ trước khi nửa đêm kéo đến chậm chạp, trong khi Helen bước đi trong lo lắng và đợi trong phòng cho đến khi cả nhà cuối cùng cũng chìm vào giấc ngủ. Nàng vội vã đi chân trần qua hành lang đến cánh phía đông trong chiếc áo ngủ và áo choàng trắng, sự thiếu kiên nhẫn bơm qua tĩnh mạch của nàng.

Nàng đến cánh cửa phòng Rhys, và nó mở ra trước khi nàng chạm vào nó, một cánh tay mạnh mẽ vươn ra để kéo nàng vào trong. Chìa khóa bật chắc chắn trong ổ khóa, và Rhys đón nàng với một tiếng cười nhẹ. Helen bị điện giật bởi cảm giác của anh dọc theo cơ thể nàng, áp lực mạnh mẽ của anh lên bụng nàng. Khóe miệng anh xóa tan mọi suy nghĩ khi anh tìm kiếm miệng nàng một cách thèm khát, mở ra một cơn khát khao mà nàng quá thiếu kinh nghiệm để kiểm soát. Nàng đáp lại một cách mù quáng, tuyệt vọng vì anh, hai tay nàng luồn vào mái tóc dày của anh để kéo đầu anh xuống mạnh hơn với nàng.

Sau khi cởi quần áo của nàng ngay tại nơi nàng đứng, Rhys bế nàng lên giường. Kéo nàng xuống bên dưới anh, anh bắt đầu mân mê nàng với sự chậm chạp có chủ ý, cắn và liếm vào những nhịp đập trên cổ

họng, ngực, cổ tay nàng. Nàng cảm thấy bàn tay anh chạm vào giữa hai đùi nàng, trêu chọc nhẹ nhàng. Anh khẽ vuốt ve da thịt mềm mại, những ngón tay anh mát mẻ và dịu dàng khi chúng vuốt ve hai bên nụ hoa nóng bỏng. Nàng không thể ngừng vịn vịn, căng cứng, vịn vịn tứ chi quanh anh mọi lúc có thể. Anh chống cự, muốn chơi đùa, muốn đắm chìm trong sự đa dạng xa hoa khi tất cả những gì nàng muốn là có anh bên trong nàng ngay bây giờ.

Tiếng thì thầm của anh cuộn tròn bên tai nàng như làn khói. “Em không đủ ẩm ướt cho anh, cariad.”

“Em có mà,” nàng cố gắng nói giữa những hơi thở hỗn hển.

“Cho anh xem đi.”

Sau một hồi do dự, nàng đưa tay xuống nắm chặt vật cương cứng của anh. Một tiếng thở dốc và nông thoát ra khỏi nàng khi nàng cảm thấy nhịp đập nặng nề của da thịt anh, vật đàn ông cứng lên cho đến khi nàng không thể khép ngón tay quanh nó. Hướng anh vào giữa hai đùi nàng, nàng xoa phần đầu gợi cảm của anh trên các nếp gấp mềm mại nữ tính, bao quanh phần nhạy cảm nhất của anh chống lên nàng cho đến khi nó bóng loáng và ẩm ướt và cả hai đều run rẩy.

Rhys đẩy vào khe hở đang sưng lên, duỗi dài trên nàng, đổ dành da thịt nàng. Nàng cong người, bắt lực và lao về phía trước, không biết gì ngoài áp lực của anh đang lấp đầy nàng. Anh nắm lấy hông nàng, đẩy và kéo nàng chậm chạp trên vật đàn ông căng cứng của anh, và nàng phát ra những âm thanh mà nàng chưa bao giờ tạo ra trong đời, thì thầm và rên rỉ trong sự sở hữu đầy khoái lạc của anh.

Khi những cơn rung mình cuối cùng rời khỏi nàng, và Helen đã lấy lại được hơi thở của mình, Rhys lăn và di chuyển nàng một cách khéo léo, dễ dàng. Nàng thấy mình đang ngồi dạng chân trên đùi anh khi anh ngồi trên mép giường.

Trong tư thế kỳ lạ và khó xử, nàng vòng tay quanh cổ anh để khỏi ngã về phía sau.

Rhys trượt một bàn tay trấn an xuống dưới cột sống của nàng. Miệng anh áp mạnh vào miệng nàng, răng anh khê sượt qua môi dưới của nàng. Anh dường như đang chờ đợi điều gì đó. Nàng liếc xuống bối rối trước sự cương cứng tràn lan đang ép giữa họ, tự hỏi anh mong đợi gì ở nàng.

Anh khê cười, những tia sáng lấp lánh trong đôi mắt màu nửa đêm của anh. “Trông em giống như một con chim bồ câu bị mắc bẫy.”

“Em không biết phải làm gì,” nàng phản đối, nóng nảy và xấu hổ.

Nắm chặt hông nàng bằng bàn tay tự do của mình, Rhys hướng dẫn nàng hướng lên trên và nhẹ nhàng đưa nàng lại gần cơ thể anh. “Hãy hạ xuống anh, cariad.”

Đôi mắt nàng mở to khi nàng hiểu anh dự định gì.

Nàng nắm chặt vai anh và vâng lời, giảm dần xuống từng inch một. Không thể ngập hết anh, nàng dừng lại trong khó chịu. Bàn tay hỗ trợ của anh nâng nàng lên một chút, giảm bớt áp lực bên trong.

Những vệt đen của hàng mi anh hạ xuống, khoảng trống giữa hai chân anh co lại. Một vệt mồ hôi toát lên khuôn mặt và bộ ngực màu đồng của anh. Anh cắn môi và lẩm bẩm điều gì đó bằng tiếng Wales.

“Em không hiểu anh nói gì,” Helen thì thầm.

Sau khi hít một hơi thở thô ráp, anh buông lời vui vẻ. “Nghĩa là tốt. Anh đã khen ngợi em – nhưng là một câu thô lỗ. Bám vào anh”. Anh thả lỏng người và chống đỡ khuỷu tay, để nàng nghỉ ngơi một phần trên thân mình. “Tốt hơn chưa?”

Helen gật đầu với một chút thở hỗn hển. Ở vị trí này, nàng có thể kiểm soát chiều dài của anh. Thật là một cảm giác tuyệt vời khi có tất cả sức mạnh gân guốc bên dưới nàng, cơ thể mạnh mẽ của anh vững chắc giữa hai đùi nàng.

Có một tia thách thức trong mắt anh, và hông anh nâng lên trong lời mời trêu chọc.

Helen di chuyển cẩn thận, nâng lên và hạ xuống, bắt lấy hơi thở của nàng tại đường trượt nóng bỏng của anh bên trong nàng. Anh kiên nhẫn, để nàng thử nghiệm, trong khi trái tim anh đập như búa bổ dưới lòng bàn tay mịn màng của nàng. Nàng tìm thấy một chuyển động trượt qua lại truyền những cơn co thắt nóng bỏng qua nàng. Xét từ tiếng rên rỉ hăng hái của anh, anh dường như cũng thích nó. Miệng anh bắt lấy đầu vú nàng mỗi khi nàng di chuyển lên đúng tầm, và nàng bắt đầu thích thú trêu chọc anh, đôi khi để anh có thứ anh muốn, đôi khi giữ lại. Dải ruy băng tuột khỏi tóc nàng, tấm rèm bằng những lọn tóc long lánh như bạc cù vào mặt, vào ngực anh nhột nhạt.

"Em thích hành hạ anh phải không," Rhys nói, đôi mắt anh nặng trĩu niềm vui.

"Đúng đấy." Đúng là điều đó thật vui, một niềm vui vô cùng thú vị mà nàng không bao giờ tưởng tượng được.

Nụ cười toe toét lướt qua môi anh và tan biến nhanh chóng khi nàng lao mạnh hơn, lấp đầy mình với anh. Anh bắt đầu trả lời nhịp điệu của nàng một cách nghiêm túc, nắm chặt bàn tay anh vào khăn trải giường. Nàng yêu cảnh tượng anh lạc lối vì đam mê, đầu anh ngã ra sau và cổ họng mạnh mẽ lộ ra, cơ ngực anh hằn lên sắc sảo. Một cơn bão cảm giác quét qua nàng, và cơ thể run rẩy của nàng khóa chặt vào anh. Anh tiếp tục đẩy mạnh, các động tác trở nên co giật và dữ dội, kết thúc trong một cú đẩy mạnh mẽ làm cong hông và hầu hết lưng anh hoàn toàn nhấc khỏi giường.

Ngay khi có thể, anh nằm xuống và đẩy tóc Helen ra sau với một bàn tay run rẩy để nhìn vào mặt nàng. "Anh có quá thô lỗ với em không, cariad?"

"Không." Helen nằm dài trên anh. "Em có quá thô lỗ với anh không?"

Anh mỉm cười thư thái. “Aye, em không nghe thấy anh cầu xin sự thương xót sao?”

“Đây có phải là những gì anh đang làm không?” Nàng cúi xuống để miệng nàng trêu chọc anh. “Em nghĩ rằng anh đang thúc giục em.”

Một nụ cười chậm chạp thoáng qua mặt anh. “Anh đã làm mỗi thứ một chút,” anh thừa nhận, và kéo nàng xuống với anh.

Họ uể oải nói chuyện một lúc, trong khi màn đêm buông xuống xung quanh họ và bóng tối lắng xuống trong các góc nhà.

“Mặc dù anh đã quyến rũ Quý bà Berwick,” Helen nói với anh, dựa lưng vào ngực anh khi anh ngồi tựa vai vào đầu giường. “Em nghĩ rằng bà ấy sẽ mời anh đến thăm chúng em tại Ravenel House trước khi bà ấy nhận ra mình đang làm gì.”

Bàn tay ấm áp của anh lướt dọc theo chiều dài mảnh khảnh của cánh tay nàng. “Anh sẽ ghé thăm thường xuyên khi bà ấy cho phép.”

“Em chắc chắn bà ấy sẽ muốn thăm Bách hoá Winterborne’s ngay từ bây giờ, sau tất cả những gì anh nói về găng tay. Làm sao anh biết điều đó sẽ cảm dỗ bà ấy?”

“Hầu hết phụ nữ ở độ tuổi bà ấy đến quầy bán găng tay đầu tiên khi họ bước vào vào cửa hàng.”

“Mặt hàng nào mà phụ nữ ở độ tuổi của em sẽ đến đầu tiên?”

“Nước hoa và phấn.”

Helen thích thú. “Anh có biết tất cả mọi điều về phụ nữ không?”

“Anh không nói như vậy, cariad. Nhưng anh biết họ thích tiêu tiền vào việc gì.”

Quay sang một bên, Helen gục đầu vào vai anh. “Em sẽ thuyết phục Quý bà Berwick mời anh đến ăn tối ngay khi chúng em ổn định tại Luân Đôn.” Nàng thở dài. “Thật khó khăn khi gặp anh và cư xử một cách trang trọng.”

“Aye, em sẽ phải tự giữ lấy hai bàn tay mình đấy.”

Nàng mỉm cười và hôn lên ngực anh. “Em sẽ cố gắng.”

Rhys im lặng trong một phút trước khi đột ngột nói, “Anh không thích mối liên hệ giữa Quý bà Berwick và Vance. Anh đã nói với Trenear rằng hãy nói rõ với bà ấy rằng anh không muốn Vance đến trong vòng một dặm xung quanh em hoặc hai chị em sinh đôi.”

Helen chiến đấu để giữ tinh thần thoải mái, mặc dù lời nhận xét làm nàng ớn lạnh. Gặp gỡ người cha thực sự của nàng – viễn cảnh ấy thật kinh khủng – và nàng tò mò về ông ta. Có sai không khi tò mò? “Không, em cũng không muốn thế.” Tim nàng bắt đầu đập nhanh một cách khó chịu. “Mr. Vance có gia đình không?”

“Vợ ông ta qua đời vì viêm phổi năm ngoái. Họ không có đứa con nào còn sống, tất cả đều chết non. Phần còn lại của họ hàng ông ta sống rất xa về phía bắc và không thường đến thành phố.”

“Thật trớ trêu khi ông ta lại có một đứa con gái ngoài giá thú với vợ của bạn anh, nhưng lại không có con hợp pháp của riêng mình.” Một nỗi buồn chập xuống nàng. “Em tự hỏi liệu sinh linh nhỏ bé đáng thương đó có còn tồn tại không.”

“Tốt nhất là không,” Rhys nói thẳng thừng. “Bất cứ đứa con nào của ông ta đều là do quỷ sinh ra, và sẽ chẳng trở nên tốt đẹp gì.”

Helen cứng người lại, mặc dù nàng hiểu tại sao anh nói điều đó.

Trong nền văn hóa của họ, huyết thống có nghĩa là tất cả. Xã hội tự nó được thành lập dựa trên nguyên tắc rằng huyết thống của một người quyết định toàn bộ cuộc đời của anh ta – đạo đức, khí chất, trí thông minh, địa vị, mọi thứ anh ta sẽ đạt được. Mọi người không thể đi ngược dòng máu của tổ tiên họ - tương lai của họ đã được quyết định bởi quá khứ. Đó là lý do tại sao rất nhiều người có dòng máu xanh nghĩ rằng kết hôn với thường dân là một sự xuống cấp. Đó là lý do tại sao một người đàn ông tự lập thành công với năm trăm năm tổ tiên thuộc tầng lớp

thấp sẽ không bao giờ được tôn trọng nhiều như một người ngang hàng. Đó là lý do tại sao mọi người tin rằng những tên tội phạm, những kẻ mất trí và những kẻ ngu ngốc sẽ chỉ quên đi bản thân họ.

Dòng máu sẽ nói lên tất cả.

Cảm nhận được sự thay đổi của cơ thể nàng, Rhys hạ nàng xuống giường và cúi xuống nàng, đầu nàng tựa vào khúc quanh khuỷu tay anh. “Có chuyện gì vậy?”

Nàng chậm rãi trả lời. “Không có gì, chỉ có điều . . . lúc này anh nói có vẻ khá nhẩn tâm.”

Rhys im lặng một lúc. “Anh không thích những điều mà Vance đã mang đến cho anh, nhưng không thể thay đổi được điều đó. Chúng ta sẽ không nói thêm về hấn ta nữa.”

Khi anh nằm xuống bên cạnh nàng, Helen nhắm mắt lại và nuốt lại áp lực của nước mắt. Khốn khổ thay, nàng ước mình có thể nói chuyện với ai đó về tình huống này. Ai đó ngoài Quincy, người đã nói rõ ý kiến của mình. Helen ước mình có thể tâm sự với Kathleen. Nhưng Kathleen đã có quá nhiều lo lắng chất đọng trên đĩa của mình, và trong tình trạng của mình, chị ấy không cần một áp lực khác nữa.

Suy nghĩ của nàng bị gián đoạn khi Rhys kéo nàng vào cơ thể ấm áp của anh. “Giờ thì nghỉ ngơi đi, em yêu,” anh thì thầm. “Khi em thức dậy vào buổi sáng, anh hứa rằng con quái thú xấu xa của em sẽ quay trở lại thành một người đàn ông.”

CHƯƠNG 21

NGÀY TIẾP THEO trôi qua với sự điên cuồng của việc đóng gói khi những người hầu quay cuồng lấp đầy những rương, hòm bằng da, hộp đựng quần áo, vali và hộp đựng mũ cho mọi thành viên trong gia đình trừ West. Như đã dự kiến, Kathleen, Devon, Sutton, người hầu phòng, và Clara, người hầu gái, sẽ phải khởi hành đến Bristol bằng tàu hỏa ngay tối hôm đó. Họ sẽ qua đêm tại một khách sạn ở cảng và bắt một chiếc tàu hơi nước đến Waterford vào sáng hôm sau. Theo yêu cầu của Rhys, văn phòng vận chuyển của Bách hoá Winterborne's đã lên kế hoạch cho chuyến đi của họ với sự chú ý tỉ mỉ đến từng chi tiết.

Vài phút trước khi khởi hành đến Ga Alton, Kathleen tìm Helen trong phòng ngủ của cô, đang đóng gói một chiếc vali nhỏ có thể xách tay.

"Em yêu, tại sao em lại làm việc này?" Kathleen thở dốc hỏi. "Clara nên coi sóc việc đó."

"Em đã đề nghị giúp đỡ," nàng trả lời. "Clara cần thêm vài phút để đóng gói đồ đạc của bản thân cô ấy."

"Cảm ơn em. Chúa ơi, như một nhà thương điên. Em và cặp song sinh đã đóng gói đồ đạc của mình cho chuyến đi London chưa?"

"Rồi ạ, chúng em sẽ đi vào buổi sáng với Winterborne và Quý bà Berwick." Helen mở vali được đặt gần giường và xem xét mọi thứ bên trong nó. "Hãy lại đây xem này, em hy vọng em đã nghĩ đến tất cả mọi thứ."

Nàng đã đóng gói chiếc khăn choàng yêu thích của Kathleen, bằng len lông cừu nhiều màu, một lọ hạnh nhân ướp muối, một cuốn sổ tay và bút chì, một bộ dụng cụ may với kéo và kim nhỏ, bàn chải tóc và một

cái ghim. Nàng cũng đã nhét thêm khăn tay và găng tay, một lọ kem lạnh, một chai nước hoa hồng, một cốc uống nước, một hộp kẹo ngậm, một cặp quần lót bằng vải lạnh, một chiếc ví nhỏ kêu xúng xoảng với những đồng xu, và một cuốn tiểu thuyết ba tập.

“Cặp song sinh đã cố gắng thuyết phục em chuẩn bị một cặp súng ngắn, trong trường hợp tàu hơi nước của chị gặp phải cướp biển,” Helen nói. “Em cảm thấy thất vọng khi chỉ ra rằng hải tặc đã không đi biển Ailen trong hai thế kỷ rưỡi nay rồi.”

“Thật đáng thất vọng. Chị chắc chắn rằng chị sẽ làm việc đó một cách nhanh gọn. Ồ, dù sao, thay vì phiêu lưu, ít nhất thì chị cũng có một cuốn tiểu thuyết để đọc.” Nhặt một trong các tập sách, Kathleen đọc tiêu đề và bắt đầu cười. “Chiến tranh và hòa bình?”

“Nó dài và rất hay,” Helen giải thích, “và em biết chị chưa đọc nó, vì chúng em đã cất nó ở trên kệ thứ sáu trong thư viện. Và ngay cả khi Tolstoy có xu hướng chua chát về hôn nhân, như Quý bà Berwick tuyên bố, thì chị cũng đã kết hôn rồi và nó đã thành quá muộn.”

Vẫn mỉm cười, Kathleen đặt cuốn sách trở lại valise. “Không có gì có thể làm chị buồn về hôn nhân, sau khi Devon đã ở bên chị. Kiên định như ngôi sao bắc cực, và rất dịu dàng. Chị đã phát hiện ra rằng chị cần anh ấy nhiều hơn chị nghĩ.”

“Anh ấy cũng cần chị.”

Kathleen đóng vali và trao cho nàng một cái nhìn trìu mến. “Chị sẽ rất nhớ em, Helen. Nhưng nó sẽ làm cho trái tim chị nhẹ hơn khi biết rằng em và cặp song sinh sẽ được tận hưởng chính mình ở London. Chị hy vọng Mr. Winterborne sẽ ở Ravenel House thường xuyên, và anh ấy sẽ làm bất cứ điều gì kể cả việc thực hiện những cú lộn nhào nếu điều đó sẽ khiến em hạnh phúc.” Cô dừng lại trước khi lặng lẽ nói thêm, “Anh ấy yêu em, em biết mà. Điều đó quá rõ ràng.”

Helen không biết trả lời như thế nào. Nàng khao khát được trút bầu tâm sự và thổ lộ rằng dù Rhys có yêu nàng đến thế nào, thì cũng không đủ để vượt qua sự thật khủng khiếp về con người nàng. Nó sẽ tàn phá anh khi anh phát hiện ra.

Nở một nụ cười, nàng quay mặt, giấu đi sự ngại ngùng.

Trong phút chốc, cánh tay của Kathleen vòng lấy nàng. “Đây sẽ là khoảng thời gian hạnh phúc của em, em yêu. Em sẽ không gặp rắc rối với Quý bà Berwick. Bà ấy là người phụ nữ đáng kính nhất mà chị từng biết, và là người khôn ngoan nhất. Em và cặp song sinh phải tin tưởng và dựa vào bà ấy trong khi chúng tôi đã đi vắng.”

“Em sẽ.” Helen ôm cô thật chặt. “Đừng lo về bất cứ điều gì. Chúng em sẽ có một khoảng thời gian thư giãn và dễ chịu trong khi chờ anh chị trở về.”

BẤT CỬ AI đã chứng kiến cuộc chia tay của gia đình Ravenel sẽ được tha thứ vì cho rằng gia đình này sắp bị tách ra trong một khoảng thời gian nhiều năm thay vì vài tuần. May mắn thay, Quý bà Berwick, người sẽ làm mất đi sự thể hiện của cảm xúc, đã ở trong phòng của bà vào thời điểm đó. Về phần mình, Rhys đã khéo léo rút vào thư viện để lại sự riêng tư cho gia đình.

Cả Pandora và Cassandra đều cố tỏ ra nhẹ nhàng và thích thú, nhưng khi đến lúc nói lời chia tay, cả hai đều trở nên đẫm nước mắt và ôm chầm lấy Kathleen, cho đến khi người ta khó có thể nhìn thấy hình dạng nhỏ bé của cô bị kẹp giữa họ. Trong một năm qua, Kathleen đã đối xử với cặp song sinh bằng một sự pha trộn giữa sự quan tâm và tình cảm không thể chối cãi về bản chất của người mẹ. Cặp song sinh sẽ nhớ cô rất nhiều.

“Em ước gì chúng em được đi cùng với chị,” Pandora run rẩy nói.

Cassandra nức nở một chút.

“Nào, nào,” giọng Kathleen vang lên giữa những cái ôm của các cô gái. “Chúng ta sẽ sớm được ở bên nhau, các em thân yêu. Trong khi đó, các em sẽ có một khoảng thời gian đáng yêu ở London. Và chị sẽ trở lại với một con ngựa đẹp cho mỗi người các em – chỉ cần nghĩ về điều đó!”

“Nếu con ngựa của em không phải là một thủy thủ giỏi thì sao?” Cassandra hỏi.

Kathleen đã cố gắng trả lời, nhưng vì cô vẫn bị cặp song sinh nhấn chìm, thật khó để nghe được bản thân mình nói gì.

Thích thú, Devon bước tới và giải thoát vợ ra khỏi những vòng tay nhiệt tình. “Những chú ngựa sẽ có những ngăn chuồng riêng được chằng buộc trên tàu,” anh giải thích. “Có những đai rộng bằng vải bên dưới chúng, như những chiếc võng, để giữ cho chúng không bị đổ hoặc rơi xuống. Anh sẽ ở bên dưới boong tàu với những con ngựa để giữ cho chúng bình tĩnh.”

“Chị cũng sẽ như vậy,” Kathleen thêm vào.

Devon đưa cho cô một cái nhìn cảnh cáo. “Như chúng ta đã thảo luận trước đó, công việc của anh trong chuyến trở về sẽ là chăm sóc những con ngựa, trong khi công việc của em là chăm sóc con trai hoặc con gái tương lai của anh.”

“Điều đó không hợp lệ,” Kathleen đã phản đối.

“Không,” anh nói, “nhưng em là người quan trọng nhất với anh trên thế giới này và anh sẽ không mạo hiểm sự an toàn của em.”

Khoanh tay lại, Kathleen cố tỏ vẻ phẫn nộ. “Làm thế nào em có thể tranh luận với điều đó?”

Devon mỉm cười và hôn cô thật âu yếm. “Em không thể.” Quay sang cặp song sinh, anh ôm cả hai trong vòng tay và hôn lên đỉnh đầu họ. “Tạm biệt, imps. Cố gắng đừng gây quá nhiều rắc rối cho Quý bà Berwick và chăm sóc Helen.”

“Đến lúc đi rồi,” West nói từ cửa ra vào. “Anh có chắc là anh không cần em đi cùng hai người đến nhà ga không?”

Devon cười toe toét với em trai mình. “Cảm ơn em, nhưng cỗ xe sẽ chật cứng. Hơn nữa, anh không muốn đưa em đi khi em đang đóng vai trò là người dẫn chương trình cho Quý bà Berwick.”

“Luôn sẵn sàng,” West trả lời một cách nhạt nhẽo, nhưng khi anh quay lại, anh thực hiện một cử chỉ bằng tay kín đáo chỉ dành cho ánh mắt của Devon.

“Kathleen,” Pandora nói, “Anh họ West lại làm thế bằng ngón tay anh ấy.”

“Đó là anh bị chuột rút tay,” West nói nhanh và liếc mắt nhìn Pandora.

Kathleen cười toe toét và đưa tay ôm cổ anh. “West,” cô nói một cách âu yếm, “bất cứ điều gì cậu sẽ làm khi tất cả chúng ta rời khỏi cậu trong hòa bình?”

Thở dài, West hôn lên trán cô. “Em sẽ nhớ chị đấy, chết tiệt.”

Trước khi phần còn lại của gia đình khởi hành vào sáng hôm sau, West kéo Helen sang một bên để nói chuyện riêng. Họ đi chậm chậm đến nhà kính, một căn phòng bằng kính và đá chật chội với những cây cọ và dương xỉ trong chậu. Các cửa sổ bằng kính cho thấy một hàng cây Whepping Beach gần đó, những cành cây lơ lửng của chúng rủ xuống và chùng xuống như thể kiệt sức bởi những khổ nạn của mùa đông. Một bụi cây mâm xôi màu cam và xám đầy đặn hạ xuống từ bầu trời màu tro mọc trên gốc cây sồi bám xung quanh thân cây xương xẩu.

“Chuyện xảy ra với anh vậy,” West nói, cúi đầu xuống để tránh va chạm với một cái giỏ treo đầy cây hỗn hợp, “đó là lần đầu tiên em và cặp song sinh ở lại London qua đêm mà không có gia đình để chăm sóc các em.”

“Có Quý bà Berwick mà,” Helen chỉ ra.

“Bà ấy không phải là gia đình.”

“Kathleen nghĩ tốt về bà ấy.”

“Chỉ vì Quý bà Berwick đã cứu mang chị ấy sau khi cha mẹ chị ấy cố gắng đẩy chị ấy ra một góc phố với một tấm biển ghi TRẺ MIỄN PHÍ treo quanh cổ.Ồ, anh biết Kathleen coi bà ấy là nguồn gốc của tất cả sự khôn ngoan và lòng nhân từ, nhưng cả anh và em đều biết rằng điều này sẽ không dễ dàng như vậy. Nữ bá tước và Pandora sẽ giương móng vuốt với nhau suốt thời gian.”

Helen mỉm cười với anh, nhìn thấy sự lo lắng trong đôi mắt xanh thẳm của anh. “Chỉ có một tháng thôi mà. Chúng em sẽ học cách hòa đồng với bà ấy. Và Winterborne sẽ ở gần đây.”

West cau mày sâu hơn. “Điều đó cũng không làm anh cảm thấy tốt hơn.”

Lúng túng, Helen hỏi, “Anh lo lắng điều gì?”

“Em có thể bị thao túng và bị lợi dụng cho đến khi em cảm thấy như em đã bị san phẳng trong một máng giặt.”

“Winterborne sẽ không lợi dụng em.”

West khịt mũi. “Em chỉ nói vậy vì anh ấy đã làm rồi.” Đặt tay lên vai Helen, anh nhìn vào khuôn mặt hếch lên của nàng. “Cô bạn nhỏ, anh muốn em thận trọng, và hãy nhớ rằng Luân Đôn không phải là vùng đất ma thuật của hạnh phúc và các cửa hàng bánh ngọt, và mỗi người lạ không phải là anh hùng cải trang.”

Helen đưa cho anh một cái nhìn trách móc. “Em không phải là người không hiểu thực tế.”

Một bên lông mày của anh cong lên. “Chúng ta có chắc về điều đó không? Bởi vì lần cuối cùng em ở đó, em đã quyết định đến với Winterborne, không có người đi kèm, và trở về nhà hoàn toàn bị huỷ hoại.”

Màu sắc trên mặt nàng bừng lên. “Em và anh ấy đã có một thoả thuận.”

“Không cần một thoả thuận nào cả. Dù sao anh ấy cũng sẽ cưới em bất kể chuyện gì.”

“Anh không biết gì về điều đó.”

“Em thân yêu, tất cả mọi người đều biết điều đó, ngoại trừ em. Không, không có gì phải bàn cãi. Chúng ta không có thời gian. Chỉ cần nhớ rằng nếu em có bất kỳ rắc rối nào, nếu có bất cứ điều gì xảy ra với em hoặc cặp song sinh, anh muốn em gửi tin nhắn cho anh. Cho một người hầu mang một ghi chú đến văn phòng điện báo gần nhất, và anh sẽ ở đó nhanh như một phát súng. Hãy hứa với anh bạn sẽ làm điều đó.”

“Em hứa.” Helen đứng trên ngón chân của mình để hôn lên má anh và nói với anh, “Em nghĩ anh chính là một anh hùng cái trang đấy.”

“Em nghĩ thế hả?” West lắc đầu buồn bã. “Điều đó cũng tốt, em không nên biết nhiều về anh.” Anh đưa tay cho nàng. “Đi nào, giờ là lúc để tham gia cùng những người khác trong sảnh. Em có tình cờ có một chiếc gương bỏ túi không?”

“Em e là không. Để làm gì?”

“Anh đã làm cho em đến muộn, điều đó có nghĩa là bây giờ Quý bà Berwick đã mọc ra những con rắn từ đầu của bà ta và anh không thể nhìn thẳng vào bà ấy.”

KHÔNG LÀM AI bất ngờ, Quý bà Berwick khẳng khẳng rằng Rhys nên chiếm chỗ ngồi bên cạnh bà trên hành trình tới London. Dĩ nhiên, anh đã cảm ơn bà, nhưng thỉnh thoảng anh lại xoay người liếc nhìn Helen, người ngồi ở hàng ghế sau họ với chiếc khung thêu của nàng.

Khi Helen đang thêu một mẫu hoa, gần các cạnh của chiếc lá với một chiếc lông vũ tinh tế, nàng lắng nghe một cách kín đáo cuộc trò chuyện của họ. Rhys đối xử với Quý bà Berwick với sự quan tâm tôn trọng nhưng dường như có vẻ không bị bà ấy bắt nạt. Anh hỏi về chủ đề yêu thích của bà, ngựa và sự huấn luyện chúng, nói thẳng thắn rằng anh biết rất ít về nó và là một tay đua cừ nhất. Thú nhận đó đã tạo ra một phản

ứng nhiệt tình từ bà bá trước, người không yêu thích gì hơn là phân phát thông tin và những lời khuyên.

Sự chú ý của Helen bị chuyển hướng bởi cặp song sinh, những người đang nói chuyện ở ghế sau nàg.

“... từ đó từ vở Othello mà chúng ta không nên biết,” Pandora nói.

“Fustilarian?” Cassandra đoán.

“Không, ngớ ngẩn. Và điều đó không phải từ vở Othello, mà từ một trong những vở của Henry. Em đã đề cập đến điều mà Othello gọi Bianca khi anh ta nghĩ rằng cô ấy yêu một người đàn ông khác.” Trước biểu cảm bối rối của người chị song sinh của mình, Pandora thì thầm từ bị cấm.

“Chị không biết từ đó.” Cassandra nói.

“Đó là bởi vì chị đã đọc phiên bản rút gọn. Nhưng em đã đọc bản gốc, và em đã tra từ trong từ điển. Nó có nghĩa là một người phụ nữ ngủ với một người đàn ông vì tiền.”

“Tại sao một người đàn ông sẽ trả tiền cho một người phụ nữ để chỉ ngủ với anh ta?” Cassandra hỏi, nghe có vẻ khó hiểu. “Trừ khi trời rất lạnh, và không có đủ chăn. Nhưng đơn giản là mua thêm nhiều chăn hơn, phải không?”

“Em thà ngủ với chó còn hơn. Chúng ấm áp hơn nhiều hơn so với người.”

Bối rối, Helen nghĩ rằng việc giữ cặp song sinh được che chở là không đúng. Nhiều năm trước, nàg đã tự mình nói với chúng về chu kỳ hàng tháng của chúng, để khi nó xảy ra, không ai trong số chúng sẽ bị sốc và kinh hoàng như nàg đã từng. Tại sao lại phải giữ chúng trong sự thiếu hiểu biết của phần còn lại của chuyện đó? Rốt cuộc, báo trước là báo trước. Nàg quyết định giải thích các sự kiện cơ bản cho cặp song sinh khi có cơ hội đầu tiên, thay vì để chúng tự đưa ra kết luận sai.

Tàu đến Ga Waterloo, nhà ga đông đúc và đầy nguy cơ, không khí đặc quánh với những âm thanh ồn ào thường thấy. Ngay khi các Ravenels và đoàn tùy tùng của họ bước xuống sân ga, họ đã gặp bốn nhân viên mặc đồng phục màu xanh từ Bách hoá Winterborne's, bước đến thu thập hành lý của họ, đặt lên xe đẩy và dọn đường đi với hiệu quả kỳ diệu. Helen cảm thấy buồn cười khi cuộc đấu tranh của Quý bà Berwick để không thể hiện việc bị gây ấn tượng khi họ được hộ tống ra một cặp xe ngựa riêng – một chiếc cho cả gia đình, một chiếc cho người hầu và một chiếc xe không mui để chở đồng hành lý.

Cỗ xe của Rhys là một chiếc xe lộng lẫy với thiết kế hiện đại, được sơn mài đen bóng với chữ W trang trí công phu quen thuộc ở bên sườn. Đứng trước cửa xe ngựa, Rhys đích thân đỡ từng người lên xe, bắt đầu với Quý bà Berwick và sau đó là Helen. Anh dừng lại khi một trong hai chị em sinh đôi kéo mạnh tay áo anh một cách cầu khẩn. Liếc nhìn thoáng qua những người phụ nữ đang ngồi trên xe, anh nói một cách buồn bã, "Cho tôi xin một phút."

Cánh cửa đóng lại, bỏ lại Helen và Quý bà Berwick.

Bà bá tước nhíu mày. "Có chuyện gì vậy?"

Helen khẽ lắc đầu, bối rối.

Cánh cửa mở ra với một tiếng click nhẹ nhàng, hé ra vài inch và đóng lại. Click. Cánh cửa mở ra và đóng lại một lần nữa.

Helen cố nín cười khi nàng nhận ra rằng cặp song sinh đang chơi với tay cầm bên ngoài, mở ra bằng cách ấn nhẹ tay cầm xuống, thay vì xoay nó theo cách thông thường.

"Các cô gái," Quý bà Berwick kêu lên khó chịu, khi cánh cửa mở ra lần nữa. "Hãy vào bên trong ngay."

Nhìn đầy thất vọng, Pandora và Cassandra bước vào xe ngựa và ngồi cạnh Helen.

Bà bá tước nhìn chăm chăm vào họ. “Chúng ta không chơi với những cái tay nắm cửa.”

“Mr. Winterborne nói chúng cháu có thể,” Pandora lầm bầm.

“Ta dám nói rằng anh ta biết rất ít về việc từ chối những quý cô trẻ.”

Khi Rhys ngồi xuống ghế bên cạnh bà bá tước, anh trả lời một cách tỉnh bơ, nhưng khóe mắt anh hơi nhăn lại. “Hãy tha thứ cho tôi, thưa phu nhân. Khi tôi thấy sự quan tâm của họ, tôi nghĩ sẽ chỉ cho họ thấy cơ chế hoạt động của máy móc như thế nào.”

Đã nguôi giận, bà bá tước nói với giọng điệu trầm lặng hơn, “Ai đó phải cố gắng kiềm chế những bộ óc trẻ trung hiếu động này. Suy nghĩ quá nhiều sẽ kích thích nảy sinh những thói xấu.”

Helen huých khuỷu tay vào sườn Pandora, cảnh báo cô hãy im lặng.

“Cha mẹ tôi cũng có cùng quan điểm,” Rhys nói một cách dễ dàng. “Cha tôi nói, một tâm trí quá tích cực sẽ khiến tôi xấc xược và không thoả mãn. ‘Phải biết vị trí của con,’ ông ấy đã nói với tôi, và giữ lấy nó.”

“Cậu có nghe lời ông ấy không?” Quý bà Berwick hỏi.

Anh khẽ cười. “Nếu tôi nghe lời ông ấy, thưa phu nhân, tôi sẽ đang trông nom cửa hàng tạp hoá nhỏ trên phố High vào lúc này, không phải đang ngồi trong xe ngựa với một nữ bá tước.”

CHƯƠNG 22

Hellen rất thất vọng vì có rất ít cơ hội để gặp Rhys trong tuần đầu tiên ở London. Sau những ngày anh vắng mặt tại văn phòng, công việc đã ùn lên và có nhiều vấn đề đòi hỏi sự quan tâm của anh. Khi anh đến thăm Ravenel House vào một buổi chiều, sự tương tác của anh với Helen chỉ giới hạn ở những cuộc nói chuyện nhỏ, với bà bá tước và cặp song sinh ngồi gần đó. Các quy tắc của Quý bà Berwick về việc thăm viếng rất rõ ràng và kiên định: Các cuộc đến thăm phải được ấn định trong giờ quy định và khách đến thăm nên ở lại không quá mười lăm phút. Sau một phần tư giờ trôi qua, bà bá tước liếc nhìn đồng hồ một cách đầy ý nghĩa.

Ánh mắt của Rhys bắt gặp ánh mắt Helen trong một khoảnh khắc của sự thiếu kiên nhẫn và khao khát được chia sẻ, và khóe môi anh co giật khi anh đứng lên. “Tôi tin rằng tôi đã ở lại đủ lâu.”

“Chúng tôi rất vui vì anh đã đến thăm, Mr. Winterborne,” Quý bà Berwick nói và đứng dậy. “Cậu có thể dùng bữa tối với chúng tôi vào tối hôm sau, nếu lịch trình của cậu có thể phù hợp với nó.”

“Thứ Sáu ạ?” Rhys nhíu mày trong tiếc nuối. “Tôi không có gì yêu thích hơn, thưa phu nhân, nhưng tôi đã hứa tham dự một bữa tối riêng tư với ngài thủ tướng.”

“Ngài Disraeli ạ?” Helen hỏi, mắt nàng mở to. “Có phải ông ấy là bạn của anh không?”

“Một người quen biết. Ông ta muốn anh ủng hộ dự luật cải cách luật lao động, cho phép người lao động có quyền đình công hợp pháp.”

“Em đã không nhận ra điều đó là bất hợp pháp,” Helen nói.

Rhys mỉm cười với sự quan tâm của nàng. “Chỉ có một số ít các nghiệp đoàn thợ thủ công như thợ mộc, thợ nề, thợ rèn là được phép hợp pháp. Nhưng nhiều thành viên công đoàn khác vẫn làm điều đó và kết quả là họ bị bỏ tù.”

“Anh có muốn họ có quyền đình công không?” Helen hỏi. “Dù sao anh cũng là chủ doanh nghiệp?”

“Aye, tầng lớp lao động nên được hưởng các quyền như mọi người khác trong xã hội.”

“Đây không phải là vấn đề phụ nữ nên quan tâm,” Quý bà Berwick nói, phẩy tay để thay đổi chủ đề. “Tôi sẽ cố gắng tìm một ngày thích hợp cho bữa tối, Mr. Winterborne.”

“Cháu sẽ gặp anh ấy ở bên ngoài, thưa phu nhân.” Helen nói, cố gắng giảm bớt sự thất vọng của nàng khi không có một giây nào được ở riêng với anh.

Quý bà Berwick lắc đầu dứt khoát. “Cháu thân mến, thật không đúng khi đi cùng một quý ông suốt đường đến cửa.”

Helen gửi cho các em mình một cái nhìn khẩn khoản.

Ngay lập tức Pandora huých vào ghế của cô bé bằng bụng chân, lật đổ nó. “Khỉ thật,” cô kêu lên. “Làm thế nào điều đó xảy ra cơ chứ?”

Bà bá tước quay lại đối mặt với cô. “Pandora, từ đó!”

“Cháu nên nói gì khi cháu vấp phải một cái gì đó?”

Có một khoảng im lặng ngắn khi Quý bà Berwick xem xét câu hỏi. “Cháu có thể nói ‘than ôi’”.

“Than ôi?” Pandora nhắc lại trong sự chán ghét. “Tuy nhiên, đó là một từ nhảm nhí.”

“Nó thậm chí còn chẳng có ý nghĩa gì?” Cassandra hỏi.

Trong khi cặp song sinh thu hút sự chú ý của Quý bà Berwick, Helen lén ra ngoài hành lang với Rhys.

Không nói một lời, anh trượt một tay vào gáy nàng và đưa miệng nàng đến bên anh, nuốt chửng nàng bằng hơi nóng và cơn đói nam tính thuần khiết. Nàng hít mạnh khi anh kéo nàng mạnh vào anh, hơi thở anh phả vào má nàng trong cơn thiêu đốt.

“Helen?” Giọng bà bá tước vọng đến từ cửa phòng khách.

Rhys buông nàng ra ngay lập tức. Anh nhìn nàng chăm chăm, hai tay mở ra và khép lại như thể chúng ngứa ngáy vì cảm giác của nàng.

Choáng váng, Helen cố gắng ổn định đầu gối đang lung lay của mình. “Có lẽ anh nên rời đi,” nàng thì thầm. Với một nỗ lực hài hước, nàng nói thêm một cách nhẹ nhàng, “Than ôi.”

Rhys đưa cho nàng một cái nhìn mỉa mai trước khi đi lấy mũ và găng tay từ một chiếc bàn hình bán nguyệt. “Anh không thể đến một lần nữa trong giờ thăm viếng, cariad. Trong mười lăm phút qua, anh đã đau khổ như một người đàn ông chết đói đứng bên ngoài cửa sổ tiệm bánh ấy.”

“Khi nào em sẽ gặp anh lần sau?”

Anh đội chiếc mũ lên đầu và giật mạnh găng tay. “Anh chắc chắn sẽ để bà ta đưa các em đến cửa hàng vào tối thứ Hai.”

“Chúng ta sẽ có chút riêng tư nào ở đó không?” Helen nghi ngờ hỏi, đi theo anh ra cửa.

Dừng lại để nhìn xuống nàng, Rhys vuốt ve má nàng bằng ngón trỏ của anh, và nàng run rẩy trước sự vuốt ve của làn da sẫm màu mịn màng ấy. Anh nhẹ nhàng nắm chặt hàm nàng và nhìn chăm chăm vào miệng nàng. “Bách hoá là lãnh thổ của anh,” anh nói. “Em nghĩ sao?”

Ngày hôm sau, phòng khách chật kín không dưới một tá phụ nữ mà Quý bà Berwick đã mời cho một chuyến thăm đặc biệt. Đây là những người đàn bà đã có chồng, chuyên giám sát các sự kiện quan trọng nhất của mùa vũ hội. Trách nhiệm của họ là tạo ra một thể hệ những người vợ và mẹ kế tiếp, và số phận của tất cả những cô gái trẻ đến tuổi kết hôn phụ thuộc vào sự ưu ái của họ.

“Càng nói ít càng tốt,” Quý bà Berwick nói với các cô gái một cách nghiêm túc. “Hãy nhớ rằng im lặng là vàng.” Liếc nhìn Pandora, bà nói thêm, “trong trường hợp của cháu, đó là bạch kim.”

Ba chị em chiếm một góc phòng khách, lặng lẽ và tròn mắt khi nhóm các bà mẹ trò chuyện và uống trà để chúc mừng sức khỏe của Nữ hoàng. Một cuộc thảo luận về thời tiết đã dẫn đến một sự đồng thuận rằng trời lạnh bất thường, và mùa xuân chắc chắn sẽ là cuối năm đó.

Helen rất chú ý khi Quý bà Berwick tìm kiếm ý kiến chung về tiệm may tại Bách hoá Winterborne’s, và được trấn an từ mọi phía rằng người phụ nữ trong câu hỏi, bà Allenby, đã sáng tạo ra thời trang có chất lượng đặc biệt. Hiện giờ, bà Allenby đã trở thành một thợ may chính thức của cửa hàng may mặc, người ta không thể đảm bảo một cuộc hẹn mà không được đưa vào danh sách chờ.

“Tuy nhiên, có một sự đảm bảo.” một bà quả phụ lưu ý với một nụ cười, “nếu Tiểu thư Helen có thể có được một cuộc hẹn mà không phải chờ đợi.”

Helen giữ ánh mắt khiêm tốn nhìn xuống.

“Đúng là cô ấy sẽ có.” Quý bà Berwick trả lời thay nàng. “Ông Winterborne sẽ tạo điều kiện nhiều nhất.”

“Bà quen biết ông ấy à?” Một trong những người phụ nữ hỏi.

Vô số tiếng ghế ọp ẹp đồng loạt khi cả nhóm nghiêng về phía trước, những đôi tai co giập để bắt câu trả lời của bà bá tước.

“Ông ấy đã hộ tống chúng tôi đến Luân Đôn trên một chuyến tàu.”

Khi những tiếng xì xào phấn khích vang lên trong nhóm, Quý bà Berwick ném cho Helen một cái nhìn đầy ý nghĩa.

Helen ngay lập tức đưa ra gợi ý. “Nếu các quý bà đây không có sự phản đối,” nàng nói một cách an toàn, “Các em gái tôi và tôi sẽ rút lui để học những bài học lịch sử của chúng tôi.”

“Rất tốt, các cô gái thân mến, hãy tham gia buổi học của các cô đi.”

Helen và cặp song sinh tụm lại thành nhóm, và rời khỏi phòng. Khi họ vượt qua ngưỡng cửa, một loạt các câu hỏi về Mr. Winterborne tràn ngập phòng khách.

“Lên lầu đi,” Helen nói với cặp song sinh một cách khó chịu khi họ dừng lại để lắng nghe. “Nghe trộm là không tốt.”

“Vâng,” Pandora thừa nhận, “nhưng lại được nghe thấy những điều hấp dẫn về người khác.”

“Im lặng,” Cassandra hồi thúc trong tiếng thì thầm, căng thẳng lắng nghe.

“... Tính nết của anh ta rất dễ chịu, mặc dù không tinh tế như người ta mong muốn,” Quý bà Berwick đang nói. Bà ta dừng lại, giọng nói nhỏ dần. “Anh ta có một mái tóc dày – đen huyền. Một bộ râu quai nón rậm, có thể buộc được và vóc dáng khỏe mạnh.”

“Tính cách của anh ta thế nào?” có người hỏi.

“Dùng cảm một con ngựa giống “ Quý bà Berwick trả lời với sự thích thú. “Rõ ràng là anh ta thích nghi tốt với các nghĩa vụ làm cha.”

Một loạt các bình luận hào hứng và câu hỏi tiếp theo sau đó.

“Em tự hỏi liệu họ có thực sự nói về các sự kiện từ thiện trong các cuộc họp của họ không,” Cassandra thì thầm, trong khi Helen kéo cô đi.

Sau khi xoay sở để sống sót sau cuộc tụ tập của những người phụ nữ mà không tự tử tập thể, Pandora, Cassandra và Helen đều được miễn trách nhiệm tiếp đón những người đến thăm trong giờ thăm viếng vào ngày hôm sau. Pandora kêu gọi Cassandra giúp đỡ với phần nghệ thuật cho trò chơi cờ của cô bé, trong khi Helen ngồi một mình với một cuốn sách trong phòng khách trên lầu.

Trong vài phút, nàng nhìn chăm chăm vào những từ mà không đọc được chúng, trong khi tâm trí nàng quay cuồng trong một guồng quay mệt mỏi. Lạnh buốt dù căn phòng ấm áp, nàng đặt cuốn sách sang một bên và vòng tay ôm lấy mình.

"Thưa Tiểu thư." Người hầu, Peter, đã đến ngưỡng cửa phòng khách. "Quý bà Berwick mong muốn cô tham gia cùng bà ấy trong phòng khách lớn."

Duỗi người trên ghế, Helen liếc anh ta một cách bối rối. "Bà ấy đã giải thích tại sao?"

"Để giúp giải trí cho một vị khách."

Helen đứng một cách khó chịu. "Bà ấy cũng đã gửi lời nhắn cho cặp song sinh phải không?"

"Không, thưa tiểu thư, chỉ có cô."

"Hãy nói với bà ấy rằng tôi sẽ xuống ngay."

Sau khi vuốt lại mái tóc và duỗi thẳng váy, Helen xuống cầu thang và đi đến phòng tiếp khách. Nàng chớp mắt, bước chân chậm lại, khi nàng thấy rằng Quý bà Berwick đang đợi nàng ở ngưỡng cửa.

"Quý bà của cháu," nàng nói với một cái nhú mày.

Bà bá tước giữ lưng nàng quay về phía vị khách trong phòng khách. Tư thế của bà ấy thẳng đứng và thanh lịch như mọi khi, nhưng điều gì đó về bà ấy khiến Helen nhớ đến một cô nàng chim sáo mà nàng từng thấy trên tay của một người bán chim lưu động. Đôi cánh đã được ghim vào hai bên của nó với dây trói và nan chuồng. . . nhưng đôi mắt của nó thật hoang dại và sáng ngời với khát khao tự do.

"Thật bất ngờ," Quý bà Berwick nói trong một giọng điệu nhẹ nhàng, "Người thừa kế của chồng ta đã đến đây để gặp cháu. Cháu cần nói chuyện chút ít với ông ấy. Duỗi thẳng cột sống của cháu lên."

Không có sự chuẩn bị nhiều hơn thế, Helen thấy mình bị kéo vào phòng khách.

"Tiểu thư Helen," Bà bá tước nói đều đều, "đây là cháu trai của ta, ông Vance."

CHƯƠNG 23

Hellen cảm thấy đau nhói khắp người, như thể nàng bị rơi vào một đồng lửa. Sau đó, nàng không thể cảm nhận được bất cứ điều gì ngoại trừ tiếng đập thình thịch của trái tim mình, giống như một nắm đấm đập vào cánh cửa đóng kín. Nàng cúi người mà không ngước mắt lên.

"Xin chào?" Nàng nghe ông ta thì thầm. Một giọng nói dễ chịu, khô và mượt mà, không quá sâu.

Một số lực lượng bên ngoài dường như đang hướng dẫn hành động của Helen. Nàng bước vào phòng và đi đến một chiếc ghế gần sofa, sắp xếp váy theo thói quen. Sau khi Vance chiếm giữ chiếc sofa, nàng ngước mắt lên nhìn ông ta.

Albion Vance đẹp trai một cách kỳ lạ theo cách khiến da nàng nổi gai lên. Nàng chưa bao giờ nhìn thấy bất cứ ai trông giống ông ta, nước da trắng trẻo và trẻ trung phi thường, đôi mắt màu xanh xám nhạt, mái tóc cắt xén của ông ta có màu tuyết và lấp lánh như bên trong vỏ sò. Các đường nét được mài giũa của ông ta khiến nàng nhớ đến những chiếc đầu được làm bằng sáp mỏng trong cửa sổ cửa hiệu cắt tóc, được dùng để trưng bày các kiểu tóc mới nhất. Ông ta là một người đàn ông có vóc dáng trung bình, dáng người gầy và gọn gàng, hai chân bắt chéo với sự duyên dáng của loài mèo.

Với một cú sốc khó chịu, Helen thấy rằng lông mày và lông mi của ông ta tối màu, giống như của nàng. Ôi, thật kỳ lạ làm sao khi nàng biết ơn vì sự bình tĩnh đến lạ thường đã lắng xuống nàng, bóp nghẹt mọi cảm giác.

Vance quan sát nàng bằng ánh mắt lãnh đạm. Có một cái gì đó hư hỏng và từ tính thuộc về ông ta, cảm giác của một ngọn lửa băng giá đang cháy trong một tâm hồn ích kỷ.

“Tiểu thư gọi cho tôi nhớ về mẹ của cô,” ông ta quan sát. “Mặc dù cô tinh tế hơn.”

Nhận thức hoàn hảo rằng nàng đã ngay lập tức bị đánh giá và tìm kiếm những thiếu sót, Helen hỏi lại, “Ngài đã quen biết bà ấy sao, ngài Vance? Tôi không nhớ lại đã từng gặp ngài tại Eversby Priory.”

“Thỉnh thoảng tôi gặp bà ấy ở các sự kiện xã hội, khi bà ấy ở trong thành phố.” Ông ta mỉm cười, để lộ một hàng răng trắng nhỏ hoàn hảo. “Một vẻ đẹp quyến rũ. Vẻ trẻ con trong sự bốc đồng của bà ấy. Bà ấy thích nhảy và không thể giữ chân mình khi nhạc vang lên. Một lần tôi nói với bà ấy rằng bà ấy đã nhắc tôi về một câu chuyện cổ tích quyến rũ, câu chuyện với đôi giày màu đỏ.”

Helen luôn ghét những câu chuyện, trong đó một cô bé dám mang đôi giày màu đỏ để phải cam chịu số phận của cô ấy là nhảy múa trong đó cho đến khi cô chết. “Ngài đang muốn nói đến một trong những nhân vật của Hans Christian Andersen phải không? Đó có phải là một câu chuyện đạo đức về cái giá phải trả của tội lỗi không?”

Nụ cười của ông ta mờ dần, và ánh mắt ông ta quay lại với nàng, giờ là đánh giá chứ không phải khinh thường. “Tôi thú nhận, tôi không nhớ đến khía cạnh đạo đức của câu chuyện.”

“Không còn nghi ngờ gì nữa, rất lâu rồi kể từ khi ngài đọc nó.” Helen biến khuôn mặt của mình thành chiếc mặt nạ khó hiểu luôn khiến cặp song sinh khó chịu và xui khiến họ gọi nàng là nhân sư. “Giày cao gót màu đỏ trở thành công cụ của cái chết, sau khi một cô gái rơi vào sự cám dỗ.”

Vance quan sát nàng một cách ngờ vực, rõ ràng tự hỏi liệu đó có phải là một cái bẫy cố tình được đào ra hay không. “Tôi rất tiếc khi biết về

việc mẹ của tiểu thư đã qua đời, và gần đây hơn, về cha và anh trai của tiểu thư. Đây là những khoảng thời gian bi thảm cho gia đình Ravenels.”

“Chúng tôi hy vọng cho những ngày tốt đẹp hơn phía trước,” Helen nói với giọng trung lập.

Vance quay sang Quý bà Berwick với một nụ cười như một con cáo đáng sợ. Nhà Ravenels dường như đang hồi phục tốt. Kathleen thông minh của chúng ta chắc chắn đã không lãng phí thời gian trong việc nắm bắt Ngài Bá tước tiếp theo của Trenear.”

Bà bá tước không thể che giấu hoàn toàn sự khó chịu của mình với ngụ ý rằng Kathleen đã kết hôn với Devon vì tính toán và cơ hội. “Đó là vì tình yêu,” bà nói ngắn gọn.

“Cuộc hôn nhân đầu tiên của cô ấy cũng vậy. Thật tiện lợi cho Kathleen khi cô ấy yêu một cách dễ dàng như vậy.”

Helen ghê tởm ông ta. Có một cái gì đó ô uế về ông ta, một cái gì đó tàn nhẫn không thể tin được. Nàng kinh hoàng khi nghĩ máu của ông ta đang chảy trong huyết quản của nàng. Nàng nhớ những gì Rhys đã nói vài đêm trước đó: Bất kỳ đứa trẻ nào của ông ta đều là do quỷ dữ sinh ra, và sẽ chẳng thể trở nên tốt đẹp. Bây giờ đã gặp Vance, nàng phải đồng ý với anh. Làm thế nào mẹ nàng có thể rơi vào bùa chú của một người đàn ông như thế này? Làm thế nào mà cả Peggy Crewe cũng vậy?

Có phải là cái ác có những điểm hấp dẫn riêng của nó, giống như lòng tốt không .

Vance quay lại với nàng. “Tiểu thư Helen, tôi đã nghe nói rằng cô đã đính hôn và sắp kết hôn với ông Winterborne. Thật đáng tiếc rằng cô phải lấy một người chồng không cùng tầng lớp thích hợp với cô. Nhưng dù sao, tôi cũng xin chúc mừng cả hai người.”

Những câu bình luận hiểm độc hơn nhiều so với những gì mà Quý bà Berwick đã nói điều tương tự ở Hampshire. Chỉ ý thức được rằng Vance đang cố tình kích thích nàng mới khiến Helen giữ để không mất bình

tĩnh. Nhưng nàng vô cùng muốn trả lời rằng nếu ông ta quá quan tâm đến những người ở trong “tầng lớp phù hợp” của họ, thì ông ta nên kiểm chế việc ngoại tình với phụ nữ đã có chồng.

“Tôi rất hy vọng ai đó đã cảnh báo Tiểu thư,” Vance tiếp tục nói “rằng con cái của cô có thể trở thành một người thô lỗ, nổi loạn, bất kể chúng được giáo dục như thế nào. Nó ở trong máu. Người ta có thể thuần hóa một con sói, nhưng con của nó sẽ luôn được sinh ra hoang dã. Người xứ Wales hay thay đổi và không trung thực. Họ nói dối dễ dàng và thường xuyên, ngay cả khi sự thật ở ngay trước mắt. Họ không yêu thích gì hơn là nhổ nước bọt, và họ sẽ làm hoặc nói bất cứ điều gì để tránh việc làm trung thực.”

Helen nghĩ về Rhys, người đã làm việc không ngừng nghỉ trong suốt cuộc đời mình, và không làm gì để xứng đáng với sự khinh miệt của một người đàn ông sinh ra với một cuộc sống đặc quyền. Cảm thấy hai bàn tay mình bắt đầu nắm chặt thành nắm đấm, nàng buộc chúng phải nằm gọn trong lòng mình. “Tại sao ngài lại đến đây để bàn luận về chủ đề này?” Nàng hỏi.

Quý bà Berwick cố gắng can thiệp. “Ông Vance, tôi nghĩ – “

“Phần lớn đó là kiến thức thông thường,” ông ta nói với Helen.” Tuy nhiên, tôi đã đi khắp xứ Wales để thu thập thông tin cho một cuốn sách nhỏ mà tôi đang viết. Tôi cảm thấy đó là nghĩa vụ của tôi để thiết lập sự cần thiết phải trục xuất ngôn ngữ tiếng Wales khỏi trường học của họ. Nó có một phương tiện giảng dạy kém, nhưng họ vẫn cố chấp bám lấy nó.”

“Thật ngạc nhiên,” Helen nói nhẹ nhàng.

“Vâng,” Vance nói, cố lờ đi sự châm biếm, hoặc chọn bỏ qua nó. “Một cái gì đó phải được thực hiện để đánh thức trí thông minh của họ, và nó bắt đầu bằng việc buộc tiếng Anh vào họ, dù họ có thích hay không.” Khi ông ta tiếp tục, Helen thấy rằng ông ta không còn tư thế hay cố gắng khiêu khích nàng nữa, mà nói bằng niềm tin chân thành. “Người xứ

Wales phải được cứu khỏi sự lười biếng và tàn bạo của chính họ. Hiện tại, họ không còn là những người hầu phù hợp.”

Quý bà Berwick liếc nhanh vào khuôn mặt cứng đờ của Helen, và tìm cách xoa dịu sự căng thẳng. “Ngài chắc hẳn đã cảm thấy nhẹ nhõm khi trở về Anh từ chuyến du lịch của mình,” bà nói với Vance.

Câu trả lời của ông ta rất hùng hồn. “Tôi thà bị ném vào hố địa ngục rực lửa còn hơn là trở lại xứ Wales.”

Không thể chịu đựng ông ta thêm một giây, Helen đứng dậy và nói một cách lạnh lùng, “Tôi chắc chắn có thể sắp xếp được, ông Vance.”

Bị mất cảnh giác, Vance từ từ đứng dậy. “Tại sao, cô – “

“Tôi xin lỗi, tôi xin cáo từ. Tôi có thư từ cần quan tâm.” Và nàng rời khỏi phòng mà không nói lời nào nữa, chiến đấu với mọi bản năng để không lao đi chạy trốn.

Hellen không có ý tưởng về thời gian bao nhiêu phút trôi qua khi nàng nằm cuộn tròn trên giường, dùng một tay ấn chiếc khăn tay gấp vào đôi mắt đang rung rung. Nàng cố gắng thở xung quanh những cơn đau lặp đi lặp lại trong cổ họng.

Thà không có cha sẽ tốt hơn có một người cha thế này. Albion Vance đáng ghét hơn những gì nàng từng tưởng tượng, bại hoại theo mọi phương diện. Và nàng đã được sinh ra từ ông ta. Máu của ông ta đang chảy trong huyết quản nàng như nọc độc.

Những tội lỗi của những người cha sẽ đổ lên đầu con cái họ. Mọi người đều biết nguyên tắc đó của Kinh Thánh. Ở đâu đó trong bản chất của nàng, một thứ gì đó xấu xa phải được di truyền lại từ ông ta.

Có tiếng gõ nhẹ vào cửa, và Quý bà Berwick bước vào, mang theo hai ly chất lỏng màu hổ phách. “Cháu đã xử lý bản thân rất tốt,” bà nhận xét, dừng lại ở chân giường.

“Bằng cách lãng mạ khách của bà ư?” Helen hỏi với giọng ngập nước.

“Ông ta không phải là khách của ta,” bà bá tước nói một cách khó khăn. “Ông ta là một ký sinh trùng đáng khinh. Một con sâu ăn vào các vết loét. Ta không biết rằng Vance sẽ xuất hiện ngày hôm nay mà không có lời cảnh báo nào.”

Bỏ chiếc khăn tay ẩm ướt ra khỏi mắt, Helen hỉ mũi. “Winterborne sẽ rất tức giận,” nàng nói. “Anh ấy đã nói rõ rằng cháu không được tiếp xúc với ông Vance bằng mọi cách.”

“Ta sẽ không kể với cậu ta, nếu ta là cháu.”

Những ngón tay của Helen khép quanh chiếc khăn tay, nén nó thành một quả bóng. “Bà đang khuyên cháu nên giữ bí mật với anh ấy à?”

“Ta tin rằng cả cháu và ta đều biết lý do tại sao cháu không muốn nói chuyện này với ông Winterborne.”

Helen ngây ngốc nhìn bà. Ôi, chúa ơi, bà ấy biết, bà ấy biết.

Đến bên giường, Quý bà Berwick đưa cho nàng một trong những chiếc ly. “Brandy,” bà nói.

Nâng chiếc ly lên môi, Helen thận trọng nhấp một ngụm, và một ngụm nữa. Nó đốt cháy môi nàng, và mùi vị rất mạnh mẽ. “Cháu nghĩ rằng phụ nữ không nên uống rượu Brandy,” nàng nói giọng khàn khàn.

“Không được ở chỗ công cộng. Tuy nhiên, người ta có thể sử dụng nó một cách riêng tư khi cần một chất kích thích.”

Khi Helen nhắm nháp rượu brandy, bà bá tước nói chuyện với nàng mà không có vẻ bề trên, mà mới một sự trung thực vô tư được tiết chế bởi sự ân cần đáng ngạc nhiên. “Năm ngoái, khi ta thông báo với Vance rằng Kathleen sẽ kết hôn với gia đình cháu, ông ta đã tâm sự với ta về chuyện tình cảm của ông ta với mẹ của cháu. Ông ta khẳng định cháu là con của ông ta. Lần đầu tiên nhìn thấy cháu, ta đã không nghi ngờ gì về điều đó. Tóc của cháu cùng màu với tóc của ông ta, và lông mày và mắt của cháu giống ông ta.”

“Kathleen có biết không?”

“Không, con bé không có suy nghĩ gì. Ta không chắc chắn cháu đã biết, cho đến khi ta nhìn thấy khuôn mặt của cháu ngay trước khi cháu bước vào phòng khách. Nhưng cháu đã tự điều chỉnh bản thân một cách nhanh chóng. Sự tự chủ của cháu thật đáng ngưỡng mộ, Helen.”

“Có phải ông Vance có ý định tiết lộ tin tức cho cháu hôm nay không?”

“Phải. Tuy nhiên, cháu đã phá vỡ kế hoạch của ông ta một cách ấn tượng.” Nữ bá tước dừng lại để nhấp nháp rượu brandy của bà và nói một cách tối tăm, “Trước khi ông ta rời đi, ông ta đã yêu cầu ta nói rõ với cháu rằng ông ta là cha của cháu.”

“Từ đó không được áp dụng cho ông ta.”

“Ta đồng ý. Một người đàn ông không có quyền được gọi là một người cha chỉ bởi vì hắn ta đã từng có một cơn co thắt đúng lúc.”

Helen mỉm cười yếu ớt bất chấp màn sương mù u ám. Nghe có vẻ như một cái gì đó mà Kathleen có lần đã nói. Tựa mình cao hơn trên giường, nàng dùng ngón tay cái và ngón trỏ xoa xoa khóe mắt. “Ông ta muốn kiếm tiền,” nàng nói thẳng.

“Chắc chắn. Cháu sẽ sớm trở thành một ống dẫn đến một trong những vận may lớn nhất ở Anh. Ta chắc chắn rằng trong tương lai, ông ta cũng sẽ yêu cầu cháu gây ảnh hưởng đến những quyết định kinh doanh của chồng cháu.”

“Cháu sẽ không làm điều đó với Winterborne. Ngoài ra . . . Cháu không thể sống với các mối đe dọa của ông Vance, treo trên đầu cháu.”

“Ta đã sống qua nhiều thập kỷ, cô gái của ta. Kể từ ngày ta kết hôn với Đức ngài Berwick, ta đã biết rằng cho đến khi ta gặp những vấn đề liên quan đến đàn ông, ta sẽ phải chấp nhận với Vance. Bây giờ cháu cũng phải như vậy. Nếu cháu không tuân theo yêu cầu của ông ta, ông ta sẽ hủy hoại cuộc hôn nhân của cháu. Có thể trước cả khi nó bắt đầu.”

“Ông ta sẽ không giành được cơ hội đó.” Hellen nói một cách mơ màng. “Tự cháu sẽ nói với Winterborne.”

Đôi mắt của Quý bà Berwick mở rộng cho đến khi lòng trắng hoàn toàn bao phủ ánh mắt của bà. “Cháu không thể đại dốt khi tin rằng cậu ta vẫn muốn cháu nếu cậu ta biết chuyện.”

“Không, anh ấy sẽ không muốn cháu. Nhưng cháu nợ anh ấy sự thật.”

Sau khi nuốt nốt phần còn lại của bà trong một ngụm không kiên nhẫn, bà bá tước đặt ly sang một bên và nói với niềm tin khó chịu. “Chúa ơi, con gái, ta muốn con ghi nhớ từng lời ta sắp nói đây.” Bà đợi cho đến khi ánh mắt dần vật Helen bắt gặp ánh mắt bà. “Thế giới này không hề tử tế với phụ nữ. Tương lai của chúng ta được xây dựng trên cát. Ta là một nữ bá tước, Helen, nhưng trong mùa đông của cuộc đời, ta có khả năng trở thành một góa phụ nghèo, một sự phế bỏ đơn thuần. Con phải làm bất cứ điều gì cần thiết để kết hôn với Winterborne, bởi vì có một thứ mà người phụ nữ cần hơn tất cả: đó là sự bảo vệ. Ngay cả khi con sẽ đánh mất tình cảm của chồng mình, một phần được chia nhỏ nhất từ tài sản của anh ta sẽ đảm bảo rằng con sẽ không bao giờ phải chịu sự suy thoái hay nghèo đói. Vẫn tốt hơn nếu con nên sinh con trai, đó là nguồn gốc sức mạnh và ảnh hưởng thực sự của một người phụ nữ.

“Winterborne sẽ không muốn một đứa con của Albion Vance.”

“Cậu ta sẽ không thể làm gì được với điều đã xảy ra, phải không?”

Đôi mắt Helen mở to. “Cháu không thể lừa dối anh ấy theo cách đó.”

“Con yêu quý,” Phu nhân Berwick nói rõ ràng, “Con thật ngây thơ. Con có nghĩ rằng có những phần của cuộc sống, quá khứ và hiện tại của cậu ta, mà cậu ta giữ bí mật với con không? Người chồng và người vợ không bao giờ hoàn toàn trung thực với nhau – không một cuộc hôn nhân nào có thể tồn tại điều đó.”

Nhận thấy cơn đau nhói ở thái dương và buồn nôn trong bụng, Helen tự hỏi trong tuyệt vọng liệu cơn đau nửa đầu có xảy ra không. “Cháu

cảm thấy như bị ốm,” nàng thì thầm.

“Uống nốt chỗ brandy của cháu đi.” Bà bá tước đi đến cửa sổ và đẩy một tấm rèm sang một bên để nhìn ra bên ngoài. “Vance muốn gặp cháu vào ngày mai. Nếu cháu từ chối, hẳn ta sẽ đến gặp Winterborne trước khi hết ngày.”

“Cháu sẽ không từ chối,” Helen nói, suy nghĩ dứt khoát rằng nàng sẽ nói với Rhys sự thật vào thời điểm nàng chọn, theo cách riêng của nàng.

“Ta sẽ gửi tin nhắn cho hẳn ta để gặp chúng ta tại một địa điểm trung lập. Sẽ không cho phép hẳn ta đến Ravenel House một lần nữa.”

Helen suy nghĩ một lúc. “Bảo tàng Anh quốc,” nàng gợi ý. “Cặp song sinh đã yêu cầu được xem Phòng trưng bày Động vật học. Ông ta và cháu có thể trao đổi một vài câu ở đó mà không bị ai nhận ra.”

“Được, ta nghĩ rằng sẽ làm được. Ta nên đề nghị gì cho một nơi gặp gỡ?”

Helen dừng lại để nâng ly lên môi. “Phòng trưng bày rắn độc,” nàng nói, và nhấp một ngụm rượu nữa.

Quý bà Berwick khẽ mỉm cười, rồi trông có vẻ nhăn nhó. “Ta đã biết cái cách mà Vance sẽ đưa ra tình huống cho cháu, vì ta đã quá quen thuộc với cách làm việc của hẳn. Hẳn sẽ không thích một từ như tổng tiền; Hẳn sẽ đóng khung nó giống như một khoản thuế hàng năm, đổi lại là cho phép cháu tìm thấy hạnh phúc với Winterborne.”

“Không có thứ gì như là thuế đánh vào hạnh phúc,” Helen nói, xoa xoa trán nàng.

Bà bá tước nhìn nàng với sự cảm thông buồn bã. “Cô gái tội nghiệp của ta . . . Nó chắc chắn không thể có được miễn phí.”

CHƯƠNG 24

“Hellen, chị chắc chắn không sao chứ?” Cassandra hỏi, sau khi họ xuống xe ngựa của gia đình. “Chị có vẻ rất im lặng và đôi mắt của chị quắc lên.”

“Đầu chị hơi đau một chút, đó là tất cả.”

“Oh em xin lỗi. Chúng ta có nên đến bảo tàng vào một ngày khác không?”

“Không, chị sẽ chẳng cảm thấy tốt hơn khi ở nhà. Có lẽ một vài cuộc đi bộ sẽ khiến chị khoẻ hơn.”

Họ nắm lấy tay nhau và cùng nhau đi vào, trong khi vượt xa họ, Pandora vội vã tiến về phía chiếc cổng đá hùng vĩ của Bảo tàng Anh quốc.

Quý bà Berwick thở dốc khi bà vội vã đuổi theo cô gái. “Pandora, đừng phi nước đại như con ngựa kéo xe thế.”

Bảo tàng Anh quốc, một hình tứ giác theo phong cách Grecian với khoảng sân rộng hai mẫu, rộng đến nỗi dù đã đến đây nửa tá lần trong quá khứ, họ vẫn chỉ xem được một phần ba những hiện vật triển lãm trong đó. Đêm qua, khi Quý bà Berwick tình cờ gợi ý một cuộc đi thăm bảo tàng, cặp song sinh đã rất vui mừng. Helen, biết lý do thực sự của chuyến thăm, đã tỏ ra suy tư hơn.

Sau khi mua vé và thu thập các bản đồ in trong Sảnh lớn, cả nhóm tiến về phía cầu thang chính dẫn lên các tầng trên. Một bộ ba hươu cao cổ cao chót vót đã được sắp xếp một cách nghệ thuật ở đầu cầu thang, ngay lối vào của Phòng trưng bày Động vật học. Chân trước của con lớn nhất thậm chí còn cao hơn Quý bà Berwick. Một lan can gỗ nhỏ đã được

dựng lên trước những con hươu cao cổ để giữ cho công chúng không tiến quá gần.

Những người phụ nữ dừng lại để xem các tiêu bản động vật với sự sợ hãi.

Có thể đoán được, Pandora đưa tay ra phía trước.

“Pandora,” Quý bà Berwick chớp lấy, “nếu cháu quấy rối các hiện vật trưng bày, chúng ta sẽ không trở lại bảo tàng nữa.”

Quay lại, Pandora đưa cho bà một cái nhìn khẩn khoản. “Một con hươu cao cổ đang ở ngay đó, nó đã đi lang thang ở thảo nguyên châu Phi. Bà không muốn biết nó có cảm giác như thế nào à?”

“Chắc chắn là không.”

“Không có dấu hiệu nào nói rằng chúng ta không được phép.”

“Phần lan can ngụ ý điều đó.”

“Nhưng hươu cao cổ rất gần gũi,” Pandora nói một cách thê thảm. “Nếu bà nhìn đi hướng khác trong năm giây, cháu có thể tiếp cận và chạm vào nó thật dễ dàng. . . và sau đó cháu sẽ không phải tò mò nữa.”

Thở dài và cau có, Quý bà Berwick liếc nhìn xung quanh để chắc chắn rằng họ không bị quan sát. “Hãy làm nhanh lên,” bà nói một cách khó khăn.

Pandora phóng về phía trước, vươn tay qua lan can để cảm nhận căng chân và cái đầu gối nhăn nheo của con vật, rồi quay trở lại nhóm. “Giống như lông ngựa ấy,” cô báo cáo lại với sự hài lòng. “Những sợi lông không dài quá nửa inch. Cassandra, chị có muốn cảm nhận nó không?”

“Không cảm ơn.”

Pandora nắm lấy đôi bàn tay của cô ấy. “Đi nào, sau đây – chúng ta sẽ đi đến chỗ những con thú có móng guốc, hay những con có móng vuốt?”

“Móng vuốt.”

Quý bà Berwick bắt đầu đi theo các cô gái, nhưng bà cũng dừng lại đôi chút để liếc nhìn con hươu cao cổ. Trong một vài bước chân vội vã, bà đến nơi trưng bày, chạm vào chân nó và liếc nhìn đầy tội lỗi với Helen.

Kìm lại một nụ cười, Helen nhìn xuống tấm bản đồ trong tay mình, giả vờ không thấy.

Sau khi bà bá tước gia nhập với cặp song sinh trong phòng trưng bày phía nam, Helen tiến về phía bắc, bao gồm năm căn phòng rộng lớn chứa đầy các hiện vật chứa trong các hộp kính khổng lồ. Tìm căn phòng thứ hai, nàng đi ngang qua nơi trưng bày các loài bò sát. Nàng dừng lại khi nhìn thấy một con thằn lằn với diềm lớn quanh cổ nó, khiến nàng nhớ đến Nữ hoàng Elizabeth. Theo tấm bảng bên cạnh, con thằn lằn có thể mở rộng diềm để khiến nó trông có vẻ đe dọa.

Trước khi Helen tiến về gần trưng bày tiếp theo, chứa nhiều loại rắn, một người đàn ông đã đến đứng bên cạnh nàng. Biết ông ta là Vance, nàng nhắm mắt lại một lúc, cơ bắp căng cứng với sự đối nghịch tức thì.

Ông ta nghiên cứu một cặp tắc kè hoa châu Phi. Cuối cùng ông ta lẩm bẩm, "Mùi hương của cô. . . giống mùi của mẹ cô. Hoa lan *Calanthe* và vani. . . Ta không bao giờ quên được nó."

Nó khiến nàng mất cảnh giác, nhận ra rằng ông ta đã quá quen thuộc với mùi hương của mẹ nàng. Không ai từng nhận thấy rằng Helen xúc cùng một loại nước hoa. "Tôi đã tìm thấy công thức trong một trong những cuốn nhật ký của bà."

"Nó hợp với cô."

Helen nhìn lên để thấy ánh mắt đánh giá của ông ta về nàng.

Albion Vance đang chăm chú nhìn ở khoảng cách gần, khuôn mặt dài và gầy của ông ta với vẻ tinh tế sắc sảo. Đôi mắt ông ta là màu của bầu trời tháng mười một.

“Cô là một cô gái xinh đẹp, mặc dù không xinh đẹp như bà ấy,” ông ta nhận xét. “Cô giống tôi. Có phải bà ấy bực bội với cô không?”

“Tôi không muốn thảo luận về mẹ tôi với ông.”

“Tôi muốn cô hiểu rằng bà ấy đã có ý nghĩa với tôi.”

Helen chuyển sự chú ý của nàng tới tủ trưng bày những con thần lằn. Ông Vance dường như mong đợi một câu trả lời, nhưng nàng không thể suy nghĩ gì.

Sự thiếu phản ứng của nàng dường như làm ông ta khó chịu.

“Dĩ nhiên, tôi là người quyến rũ vô tâm,” ông Vance nói với giọng điệu khô cằn, “đã bỏ rơi người yêu và cô con gái mới sinh của mình. Nhưng Jane không có ý định rời khỏi Ngài Bá tước, mà tôi cũng không muốn bà ấy đến với mình. Đối với cô thì . . . Tôi không ở vị trí nào để có thể làm bất cứ điều gì cho cô, cũng như cô có thể làm cho tôi.”

“Nhưng, bây giờ tôi đã đính hôn với một người đàn ông giàu có,” Helen nói lạnh lùng, “thì cuối cùng, ông đã quan tâm. Để không lãng phí thời gian, ông Vance. Ông có một danh sách các yêu cầu, hoặc ông muốn đặt tên cho một con sổ tài chính đơn giản nào chưa?”

Đôi lông mày đen mịn của ông ta nhấc lên. “Tôi đã hy vọng chúng ta có thể đi đến một sự sắp xếp mà không cần phải thô lỗ.”

Helen im lặng, chờ đợi với sự kiên nhẫn bắt buộc, nhìn ông ta chăm chăm theo cách dường như khiến ông ta khó chịu.

“Một chút lạnh lùng, phải vậy không?” ông ta hỏi. “Có một số thứ gì đó về cô. Không có linh hồn. Đó là lý do tại sao cô thiếu vẻ đẹp của mẹ cô.”

Nàng từ chối cắn câu. “Ông muốn gì, ông Vance?”

“Trong số những người họ hàng tốt bụng của Phu nhân Berwick,” cuối cùng ông ta cũng lên tiếng “có một tổ chức từ thiện trợ cấp lương hưu cho những người nghèo. Tôi muốn cô thuyết phục Winterborne quyên góp hai mươi ngàn bảng cho hội đồng quản trị của quỹ từ thiện

này. Cô sẽ giải thích rằng món quà hào phóng của anh ta sẽ được sử dụng để mua khu đất miễn thuế tại West Hackney, lợi tức hàng năm từ đó sẽ trợ cấp cho những người hưu trí mù.”

“Nhưng thay vào đó,” Helen nói chậm rãi, “Ông đã nghĩ ra một cách có lợi cho chính bản thân ông.”

“Sự đóng góp phải được thực hiện ngay lập tức. Tôi có nhu cầu vốn ngay lập tức.”

“Ông có muốn tôi đề nghị điều này với Winterborne trước khi anh ấy và tôi kết hôn không?” Helen hoài nghi hỏi. “Tôi không thể tin rằng tôi có thể thuyết phục anh ấy làm điều đó.”

“Phụ nữ có cách của họ. Cô có thể thu xếp được.”

Helen lắc đầu. “Anh ấy sẽ không để tiền ra khỏi tay mà không cần phải điều tra quỹ từ thiện đó. Anh ấy sẽ phát hiện ra.”

“Sẽ không có tài liệu nào để anh ta phát hiện ra,” Vance trả lời một cách tự mãn. “Tôi không thể liên kết tổ chức từ thiện đó với tài sản tại West Hackney, mọi sự sắp xếp chỉ bằng lời nói.”

“Những gì sẽ xảy ra với những người mù nghèo khổ?”

“Tất nhiên, một số tiền sẽ đến tay họ, để làm cho mọi thứ không có vẻ ám muội.”

“Tôi đã hiểu một cách rõ ràng về tình hình,” Helen nói, “ông đang tổng tiền con gái mình để cho phép ông ăn cắp của những người mù nghèo khổ.”

“Không ai ăn cắp từ những người nghèo; số tiền đó từ đầu đã không phải là tiền của họ. Và đây không phải là tổng tiền. Một cô con gái có nghĩa vụ tự nhiên là giúp đỡ cha mình khi ông ta cần sự giúp đỡ.”

“Tại sao tôi buộc phải giúp ông?” Helen ngơ ngác hỏi. “Ông đã từng làm gì cho tôi?”

“Tôi đã tặng cô món quà của cuộc sống.”

Thấy ông ta hoàn toàn nghiêm túc, Helen liếc ông ta một cách ngờ vực. Một tiếng cười khúc khích, nửa cuồng loạn không thể kìm nén nổi lên từ ngực nàng. Nàng ấn ngón tay lên môi, cố nhin cười, nhưng điều đó chỉ làm cho nó tồi tệ hơn. Nó đã không ích gì để thấy biểu hiện bị xúc phạm của ông Vance.

“Cô thấy thú vị đến thế sao?” ông ta hỏi.

“Tha thứ cho tôi,” Helen thốt lên, cố gắng im lặng. “Ông đã không mất nhiều công sức về phần mình, phải không? Chỉ là a. . . một cơn co thắt đúng lúc của những khúc thịt.”

Vance trừng mắt nhìn nàng với vẻ trang nghiêm băng giá. “Đừng hạ thấp mối quan hệ giữa tôi với mẹ của cô.”

“À đúng rồi. Bà ấy đã có một ý nghĩa gì đó với ông.” Những tiếng cười khúc khích hoang dại nhạt dần, và Helen hít một hơi khó chịu. “Tôi cho rằng Peggy Crewe cũng vậy.”

Ánh mắt lạnh lùng của ông ta dán chặt vào nàng. “Winterborne đã nói với cô về điều đó phải không. Tôi nghĩ anh ta có thể lắm.”

Nhận ra một người phụ nữ và ba đứa trẻ đến xem tử trưng bày đám thần lẩn, Helen không trả lời. Nàng bị thu hút bởi một tử trưng bày những con rùa và đồi mồi, và đi lang thang đến đó, trong khi ông Vance đi cùng nàng.

“Không có lý do gì để Winterborne nuôi dưỡng lòng căm thù bất diệt đối với tôi,” ông Vance nói, “vì đã làm một việc mà hầu hết đàn ông đã làm. Tôi không phải là người đầu tiên ngủ với một phụ nữ đã có chồng, tôi cũng sẽ không phải là người cuối cùng.”

“Vì ông,” Helen chỉ ra, “mà Bà Crewe đã chết trong khi sinh đứa con của cô ấy, và chồng của cô ấy – một người đàn ông mà Winterborne yêu quý như một người anh trai cuối cùng cũng chết.”

“Có phải lỗi của tôi khiến cho người chồng yếu đuối đến mức tự tử chăng? Đó có phải là lỗi của tôi không nếu một người phụ nữ không đủ

thể chất để sinh con? Toàn bộ tình huống có thể tránh được nếu Peggy chọn không dang chân ngay từ đầu. Tôi chỉ lấy những gì được cho một cách háo hức.”

Sự nhần tâm của ông ta đã đánh cắp hơi thở của Helen. Ông ta dường như không có lương tâm hơn một con cá mập. Điều gì đã tạo ra ông ta như vậy? Nàng nhìn ông ta chăm chăm, tìm kiếm bất kỳ gợi ý nào của con người, bất kỳ cảm giác tội lỗi, hối tiếc hay buồn bã nào. Nhưng không có gì.

“Ông đã làm gì với đứa bé?” Nàng hỏi.

Câu hỏi dường như làm ông ta ngạc nhiên. “Tôi tìm một người phụ nữ để chăm sóc nó.”

“Lần cuối cùng ông nhìn thấy đứa bé là khi nào?”

“Tôi không bao giờ nhìn thấy nó. Tôi cũng không có ý định đó.” Ông Vance trông sốt ruột. “Điều đó không liên quan gì đến vấn đề đang bàn.”

“Ông không có hứng thú với sự an toàn của con bé à?”

“Tại sao tôi lại phải làm thế, khi gia đình mẹ nó đã không làm gì? Không ai muốn một đứa con hoang.”

Không còn nghi ngờ gì nữa, ông ta đã nghĩ điều tương tự về nàng. Helen cảm thấy một mối quan tâm dai dẳng, lo lắng, gia tăng nhanh chóng cho đứa bé, em gái cùng cha khác mẹ của mình. Đứa trẻ có đang được nuôi dưỡng và giáo dục không? Hay bị bỏ bê? Bị lạm dụng?

“Tên của người phụ nữ đang chăm sóc con bé là gì?” Nàng hỏi. “Bà ấy sống ở đâu?”

“Chuyện đó không phải chuyện cô cần quan tâm.”

“Rõ ràng nó không phải là chuyện ông quan tâm,” Helen đã bắn trả, “nhưng tôi muốn biết.”

Vance nhếch mép. “Để cô có thể sử dụng con bé để chống lại tôi theo một cách nào đó à? Cố gắng làm tôi xấu hổ chăng?”

“Tại sao tôi lại cố làm ông xấu hổ? Tôi muốn tránh mọi tai tiếng liên quan đến ông càng xa càng tốt.”

“Tôi khuyên cô nên quên đứa trẻ đi.”

“Ông thật đáng xấu hổ,” Helen khẽ nói. “Ông không chỉ từ chối trách nhiệm với chính con mình, ông còn cố gắng ngăn cản người khác giúp đỡ nó.”

“Tôi đã trả tiền cho nó trong bốn năm qua. Cô muốn tôi phải làm gì nữa? Đích thân tôi phải nuôi nấng nó à?”

Helen cố gắng ghìm cơn thịnh nộ điên cuồng. Nàng sẽ không thể tìm hiểu được về sự an toàn của đứa em cùng cha khác mẹ của mình trừ khi nàng tìm hiểu thông tin từ Vance. Xoay chuyển não bộ, nàng nhớ lại những gì Rhys đã từng nói với nàng về các cuộc đàm phán kinh doanh.

“Ông đã yêu cầu một khoản tiền lớn và sẽ mong đợi được nhiều hơn trong tương lai,” nàng nói, “nhưng tất cả những gì ông muốn có đổi lại là cung cấp cho tôi những thông tin mà tôi cần. Tôi không đồng ý cho đi một món hời mà không có sự nhượng bộ từ ông. Một chuyện nhỏ: Ông sẽ không mất gì khi nói với tôi ai đang giữ con gái của ông.”

Một khoảng tĩnh lặng kéo dài trôi qua trước khi Vance trả lời. “Ada Tapley. Bà ta là một người giúp việc cho họ hàng của luật sư của tôi ở Welling.”

“Ở đâu – “

“Một ngôi làng trên đường chính từ London đến Kent.”

“Tên con bé là gì?”

“Tôi không rõ.”

Tất nhiên là ông không biết rồi, Helen nghĩ, sự giận dữ quần quai trong lòng.

“Sau đó, chúng ta thoả thuận về giao dịch chứ?” Vance hỏi. “Cô sẽ thuyết phục Winterborne để quyên góp từ thiện càng sớm càng tốt.”

“Nếu tôi có ý định kết hôn với anh ấy,” Helen nói cứng nhắc, “Tôi không có sự lựa chọn nào khác.”

Một cái gì đó trên khuôn mặt của ông ta dịu xuống. Trong phút chốc, ông ta cười toe toét. “Tôi thấy khoái trá rồi đấy, khi hẳn nghĩ rằng hẳn đã mua được một đứa con nhà Ravenel để gây giống, và thay vào đó hẳn sẽ tiếp tục dòng dõi của tôi. Welsh Vances, Chúa giúp tất cả chúng ta.”

Trong vài phút sau khi ông ta rời khỏi nàng, Helen nhìn chăm chăm vào tủ trưng bày những sinh vật được bảo tồn và sắp đặt một cách nghệ thuật. Đôi mắt thủy tinh vô hồn của chúng mở to vĩnh viễn vì ngạc nhiên, như thể chúng không thể hiểu được tại sao mà chúng lại xuất hiện ở đó.

Nhận thức đầy đủ về sự hủy hoại mà chính nàng đang chìm trong đó, và cùng với nó, còn có một cảm giác mới. Sự ghê tởm bản thân.

Nàng sẽ không bao giờ yêu cầu Rhys cho cái gọi là quyền góp từ thiện. Nàng cũng không thể cưới anh. Không phải bây giờ. Nàng sẽ không bao giờ phục vụ cho Albion Vance – hay cho chính nàng – để hại anh.

Nói với Rhys sự thật sẽ là một cơn ác mộng, gớm ghiếc hơn nàng có thể tưởng tượng. Nàng không biết làm thế nào nàng sẽ tìm thấy sự can đảm để làm điều đó, nhưng không có lựa chọn nào khác.

Một cái bóng của sự đau buồn lớn vờn quanh nàng, nhưng nàng không thể chịu thua. Sẽ có thời gian để đau buồn sau này.

Thực tế là nhiều năm.

RẤT LÂU SAU ĐÓ TRONG NGÀY, sau khi họ từ bảo tàng trở về, Helen ngồi một mình ở bàn viết trên lầu, và nhúng một cây bút vào lọ mực Ấn Độ.

Kính gửi bà Tapley

Gần đây tôi biết về một đứa bé gái được gửi cho bà chăm sóc khi còn là một đứa trẻ sơ sinh, khoảng bốn năm trước. Tôi muốn hỏi liệu cô bé có

còn sống cùng với bà không, và nếu còn, tôi sẽ đánh giá cao bất kỳ thông tin nào bà có thể cung cấp cho tôi về cô bé...

CHƯƠNG 25

“Tất cả những điều này dường như rất bất tiện,” Quý bà Berwick cau mày nói khi cỗ xe của nhà Ravenel đến gần những chuồng ngựa đằng sau tòa nhà thương mại khổng lồ. “Mua sắm lúc sáu giờ tối và tại một địa điểm như vậy. Nhưng ông Winterborne nhất quyết không chịu.”

“Đây là một chuyến mua sắm riêng tư,” Pandora nhắc nhở bà. “Điều này, khi người ta nghĩ về nó, thực sự kín đáo hơn nhiều so với việc mua sắm dọc theo lối đi dạo vào giữa ban ngày.”

Bà bá tước có vẻ không yên tâm với ý tưởng này. “Nhân viên bán hàng sẽ không biết sở thích của ta. Họ có thể không thích hợp.”

“Cháu hứa với quý bà,” Hellen nói. “Họ sẽ rất hữu ích,” Nàng lẽ ra sẽ tiếp tục thuyết phục bà, nhưng một cơn đau nhói, đập trong người nàng ngày càng trầm trọng hơn. Sự lo lắng của nàng khi gặp Rhys tối nay đã gây ra chứng đau nửa đầu. Nàng không biết mình có thể cư xử như thế không có gì xảy ra. Làm sao nàng có thể nói chuyện, mỉm cười và cư xử triu mến với anh khi biết họ sẽ không bao giờ kết hôn? Cơn đau lan ra sau trán và mắt nàng như mờ đi.

“Ta chỉ muốn nhìn thấy những đôi găng tay,” Quý bà Berwick nói một cách nghiêm nghị. “Sau đó, ta sẽ ngồi trên ghế và đợi trong cuộc hẹn của cháu với người thợ may.”

“Cháu mong việc đó sẽ không mất nhiều thời gian,” Helen thì thầm, nhắm mắt lại. “Cháu có thể phải trở về nhà sớm.”

“Đầu của chị lại đau à?” Cassandra quan tâm hỏi.

“Chị e là như vậy.”

Cassandra nhẹ nhàng chạm vào cánh tay nàng. “Tội nghiệp chị.”

Pandora, tuy nhiên, không hoàn toàn thông cảm. “Helen, hãy cố gắng vượt lên trên nó. Hãy nghĩ về điều gì đó nhẹ nhàng — hãy tưởng tượng trong đầu chị là bầu trời đầy mây trắng yên bình.”

“Cảm giác như một ngăn kéo đầy dao,” Helen thì thầm một cách buồn bã, xoa xoa thái dương. “Chị hứa sẽ cầm cự chừng nào chị có thể, em yêu. Chị biết em muốn có thời gian để mua sắm”.

“Bọn em sẽ đưa chị đến gian hàng bán nội thất và chị có thể nằm trên ghế dài,” Pandora nói một cách hữu ích.

“Các Quý cô không được ngả lưng ở nơi công cộng,” Quý bà Berwick nói.

Người hầu đỡ họ ra khỏi cỗ xe và hướng dẫn họ đến một trong những lối vào phía sau, nơi một người gác cửa mặc đồng phục đang đợi họ.

Với cơn đau như dao đâm trong đầu, Helen mù quáng đi theo khi họ được đưa vào cửa hàng bách hoá. Nàng nghe thấy những lời thì thầm kinh ngạc của Quý bà Berwick khi được dẫn qua những không gian sang trọng với những ô cửa vòm và trần nhà cao vút, với những chiếc đèn chùm rực rỡ chiếu xuống sàn gỗ bóng nhoáng. Bàn và quầy chất đầy hàng hoá, và những chiếc tủ kính trưng bày hàng hóa sang trọng. Thay vì những căn phòng nhỏ kín mít, các gian hàng là những sảnh thoáng đãng, rộng mở, khuyến khích khách hàng tự do lang thang. Không khí có mùi dầu đánh bóng gỗ, mùi nước hoa và mùi hàng mới, một mùi của sự đắt đỏ.

Khi họ đến tòa nhà trung tâm sáu tầng, với ban công xoắn ốc ở mọi tầng và trần nhà mái vòm bằng kính màu lớn, Quý bà Berwick không thể che giấu sự kinh ngạc của mình.

Nhìn theo hướng nhìn lên của bà bá tước, Pandora nói một cách tôn kính, “Đây là thánh đường mua sắm.”

Bà bá tước đã quá bối rối để khiển trách cô vì tội phạm thượng.

Rhys đến gần họ, thoải mái và đẹp trai trong bộ quần áo tối màu. Ngay cả chứng đau nửa đầu sắp tới của Helen cũng không thể kìm hãm được ánh sáng sung sướng khi nhìn thấy anh, anh đã tạo ra một thế giới mạnh mẽ và tự tin đến thế. Ánh mắt của anh bắt gặp ánh mắt của nàng trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, nóng bỏng, rồi chuyển sang Quý bà Berwick. Anh cúi đầu trước tay người phụ nữ lớn tuổi và mỉm cười khi đứng thẳng người.

“Chào mừng đến với bách hoá Winterborne’s, thưa phu nhân.”

"Điều này thật phi thường." Quý bà Berwick có vẻ hoang mang, gần như ai oán. Bà nhìn về hai phía của mình, về những hành lang dường như cứ lặp đi lặp lại, như thể một cặp gương đã được thiết lập để phản chiếu nhau vô tận. "Phải có đến hai mẫu diện tích sàn."

"Năm mẫu Anh, bao gồm cả các tầng trên," Rhys nói một cách thực tế.

"Làm thế nào mà ai đó có thể tìm thấy bất cứ thứ gì trong một nơi rộng mênh mông như thế này?"

Anh nở một nụ cười trấn an bà. "Tất cả đều được tổ chức tốt và sẽ có nửa tá nhân viên bán hàng tham gia hướng dẫn phu nhân." Anh ra hiệu cho một hàng người phục vụ, tất cả đều mặc trang phục hoàn hảo với màu đen, kem và màu xanh đậm đặc trưng của trung tâm thương mại. Trước cái gật đầu của anh, Bà Fernsby tiến lại gần. Bà ta mặc một chiếc váy đen cá tính với cổ và tay áo bằng ren màu kem.

"Quý bà Berwick," Rhys nói, "đây là thư ký riêng của tôi, Bà Fernsby. Bà ấy ở đây để hỗ trợ bất cứ điều gì Phu nhân yêu cầu".

Trong vòng năm phút, sự e ngại của Quý bà Berwick đã tan biến thành niềm vui thích thú khi bà Fernsby và các trợ lý bán hàng tận tâm đáp ứng mọi mong muốn của bà. Trong khi Quý bà Berwick được chặn dắt đến quầy bán găng tay, Pandora và Cassandra đi lang thang giữa các gian trưng bày ở tầng một.

Rhys đến bên Helen. "Có chuyện gì vậy?" anh hỏi khẽ.

Ánh sáng chói chang như xuyên thẳng vào não nàng. Nàng cố gắng mỉm cười, nhưng sự cố gắng ngày càng giảm sút. "Đầu em đang đau nhức," nàng thú nhận.

Với một lời thì thầm thông cảm, anh hướng nàng về phía mình. Bàn tay to của anh đặt lên trán và một bên mặt nàng như thể đang kiểm tra nhiệt độ của nàng. "Em đã uống thuốc chưa?"

"Chưa," nàng thì thầm.

"Đi với anh." Rhys kéo cánh tay nàng qua tay anh. "Chúng ta sẽ tìm thứ gì đó ở quầy thuốc để giúp em cảm thấy dễ chịu hơn".

Helen nghi ngờ rằng liệu điều gì có thể giúp ích được, khi cơn đau nửa đầu đã cắm sâu móng vuốt và răng nanh của nó vào người nàng. "Phu nhân Berwick sẽ muốn em ở trong tầm mắt của bà ấy."

"Bà ấy sẽ không nhận thấy bất cứ điều gì. Họ sẽ khiến bà ấy bận rộn trong ít nhất hai giờ nữa. "

Helen đã quá đau đớn để tranh luận khi Rhys kéo nàng đi với anh. Rất may, anh không đặt câu hỏi hay cố bắt chuyện.

Họ đến sảnh có hiệu thuốc, nơi sàn nhà chuyển sang lát gạch trắng đen bóng loáng. Ở đây tối mờ hơn nhiều, vì hầu hết đèn đã bị tắt sau khi bách hoá đóng cửa. Cả hai bên của gian hàng được xếp các tủ, kệ và bàn, với một chỗ mặt bàn nhô ra kéo dài từ một trong các bức tường. Các kệ đều chật ních những lọ bột, thuốc, thuốc bôi và kem, cũng như những chai và lọ cồn thuốc, xi-rô và thuốc bổ. Các loại bánh kẹo tẩm thuốc đã được sắp xếp trên bàn; thuốc ho thảo dược, kẹo ngậm cayenne, đường phong và kẹo cao su Ả Rập. Thông thường Helen sẽ không để tâm đến sự pha trộn giữa mùi thuốc và mùi đất trong không khí, nhưng trong nỗi khốn khổ hiện tại của nàng, nó thật buồn nôn.

Ai đó đang ở chỗ nhô ra, phân loại các ngăn kéo và dừng lại để ghi chú. Khi họ đến gần hơn, Helen thấy đó là một người phụ nữ không lớn

hơn mình bao nhiêu tuổi, dáng người mảnh khảnh mặc bộ đồ đi bộ màu đỏ tía sẫm, mái tóc nâu phù hợp với một chiếc mũ đang đội.

Đưa mắt nhìn lên, người phụ nữ mỉm cười hài lòng. "Chào buổi tối, ông Winterborne."

"Vẫn đang làm việc à?" anh hỏi.

"Không ạ, tôi chuẩn bị đi đến trại trẻ mồ côi địa phương, đến thăm bệnh xá ở đó. Tôi sắp hết nguồn thuốc dự trữ và bác sĩ Havelock bảo tôi lấy chúng từ tiệm thuốc tây. Đương nhiên, tôi sẽ trả tiền cho chúng vào ngày mai."

"Cửa hàng sẽ chịu chi phí," Rhys nói không chút do dự. "Đó là một lý do xứng đáng. Hãy lấy bất cứ thứ gì cô cần."

"Cảm ơn ngài."

"Quý cô Helen," Rhys nói, "đây là Bác sĩ Garrett Gibson, một trong hai bác sĩ của chúng tôi."

"Chào buổi tối," Helen thì thầm với một nụ cười căng thẳng, ấn ngón tay vào thái dương bên phải khi một nút đau nhói bên trong hộp sọ của nàng.

"Rất vinh hạnh," người phụ nữ kia chủ động nói, nhưng cô ấy quan tâm đến vẻ mặt của Helen. "Thưa cô, cô có vẻ không thoải mái. Tôi có thể làm gì đó không?"

"Cô ấy cần một loại thuốc trị đau đầu," Rhys nói.

Bác sĩ Gibson nhìn Helen qua quầy, đôi mắt xanh lục sống động của cô đánh giá. "Cơn đau xuyên qua đầu hay chỉ tập trung vào một khu vực?"

"Thái dương của tôi." Helen dừng lại, xem xét những cơn đau nhức nhối khác nhau trong đầu, như thể than cháy được đưa vào một cách ngẫu nhiên. "Ngoài ra sau mắt phải của tôi."

Bác sĩ Gibson nói: "Đau nửa đầu. "Nó bắt đầu cách đây bao lâu?"

“Chỉ vài phút trước thôi, nhưng nó đang lao vào tôi như một đầu máy xe lửa.”

“Tôi muốn giới thiệu một loại bột thần kinh — nó có hiệu quả hơn rất nhiều đối với chứng đau nửa đầu, vì nó bao gồm caffeine citrate. Hãy để tôi lấy một chiếc hộp — Tôi biết chính xác chúng ở đâu.”

“Tôi xin lỗi vì đã làm phiền,” Helen nói một cách yếu ớt, chống tay vào quầy.

Rhys đặt một bàn tay trấn an thấp trên lưng nàng.

“Chứng đau nửa đầu là sự tra tấn,” Bác sĩ Gibson nói, sai bước đến một chiếc tủ gần đó và lục tung các hộp giấy và hộp thiếc. “Cha tôi đau khổ với chúng. Ông ấy mạnh mẽ như hà mã, nhưng ông ấy sẽ đi đến giường ngay khi chúng bắt đầu.” Cô rút ra một cái hộp thiếc sơn màu xanh lục với cái gạt đầu hài lòng, mang nó đến quầy. “Cô có thể cảm thấy lâng lâng sau khi uống một viên, nhưng tôi dám chắc rằng điều đó tốt hơn là đau đớn.”

Helen thích phong thái của cô ấy vô cùng, có năng lực và thân thiện, không hề có chút gì thờ ơ như người ta có thể mong đợi ở một bác sĩ.

Trong khi Bác sĩ Gibson cạy nắp hộp thiếc, Rhys nắm lấy một phần gỗ trượt của quầy, đẩy nó ra sau và đưa tay xuống lấy một giá đỡ bằng dây có chứa bốn chai nước soda ướp lạnh. “Tủ lạnh ở quầy,” anh nói, nhận thấy sự quan tâm của Helen. “Giống như những thứ trong cửa hàng tạp hóa”.

“Em chưa bao giờ đến cửa hàng tạp hóa,” Helen thừa nhận, khi nhìn Rhys lấy một trong những chai từ quầy hàng. Tất cả các chai đều có hình quả trứng với phần đế tròn hoàn hảo không thể tự đứng thẳng.

Bác sĩ Gibson lấy một gói giấy từ hộp thuốc bột thần kinh, và mở nó ra để tạo thành một hình phễu. “Hương vị thật kinh khủng,” cô nói, đưa nó cho Helen. “Tôi khuyên cô nên đổ nó vào lưới của cô càng sâu càng tốt.”

Rhys tháo chiếc lồng dây nhỏ bé gắn nút chai vào miệng chai, và đưa chiếc bình cho Helen. Anh cười toe toét khi nàng liếc nhìn không chắc chắn. "Em chưa bao giờ uống trực tiếp từ một cái chai trước đây, phải không?" Ánh mắt anh âu yếm khi anh vuốt ve mép nàng bằng một đốt ngón tay. "Chỉ cần không dốc quá nhanh."

Helen giờ tờ giấy lên miệng, ngửa đầu ra sau và để chất bột đắng trượt xuống cổ họng. Nàng thận trọng đưa cái chai lên môi, đổ một ngụm nước sủi bọt vào miệng rồi nuốt chất lỏng sủi bọt lạnh giá. Soda có vị chanh chua giúp che đi vị thuốc đắng.

"Thêm một chút nữa, cariad." Rhys dùng ngón tay cái để lau một giọt nhỏ ở khóe miệng nàng. "Lần này, hãy bịt kín môi của em quanh miệng chai."

Nàng nuốt thêm một hoặc hai ngụm, xua đi mùi vị của bột, và đưa lại chai nước cho anh. Để nó mở nắp, anh đặt nó trở lại giá đỡ.

Bác sĩ Gibson nói nhỏ, ánh mắt thông cảm của cô nhìn Helen. "Nó sẽ bắt đầu có hiệu lực sau năm phút hoặc lâu hơn."

Helen nhắm mắt và lại nhắc ngón tay lên thái dương, cố gắng giảm bớt cảm giác bị kim đâm vào hộp sọ. Nàng nhận ra hình dạng to lớn của Rhys bên cạnh nàng, sự hiện diện của anh bằng cách nào đó vừa an ủi vừa phiền muộn. Nàng nghĩ về những gì nàng cần nói với anh, và cách anh sẽ phản ứng, và vai nàng chùng xuống.

"Một số người nhận thấy rằng một túi đá hoặc một lớp thuốc đắp thạch cao cũng có ích," nàng nghe Bác sĩ Gibson nói khẽ. "Hoặc mát-xa cơ cổ."

Helen co giật vì kích động khi nàng cảm thấy bàn tay của Rhys đặt trên phần gáy lộ ra của nàng. "Ồ không phải ở đây—"

"Shhh." Đầu ngón tay anh tìm thấy những chỗ đau nhức khó chịu và bắt đầu nhẹ nhàng xoa bóp. "Đặt cánh tay của em trên quầy."

"Nếu ai đó nhìn thấy —"

“Họ sẽ không thấy đâu. Thư giãn đi.”

Mặc dù hoàn cảnh khó có thể khiến Helen cho là thư giãn, nhưng nàng vẫn tuân theo một cách yếu ớt.

Rhys dùng ngón tay cái ấn vào gáy Helen, trong khi ngón tay anh ấn vào chỗ thắt nút ở đáy hộp sọ của nàng. Nàng cúi đầu xuống, khi các bó cơ của nàng được xoa dịu và buộc phải giải phóng sự căng thẳng của chúng. Đôi tay mạnh mẽ của anh vuốt dọc cổ xuống vai nàng với những áp lực biến đổi nhạy cảm, tìm đến những vị trí căng thẳng. Nàng thấy mình hít thở sâu hơn, đầu hàng trước sự sung sướng khi anh chạm vào.

Khi Rhys tiếp tục xoa bóp và thăm dò, anh nói qua đầu nàng với Bác sĩ Gibson. “Trại trẻ mồ côi mà cô sẽ đến — cô đã từng đến đó chưa?”

“Rồi ạ, tôi cố gắng đến đó hàng tuần. Tôi cũng đến thăm một trại tế bần nữa. Không nơi nào có thể mua được dịch vụ của bác sĩ và các bệnh xá luôn chật kín. ”

"Chúng ở đâu?

“Trại tế bần ở Clerkenwell. Trại trẻ mồ côi ở xa hơn một chút, tại Bishopsgate.”

“Những nơi đó không an toàn cho cô nếu đến đó mà không được hộ tống.”

“Tôi khá quen thuộc với London, thưa ngài. Tôi không có cơ hội cho sự an toàn của mình và tôi mang theo một cây gậy để tự vệ. ”

"Gậy chống thì có ích lợi gì?" Rhys hỏi một cách hoài nghi.

“Trong tay tôi,” Bác sĩ Gibson đảm bảo với anh, “đó là một vũ khí nguy hiểm.”

"Nó có nặng không?"

“Không, tôi có thể ra đòn với cây gậy nhẹ gấp ba lần so với cây gậy nặng hơn. Theo gợi ý của ông thầy đấu kiếm, tôi đã khắc các vết khía ở các điểm chiến lược dọc theo trục để cải thiện độ bền của tay cầm. Ông ấy đã dạy tôi một số kỹ thuật hiệu quả để hạ gục đối thủ bằng gậy ”.

"Cô đấu kiếm à?" Helen hỏi, đầu vẫn cúi xuống.

"Vâng, thưa Tiểu thư. Đấu kiếm là môn thể thao tuyệt vời dành cho phụ nữ — nó phát triển sức mạnh, tư thế và nhịp thở phù hợp."

Helen càng ngày càng thích người phụ nữ đó. "Tôi nghĩ cô thật hấp dẫn."

Bác sĩ Gibson đáp lại với một tiếng cười ngạc nhiên. "Cô thật tốt. Tôi e rằng cô cũng làm thất vọng những kỳ vọng của tôi: Tôi đã nghĩ rằng cô sẽ hóm hỉnh, và thay vào đó cô hoàn toàn đáng yêu".

"Aye, cô ấy đúng là như thế," Rhys nói nhẹ nhàng, ngón tay cái tạo vòng tròn trên cổ Helen.

Trước sự ngạc nhiên của Helen, những cục than cháy trong đầu nàng đang dần biến thành sự dịu mát đầy may mắn: Nàng có thể cảm thấy cơn đau đốn nhức nhối rút lui ngay giây phút thứ hai. Sau một hoặc hai phút nữa, nàng đặt lòng bàn tay lên mặt quỳ và đẩy người lên, chớp mắt.

"Cơn đau gần như biến mất," nàng nói với vẻ nhẹ nhõm.

Rhys cẩn thận quay nàng lại đối mặt với anh, ánh mắt anh lướt qua nàng. Anh vuốt lại một lọn tóc vàng lung lẳng trên mắt phải của nàng. "Sắc mặt em tốt hơn rồi đấy."

"Thật phi thường," Helen nói. "Em cảm thấy rất kinh khủng chỉ vài phút trước, và bây giờ. . ." Một cảm giác hưng phấn lan tràn từ đầu đến chân, không chỉ xua đuổi những lo lắng trước đây của nàng mà còn khiến nàng không thể thu nhận lại chúng. Thật kỳ lạ làm sao khi biết chính xác điều nàng nên lo lắng và không vui, nhưng không hiểu sao lại không thể cảm thấy lo lắng và không vui. Tất nhiên đó là tác dụng của thuốc. Nó sẽ không kéo dài. Tuy nhiên, hiện tại, nàng rất biết ơn vì sự hoà hoãn này.

Nàng khẽ lắc lư khi quay lại phía người phụ nữ kia, và Rhys ngay lập tức quàng một cánh tay đỡ lấy nàng. "Cảm ơn Bác sĩ Gibson," nàng nói

một cách nhiệt thành. "Tôi nghĩ rằng tôi đã đỡ hơn nhiều."

"Tôi đảm bảo với cô, không có gì rắc rối," Bác sĩ Gibson nói, đôi mắt xanh của cô nhìn lại. Cô đẩy hộp bột thần kinh qua quầy. "Hãy lấy uống một liều khác sau mười hai giờ nếu cần thiết. Không được nhiều hơn hai lần một ngày."

Rhys nhặt hộp thiếc lên và xem xét kỹ lưỡng trước khi nhét nó vào túi áo khoác.

"Kể từ bây giờ," Helen nói với Bác sĩ Gibson, "Tôi sẽ gọi cho cô bất cứ khi nào tôi cần bác sĩ" - cô ấy dừng lại và ra hiệu với chiếc gậy đi bộ có tay cầm cong được mắc trên mép quầy - "hoặc một vệ sĩ".

Người phụ nữ kia cười. "Xin đừng ngần ngại. Với một chút tự phụ, cô có thể gọi cho tôi nếu cô cần một người bạn, vì bất kỳ lý do gì".

"Tôi sẽ làm vậy," Helen vui vẻ thốt lên. "Vâng, cô là bạn của tôi. Chúng ta hãy hẹn gặp nhau tại một tiệm trà — tôi luôn muốn làm điều đó. Ý tôi là không có các em gái của tôi. Trời ạ, miệng tôi khô rồi". Mặc dù không biết mình đang di chuyển, nhưng nàng vẫn thấy cánh tay mình ôm lấy cổ Rhys, cơ thể nàng áp sát vào anh. Những cơn bốc hỏa liên tục bốc lên trong người nàng như ánh sáng mặt trời. "Cho em thêm ít nước chanh được không?" Nàng hỏi anh. "Em thích cách nó lấp lánh trong miệng. Như những nàng tiên đang nhảy múa trên lưỡi em".

"Aye, em yêu." Giọng anh ấm áp và dễ chịu, ngay cả khi anh liếc nhìn Bác sĩ Gibson. "Còn gì khác với thứ bột đó không?"

"Cô ấy sẽ ổn định hơn nhiều trong vài phút nữa," người phụ nữ kia đảm bảo với anh. "Thường có cảm giác buồn nôn ban đầu khi thuốc đi vào máu."

"Tôi có thể thấy điều đó." Giữ một cánh tay quanh Helen, Rhys lấy cái chai đã mở sẵn trên kệ và đưa cho Helen. "Để thôi, cariad."

"Em thích uống từ chai." Helen uống một hơi dài đầy thỏa mãn với nước chanh tươi mát. "Bây giờ em đã giải rồi. Xem này." Nàng uống một

lần nữa để cho anh xem, và tay anh ôm lấy chai nước, nhẹ nhàng lấy nó ra khỏi tay nàng.

“Đừng uống nhanh quá,” anh thì thầm, mắt sáng lên với vẻ thích thú dịu dàng, “nếu không thì tất cả những bong bóng đó sẽ gây ra tiếng nấc.”

“Đừng lo lắng về điều đó,” Helen nói với anh, ra hiệu ngông cuồng với người phụ nữ bên kia quầy. “Bác sĩ Gibson có thể chữa khỏi bất cứ thứ gì”.

“Thật đáng tiếc,” Bác sĩ nói với một nụ cười và nhắc chiếc gậy chống của cô bằng tay cầm cong của nó, “cách chữa nấc cụt cho đến nay vẫn còn lẫn tránh tôi.”

Sau khi Rhys để lại cái chai vào giá đỡ, Helen vòng tay qua eo anh, điều mà nàng biết là một điều khá sốc khi làm vậy, nhưng đó có vẻ như là cách duy nhất để giữ mình đứng thẳng. “Anh có bao giờ để ý không,” nàng hỏi anh một cách nghiêm túc, “rằng tiếng nấc đồng nghĩa với tiếng khụt khịt?”

Rhys cẩn thận tựa đầu nàng vào ngực anh. “Bác sĩ Gibson, ”anh nói, “khi cô rời đi, vui lòng tìm một trong những trợ lý bán hàng và kín đáo bảo cô ấy chạy đến nhà may và sắp xếp lại cuộc hẹn với Tiểu thư Helen vào một ngày khác. ”

“Cô ấy sẽ thực sự ổn trong vài phút nữa —” Bác sĩ bắt đầu.

“Tôi không muốn cô ấy bắt đầu lên kế hoạch cho chiếc váy cưới của mình như thế này. Có Chúa mới biết rốt cuộc cô ấy sẽ gặp chuyện gì”.

“Một chiếc váy cầu vồng,” Helen mơ màng nói với áo khoác của anh. “Và giày kỳ lân.”

Rhys liếc nhìn vị bác sĩ.

“Đúng vậy,” Bác sĩ Gibson nói nhanh. “Chúc cả hai buổi tối tốt lành.”

Helen ngửa đầu ra sau để nhìn Rhys. “Em đã nói đùa về đôi giày kỳ lân.”

Rhys lúc này đang ôm nàng bằng cả hai tay, khước miệng anh sâu hơn. Ồ, anh to lớn và cứng cáp một cách tuyệt vời. Và rất đẹp trai. "Là em?" anh nhẹ nhàng hỏi. "Bởi vì anh sẽ bắt một con kỳ lân cho em. Chắc chắn là có đủ chỗ cho nó trong một chiếc vali phù hợp."

"Không, đừng nhốt nó vào hành lý, hãy để nó tự do."

"Được rồi, cariad."

Nàng đưa ngón tay lên để vạch ra đường cong săn chắc đầy quyến rũ của đôi môi anh. "Bây giờ em đã trở lại với chính mình," Nàng nói với anh. "Em sẽ không ngó ngán nữa."

Khi Rhys liếc nhìn nàng một cách khó hiểu, nàng cố tỏ ra nghiêm túc, nhưng không thể không bật ra những tiếng cười khúc khích. "Em nghiêm túc đấy," nàng nhấn mạnh.

Anh không phản bác, chỉ bắt đầu hôn mũi, má và cổ họng nàng.

Helen cựa quậy, nhiều tiếng cười khúc khích bật ra. "Nhột quá." Ngón tay nàng trượt vào mái tóc đẹp của anh, những lọn tóc dày và rục rịch, giống như sa tanh đen nặng. Môi anh lưu lại nơi dịu dàng bên dưới quai hàm nàng cho đến khi dây thần kinh rung lên vì phấn khích. Nàng vụng về hướng đầu anh, di chuyển miệng anh đến miệng nàng, và anh bắt lấy nàng bằng sự kiên nhẫn lười biếng và nhạy cảm. Nàng thoải mái, dễ dàng di chuyển cùng anh khi anh quay lưng lại với quây, vòng tay anh ôm nàng một cách an toàn.

Đầu anh di chuyển qua đầu nàng, một tay anh đưa lên đỡ gáy nàng, xoa bóp cho dù không còn cảm giác đau hay căng thẳng, và nàng uốn người về phía anh, rên rỉ thích thú. Thật là thiên đường khi được ôm trong vòng tay của người tình đẹp đẽ của nàng. . . người không biết rằng anh sẽ sớm ngừng yêu nàng.

Suy nghĩ cuối cùng đó khiến mọi thứ dường như trở nên kém kỳ diệu hơn một chút.

Cảm nhận được sự thay đổi ở nàng, Rhys nhếch miệng.

Helen vẫn nhắm mắt. Môi nàng cảm thấy sưng lên, thêm được ma sát và áp lực mượt mà hơn. "Những người đàn ông khác có hôn theo cách anh đã làm không?" nàng thì thầm.

Rhys tạo ra một âm thanh thích thú, hơi thở thơm mùi bạc hà của anh phả vào lỗ mũi nàng. "Anh không biết, kho báu của anh. Và em sẽ không bao giờ tìm ra." Anh nhanh chóng nếm thử nàng, một cái kéo nhẹ nhàng tán tỉnh. "Mở mắt em ra nào."

Helen nhìn anh trong khi anh đánh giá tình trạng của nàng.

"Hiện giờ, em cảm thấy thế nào?" anh hỏi, thận trọng để nàng tự đứng lên.

"Ổn định hơn," nàng nói, xoay người trong một vòng tròn nhỏ để kiểm tra khả năng giữ thăng bằng. Nàng không còn choáng váng nữa. Cơn đau nửa đầu đã được loại bỏ và mặt nàng đã giữ được sắc hồng. "Và khá sung sức. Bác sĩ Gibson đã đúng: Em đủ khỏe để đi đến thợ may váy."

"Chúng ta sẽ đến đó. Nếu em vẫn cảm thấy thích thú sau nửa giờ nữa, anh sẽ đưa em đến gặp cô ấy. Trong khi chờ đợi, anh muốn cho em xem một vài thứ. Em có nghĩ rằng em có thể đi lên cầu thang không? "

"Em có thể chạy lên một nghìn bậc."

"Bốn tầng là đủ."

Một giọng nói nhỏ bên trong cảnh báo Helen rằng ở một mình với anh không phải là một ý kiến hay — nàng sẽ mắc sai lầm và nói điều gì đó mà nàng không nên. Nhưng dù sao thì nàng cũng nắm lấy tay anh, đi cùng anh đến một cầu thang rộng bằng đá cẩm thạch trắng.

"Anh không nghĩ đến việc yêu cầu người điều hành thang máy ở lại muện," Rhys nói một cách hối lỗi khi họ đi lên các bậc thang. "Anh biết những điều cơ bản về cách vận hành nó, nhưng anh sẽ không muốn thử nó lần đầu tiên khi cùng em ở trong đó."

“Em không muốn đi thang máy.” Hellen nói. “Nếu dây cáp bị đứt – “
nàng ngưng lại và rùng mình. Mặc dù thang máy của cửa hàng có thiết
kế thủy lực hiện đại, được cho là an toàn hơn so với các loại chạy bằng
hơi nước, ý tưởng được nâng lên và hạ xuống trong một căn phòng nhỏ
đóng kín thật đáng kinh hãi.

“Không có gì nguy hiểm. Nó có thêm ba dây cáp an toàn, cũng như
một cơ chế tự động dưới gầm buồng thang có thể kẹp chặt các thanh
ray bên trong trường hợp tất cả các dây cáp bị đứt”.

"Em vẫn thà leo cầu thang còn hơn."

Rhys mỉm cười và giữ tay nàng trong tay anh. Khi họ kết thúc tầng
đầu tiên và bắt đầu vào lên tầng thứ hai, anh hỏi một cách thản nhiên,
"Em đã làm gì trong vài ngày qua?"

Cố gắng làm ra vẻ tự nhiên, Helen nói, “Chúng em đã đến thăm Bảo
tàng Anh quốc vào thứ Sáu. Và Quý bà Berwick đã nhận được những lời
thăm hỏi xã giao từ bạn bè của bà ấy."

"Bảo tàng thế nào?"

"Có thể chịu đựng được."

"Chỉ có thể chịu đựng được thôi à?"

“Chúng em đã đến thăm các phòng trưng bày động vật học và em
không thích những phòng trưng bày đó nhiều như các phòng trưng bày
nghệ thuật. Tất cả những con vật tội nghiệp đó với chân tay cứng đờ và
đôi mắt thủy tinh của chúng. . . Nàng kể cho anh nghe về Pandora và
những con hươu cao cổ, và cách Quý bà Berwick đã lao về phía trước để
có cảm nhận chớp nhoáng khi bà nghĩ rằng không có ai đang nhìn thấy
bà.

Rhys khẽ cười, có vẻ thích thú với câu chuyện. "Có điều gì khác xảy ra
khi em ở đó không?"

Giọng anh có vẻ thoải mái, nhưng thần kinh của Helen thì co giật một
cách khó chịu. "Không có gì em có thể nghĩ ra." Nàng ghét nói dối anh.

Nàng cảm thấy tội lỗi và bất an, và lo lắng khi ở một mình với anh, người đàn ông mà nàng yêu. Và điều đó khiến nàng muốn khóc.

Rhys dừng lại với nàng ở hành lang trên tầng ba. "Em có muốn ngồi đâu đó một chút không, cariad?"

Câu hỏi nhẹ nhàng và đầy quan tâm, nhưng ngay lập tức, khi nàng ngược lên nhìn anh, ánh mắt anh có gì đó mà nàng chưa từng thấy trước đây. Một cái nhìn như mèo vờn chuột. Nó biến mất nhanh đến mức nàng nghĩ có thể mình đã tưởng tượng ra.

Thay vào đó, nàng gượng cười. "Không, em khá ổn."

Ánh mắt anh tìm kiếm khuôn mặt nàng thêm vài giây. Khi anh dẫn nàng ra khỏi cầu thang, Helen hỏi, "Không phải anh nói chúng ta sẽ leo lên bốn tầng sao?"

"Phải, phần còn lại của cầu thang theo hướng này."

Băn khoăn, Helen đi cùng anh qua những giá cao chót vót gồm những tấm thảm Pháp, Ba Tư và Ấn Độ, và những chiếc bàn chất đầy các mẫu khăn dầu, thảm và gỗ cứng. Không khí được pha trộn với mùi tuyết tùng và benzen, được dùng để xua đuổi bướm đêm.

Rhys hướng dẫn cô đến một cánh cửa 4 cánh đơn sơ được giấu trong một khoảng lùi gần một góc.

"Lối này dẫn đến đâu?" Helen hỏi, nhìn Rhys lấy chìa khóa trong túi.

"Đến cầu thang nối với nhà của chúng ta."

Băn khoăn, Helen hỏi, "Tại sao chúng ta lại đến đó?"

Vội vẻ mặt khó hiểu, Rhys mở cửa và trả lại chìa khóa vào túi. "Đừng lo lắng. Sẽ không mất nhiều thời gian đâu."

Helen sợ hãi vượt qua ngưỡng cửa và bước vào cầu thang kín đáo mà nàng nhớ trước đó. Tuy nhiên, thay vì vào nhà, Rhys hướng dẫn nàng đi lên các bậc thang đến một hành lang khác có cánh cửa. "Lối này mở ra một trong những sân thượng của ngôi nhà của chúng ta," anh nói. "Đó là phong cách Mansard — mái nhà bằng phẳng, có lan can xung quanh."

Anh có ý định cho nàng xem toàn cảnh London chẳng? Cho nàng ngắm phong cảnh từ chiều cao nguy hiểm của mái nhà? “Bên ngoài trời rất lạnh,” nàng lo lắng nói.

Rhys cúi xuống hôn lên trán nàng. "Hãy tin anh." Giữ tay nàng trong tay, anh mở cửa và đưa nàng qua ngưỡng cửa.

CHƯƠNG 26

Hellen hoang mang khi thấy xung quanh mình là không khí ẩm áp như hơi thở của mùa hè. Nàng chậm rãi bước vào một phòng trưng bày lớn, được lắp bằng hàng nghìn ô kính sáng chói, lấp lánh trong một mạng lưới các khung sườn bằng sắt rèn.

Đó là một nhà kính, nàng hoang mang nhận ra. Trên sân thượng. Công trình trang nhã, đẹp như một chiếc bánh cưới, được xây dựng trên một nền gạch chắc chắn, với các cột và dầm sắt được hàn vào các thanh chống dọc và các bậc chéo.

"Cái này là dành cho hoa lan của em," nàng nói một cách yếu ớt.

Rhys tiến đến phía sau nàng, tay anh đặt ở eo nàng. Anh nhẹ nhàng nép vào tai nàng. "Anh đã nói với em là anh sẽ tìm một nơi cho chúng mà."

Một cung điện thủy tinh trên bầu trời. Nó thật kỳ diệu, một nét vẽ đầy cảm hứng của trí tưởng tượng lãng mạn, và anh đã xây dựng nó cho nàng. Lóa mắt, nàng ngắm nhìn thành phố Luân Đôn lúc hoàng hôn, một vầng sáng đỏ lấp ló trên bầu trời màu chì. Những đám mây bị xé rách nhiều nơi, ánh sáng vàng tràn qua lớp lông cừu màu lửa. Bốn tầng dưới đây, thành phố trải ra trước mắt họ, những con đường cổ kính, những hình thù tối tăm, và những tháp đá xếp xung quanh khúc quanh khúc khuỷu của dòng sông. Các điểm sáng ở xa trở nên sống động khi đèn đường được thắp sáng.

Rhys bắt đầu giải thích rằng sàn nhà được làm ấm bằng các ống nước nóng, và sẽ có một bồn rửa bằng đất nung có vòi, và điều gì đó về cách các dầm sắt đã được thử nghiệm bằng máy ép thủy lực. Helen gật đầu

như thể nàng đang lắng nghe, một nụ cười nhếch mép nở trên môi nàng. Chỉ một người đàn ông mới đưa ra những chi tiết thiết thực vào thời điểm như thế này. Nàng tựa lưng vào anh, muốn ở lại khoảnh khắc này mãi mãi, ghim chặt vào đó những ngôi sao kim sa rực rỡ.

Khi anh bắt đầu mô tả về các tấm được đúc sẵn giúp cấu trúc được xây dựng nhanh chóng như vậy, Helen quay lại trong tay anh và ngắt lời anh bằng miệng của nàng. Anh mới đầu hơi ngạc nhiên, nhưng trong nửa giây tiếp theo, anh đã đáp lại bằng sự nhiệt tình hết mình. Tràn ngập tình yêu, lòng biết ơn và sự tuyệt vọng, Helen hôn anh một cách quá cuồng nhiệt. Trái tim nàng tan vỡ khi nàng nhận ra rằng nàng sẽ không bao giờ có thể lấp đầy nơi xinh đẹp này bằng những bông hoa lan của mình. Mặc dù nàng nghĩ rằng mình đã cố gắng để làm mờ đi những giọt nước mắt, nhưng nàng cảm thấy một giọt nước mắt sai lầm đã rơi ra từ khóe mắt nàng, trượt xuống và làm cho hương vị nụ hôn của họ có vị mặn.

Rhys nhìn xuống nàng, khuôn mặt anh bóng mờ. Bàn tay anh đặt lên má nàng, ngón tay cái xóa đi dấu vết ướt mờ.

“Chỉ là em rất hạnh phúc,” Helen thì thầm.

Không bị gạt, Rhys liếc nhìn nàng đầy hoài nghi và ôm nàng vào ngực anh. Giọng anh trầm ấm và nhẹ nhàng bên tai nàng. “Trái tim của anh . . . Anh không thể giúp gì nếu em không cho anh biết nó là gì.”

Helen sững người.

Bây giờ là lúc để nói với anh ấy. Nhưng nó sẽ phá hỏng khoảnh khắc này, nó sẽ kết thúc mọi thứ. Nàng vẫn chưa sẵn sàng để nói lời tạm biệt. Nàng sẽ không bao giờ sẵn sàng, nhưng nếu nàng có thể đánh cắp thêm một chút thời gian với anh, một vài ngày nữa thôi, nàng sẽ sống nốt phần đời còn lại của mình.

“Không có gì đâu,” nàng vội vàng nói và cố gắng đánh lạc hướng anh bằng những nụ hôn.

Nàng có thể cảm thấy sự miễn cưỡng trong sự đáp lại của anh. Anh muốn nàng nói cho anh biết chuyện gì đã xảy ra. Vòng tay qua cổ anh, nàng kéo anh xuống và hôn anh cho đến khi lưỡi của họ trượt vào nhau và hương vị tươi mát say đắm của anh tràn ngập các giác quan của nàng. Tất cả nhận thức của anh dồn vào nàng, và anh kéo nàng dựa vào mình cho đến khi nàng kiễng chân lên. Đầu anh nghiêng về phía nàng khi anh tìm kiếm sâu hơn lớp lụa bên trong miệng nàng. Luồn tay vào áo khoác của anh, Helen men theo độ dốc của thân hình rắn chắc và cứng rắn của anh khi nó thuôn dài đến eo thon của anh.

Rhys ngẩng đầu lên với một tiếng rủa trầm lặng, phổi anh hoạt động mạnh, một cơn rung mình chạy qua anh khi nàng hôn lên cổ anh. "Helen, em đang chơi với lửa."

Đúng. Nàng có thể cảm nhận được sức mạnh tiềm ẩn trong anh, sẵn sàng bộc phát. "Đưa em vào phòng ngủ của anh," nàng nói một cách liêu lĩnh, biết rằng đó là một trong những ý tưởng tồi tệ nhất mà nàng từng có. Nàng không quan tâm. Bất cứ điều gì, bất cứ tai tiếng hay sự hy sinh, được ở bên anh một lần nữa là điều đáng giá. "Chỉ trong vài phút thôi. Nó không xa."

Rhys lắc đầu mà không ngừng cân nhắc. "Thứ bột đầu đầu chết tiệt đó," anh nói tối tăm. "Nó đã làm mất đi đức hạnh của em."

Câu nói kỳ quặc, phát ra từ anh, buộc Helen phải vùi mặt vào ngực anh để nén cười. "Anh đã chăm sóc đức hạnh của em từ rất lâu trước đây rồi."

Rhys dường như không chia sẻ niềm thích thú với nàng. "Em đã không là chính mình đêm nay, cariad. Điều gì khiến em khó chịu đến mức gây ra chứng đau nửa đầu?"

Câu hỏi đó làm nàng tỉnh táo nhanh chóng. "Không có gì."

Rhys nắm lấy cằm nàng và bắt nàng nhìn anh. "Nói với anh."

Nhìn thấy sự bức tức nóng nảy trong ánh mắt anh, Helen cố nghĩ ra điều gì đó có thể thỏa mãn anh. “Em nhớ anh,” nàng nói, điều đó đúng. “Em không ngờ việc ở lại London này lại khó khăn đến vậy, dù biết anh đang ở rất gần nhưng vẫn không bao giờ có được anh.”

"Em có thể có anh bất cứ khi nào em muốn."

Một khóe miệng của nàng nhếch lên. "Em muốn anh ngay lúc này." Tay nàng lần mò đến phía trước quần anh.

"Chết tiệt, Helen, em sẽ làm anh phát điên." Nhưng anh hít vào một hơi thật mạnh khi nàng nắm chặt lấy hình dáng căng thẳng to lớn của anh. Mặt anh thay đổi, đôi mắt đen của anh bắn ra tia lửa địa ngục. Nàng yêu cách anh dễ dàng đáp lại sự gần gũi của nàng, người đàn ông rất thể chất này, nàng yêu tâm hồn và bản chất của anh.

Một tia sáng màu gạch cuối cùng lướt qua họ và tan thành bóng tối, trong khi mặt trăng mùa đông phủ lên mình những đám mây ở một góc trời xa. Bây giờ chỉ có hai người họ, ở nơi cao, tối tăm này, trong khi thành phố khuấy động phía dưới, những tiếng động xa xôi không thể chạm tới họ.

Helen đặt tay lên hai bên mặt anh, thích thú với kết cấu nam tính trên đôi má cao nhẵn của anh. Anh quan trọng biết bao, trần tục và thực tế biết bao. Anh đứng bất động, bị thu hút bởi cái chạm nhẹ của nàng, trong khi cơ thể anh cựa quậy vì đói khát cực độ, và nàng cảm nhận được anh đã gần đến ranh giới kiểm soát. Ham muốn tràn ngập trong những chùm tia lửa điện, ở các đầu ngón tay và đầu ngón chân, bên trong đầu gối và khuỷu tay của nàng . . . khắp mọi nơi. Nàng không thể tiếp tục chạm vào anh, hơn nữa nàng không thể ngăn mình nói với anh điều gì đó mà nàng không có quyền nói.

"Em yêu anh."

Run rẩy đến tận xương tủy, Rhys nhìn chằm chằm vào Helen. Đôi mắt màu đá mặt trăng sáng rực và đầy ám ảnh, đẹp đến mức anh muốn quỳ

gối trước nàng.

“Dw i’n dy garu di,” (Anh yêu em,- tiếng Wales) anh thì thầm khi tìm lại được hơi thở, câu nói mà anh chưa bao giờ nói với ai và anh hôn nàng một cách thô bạo.

Thế giới chìm xuống hai người họ trong quả cầu lấp lánh này, nơi chỉ có bóng tối, xác thịt và cảm giác. Anh thấy mình thúc nàng về phía sau, dồn nàng vào góc dựa vào một trụ đỡ bằng sắt phẳng phía trước. Nàng bám chặt lấy anh, quần quai như thể cố leo lên người anh. Anh cần cảm nhận làn da của nàng, hình dáng tự nhiên của nàng, và như mọi khi, có quá nhiều quần áo chết tiệt ngăn trở.

Bị thiêu đốt, anh nắm chặt vạt váy trước của nàng và kéo nó lên, và luồn tay vào đường may dài của váy lót của nàng. Đầu gối anh chen vào giữa hai chân nàng, và nàng sẵn lòng dang rộng chúng ra, thở hổn hển khi anh vuốt ve bên trong đùi nàng, nơi có làn da mỏng manh và nóng hổi. Helen dựa vào cột, rên rỉ trong nụ hôn của anh. Mảng lông tơ giữa hai đùi của nàng ẩm và khô, nhưng khi anh đưa tay về phía nàng, nhẹ nhàng ôm lấy nàng, anh cảm thấy hơi nóng ẩm ướt, thân mật truyền vào ngón tay mình. Nàng tinh tế làm sao, mềm mại làm sao. Dường như nàng không thể đưa tất cả anh vào một nơi nhỏ bé ngọt ngào này.

Anh nhẹ nhàng véo từng bên môi ngoài căng mọng, nhào nặn một cách dịu dàng và mở rộng chúng ra. Nàng ướt đầm các đầu ngón tay anh khi anh xoa tròn lõi vào của nàng và những cánh hoa mềm mại xung quanh nó. Hông nàng quần quai theo những vuốt ve dịu dàng. Anh để một đầu ngón tay trêu chọc đặt lên hòn ngọc nhỏ trong âm vật của nàng, cảm nhận được phản ứng run rẩy của nàng như cánh của một chú chim nhỏ đang trú đông. Đầu nàng ngửa ra sau, và nàng nắm chặt phần trước nẹp cổ áo của anh bằng những nắm tay siết chặt.

Màu trắng của cổ họng lộ ra của nàng lấp lánh trong bóng tối ấm áp, và anh khao khát cúi xuống, dùng lưỡi nếm làn da nàng, mơn trớn với đôi môi hé mở của mình. Anh mù quáng lẫn mò từng cúc quần để giải

phóng chiều dài cứng rắn của mình. Đưa tay xuống, anh nắm lấy một đầu gối của Helen và hướng chân nàng quanh eo anh. Cả hai đều thở hổn hển khi đầu dương vật của anh bị đẩy vào cái nóng ẩm ướt âm ỉ của nàng. Săn tìm đúng góc, anh khuyua gối và ấn hết chiều dài vào trong nàng bằng một cú đâm mạnh và chắc chắn. Helen kêu lên một tiếng, và anh do dự, sợ hãi rằng anh đã làm tổn thương nàng. Nhưng anh cảm thấy cơ thể nàng đang hoạt động trên cơ thể anh với những cơn run rẩy sâu kéo theo âm thanh rạo rực của dục vọng từ anh. Để trọng lượng của nàng dồn hoàn toàn vào vật nam tính của anh, anh đưa ngón cái và ngón trỏ xuống để mở rộng nơi nữ tính của nàng. Nàng thút thít khi anh ép vào nàng và dùng đưa lên phía trên, nâng nhẹ nàng lên theo mỗi cú thúc.

Tất cả những gì anh có thể nghe thấy là tiếng thở gấp gấp của họ, và tiếng quần áo sột soạt không ngừng, và đôi khi âm thanh ẩm ướt thân mật khi anh lao vào nàng đều đặn. Vào sâu bên trong, nàng gần gũi với anh một cách ngọt ngào, đòi hỏi nhiều hơn, và anh nắm chặt hông nàng và khiến nàng cười lên anh mạnh hơn, đập không ngừng, sử dụng cơ thể của anh để làm nàng vui. Họ vật lộn với nhau giữa cảm giác dâng trào, kéo gần hơn, gần hơn, cho đến khi không còn sự chà sát, chỉ có sự liên kết chặt chẽ, quần quai, đau nhói kéo họ nhanh chóng gần lại với nhau. Helen rên rỉ, vòng tay nàng ôm chặt lấy cổ anh, rồi nàng im lặng và bắt đầu rung mình bất lực. Cảm giác ngây ngất của nàng truyền đến anh, giải phóng hoàn toàn đến mức giống như mất đi ý thức, như chết đi và được tái sinh.

Chà xát miệng mình vào một bên đầu nàng, Rhys khẽ rên rỉ và ôm lấy nàng, để chân tay bết run rẩy. Helen thả lỏng người dựa vào anh, chân nàng trượt khỏi hông anh. Nhưng khi anh miễn cưỡng rút lui, nàng dùng tay ôm lấy lưng anh để giữ anh ở lại, và cảm giác thật tuyệt khi da thịt anh co giật và dày lên trong nàng. Môi anh chậm rãi di chuyển trên

khuôn mặt nàng trong khi họ đứng cùng nhau với cơ thể vẫn hòa vào nhau, nhiệt độ tỏa ra xung quanh.

Đầu nàng gục xuống vai anh. "Em không biết nó có thể được thực hiện theo cách đó," nàng thì thầm.

Rhys mỉm cười, cúi xuống bắt lấy dải tai nàng bằng răng, và liếm viền tai nàng. Vị muối tinh tế trong mồ hôi của nàng trêu chọc anh, kích thích anh như một loại thuốc kỳ lạ nào đó. Anh sẽ không bao giờ có đủ nàng. "Em không được khuyến khích anh, cariad," anh nói giọng khàn khàn. "Ai đó phải bảo anh cư xử như một quý ông. Đó là công việc của em, đúng không? "

Lòng bàn tay nàng nhẹ nhàng lướt trên mông phải của anh. "Em sẽ không bao giờ nói với anh điều đó."

Rhys tiếp tục giữ nàng. Anh biết nàng đang có bí mật, sợ hãi về một số điều không tên mà nàng sẽ không thú nhận. Nhưng anh sẽ không ép buộc nàng điều đó. Còn chưa.

Tuy nhiên, họ sẽ sớm có một tính toán.

Anh miễn cưỡng nói lỏng cánh tay và đưa tay xuống hông nàng, giữ nàng đứng vững vàng khi anh rút khỏi nàng. Nàng thở hổn hển khi sự xâm nhập của anh giảm bớt khỏi cơ thể nàng, và anh xoa dịu nàng bằng một tiếng thì thầm lặng lẽ. Lấy một chiếc khăn tay từ túi áo khoác, anh nhét mảnh vải gấp gọn mềm mại vừa khít vào giữa cô bé của nàng, và kéo ngay ngắn quần lót của nàng. Mặc dù anh không thể nhìn thấy Helen đỏ mặt trong bóng tối, nhưng anh có thể cảm nhận được sức nóng tỏa ra từ nàng.

"Giữa chúng ta vẫn còn những điều cần phải nói," anh nhẹ nhàng cảnh báo, cài lại cúc quần. Sau khi đặt một nụ hôn kéo dài vào thái dương của nàng, anh nói thêm, "Mặc dù anh thích cách em làm cho anh mất tập trung."

Hellen đã bàng hoàng trong suốt buổi tối, không thể phân biệt được bao nhiêu phần trăm là hậu quả của bột thần kinh, và bao nhiêu là từ cuộc giao hoan của nàng với Rhys.

Khi rời khỏi nhà kính trên sân thượng, Rhys đã đưa nàng vào phòng tắm, nơi nàng đã cố gắng hết sức để dọn dẹp và chỉnh sửa đầu tóc của mình. Sau đó, anh đã hộ tống nàng đến xưởng may trang phục trên tầng hai và giới thiệu nàng với bà Allenby, một người phụ nữ cao ráo, nhẹ nhàng với nụ cười dễ mến. Bà thông cảm khi biết về chứng đau nửa đầu của Helen và đảm bảo với nàng rằng họ còn đủ thời gian trong cuộc hẹn để đo cho nàng. Helen có thể trở lại vào một ngày khác khi nàng cảm thấy tốt hơn, và họ có thể bắt đầu lên kế hoạch cho chiếc váy cô dâu của nàng một cách nghiêm túc.

Khi kết thúc cuộc hẹn, Helen ra khỏi phòng thử và thấy Rhys đang đợi để hộ tống nàng xuống tầng một. Nhớ lại cuộc chạm trán khốc liệt của họ chỉ một giờ trước đó, Helen cảm thấy mình chuyển sang màu đỏ thắm.

Anh cười toe toét với nàng. "Cố gắng đừng trông có vẻ tội lỗi như vậy, cariad. Anh đã dành một phần tư giờ vừa qua để giải thích sự biến mất của chúng ta với Quý bà Berwick."

"Anh đã nói gì với bà ấy?"

"Anh cho bà ấy mọi lý do mà anh có thể đưa ra. Một số điều trong đó thậm chí còn đúng."

"Bà ấy có tin vào điều đó không?" Helen lúng túng hỏi.

"Bà ấy đang giả vờ tin."

Trước sự nhẹ nhõm của Helen, Quý bà Berwick có vẻ mãn nguyện và hài lòng trong chuyến xe ngựa trở về Ravenel House. Bà đã mua không dưới một chục đôi găng tay, cũng như các loại đồ lát vật từ các quầy hàng khác trong khu thương mại. Với sự nuối tiếc, bà bá tước thừa nhận rằng bà có ý định trở lại sớm cho một chuyến du ngoạn mua sắm khác,

ngay cả khi điều đó có nghĩa là phải đến bách hoá Winterborne's trong giờ bình thường và hòa mình với đám đông. Pandora và Cassandra đã nói với Helen về tất cả những gì sẽ là một trào lưu trong năm tới mà các trợ lý bán hàng đã nói với họ. Những chiếc ghim cài khăn lạ mắt đang trở thành xu hướng thịnh hành, cũng như trang trí ben bằng vàng và bạc trên váy và mũ, và tóc của phụ nữ sẽ được trang điểm theo kiểu gọi là Récamier, một sự sắp xếp của những lọn tóc nhỏ giống như một chú chó xù.

"Helen tội nghiệp," Pandora nói, "chúng ta sẽ về nhà với một túi hộp và túi, và thứ duy nhất chị ấy mang về là một hộp bột chữa đau đầu."

"Chị không cần bất cứ thứ gì khác," Helen trả lời, nhìn xuống hộp thiếc xanh trong lòng nàng.

"Và trong khi chúng ta đang có một khoảng thời gian mua sắm tuyệt vời," Cassandra nói một cách tiếc nuối, "Helen đang cởi bỏ quần áo của chị ấy."

Helen giật mình liếc cô một cái, màu sắc mặt biến mất.

"Tại tiệm may váy," Cassandra giải thích. "Chị đã nói rằng họ đã đo đạc, phải không?"

"Ồ phải."

"Chà, điều đó không thể làm cho chị thoải mái được," Cassandra nói.

"Thực sự là không." Helen lại dán mắt vào đồng bột, ý thức sâu sắc về sự im lặng của Quý bà Berwick.

Cỗ xe đến Ravenel House, và người hầu mang một chồng hộp màu ngà cao ngất vào nhà với sự khéo léo của một người tung hứng trong lễ hội. Trong khi cặp song sinh lên phòng, Quý bà Berwick thông báo với người quản gia rằng bà muốn mang trà đến phòng khách.

"Cháu có muốn một ít không?" bà hỏi Helen.

"Không, cảm ơn bà, cháu tin rằng mình sẽ đi ngủ sớm." Helen do dự, thu hết can đảm. "Cháu có thể nói chuyện với bà không?"

"Tất nhiên. Vào phòng khách với ta." Họ bước vào căn phòng lạnh lẽo mặc dù vẫn còn lửa trong lò sưởi. Phu nhân Berwick ngồi trên ghế dài và rung mình. "Hãy khơi ngọn lửa lên, nếu cháu muốn."

Helen đi đến lò sưởi, nhặt cái cời than, và xới than lên cho đến khi tạo được ngọn lửa vui vẻ. Đưa tay lại gần hơi ấm ngập tràn, nàng bẽn lẽn nói: "Về sự biến mất của cháu với Winterborne—"

"Không cần giải thích. Ta chấp thuận."

Helen nhìn bà ấy một cái nhìn sững sờ. "Bà – bà làm gì?"

"Ta đã nói với cháu trong chính phòng khách này rằng cháu phải làm bất cứ điều gì cần thiết để kết hôn với Winterborne. Trong những trường hợp khác, tất nhiên ta sẽ phản đối kịch liệt. Nhưng nếu cho phép cậu ta tự do sẽ ràng buộc cậu ấy gần cháu hơn và khiến cuộc hôn nhân trở nên chắc chắn hơn, ta sẵn sàng nhìn đi hướng khác. Một người đi kèm khôn ngoan chấp nhận rằng một người thỉnh thoảng phải thua trận để giành chiến thắng trong cuộc chiến".

Helen nói, "Bà thật đáng chú ý. . ." tàn nhẫn. ". . . thực tế, thưa bà. "

"Chúng ta phải sử dụng các phương tiện chúng ta có theo ý của chúng ta." Quý bà Berwick có vẻ cam chịu. "Người ta thường nói rằng vũ khí của phụ nữ là lưỡi của cô ta . . . nhưng nó không phải thứ duy nhất của chúng ta."

CHƯƠNG 27

Trong buổi sáng, một bức thư được gửi qua đường bưu điện đến cho Helen trong khi Quý bà Berwick đang nghỉ ngơi trong phòng và cặp song sinh vẫn chưa ngủ dậy.

Khi người quản gia mang phong bì đến cho nàng trên khay bạc, Helen thoáng nhận ra đó là của Ada Tapley. Tay nàng run rẩy khi nhặt nó lên. "Tôi muốn ông không đề cập đến bức thư này với bất kỳ ai."

Người quản gia liếc nhìn nàng một cách thản nhiên. "Vâng thưa Tiểu thư."

Chờ cho đến khi ông ta rời khỏi phòng buổi sáng, Helen mở phong bì dán keo và lấy ra bức thư. Ánh mắt của nàng lướt nhanh qua những dòng chữ viết cong queo bằng mực.

Thưa cô,

Cô đã viết thư để hỏi về đứa bé mà họ đã gửi tôi nuôi dưỡng. Tôi đã đặt tên cho con bé là Charity để nhắc nhở con bé rằng nó có thể bị tống ra đường trừ khi có sự thương hại của người khác, và con bé phải cố gắng trở nên xứng đáng. Con bé luôn là một cô bé ngoan khiến tôi không gặp khó khăn gì, nhưng tiền nuôi dưỡng cho con bé không đủ. Tôi yêu cầu tăng thêm hàng năm, và họ không bao giờ cho thêm quá nhiều. Năm tháng trước, tôi không có lựa chọn nào khác ngoài việc gửi con bé đến trại trẻ mồ côi Stepney tại St. George-in-the-East.

Tôi đã viết thư cho ông luật sư để nói rằng tôi sẽ đón con bé trở lại nếu ông ta chịu làm điều đó cho tôi, nhưng không có câu trả lời nào. Tôi cầu mong một ngày nào đó, sẽ có một bản án cứng rắn đối với người đàn ông già nua nhẵn tâm vì đã để đứa trẻ tội nghiệp phải chịu đựng ở

một nơi như vậy. Vì con bé chưa bao giờ có họ, nên người ta gọi con bé là Charity Wednesday, vì đó là ngày tôi gửi con bé đến đó. Nếu cô có thể làm bất cứ điều gì cho con bé, xin cầu phúc cho cô. Con bé là gánh nặng cho lương tâm của tôi.

Trân trọng,

Ada Tapley.

Helen rất biết ơn vì nàng vẫn chưa ăn sáng. Nàng sẽ không thể giữ nó xuống sau khi đọc bức thư. Bật người khỏi ghế, nàng đi tới đi lui với một tay ấn vào miệng.

Em gái cùng cha khác mẹ của nàng hoàn toàn đơn độc, và đã ở nhiều tháng trong một cơ sở giáo dục nơi con bé có thể đã bị bỏ đói và lạm dụng, hoặc bị ốm.

Mặc dù Helen chưa bao giờ tin rằng mình có khả năng bạo lực, nhưng nàng muốn giết Albion Vance theo cách đau đớn nhất có thể. Nàng ước có thể giết một người đàn ông nhiều lần — nàng sẽ thích làm ông ta đau khổ.

Tuy nhiên, vào lúc này, nàng chỉ nghĩ đến Charity. Đứa trẻ phải được đưa ra khỏi trại trẻ mồ côi ngay lập tức. Phải tìm một ngôi nhà cho cô bé, một nơi mà cô bé sẽ được đối xử tử tế.

Đầu tiên, Helen phải tìm hiểu xem liệu cô bé có sống sót được lâu đến thế không.

Nàng cố gắng đẩy lùi sự hoảng loạn và giận dữ đủ lâu để suy nghĩ rõ ràng. Nàng phải đến trại trẻ mồ côi Stepney, tìm Charity và đưa cô bé về Ravenel House. Các thủ tục để mang một đứa trẻ khỏi một cơ sở như vậy là gì? Có thể làm điều đó mà không cần phải cho biết tên thật của nàng không?

Nàng cần sự giúp đỡ.

Nhưng nàng có thể đến gặp ai? Không phải Rhys, và chắc chắn không phải Quý bà Berwick, người sẽ bảo nàng quên đi sự tồn tại của đứa trẻ.

Kathleen và Devon đang ở quá xa. West đã nói với nàng rằng hãy gửi thư cho anh nếu nàng cần anh, nhưng mặc dù nàng hoàn toàn tin tưởng anh với cuộc sống của mình, Helen không chắc anh ta sẽ phản ứng thế nào với điều này. Nàng không tránh khỏi nhận ra rằng West có một tính cách thực dụng tàn nhẫn, không khác gì Quý bà Berwick.

Nàng nghĩ về Bác sĩ Gibson, người đã nói với nàng, "Cô có thể gửi thư cho tôi nếu cô cần một người bạn, vì bất kỳ lý do gì." Cô ấy thật có ý đó không? Cô ấy có thể tin tưởng được không?

Đó là một rủi ro. Bác sĩ Gibson đã được Rhys tuyển dụng, và cô ấy có thể đến gặp trực tiếp anh. Hoặc cô ấy có thể từ chối tham gia vì sợ anh ấy không chấp thuận. Nhưng rồi Helen nhớ đến đôi mắt màu lục và sự nhanh nhẹn, phong thái độc lập và suy nghĩ của người phụ nữ này, nàng không lo sợ gì nữa. Hơn nữa, Bác sĩ Gibson rất quen thuộc với London, và trước đây đã từng ở trong một trại trẻ mồ côi, và chắc chắn phải biết một số điều về cách họ điều hành.

Mặc dù Helen không sẵn lòng thử nghiệm tình bạn trước khi nó bắt đầu, nhưng Garrett Gibson là cơ hội tốt nhất để cứu Charity. Và vì một lý do nào đó, không dựa vào gì khác ngoài bản năng, nàng cảm thấy chắc chắn rằng Bác sĩ Gibson sẽ giúp nàng.

"Tại sao cháu muốn gặp bác sĩ?" Quý bà Berwick hỏi, ngược lên khỏi bàn viết trong phòng. "Lại đau đầu nữa à?"

"Không thưa bà," Helen nói, đứng trước ngưỡng cửa. "Đó là một lời than phiền của phụ nữ."

Đôi môi của bà bá tước mím chặt như đóng một sợi dây rút. Đối với một người phụ nữ dễ dàng thảo luận về việc thụ thai và sinh sản của ngựa, bà đã không thoải mái một cách đáng ngạc nhiên khi nói về những quá trình tương tự ở loài người. Trừ khi nó nằm trong phạm vi nhỏ, độc quyền của những người bạn trong xã hội của bà. "Cháu đã thử với chai nước nóng chưa?"

Helen cân nhắc cách đặt nó một cách tế nhị. "Cháu nghi ngờ rằng cháu có thể đang ở trong một tình huống đặc biệt."

Gương mặt của Quý bà Berwick trở nên trống rỗng. Bà hết sức cẩn thận đặt bút viết lại vào giá đỡ của nó. "Nếu mối quan tâm này là kết quả của cuộc gặp gỡ giữa cháu với ông Winterborne vào đêm kia, thì còn quá sớm để biết liệu có trái trên cây nho hay không."

Hạ mắt xuống ngắm thăm hoa văn, Helen cẩn thận nói, "Cháu hiểu. Tuy nhiên . . . Winterborne và cháu đã có một cuộc hẹn khác, sớm hơn nhiều."

"Cháu có ý nói rằng cháu và cậu ta . . ."

"Sau khi chúng cháu đính hôn," Helen thừa nhận.

Nữ bá tước nhìn nàng với vẻ bức tức. "Đồ đàn ông xứ Wales," bà thốt lên. "Bất kỳ ai trong số họ đều có thể nói theo cách của mình khi vượt qua đai trinh tiết. Vào phòng đi con gái. Đây không phải là một chủ đề để được hét lên từ ngưỡng cửa." Sau khi Helen đã tuân theo, bà hỏi, "Kỳ kinh hàng tháng của cháu đã ngưng à?"

"Cháu cũng tin như thế."

Sau khi xem xét tình hình, Quý bà Berwick bắt đầu có vẻ hài lòng. "Nếu cháu theo đường lối gia đình, cuộc hôn nhân của cháu với Winterborne thực tế đã hoàn thành. Ta sẽ gửi tin nhắn cho Bác sĩ Hall, người đang chăm sóc con gái ta, Bettina."

"Bà rất tử tế, nhưng cháu đã gửi thư yêu cầu một cuộc hẹn với Bác sĩ Gibson, cháu sẽ có mặt tại chỗ của cô ấy trong thời gian sớm nhất có thể."

Bà bá tước cau mày. "Anh ta là ai?"

"Bác sĩ Gibson là một phụ nữ. Cháu đã gặp cô ấy vào tối thứ Hai tại bách hoá Winterborne's."

"Không, không, sẽ không. Phụ nữ không có thể trở thành bác sĩ - họ thiếu hiểu biết khoa học và sự nhạy cảm của thần kinh. Người ta không

thể tin tưởng một người phụ nữ với một vấn đề quan trọng như sinh con.”

“Thưa bà,” Helen nói, “cảm xúc e then của cháu sẽ ít bị xúc phạm bởi cuộc thăm khám của bác sĩ nữ hơn so với cuộc thăm khám của một người đàn ông”.

Thở hổn hển vì phần nộ, Quý bà Berwick ngược ánh mắt cầu khẩn lên trời. Quay lại nhìn Helen, bà nói một cách buồn bã, “Bác sĩ Gibson có thể gặp cháu ở đây.”

“Cháu e rằng mình phải đến văn phòng riêng của cô ấy, trong tư dinh của cô ấy tại King’s Cross.”

Lông mày của bà bá tước hướng lên. “Cô ấy sẽ không khám cho cháu trong sự riêng tư tại nhà riêng của cháu à?”

“Cô ấy giữ tất cả các thiết bị khoa học và y tế mới nhất tại văn phòng của mình,” Helen nói, nhớ lại mô tả của Rhys về điều đó khi anh nói với nàng về việc Bác sĩ Gibson điều trị trật khớp vai cho anh. “Bao gồm một chiếc bàn đặc biệt. Và một chiếc đèn có chóa sáng tập trung”.

“Điều đó thực sự rất kỳ lạ,” bà bá tước nói một cách u ám. “Một bác sĩ nam sẽ có sự lịch sự để nhắm mắt trong khi khám.”

“Bác sĩ Gibson rất hiện đại”.

“Có vẻ như vậy.” Quý bà Berwick, người luôn nghi ngờ sâu sắc về bất cứ thứ gì hiện đại, cau mày. “Rất tốt.”

“Cảm ơn, thưa bà.” Trong lòng đầy nhẹ nhõm, Helen bỏ trốn khỏi phòng trước khi bà bá tước kịp đổi ý.

Một cuộc hẹn hò đã được ấn định vào 4 giờ chiều hôm sau. Trong cơn kích động ngày càng tăng, Helen hầu như không thể ngủ được vào đêm hôm đó. Vào thời điểm cuối cùng vượt qua ngưỡng cửa của nhà Bác sĩ Gibson, nàng đã kiệt sức và căng thẳng.

“Tôi phải nói dối để đến đây,” nàng thốt lên khi Bác sĩ Gibson chào đón nàng vào sân hiên hẹp, ba tầng kiểu Georgia.

"Là cô à?" Bác sĩ Gibson hỏi, có vẻ không hề bối rối. "Chà, cô được chào đón đến thăm bất kể lý do là gì."

Một cô hầu nhà mặt tròn bầu bĩnh xuất hiện ở lối vào nhỏ. "Tôi lấy áo khoác của cô nhé, thưa Tiểu thư?"

"Không, tôi không thể ở lại lâu."

Bác sĩ Gibson nhìn Helen với một nụ cười kỳ dị, đôi mắt xanh lục của cô có vẻ cảnh giác. "Chúng ta sẽ nói chuyện vài phút trong phòng khách nhé?"

"Được." Helen theo cô vào một căn phòng gọn gàng, dễ chịu, được bài trí đơn giản với một chiếc trường kỷ và hai chiếc ghế bọc màu xanh trắng và hai chiếc bàn nhỏ. Bức tranh duy nhất trên tường là bức tranh vẽ những con ngỗng đang diễu hành bên một ngôi nhà nông thôn với giàn hoa hồng, một hình ảnh nhẹ nhàng vì nó gợi cho Helen nhớ đến Hampshire. Một chiếc đồng hồ lò sưởi có bốn chiếc chuông tinh xảo.

Bác sĩ Gibson ngồi bên cạnh Helen's. Trong ánh sáng màu giấy da từ cửa sổ phía trước, cô trông trẻ trung đến khó tin mặc dù cô có phong thái. Cô trông sạch sẽ và chín chu như một nữ sinh, mái tóc màu nâu lá phong của cô được búi cao gọn gàng. Dáng người mảnh khảnh của cô được khoác lên mình một chiếc váy màu xanh lá cây rừng không trang trí nghiêm trọng pha đen.

"Nếu cô không đến đây với tư cách là một bệnh nhân, thưa Tiểu thư," Bác sĩ Gibson nói, "tôi có thể giúp gì cho cô?"

"Tôi cần giúp đỡ về một vấn đề riêng tư. Tôi nghĩ cô sẽ là người tốt nhất để giúp đỡ, tùy theo tình hình. . . phức tạp." Helen dừng lại. "Tôi muốn điều này được giữ bí mật."

"Cô đã có sự đảm bảo của tôi."

"Tôi muốn tìm hiểu về phúc lợi của một đứa trẻ. Người giám hộ của tôi, Quý bà Berwick, có một người cháu trai đã có một đứa trẻ ngoài giá thú và từ bỏ trách nhiệm của mình đối với cô bé. Cô bé ấy mới bốn tuổi.

Có vẻ như cách đây 5 tháng, cô bé đã được gửi đến trại trẻ mồ côi Stepney ở giáo xứ St. George-in-the East ”.

Bác sĩ Gibson cau mày. “Tôi biết về khu vực đó. Đó là một địa ngục hoàn hảo. Một trong những nơi không an toàn ngay cả vào ban ngày”.

Helen đan những ngón tay đeo găng vào nhau thành một tiếng gầm gừ nhỏ. “Tuy nhiên, tôi phải tìm xem Charity có ở đó không.”

"Đó là tên của cô bé à?"

"Charity Wednesday."

Bác sĩ Gibson nhếch miệng. “Có một tên như thế nếu tôi đã từng nghe thấy.” Ánh mắt cô quay sang dò hỏi. “Tôi sẽ đến đó thay mặt cô chứ? Tất nhiên, tôi sẽ không đề cập đến tên của cô. Nếu Charity ở đó, tôi sẽ tìm hiểu tình trạng của cô bé và báo cáo lại cho cô. Tôi chắc rằng mình có thể dành thời gian để đi vào ngày mai hoặc ngày hôm sau.”

“Cảm ơn cô, cô thật sự rất hào phóng, nhưng. . . Tôi phải đi trong hôm nay”. Helen dừng lại. "Ngay cả khi cô không thể."

“Tiểu thư Helen,” Bác sĩ Gibson nói nhỏ, “đó không phải là nơi dành cho một người phụ nữ nhẹ nhàng. Nó tồn tại với sự khốn khổ của con người để có thể chứng minh sự đau khổ của một người đã sống một cuộc sống được che chở.”

Helen hiểu rằng những lời nói đó có ý tốt, nhưng chúng vẫn nhức nhối như nhau. Nàng không nhạy cảm hay yếu đuối — nàng đã quyết định rằng nàng sẽ tập hợp bất cứ sức mạnh nào cần thiết để làm những gì phải làm. “Tôi sẽ xử lý được,” nàng nói. "Nếu một đứa trẻ bốn tuổi sống sót ở một nơi như vậy, tôi dám chắc rằng tôi có thể chịu đựng một lần đến thăm."

“Cô không thể nói với ông Winterborne sao? Một người đàn ông với tài nguyên của mình— ”

"Không, tôi không muốn anh ấy biết về điều này."

Bị chặn bởi sự kịch liệt của Helen, Bác sĩ Gibson nhìn cô với ánh mắt suy đoán. "Tại sao cô phải là người xử lý tình huống này? Tại sao cô lại phải mạo hiểm như vậy đối với một đứa trẻ chỉ có một chút liên hệ với cô?"

Helen im lặng, sợ tiết lộ quá nhiều.

Người phụ nữ kia vẫn kiên nhẫn chờ đợi. "Nếu muốn tôi giúp cô, thưa Tiểu thư Helen," cô ấy nói sau một lúc, "cô phải tin tưởng tôi."

"Mối liên hệ của tôi với đứa trẻ là... nhiều hơn một chút."

"Tôi hiểu rồi." Bác sĩ dừng lại trước khi nhẹ nhàng hỏi: "Đứa bé có phải là của cô không? Tôi sẽ không đánh giá cô ít nhất vì điều đó, nhiều phụ nữ đã mắc sai lầm."

Helen đỏ bừng mặt. Nàng buộc mình phải nhìn thẳng vào Bác sĩ Gibson. "Charity là em gái cùng cha khác mẹ của tôi. Cha con bé, ông Vance, đã ngoại tình với mẹ tôi từ lâu. Việc quyến rũ và bỏ rơi phụ nữ là một điều gì đó như một môn thể thao đối với ông ta."

"À," Bác sĩ Gibson nói nhẹ nhàng. "Điều đó xảy ra với nhiều người đàn ông. Tôi đã thấy những hậu quả tồi tệ của môn thể thao này, nếu chúng ta gọi nó như vậy, bất cứ khi nào tôi đến thăm những phụ nữ và trẻ em đang phải chịu đựng trong các nhà máy. Theo suy nghĩ của tôi, thiện họ sẽ là giải pháp lý tưởng ". Cô nhìn Helen một cái. Như đã đưa ra một quyết định, cô ấy đột ngột đứng dậy. "Vậy thì hãy đi thôi."

Helen chớp mắt. "Cô sẽ đi với tôi à? Ngay bây giờ sao?"

"Tôi chắc chắn không thể để cô làm điều đó một mình. Chúng ta cần đi ngay lập tức. Ánh sáng ban ngày sẽ bắt đầu tắt lúc sáu giờ mười lăm phút. Chúng ta sẽ phải gửi tài xế và người giúp việc của cô về nhà và thuê một cỗ xe. Thật là ngu ngốc nếu đi một chiếc xe ngựa sang trọng đến nơi chúng ta sẽ đến, và tôi nghi ngờ người hầu của cô sẽ cho phép cô đặt một chân bên ngoài nó, một khi anh ta nhìn thoáng qua khu vực này."

Helen đi theo cô từ trong phòng ra ngoài hành lang.

"Eliza," Bác sĩ Gibson gọi. Cô hầu gái đầy đặn xuất hiện trở lại. "Tôi sẽ ra ngoài vào phần còn lại của buổi chiều." Cô hầu gái giúp cô mặc áo khoác. "Hãy chăm sóc cha tôi," Bác sĩ Gibson tiếp tục, "và đừng để ông ấy ăn đồ ngọt". Liếc nhìn Helen, cô nói nhanh, "Chúng không tốt cho hệ tiêu hóa của ông ấy."

"Tôi không bao giờ cho ông ấy ăn, Bác sĩ Gibson," người hầu gái phản đối. "Chúng tôi liên tục giấu chúng, nhưng ông ấy lén qua chúng tôi và tìm thấy chúng bằng mọi cách."

Bác sĩ Gibson cau mày, đội mũ và đeo găng tay vào. "Tôi mong các cô chú ý hơn. Ông Chúa, ông ấy tinh tế như một con voi chiến khi ông ấy bước xuống cầu thang."

"Ông ấy đi rất nhẹ chân khi ông ấy muốn tìm đồ ngọt," người giúp việc nói một cách phòng thủ.

Quay sang cây cột ở đại sảnh, Bác sĩ Gibson rút chiếc gậy chống của cô ấy ra bằng tay cầm cong của nó, và bắt lấy nó một cách thông minh trong không trung. "Chúng ta có thể cần thứ này," cô nói với vẻ hài lòng của một phụ nữ được trang bị vũ khí tốt đang làm nhiệm vụ. "Tiến lên, thưa Tiểu thư."

CHƯƠNG 28

Sau khi người hầu và người đánh xe được gửi trở lại Ravenel House với thông báo rằng cuộc hẹn sẽ kéo dài hơn dự kiến, Helen và Bác sĩ Gibson đi bộ đến đường Pancras. Khi họ bước đi nhanh chóng, Bác sĩ Gibson cảnh báo Helen về cách tự ứng xử ở Khu Đông, đặc biệt là gần khu vực bến tàu. "Hãy nhận thức về môi trường xung quanh. Lưu ý những người ở cửa ra vào, giữa các tòa nhà hoặc bên cạnh các toa tàu đang đậu. Nếu có ai đó tiếp cận cô bằng một câu hỏi, hãy phớt lờ họ, ngay cả khi đó là phụ nữ hay trẻ em. Luôn luôn có mục đích. Đừng bao giờ tỏ ra thiếu quyết đoán hoặc lạc lõng, đặc biệt nếu cô đang ở đó và đừng bao giờ mỉm cười vì bất kỳ lý do gì. Nếu có hai người đang đi về phía cô, đừng đi giữa họ. "

Họ đến một con đường rộng, và dừng lại gần một góc đường. "Người ta luôn có thể tìm thấy một cỗ xe thuê trên các con đường chính," Bác sĩ Gibson tiếp tục. "Đây có một chiếc." Cô đưa tay lên không trung. "Chúng luôn chạy tốc hành, vì vậy hãy cẩn thận để không bị đốn hạ khi chúng đến gần lề đường. Một khi nó dừng lại, chúng ta sẽ phải tự ngồi lên và nhanh chóng ổn định. Những chiếc xe ngựa Hansom có xu hướng khởi động và giật, vì vậy hãy chú ý để không bị trượt khỏi chỗ đặt chân khi leo lên."

Helen căng thẳng gật đầu, tim nàng đập thành thịch khi chiếc xe hai bánh dừng lại một cách thô bạo trước mặt họ. Bác sĩ Gibson đi lên đầu tiên sau khi cánh cửa xếp mở ra, chui xuống bên dưới dây cương.

Quyết tâm một cách ác liệt, Helen leo lên sau, nắm chặt tấm chắn hình bầu dục trên bánh xe để làm đòn bẩy. Chỗ đặt chân hẹp trơn trượt

vì bùn. Tệ hơn nữa, trọng lượng và gọng váy của nàng đe dọa sẽ kéo nàng lùi lại phía sau. Bằng cách nào đó, nàng đã giữ được thăng bằng và lúng túng lao vào chiếc xe ngựa.

“Làm tốt lắm,” Bác sĩ Gibson nói. Cô ngăn Helen với tay ra cửa. “Người lái xe sẽ đóng nó bằng một đòn bẩy.” Cô nói tên điểm đến của họ cho người đánh xe qua một cửa sập trên trần, sau khi dùng gậy chọc vào một tờ báo rơi ngang qua cửa ra vào. Cánh cửa đóng sầm lại, chiếc xe lao về phía trước, và họ chạy dọc theo con phố với vận tốc tăng nhanh.

Trong khi những người bình thường đi xe ngựa hai bánh suốt ngày, thì những phụ nữ trẻ thuộc tầng lớp của Helen không bao giờ làm vậy. Bản thân chuyển đi thật đáng sợ nhưng đầy phấn khích. Nàng khó tin là nó đang xảy ra. Chiếc xe ngựa thuê lao đi với tốc độ chóng mặt, để lại phía sau hàng loạt toa tàu, xe đẩy, xe buýt và động vật chen chúc trên đường, lạng lách, đánh võng qua các cột đèn và xe cộ đang đỗ và người đi bộ.

Bác sĩ Gibson nói với Helen: “Khi đến lúc phải ra ngoài, tôi sẽ trả tiền cho người lái xe qua lỗ trên trần và anh ta sẽ mở cửa bằng cần gạt. Cần thận đừng để dây cương nhô ra làm vướng mũ của cô khi cô nhảy xuống đất.”

Chiếc xe ngựa đột ngột dừng lại. Bác sĩ Gibson trả tiền và thúc cùi chỏ vào hông Helen khi cửa mở. Bắt đầu hành động, Helen trèo ra ngoài và bước lên bàn để chân. Nàng phải vịn hông để kéo cái gọng váy của mình ra khỏi cổ xe. May mắn hơn là kỹ năng, nàng đã nhảy ra đường mà không bị ngã dập mặt hay bay mất mũ. Cái gọng váy nảy thêm một nhịp khi nàng tiếp đất, khiến nàng loạng choạng về phía trước. Ngay sau đó, Bác sĩ Gibson nhảy xuống mặt đất với vẻ duyên dáng thể thao.

“Cô làm điều đó trông thật dễ dàng,” Helen nói.

“Thực hành nhiều thôi,” Bác sĩ Gibson trả lời, điều chỉnh góc của chiếc mũ. “Ngoài ra, không có gọng váy. Bây giờ, hãy nhớ các quy tắc.” Họ bắt đầu bước đi.

Môi trường xung quanh họ hoàn toàn khác với bất kỳ phần nào của London mà Helen đã từng thấy trước đây. Ngay cả bầu trời trông cũng khác, màu sắc và kết cấu của một chiếc giẻ lau bếp cũ. Chỉ có một số ít cửa hàng, tất cả đều có cửa sổ đen và bảng hiệu đồ nát. Những dãy nhà trọ bình dân, nhằm cung cấp chỗ ở cho những người nghèo khổ, dường như không thích hợp để ở. Mọi người chen chúc nhau trên đường phố, tranh cãi, chửi bới, uống rượu, đánh nhau. Những người khác ngồi trên bậc thềm hoặc lề đường, hoặc chiếm các ô cửa với vẻ thờ ơ như ma, khuôn mặt họ trũng sâu và nhợt nhạt một cách bất thường.

Cũng ô nhiễm như con đường chính, với nhiều lớp rác rưởi và các vệt bánh xe, nó không thể so sánh với những con hẻm phân nhánh từ đó, nơi mặt đất lấp lánh những dòng nước đen và những vũng chất lỏng hôi thối. Khi thoáng nhìn thấy xác động vật đã chết, và một cái hòm không nắp, Helen cứng người vì cơn rùng mình chạy dọc sống lưng. Người ta đang sống ở nơi này. Ăn, uống, làm việc, ngủ ở đây. Làm thế nào họ có thể sống sót? Nàng tiến đến gần Bác sĩ Gibson, người tỏ ra điềm tĩnh mà không bị ảnh hưởng bởi những người xung quanh họ.

Một mùi hôi thối đáng kể bốc lên khắp nơi, không thể tránh khỏi. Cứ cách vài thước, chướng khí trôi nổi, đen đúa, thối rữa, lại định hình thành một phiên bản mới, thậm chí còn nổi loạn hơn của chính nó. Khi họ đi qua một con hẻm đặc biệt hôi hám, một mùi hôi lan tỏa dường như đi thẳng từ mũi xuống bụng nàng. Bên trong bụng nàng cuộn lại.

"Thở bằng miệng," Bác sĩ Gibson nói, tăng tốc bước đi của cô. "Nó sẽ trôi qua."

Rất may, cơn buồn nôn đã giảm bớt, mặc dù đầu của Helen lơ mơ như thể nàng bị nhiễm độc, và miệng nàng có vị như mùi chì. Họ rẽ vào một góc và đối diện với một tòa nhà gạch lớn với những cánh cổng sắt cao và hàng rào nhọn xung quanh.

"Đó là trại trẻ mồ côi," Bác sĩ Gibson nói.

"Nó trông giống như một nhà tù."

"Tôi đã thấy nơi còn tồi tệ hơn. Ít nhất thì mặt tiền cũng sạch sẽ một cách hợp lý."

Họ đi bộ xuống phố tới một cánh cổng sắt cao đã bị đóng lại, và đi qua lối vào. Bác sĩ Gibson với tay lên để giật mạnh chiếc chuông kéo. Họ nghe thấy nó vang lên từ đâu đó bên trong.

Sau một phút trôi qua, Bác sĩ Gibson lại bắt đầu với tay để kéo, khi cánh cửa được mở ra.

Một hình chữ nhật rộng và nặng của một người phụ nữ đối diện với họ. Trông bà ta vô cùng mệt mỏi, như thể bà ta đã không ngủ trong nhiều năm, da mặt bà xệ xuống trông thấy rõ.

"Bà là người bảo hộ à?" Bác sĩ Gibson hỏi.

"Đúng vậy. Cô có thể là ai? "

"Tôi là Bác sĩ Gibson. Bạn đồng hành của tôi là cô Smith. "

"Bà Leech," bà ta lầm bầm.

"Chúng tôi muốn hỏi bà một vài câu hỏi, nếu chúng tôi có thể."

Khuôn mặt của người đàn bà không thay đổi, nhưng rõ ràng là ý tưởng này có chút hấp dẫn. "Tôi sẽ nhận được gì từ nó?"

"Tôi sẵn sàng đóng góp các dịch vụ y tế của mình cho các trẻ em trong bệnh xá."

"Chúng tôi không cần bác sĩ. Các Nữ tu của Lòng Thương Xót đến ba lần một tuần để phục vụ và điều dưỡng." Cánh cửa bắt đầu đóng lại.

"Cho thời gian của bà," Helen nói, kín đáo đưa một đồng xu cho bà ta.

Bàn tay của người bảo hộ khép lại trên nó, mí mắt của bà ta khẽ chớp khi nhận ra đó là một nửa đồng vàng. Đứng lại, bà ta mở cánh cửa rộng hơn và cho họ vào trong.

Họ bước vào một phòng chính hình chữ L với một bên là văn phòng và một bên là nhà trẻ. Có thể nghe thấy tiếng trẻ sơ sinh kêu la từ phía

nhà trẻ. Một người phụ nữ đi qua ngưỡng cửa với một đứa trẻ sơ sinh, cố gắng xoa dịu nó.

Đi thẳng về phía trước, qua một cặp cửa đôi đang mở, Helen có thể nhìn thấy hàng trẻ em ngồi trên những chiếc bàn dài. Vô số chiếc thìa bận rộn cào vào bát.

"Chúng sẽ ăn trong 10 phút nữa," bà Leech nói khi nhìn vào một chiếc đồng hồ bỏ túi. "Đó là tất cả thời gian tôi có." Một vài đứa trẻ tò mò đã nhảy khỏi ghế dài và lang thang đến ngưỡng cửa để nhìn chằm chằm vào những người khách. Bà bảo trợ trừng mắt nhìn chúng. "Quay lại bàn ăn, nếu chúng mày biết điều gì tốt cho mình!" Những đứa trẻ quay trở lại nhà ăn. Quay lại với Bác sĩ Gibson, bà Leech lắc đầu một mỏi. "Một số đứa trong chúng khẳng định mẹ của chúng sẽ quay lại đón chúng. Mỗi khi có khách đến thăm, chúng đều làm ầm ĩ lên".

"Bà có bao nhiêu đứa trẻ ở trại trẻ mồ côi?" Bác sĩ Gibson hỏi.

"Một trăm hai mươi đứa bé trai, chín mươi bảy đứa con gái và mười tám trẻ sơ sinh."

Helen nhận thấy rằng một cô bé đứng khuất sau cánh cửa. Đứa trẻ rụt rè nhìn qua khe cửa. Tóc cô bé, một màu vàng rất nhạt, đã được cắt thành những lọn tóc ngắn không đều nhau, chìa ra mọi hướng. Ở một số chỗ, nó bị mờ đi, khiến cô bé trông giống như một chú gà con mới lột xác. Cô bé nhìn chằm chằm vào Helen.

"Có bà mẹ nào quay lại không?" Bác sĩ Gibson hỏi.

"Một số đã từng." Bà Leech kinh ngạc nhìn. "Những con chó cái khốn nạn coi nơi này như chỗ ở miễn phí. Mang những đứa con của họ đến đây, để chúng sống bằng nghề từ thiện, và quay lại lấy chúng bất cứ khi nào chúng muốn. Chúng tôi đã gọi cho họ. Vì vậy, Hội đồng Thống đốc đã thực hiện các thủ tục nhập học và xuất viện phức tạp hết mức có thể, để ngăn chặn tình trạng gia nhập. Nhưng nó đã giúp tôi và nhân viên của tôi có nhiều việc hơn, và chúng tôi đã - " Bà ta dừng lại với ánh mắt

phần nộ khi nhận thấy cô gái nhỏ, người đã bước vài bước không chắc chắn về phía Helen. "Ta đã nói gì với mày hả?" Bà bảo trợ quát lên. "Quay lại bàn!"

Đứa trẻ đã không rời mắt — mở to, sợ hãi, khiếp sợ — khỏi Helen. "Mẹ?" Giọng cô bé rất nhỏ, chỉ là một tiếng run rẩy trong căn phòng rộng lớn.

Cô bé lao về phía trước, đôi chân khẳng khiu của cô mờ ảo. Vượt qua bên dưới cánh tay của người bảo trợ, cô bé ném mình vào Helen, nắm chặt váy của nàng. "Mẹ ơi," cô bé lặp đi lặp lại, trong hơi thở cầu nguyện.

Dù là một đứa trẻ yếu ớt và nhỏ bé nhưng cú va chạm gần như khiến Helen mất thăng bằng. Nàng đau khổ khi thấy đứa trẻ đang giật mạnh mái tóc đã cắt của nó, như thể cố gắng tìm một lọn tóc đủ dài để nhìn vào. Helen đưa tay xuống để ngăn chặn sự giằng co trong tuyệt vọng. Ngón tay của họ lướt qua nhau, và bàn tay nhỏ bé gắn chặt vào tay nàng trong một cái nắm chặt đau đớn.

"Charity!" Bà Leech quát. "Hãy bỏ những móng vuốt thô kệch của mày ra khỏi người phụ nữ." Bà ta lùi lại để túm lấy đầu đứa trẻ, nhưng không hề suy nghĩ, Helen đã chặn móng vuốt của bà ta bằng chính cánh tay của mình.

"Tên con bé là Charity à?" Bác sĩ Gibson hỏi nhanh. "Charity Wednesday?"

"Vâng," người bảo trợ nói, trừng mắt nhìn cô bé ăn mặc rách rưới bé nhỏ.

Bác sĩ Gibson lắc đầu kinh ngạc, quay sang Helen. "Tôi tự hỏi điều gì đã khiến đứa trẻ—" Cô dừng lại, nhìn xuống đứa bé. "Chắc hẳn con bé đã nhận ra màu tóc của cô — nó rất đặc biệt nên —" Ánh mắt cô ấy đảo qua lại giữa hai người họ. "Dàn hợp xướng lông vũ của Chúa," cô lẩm bẩm.

Helen không thể nói được gì. Nàng đã nhận ra Charity giống nàng đến mức nào: lông mày và hàng mi sẫm màu, đôi mắt xám nhạt, mái tóc vàng trắng. Nàng cũng đã nhìn thấy mình trong cái nhìn lạc lõng của một đứa trẻ không có chỗ đứng trên thế giới.

Cô gái nhỏ tựa đầu vào eo Helen. Khuôn mặt nhăn nhó của con bé hướng lên trên và đôi mắt bé nhắm lại, như thể con bé đang đắm mình trong cảm giác của ánh nắng. Sự nhẹ nhõm kiệt sức đã lan tỏa khắp các nét mặt của cô bé. Mẹ đã ở đây. Mẹ đã đến vì con. Con thuộc về một ai đó.

Khi còn nhỏ, Helen có thể đã mơ về một khoảnh khắc tương tự - nàng không thể nhớ. Tất cả những gì nàng biết là nó chưa bao giờ xảy ra.

Nàng có thể nghe thấy người bảo trợ yêu cầu được biết chuyện gì đang xảy ra và họ muốn gì với Charity, trong khi Bác sĩ Gibson phản bác lại bằng những câu hỏi của riêng cô. Tiếng kêu thảm thiết liên tục phát ra từ nhà trẻ. Những đứa trẻ trong phòng ăn trở nên bồn chồn. Nhiều đứa trong số chúng đã quay lại ngưỡng cửa, nhìn chằm chằm và nói chuyện phiếm.

Helen đưa tay xuống đón đứa trẻ. Cơ thể nhỏ bé và nhẹ bẫng. Charity vòng tay và chân quanh nàng, đeo bám như một con khỉ. Đứa trẻ rất cần được tắm. Một vài đứa trong số chúng. Và đồng phục của trại trẻ mồ côi - một chiếc váy màu xanh da trời và chiếc áo choàng màu xám - sẽ phải bị đốt cháy. Helen khao khát được đưa cô bé đến một nơi nào đó sạch sẽ và yên tĩnh, rửa sạch những thứ bẩn thỉu trên người con bé, và cho nó ăn thứ gì đó ấm nóng và bổ dưỡng. Trong một khoảnh khắc tuyệt vọng, nàng tự hỏi làm thế nào để giải thoát đứa trẻ khỏi trại trẻ mồ côi, và nàng sẽ nói gì với Quý bà Berwick khi nàng về đến Ravenel House cùng đứa em cùng cha khác mẹ với nàng.

Có một điều chắc chắn — nàng sẽ không bỏ lại Charity ở nơi này.

“Em là em gái của chị, em yêu,” nàng thì thầm. “Chị là Helen. Chị không biết em đã ở đây, nếu không chị đã đến tìm em từ sớm. Chị sẽ đưa em về nhà với chị.”

"Ngay bây giờ sao?" đứa trẻ run rẩy.

"Phải, ngay bây giờ."

Khi đứng đó với đứa bé gái nhỏ trong tay, Helen nhận ra rằng cuộc đời nàng đã bị thay đổi vĩnh viễn, giống như một chuyến tàu đã vượt qua một điểm chuyển hướng và chuyển sang một đường ray mới. Nàng sẽ không bao giờ là một người phụ nữ không có con nữa. Một cảm xúc bối rối xoắn lại trong nàng . . . sợ rằng không ai, kể cả Kathleen, sẽ đồng ý với những gì nàng đang làm. . . và đau buồn, vì nàng đã mất Rhys, và mỗi bước nàng đi đều khiến nàng ngày càng xa anh. . . và rồi đó sẽ là một ký ức vui vẻ mờ nhạt. Sẽ có sự bù đắp trong tương lai. Sẽ có niềm an ủi.

Nhưng sẽ không bao giờ có một người đàn ông như Rhys Winterborne nữa.

Hai người phụ nữ còn lại chú ý đến Helen khi họ bắt đầu tranh luận một cách nghiêm túc.

"Bà Leech," Helen nói một cách sắc bén.

Cả hai cùng im lặng và nhìn nàng.

Helen tiếp tục bằng giọng ra lệnh mà nàng đã học được từ Quý bà Berwick. “Chúng tôi sẽ đợi ở một trong các phòng làm việc của bà, trong khi bà đến gặp bọn trẻ trong phòng ăn. Hãy nhanh chóng quay lại, nếu bà vui lòng, vì thời gian của chúng tôi không còn nhiều nữa. Bà và tôi còn có công việc cần thảo luận.”

"Vâng, thưa cô," người bảo trợ trả lời, trông có vẻ bối rối.

“Bà có thể gọi tôi là ‘ Quý cô của tôi ,’” Helen nói một cách lạnh lùng, và tỏ ra hài lòng trong ánh nhìn ngạc nhiên của người phụ nữ.

“Vâng, thưa Quý cô của tôi,” câu trả lời nhỏ nhẹ.

Sau khi bà Leech đưa họ đến một văn phòng được trang bị nội thất tồi tàn, Helen ngồi với Charity trong lòng.

Bác sĩ Gibson đi loanh quanh trong căn phòng nhỏ, tò mò liếc qua một xấp giấy trên bàn và mở một vài ngăn kéo. “Nếu cô muốn để cô bé rời khỏi đây tối nay,” cô ấy nói, “Tôi rất tiếc phải nói với cô rằng điều đó có lẽ là không thể.”

Đầu của Charity nhấc lên khỏi vai Helen, thở một cách nặng nhọc. “Đừng bỏ em ở đây.”

“Suýt.” Helen vuốt một vài búi tóc hoang dã. “Em sẽ đi với chị. Chị hứa.” Ra khỏi tầm nhìn của con bé, nàng thấy bác sĩ Gibson lắc đầu.

“Tôi sẽ không hứa gì cả,” Bác sĩ Gibson nói nhỏ.

“Nếu tôi phải phạm luật và đơn giản là cùng con bé bước ra khỏi đây,” Helen nói, “Tôi sẽ làm điều đó.” Sắp xếp lại Charity trong lòng thoải mái hơn, nàng tiếp tục vuốt tóc con bé. “Tại sao họ lại cắt ngắn tóc của nó như vậy, cô có nghĩ thế không?” nàng hỏi.

“Thông thường đầu của chúng được cạo khi nhập viện, để ngăn chặn sự xâm nhập của chấy.”

“Nếu họ lo lắng về chấy rận,” Helen nói, “họ có thể tắm rửa cho con bé ngay bây giờ và sau đó.”

Charity liếc nhìn nàng một cách lo lắng. “Em không thích nước.”

“Tại sao không, em yêu?”

Cái cằm nhỏ run lên. “Khi chúng em không ngoan, các nữ tu. . . đẩy đầu của chúng em vào thùng cứu hoả.” Con bé nhìn Helen với vẻ đau buồn trẻ con, và ngả má lên vai nàng.

Helen thực sự vui mừng vì cơn thịnh nộ tràn ngập trong nàng: Nó giúp suy nghĩ của nàng sáng suốt hơn và truyền cho nàng sức mạnh. Nàng bắt đầu đu đưa đứa trẻ, như thể nó là một đứa trẻ sơ sinh.

Bác sĩ Gibson đã ngồi xuống mép bàn, điều này có thể xảy ra chỉ vì cô ấy đang mặc kiểu váy mới, phẳng và thẳng ở phía trước, với vạt váy túm

ở phía sau thay cho cái khung nâng. Helen ghen tị với khả năng di chuyển của cô ấy.

"Họ sẽ yêu cầu những gì để xuất viện?" Helen hỏi.

Bác sĩ Gibson cau mày trả lời. "Theo người phụ trách, cô sẽ phải điền vào các giấy tờ hành chính để đăng ký cái mà họ gọi là 'Kháng nghị'. Họ sẽ chỉ cho phép cô nhận đứa trẻ nếu cô chứng minh được mối quan hệ gia đình. Điều đó có nghĩa là cô sẽ được yêu cầu xuất trình tuyên bố pháp lý từ ông Vance xác nhận nguồn gốc của cô cũng như của đứa bé. Sau đó, cô sẽ phải đến trước Hội đồng thống đốc của trại mồ côi. Khi cô đã giải thích chi tiết về mối quan hệ của mình, họ sẽ quyết định có cho phép xuất viện hay không".

Helen đã bị xúc phạm. "Tại sao họ lại gây khó khăn cho mọi người khi nhận nuôi những đứa trẻ này?"

"Theo tôi, Hội đồng quản trị thà giữ những đứa trẻ lại để họ bóc lột, cho thuê, quyt tiền công. Ở tuổi lên sáu, hầu hết trẻ em ở đây đều được dạy nghề và đi làm".

Chán nản, Helen suy nghĩ về vấn đề này. Khi nàng nhìn xuống cơ thể nhỏ bé thiếu dinh dưỡng trong vòng tay của mình, nàng nảy ra một ý tưởng. "Nếu sự hiện diện của con bé gây nguy hiểm thì sao? Điều gì sẽ xảy ra nếu cô chẩn đoán con bé mắc một căn bệnh có thể lây lan qua toàn bộ trại trẻ mồ côi trừ khi con bé được đưa ra khỏi cơ sở ngay lập tức?"

Bác sĩ Gibson đã cân nhắc. "Ý tưởng xuất sắc," cô nói. "Tôi thật khó chịu vì không nghĩ ra nó trước. Một trường hợp bị ban đỏ nên thực hiện thủ thuật. Tôi chắc chắn rằng bà Leech sẽ thực hiện theo đúng kế hoạch, miễn là cô cho bà ấy một tờ năm bảng." Cô do dự, tâm trí đang phân loại các khả năng. "Có thể có một số câu hỏi về quyền giám hộ hợp pháp trong tương lai, nếu Hội đồng Thống đốc muốn đòi lại cô bé. Tuy nhiên, họ sẽ không bao giờ dám đối đầu với một người đàn ông ghê gớm như ông Winterborne đâu".

“Tôi không tin ông Winterborne sẽ có bất kỳ tham dự nào trong việc này,” Helen nói nhỏ. “Không phải sau khi tôi nói chuyện với anh ấy vào ngày mai.”

“Oh.” Bác sĩ Gibson im lặng một lúc. “Tôi rất tiếc khi nghe điều đó, thưa Tiểu thư. Vì nhiều lý do.”

Mặt trời đã lặn vào thời điểm họ rời trại trẻ mồ côi. Nhận thức được rằng sự an toàn của họ đang có nhiều rủi ro hơn theo từng phút trôi qua, khi trời đang tối dần, hai người phụ nữ bước đi với những sải chân bám vào mặt đất. Helen bế Charity, con bé đang ôm lấy nàng với hai chân quấn quanh eo nàng.

Họ đã rẽ vào góc đường đầu tiên và bắt đầu về phía góc đường thứ hai, khi hai người đàn ông bắt đầu theo họ từ phía sau.

“Hai quý cô có dành một chút thời gian, để cho chúng tôi kiểm tiền tiêu vặt không,” một người trong số họ nói.

“Hãy tiếp tục đi đi,” Bác sĩ Gibson nói ngắn gọn, tốc độ của cô ấy không ổn định.

Cả hai người đàn ông đều cười ngặt nghẽo theo cách khiến tóc gáy Helen khó chịu dựng lên. “Theo cách của chúng tôi sẽ theo cách của các cô,” người kia nói.

“Lũ sâu bọ,” Bác sĩ Gibson lăm bắm với Helen. “Lờ chúng đi. Chúng ta sẽ sớm đến được con đường chính, và sau đó họ sẽ không làm phiền chúng ta nữa.”

Tuy nhiên, những người đàn ông không có ý định để họ đi bộ xa hơn nữa. “Nếu các cô không cho chúng tôi một ít tiền”, người đứng sau Helen nói, “Tôi sẽ lấy cái bánh tart mút nhỏ này để thay thế.” Một bàn tay thô bạo nắm lấy vai nàng và xoay người nàng lại. Helen hơi loạng choạng vì trọng lượng của đứa trẻ, mặc dù Charity vẫn vậy.

Người đàn ông giữ bàn tay đầy thịt của mình trên vai Helen. Hắn ta mập mạp và có khuôn mặt tròn trịa, làn da dày như vỏ cam. Tóc có màu

không xác định lò ra bên dưới chiếc mũ da bóng.

Hắn ta nhìn chăm chăm vào Helen, đôi mắt có hạt của hắn mở to đầy mê hoặc. "Khuôn mặt của một thiên thần," hắn thở và liếm đôi môi nhỏ và hẹp của mình. Có những khoảng trống đen giữa hai hàm răng của hắn ta, giống như những vết nhọn và dẹt của bàn phím đàn piano. "Tôi muốn một chân dài, tôi muốn." Helen cố gắng lùi lại khỏi hắn ta, và tay hắn siết chặt. "Cô không thể đi bây giờ, bạn tốt của tôi o' fluff — bugger!" Hắn ta hét lên một tiếng khi một cây roi mây vút lên trong không khí và đánh vào khớp cổ tay của hắn thành một vết nứt kinh khủng.

Helen lùi lại nhanh chóng khi chiều dài của cây roi lại rút lên, áp sát vào bên đầu người đàn ông. Một cú thọc nhọn bằng đầu gậy găm vào bụng hắn, hắn ta cúi xuống rên rỉ. Khéo léo lật cây gậy, Bác sĩ Gibson đập chiếc cán cong giữa hai chân của đối thủ và giật nó lại như thể đó là một cái móc câu. Người đàn ông rơi xuống đất, cuộn tròn chặt như một con tôm quá chín. Toàn bộ quy trình diễn ra không quá năm hoặc sáu giây.

Không dừng lại, Bác sĩ Gibson quay lại đối đầu với người đàn ông còn lại, người đang lao về phía trước. Tuy nhiên, trước khi hắn đến được với cô, ai đó đã tóm lấy hắn từ phía sau và xoay hắn quay ngược lại.

Người lạ mặt thể hiện sự nhanh nhẹn phi thường, né sang một bên một cách dễ dàng khi tên côn đồ vung tay vào anh ta. Anh ta di chuyển với một sự kết hợp nhanh chóng và tàn bạo dễ dàng: một cú đâm, tạt phải, cắt trên bên trái và một cú đánh toàn lực bằng nắm tay bên phải. Tên lưu manh gục xuống đường bên cạnh người bạn đồng hành.

Helen thì thầm với đứa trẻ đang sợ đến hóa đá, nó đang thút thít vào cổ nàng. "Không sao đâu. Đã qua rồi."

Bác sĩ Gibson nhìn người lạ một cách thận trọng, hạ đầu gậy của cô xuống đất.

Anh đáp lại ánh mắt của cô một cách đầy bất mãn, chỉnh lại vành mũ của mình. "Cô không hề hắn gì chứ?"

“Không,” Bác sĩ Gibson nói rõ ràng. “Chúng tôi cảm ơn sự hỗ trợ của ông, mặc dù tôi đã kiểm soát được tình hình.”

Helen có ấn tượng rằng người phụ nữ kia khó chịu vì bị tước đi cơ hội đánh bại tên lưu manh thứ hai một cách triệt để như lần đầu tiên.

“Rõ ràng là cô có thể tự xoay sở,” người lạ nói khi anh ta đến gần. Anh ta là một thanh niên ăn mặc đẹp, cao hơn mức trung bình một chút, và cực kỳ cân đối. “Nhưng khi tôi thấy hai phụ nữ bị quấy rối, tôi nghĩ chỉ giúp một tay thôi là văn minh rồi.”

Anh ta có một giọng nói khác thường, ở chỗ rất khó xác định thuộc địa phương nào. Hầu hết các điểm nhấn đều rõ ràng đến mức người ta có thể dễ dàng phân biệt họ đến từ khu vực nào, thậm chí đôi khi xác định chính xác cả quận. Khi đến gần hơn, Helen thấy anh ta rất ưa nhìn, với đôi mắt xanh và mái tóc nâu sẫm, nét khỏe khoắn.

"Anh đang làm gì trong khu vực này?" Bác sĩ Gibson nghi ngờ hỏi.

"Tôi đang trên đường đến gặp một người bạn tại một quán rượu."

"Tên của nó là gì?"

"Grapes," anh ta trả lời dễ dàng. Ánh mắt anh chuyển sang Helen và đưa trẻ trong vòng tay nàng. "Ở đây không an toàn," anh nhẹ nhàng nói, "và màn đêm đang xuống nhanh. Tôi có thể gọi một chiếc xe ngựa cho các cô được không?"

Bác sĩ Gibson trả lời trước khi Helen có thể. "Cảm ơn anh, nhưng chúng tôi không cần hỗ trợ."

"Tôi sẽ ở khoảng cách xa," anh thừa nhận, "nhưng tôi sẽ để mắt đến cô cho đến khi các cô an toàn trong xe ngựa."

"Hãy tự lo cho mình," Bác sĩ Gibson nói rõ ràng. "Thưa tiểu thư, chúng ta đi chứ?"

Helen ngáp ngừng và nói với người lạ. "Ngài sẽ cho chúng tôi biết tên của mình chứ, thưa ngài, để chúng tôi có thể biết chúng tôi mang ơn ai?"

Anh bắt gặp ánh mắt của nàng, và khuôn mặt anh ta hơi dịu lại.

"Xin thứ lỗi cho tôi, thưa tiểu thư, nhưng tôi không muốn."

Nàng mỉm cười với anh. "Tôi hiểu."

Anh ta nâng mũ lên khỏi trán trong một cử chỉ tôn trọng, khước mắt anh nhìn lại khi họ bước đi. Helen cười rạng rỡ, nhớ lại lời cảnh báo của West về những người lạ và anh hùng cải trang. Chờ cho đến khi nàng kể với anh ấy về điều này.

"Đừng cười," Bác sĩ Gibson nhắc nhở Helen.

"Nhưng anh ấy đã giúp chúng ta," nàng phản đối.

"Sẽ chẳng ích gì khi người ta không cần đến nó."

Khi họ gần đến con đường chính, Bác sĩ Gibson liếc nhanh qua vai cô. "Anh ta đang theo dõi chúng ta ở khoảng cách xa," cô nói, bực bội.

"Giống như một thiên thần hộ mệnh," Helen nói.

Bác sĩ Gibson khịt mũi. "Cô có thấy cách anh ta hạ gục tên côn đồ đó không? Những cái nắm đấm của anh nhanh như ý nghĩ vậy. Như một võ sĩ chuyên nghiệp. Người ta phải đặt câu hỏi làm thế nào mà một người đàn ông như vậy lại xuất hiện đúng lúc vào đúng thời điểm."

"Tôi nghĩ rằng anh ta đã gây ra ít sát thương cho đối thủ hơn so với những điều cô đã gây ra cho đối thủ của cô," Helen nói một cách ngưỡng mộ. "Cách cô hạ gục tên lưu manh đó bằng cây gậy của mình — tôi chưa bao giờ thấy điều gì giống như vậy".

Bác sĩ Gibson nói: "Mục đích của tôi hơi chệch hướng. "Tôi không kết nối chặt chẽ với dây thần kinh ulnar ở cổ tay hấn. Tôi sẽ phải tham khảo ý kiến của thầy dạy đấu kiếm về kỹ thuật của mình."

"Nó vẫn rất ấn tượng," Helen đảm bảo với cô. "Tôi thương hại cho bất cứ ai mắc sai lầm khi đánh giá thấp cô, Bác sĩ Gibson."

"Thưa tiểu thư, tình cảm được đáp lại đầy đủ."

CHƯƠNG 29

Thời gian gần đây, Hellen đã phát hiện ra rằng nàng thích gây sốc cho mọi người, nàng đã đi đến kết luận rằng điều này đã được đánh giá cao. Nàng cảm thấy luyến tiếc tất cả những ngày yên ả, thanh bình ở Eversby Priory khi chưa từng có chuyện gì xảy ra. Giờ đây, có quá nhiều điều đã xảy ra.

Có vẻ như Ravenel House đã bị tê liệt khi Helen trở về với một đứa trẻ mồ côi lấm lem có nguồn gốc bí ẩn, sức khỏe có vấn đề và tình trạng hoàn toàn không được vệ sinh. Đặt Charity đứng xuống, Helen nắm tay con bé, và đứa trẻ co ro dựa vào nàng. Những người hầu đã dừng lại trên đường đi của họ. Người quản gia, bà Abbott, đến tiền sảnh và sững người vì kinh ngạc. Pandora và Cassandra bước xuống cầu thang, đang nói chuyện phiếm, nhưng khi họ nhìn thấy Helen đang đứng ở hành lang với một đứa trẻ rách rưới, cả hai đều đột ngột im lặng.

Phản ứng đáng kinh ngạc nhất đến từ Quý bà Berwick, người vừa bước ra từ phòng khách và đứng ở ngưỡng cửa. Khi nhìn chăm chăm từ Helen sang đứa trẻ bên cạnh, bà hiểu được tình hình mà không hề tỏ ra mất tự chủ một chút nào. Bà giống như một vị tướng quân đang nhìn quân của mình rút lui sau một trận thua và tính toán cách tập hợp lại lực lượng của mình.

Có thể đoán được, trong hoạt cảnh im lặng khủng khiếp, Pandora là người đầu tiên lên tiếng. "Điều này giống như trong một vở kịch khi không ai nhớ lời thoại của mình."

Helen nhanh chóng gửi cho cô một nụ cười.

Không một lời nói hay một chút biểu cảm nào, Quý bà Berwick quay đi và quay vào phòng khách.

Vị chùi đã trở lại trong miệng Helen. Nàng không biết bà bá tước sẽ nói gì với nàng, nhưng nàng biết điều đó sẽ rất khủng khiếp. Nàng đưa Charity đi cùng mình đến chân cầu thang, trong khi các em của nàng xuống đón họ.

Sau khi liếc nhìn cặp đôi, dường như có vẻ đang lấn át mình, Charity lùi lại sau váy của Helen.

"Chúng em có thể làm gì?" Cassandra hỏi.

Helen chưa bao giờ yêu các em mình hơn lúc đó, vì đã sẵn sàng giúp đỡ trước khi đòi hỏi những lời giải thích. "Đây là Charity," nàng nói nhỏ. "Hôm nay chị đã đón con bé từ trại trẻ mồ côi, và con bé cần được vệ sinh và cho ăn."

"Chúng em sẽ giải quyết vấn đề đó." Pandora đưa tay đỡ lấy đứa trẻ. "Hãy đến với bọn chị, Charity, bọn chị sẽ có rất nhiều trò vui! Chị biết các trò chơi và bài hát và—"

"Pandora," Helen ngắt lời, khi đứa trẻ thu mình khỏi cô gái trẻ đang huyên náo. "Nhẹ nhàng thôi." Nàng hạ giọng khi nói tiếp. "Em không biết con bé đến từ đâu đâu. Hãy nhẹ nhàng." Nàng liếc nhìn Cassandra. "Con bé sợ tắm. Cố gắng hết sức để lau cho nó bằng khăn ẩm".

Cassandra gật đầu, tỏ vẻ ngờ vực.

Bà Abbott đến bên Helen. "Thưa Tiểu thư, tôi sẽ mang khay súp và bánh mì cho cô và đứa nhỏ."

"Chỉ dành cho con bé thôi. Tôi không đói."

"Cô phải ăn," người quản gia nhấn mạnh. "Trông cô đã sẵn sàng để ngất xỉu." Helen chưa kịp trả lời thì bà đã quay lại và vội vã đi vào bếp.

Helen liếc nhìn phòng khách. Cảm giác ớn lạnh đến rợn người thất lại khắp cơ thể nàng. Nàng chuyển sự chú ý sang Charity. "Em thân yêu," nàng thì thầm, "đây là những người chị của em, Pandora và Cassandra.

Chị muốn em đi cùng họ, và để họ chăm sóc em trong khi chị nói chuyện với ai đó ”.

Cô gái nhỏ đã ngay lập tức hoảng hốt. "Đừng rời xa em!"

"Không bao giờ. Chị sẽ đến gặp em sau vài phút. Làm ơn, Charity." Trước sự thất kinh của nàng, đứa trẻ chỉ ôm chặt nàng hơn, không chịu nhúc nhích.

Cassandra là người giải quyết vấn đề. Quay xuống một bên hông, cô mỉm cười với Charity. "Em không đi với bọn chị à?" cô nhẹ nhàng cầu xin. "Bọn chị rất tốt. Chị sẽ đưa em đến một căn phòng đẹp trên lầu. Có một ngọn lửa ấm cúng trong lò sưởi và một chiếc hộp phát nhạc. Sáu giai điệu khác nhau. Hãy đến để chị chỉ cho em xem”.

Một cách thận trọng, đứa trẻ ló ra khỏi nếp váy của Helen và đưa tay ra để được bế.

Sau một cái chớp mắt bối rối, Cassandra tập trung lại và đứng dậy.

Pandora nở một nụ cười cam chịu. "Em luôn nói rằng chị là người giỏi hơn mà."

Helen đợi cho đến khi các em nàng lên đến đầu cầu thang. Nàng đi đến phòng khách, nghĩ rằng bất kể Quý bà Berwick có nói gì, hay bà ấy bực bội ra sao, thì cũng chẳng là gì so với những gì nàng đã thấy hôm nay. Nó ám ảnh nàng, những hiểu biết về những gì một số người buộc phải chịu đựng. Nàng sẽ không bao giờ có thể nhìn xung quanh đặc quyền của mình một lần nữa nếu không có một phần nào đó trong bộ não của nàng đối chiếu chúng với những con hẻm và đường phố ở Stepney.

Do dự trước ngưỡng cửa phòng khách, nàng nhìn thấy Quý bà Berwick trên một trong hai chiếc ghế đặt gần lò sưởi. Khuôn mặt của bà bá tước đanh lại, như thể nó đã bị bỏ đói và đặt trước ngọn lửa để khô. Bà ấy thậm chí còn không liếc nhìn Helen.

Helen đi đến chiếc ghế khác và ngồi xuống. “Thưa bà, đứa trẻ mà cháu mang theo—”

“Ta biết con bé là ai,” Quý bà Berwick cúi kính. “Con bé có vẻ ngoài của cha mình. Cô sẽ tự mình thu thập tất cả những đứa con hoang của hắn như những con mèo hoang sao? ”

Helen im lặng, nhìn vào lò sưởi, trong khi Quý bà Berwick tiếp tục giảng bài cho cô bằng một giọng điệu có thể đã cạo các vết bám trên bánh xe ngựa. Những lời nhận xét gay gắt đã được đưa ra về tính cách và cách nuôi dạy của Helen, gia đình Ravenel, sự ngu ngốc của những người phụ nữ khi nghĩ rằng bằng cách nào đó họ có thể được miễn khỏi các quy tắc và sự phán xét của xã hội, cũng như nhiều tội ác của Albion Vance và đàn ông nói chung.

Cuối cùng bà nhìn Helen, lỗ mũi bà phập phồng và cảm bà rung lên vì phẫn nộ. “Tôi sẽ không bao giờ mong đợi điều này từ cô. Mưu đồ này! Sự bất lương này! Cô đang muốn tự hủy hoại bản thân. Cô có thấy không, cô gái liều lĩnh, rằng ta đang cố gắng giữ cho cô không vứt bỏ cuộc sống mà cô có thể làm rất tốt cho người khác? Cô có thể giúp hàng ngàn trẻ mồ côi thay vì chỉ một đứa trẻ. Cô có nghĩ ta có trái tim cứng rắn không? Ta ca ngợi lòng trắc ẩn của cô đối với sinh vật đáng thương đó - cô muốn giúp con bé, và cô sẽ làm điều đó - nhưng không phải theo cách này. Con bé là một mối nguy hiểm cho cô, Helen. Sự giống nhau của con bé đối với cô thật là tồi tệ. Sẽ không có ai nhìn vào hai người mà không đi đến một kết luận tai hại nhất. Sẽ không có vấn đề gì nếu nó không phải là sự thật. Những câu chuyện phiếm không bao giờ phải đúng, nó chỉ cần thú vị”.

Helen nhìn chăm chăm vào người phụ nữ lớn tuổi hơn, nhận ra rằng mặc dù vẻ mặt của bà rất lạnh lùng giận dữ, và mọi sắc thái trong tư thế của bà đều hống hách. . . đôi mắt của bà ấy đã bán đứng bà. Chúng tràn ngập sự quan tâm chân thành, lòng tốt và sự quan tâm thực sự. Và sự đau khổ.

Quý bà Berwick không chiến đấu với nàng, bà ấy đang chiến đấu vì nàng.

Đây là lý do tại sao Kathleen yêu bà ấy, Helen nghĩ.

Cuối cùng, khi bà bá tước im lặng, Helen nhìn bà với lòng biết ơn và nỗi buồn. "Bà nói đúng. Về tất cả. Cháu đồng ý với Quý bà và cháu hiểu những gì cháu sắp đánh mất. Nhưng thực tế là. . . Charity phải thuộc về ai đó. Con bé phải được ai đó yêu quý. Ai sẽ làm điều đó, nếu không phải là cháu?" Trước sự im lặng lạnh cóng của Quý bà Berwick, Helen thấy mình đang đi tới ghế của bà và ngồi xuống để tựa đầu vào đầu gối của bà bá tước. Nàng cảm thấy người phụ nữ lớn tuổi cứng lại. "Bà đã thu nhận Kathleen," Helen nói, "khi chị ấy chỉ hơn Charity một tuổi. Bà đã yêu chị ấy khi không ai khác muốn chị ấy. Chị ấy nói với cháu rằng bà đã cứu mạng chị ấy."

"Đó không phải ý chí của riêng ta." Bà bá tước hít một hơi đầy dao động, và rồi Helen cảm thấy một bàn tay đè nhẹ lên đầu mình. "Tại sao cháu không nghe lời ta?"

"Cháu phải lắng nghe trái tim mình," Helen nói nhỏ.

Điều đó gợi ra một tràng cười chua chát. "Sự sụp đổ của mọi phụ nữ kể từ khi Eve được tạo ra bắt đầu bằng chính xác những từ đó." Bàn tay trượt khỏi đầu nàng. Một hơi thở không đều. "Bây giờ cháu sẽ cho phép ta một số quyền riêng tư chứ."

"Cháu rất tiếc vì đã làm bà khó chịu," Helen thì thầm, và đặt một nụ hôn nhanh lên những ngón tay nhăn nheo mát lạnh của bà. Nàng từ từ đứng dậy, và thấy rằng bà bá tước đã quay mặt đi. Một giọt nước mắt lấp lánh trên những dấu vết thời gian trên má bà.

"Đi đi," Quý bà Berwick cộc lốc nói, và Helen chuồn khỏi phòng.

Khi vừa bước lên cầu thang, nàng nhận thức được phần thắt lưng đau nhức, và sự mệt mỏi đã ập đến với nàng với những cái gai ngược. Nàng nắm chặt lấy lan can để kéo mình lên trên. Nàng cảm thấy váy của

nàng như thể được lót bằng chì. Với mỗi cái lắc lư của đôi chân mệt mỏi của nàng trên lớp vải, mùi hương khó chịu lại toả ra thoang thoảng từ gấu váy của nàng.

Ở gần đầu cầu thang, nàng nghe thấy tiếng rắc rắc của những nốt nhạc lơ lửng trong không khí. Những âm thanh quen thuộc phát ra từ chiếc hộp nhạc bằng gỗ hồng đào mà Rhys đã từng tặng nàng. Nó lớn đến nỗi chiếm hẳn một chiếc bàn đặc biệt dành riêng cho nó, với một ngăn kéo đặc biệt chứa các hình trụ bằng đồng. Theo tiếng nhạc, Helen đi đến phòng khách của gia đình và nhìn vào bên trong.

Nhận thấy sự hiện diện của nàng, Pandora bước ra cửa với một ngón tay đang đặt trên môi. Đôi mắt xanh của cô sống động với sự thích thú.

Họ cùng nhau đứng ở ngưỡng cửa, và nhìn Cassandra lắc lư và xoay những vòng tròn duyên dáng theo điệu nhạc. Charity ở bên cạnh cô, mặc một chiếc áo khoác trắng có quai cài ghim, bộ quần áo to một cách kỳ cục đối với cô bé. Mặc dù cô bé quay mặt khỏi Helen, nhưng rõ ràng là cô bé rất phấn khích từ cách nó tung tăng trên đôi chân trần của mình. Cô bé rất gầy gò, xương nhô ra, dường như có thể trôi đi như những sợi lông tơ bồ công anh. Nhưng cô bé trông sạch sẽ hơn nhiều, và mái tóc của cô bé được chải ẩm và chải để phần lớn tóc nằm sát đầu.

Cố gắng bắt chước Cassandra, đứa trẻ di chuyển trong những bước nhảy nhỏ vụng về và quay theo những vòng tròn lắc lư, giống như một cô tiên trẻ con. Con bé liên tục ngược nhìn Cassandra, tìm kiếm sự trấn an, như thể con bé đang thích nghi với ý tưởng được chơi với một người lớn.

Cảnh tượng đã khôi phục tinh thần của Helen như không có gì khác có thể làm được.

Pandora nắm lấy tay nàng và kéo nàng ra khỏi phòng. “Đi với em, Helen - có một khay đồ ăn tối trong phòng của chị. Chị có thể ăn trong khi chúng em chơi. Và em xin chị, hãy đi tắm đi. Em không biết mùi đó là

gì, nhưng nó cũng có ở Charity và giống như mọi thứ tồi tệ mà em từng nghĩ thấy đều trộn lẫn với nhau."

"Việc tắm rửa diễn ra như thế nào?"

"Không ổn, Helen," Pandora nói một cách u ám. "Con bé thật bẩn thỉu về mặt địa chất. Nó phải được gột bỏ từng lớp. Chúng em đã phải sử dụng nhiều trò lừa đảo. Con bé không để chúng em gội đầu đúng cách, nhưng chúng em nhận thấy nếu chúng em đưa cho con bé một miếng vải nhỏ để che mắt, con bé sẽ ngửa đầu ra sau đủ để chúng em đổ một tách nước lên đó. Hai lần, và đó là tất cả những gì con bé cho phép. Trẻ con có thể có ý chí mạnh mẽ như vậy sao."

"Chúng có thể?" Helen hỏi một cách khô khan.

"Con bé đã ăn hết một bát súp và một ít bánh mì với bơ. Chúng em không gặp vấn đề gì khi làm sạch răng cho con bé — con bé thích mùi vị của bột đánh răng. Nướu của nó đỏ và sưng, nhưng răng của nó giống như những viên ngọc trai nhỏ. Theo như em có thể nói thì không có cái nào bị thối rữa hoặc có sâu răng. Em đã cắt móng tay và móng chân của con bé, nhưng một số chúng bị bắn bám vào bên dưới rất sâu và em không thể với tới được. Con bé đang mặc một trong những chiếc áo ngủ của em - em đã cài dây đai lại. Bà Abbott đang giặt quần áo. Bà ấy muốn đốt tất cả chúng, nhưng em đã nói với bà ấy là không nên vì chúng ta không có gì khác để Charity mặc".

"Ngày mai chúng ta sẽ mua quần áo cho con bé," Helen nói một cách lơ đãng.

"Helen, em có thể hỏi chị một điều được không?"

"Được mà, em yêu."

"Con bé là ai, con bé đến từ đâu, tại sao con bé lại ở đây, và chị định làm gì với con bé?"

Helen rên rỉ và thở dài. "Có quá nhiều điều để giải thích."

"Chị có thể bắt đầu khi đang ăn súp."

“Không, chị muốn đợi Cassandra. Có quá nhiều điều để chị phải kể lại hai lần.”

Sau khi Helen ăn uống, tắm rửa, thay áo ngủ và áo choàng, nàng ngồi trên giường với Charity đang rúc bên cạnh. Họ xem khi cặp song sinh kể câu chuyện về ba chú gấu. Cassandra tự nhiên đóng vai Goldilocks, trong khi Pandora đóng toàn bộ gấu. Bị cuốn hút bởi câu chuyện và những trò hề của cặp song sinh, Charity nhìn với đôi mắt to tròn khi con gấu lớn nhất đuổi Goldilocks khỏi phòng.

Vào lúc màn kịch kết thúc, cô gái nhỏ đang thở gấp vì phấn khích. “Một lần nữa, một lần nữa,” cô bé bật khóc.

“Lần này chị sẽ kể,” Helen nói. Trong khi cặp song sinh nằm dài trên giường, chiếm từng inch không gian có sẵn, nàng bịa câu chuyện ra càng lâu càng tốt. Nàng vẫn giữ giọng hát ru và nhẹ nhàng khi nhìn đôi mắt của Charity trở nên nặng trĩu.

“... và sau đó Goldilocks nằm trên giường của một con gấu nhỏ, nhỏ bé... và đó là một chiếc giường đẹp, mềm mại, sạch sẽ, với bộ khăn trải giường bằng vải lanh và một tấm chăn làm từ len của một con cừu trắng mịn. Goldilocks tựa đầu vào một chiếc gối được nhồi bông và nghĩ rằng nó giống như đang lơ lửng trên một đám mây. Cô biết rằng cô sẽ có những giấc mơ đẹp khi ngủ trên chiếc giường nhỏ ấm áp đó, và vào buổi sáng sẽ có những thứ ngon để ăn và một cốc sô cô la cho bụng của cô...” Helen dừng lại khi thấy hàng mi dài rủ xuống, và miệng đưa trẻ chùng xuống.

“Phiên bản của chị dài dòng quá, Helen,” Pandora nói. “Làm thế nào có ai đó còn thức khi chị bay liên tục như vậy?”

Helen cười toe toét với cô. Nàng cẩn thận nhích ra khỏi đứa trẻ đang ngủ và kéo chăn lên vai. “Con bé không cười,” nàng thì thầm, nhìn xuống khuôn mặt nhỏ nhắn, trang trọng.

"Con bé sẽ học cách cười." Cassandra đến đứng ở đầu giường. Đưa tay xuống, cô nhìn theo hình dạng của một đôi mày sẫm màu thu nhỏ bằng đầu ngón tay mềm. . . và cô liếc nhìn Helen, có vẻ bối rối.

"Hãy sang phòng của em," Pandora nói. "Em có cảm giác câu chuyện trước khi đi ngủ tiếp theo này sẽ thực sự thú vị."

Hellen bắt đầu với việc khám phá ra bức thư viết dở phía sau cuốn sổ của mẹ nàng và kết thúc bằng chuyến thăm trại trẻ mồ côi. Bất kỳ cô gái trẻ thông thường có tiêu chuẩn đạo đức cao nào, khi nghe một câu chuyện kể như vậy, đều sẽ bị sốc và quẩn trí. Tuy nhiên, các em gái của nàng đã lớn lên bên ngoài xã hội quá lâu để xem nó với sự sợ hãi và tôn kính thích hợp, hoặc đưa ra một hình ảnh để chấp thuận nó. Helen được an ủi rất nhiều bởi thực tế là mặc dù họ rất ngạc nhiên và lo lắng cho nàng, nhưng họ đã cố gắng xử lý tình huống.

"Chị vẫn là chị gái của chúng em." Pandora nói. "Đối với em, không quan trọng là chị được sinh ra bởi người cha tồi tệ cũ của chúng ta, hay người cha tồi tệ mới của chị."

"Chị không cần thêm một người cha nữa," Helen nói một cách buồn bã.

"Helen," Cassandra hỏi, "Chị có chắc chắn rằng Mr.Winterborne sẽ không muốn kết hôn với chị khi anh ấy phát hiện ra không?"

"Không, và chị không muốn mang điều đó đến cho anh ấy. Anh ấy đã làm việc chăm chỉ cả đời để vượt lên trên hoàn cảnh của mình. Anh ấy yêu những thứ đẹp đẽ, tốt đẹp, và anh ấy xứng đáng có một người vợ sẽ nâng anh ấy lên chứ không phải hạ thấp anh ấy".

"Chị không bao giờ có thể hạ thấp anh ấy," Pandora nói trong phần nộ.

Helen cười buồn. "Chị sẽ bị kết nối với sự xấu xa và tai tiếng. Khi mọi người nhìn thấy chị với Charity, họ sẽ cho rằng con bé là đứa con hoang của chị, và chị hẳn đã sinh con ngoài giá thú, và họ sẽ xì xào về việc vợ

của ông Winterborne là một con đĩ. Và họ sẽ giả vờ xin lỗi anh ấy, nhưng họ sẽ thích thú khi nói xấu sau lưng anh ấy”.

Pandora nói: “Những lời thì thầm không thể làm tổn thương chị.”

Cassandra liếc nhìn cặp song sinh. “Những lời thì thầm có thể rút ruột và phi lê em như một con cá tuyết đen.”

Pandora cau có nhưng thừa nhận điểm này.

“Thực tế là,” Helen tiếp tục, “Chị sẽ phá hỏng hình ảnh của Winterborne.”

"Người đàn ông hay cửa hàng bách hoá?" Cassandra hỏi.

“Cả hai. Cửa hàng bách hoá của anh ấy là cái gì đó sang trọng và hoàn hảo, và chị sẽ là một vết nứt của bộ áo giáp. Hơn cả một vết nứt: Charity và chị sẽ là một lỗ hổng lớn trên cái áo giáp đó.”

"Khi nào chị sẽ nói chuyện với anh ấy?"

"Ngày mai, chị nghĩ vậy." Helen đặt một tay lên bụng trên của mình khi nàng cảm thấy hơi đau khi nghĩ đến việc đối mặt với anh. “Sau đó, chị sẽ đưa Charity đến Eversby Priory, và chúng tôi sẽ ở đó cho đến khi Kathleen và Devon trở về từ Ireland.”

“Chúng em sẽ đi cùng chị,” Cassandra nói.

“Không, các em sẽ tốt hơn ở London. Còn nhiều việc phải làm ở đây và Quý bà Berwick rất phù hợp với các em. Bà rất muốn tạo nên sự thành công của hai em. Chị đã làm bà ấy thất vọng kinh khủng và bà ấy sẽ cần các em vực dậy tinh thần và duy trì niềm kiêu hãnh của bà ấy. ”

"Chị sẽ sống với Charity tại Eversby Priory chứ?" Cassandra hỏi.

“Không,” Helen nói nhỏ. “Sẽ tốt hơn cho tất cả chúng ta nếu Charity và chị sống ở xa, nơi không ai biết chúng tôi. Trong số những thứ khác, nó sẽ làm giảm khả năng sự ô nhục của chị có thể làm tổn hại đến triển vọng hôn nhân của các em.”

“Ồ, đừng bận tâm về điều đó,” Cassandra nói một cách nghiêm túc. “Pandora sẽ không kết hôn. Và em chắc chắn sẽ không muốn một người

đàn ông khinh miệt em chỉ vì chị gái em là một con đĩ”.

“Em thích từ đó,” Pandora trầm ngâm. “Con đĩ. Nó nghe giống như một loại nhạc cụ.”

“Nó sẽ làm sống động cả một dàn nhạc,” Cassandra nói. “Chị có muốn nghe Vivaldi Double Strumpet Concerto in C không?”

“Không,” Helen nói, mỉm cười miễn cưỡng trước sự bất kính của các em mình. “Thôi đi, cả hai người — chị đang cố tỏ ra cáu kỉnh và bi thảm, và các em đang làm khó nó.”

“Chị sẽ không sống xa xứ.” Pandora vòng tay ôm nàng. “Chị và Charity sẽ sống với em. Em sẽ sớm bắt đầu kiếm tiền, rất nhiều tiền và em sẽ mua cho chúng ta một ngôi nhà lớn.”

Helen vươn tay ôm cô vào lòng. “Chị nghĩ em sẽ thành công rực rỡ,” nàng thì thầm và mỉm cười khi cảm thấy vòng tay của Cassandra ôm lấy cả hai người.

“Em cũng sẽ sống với chị,” Cassandra nói.

“Tất nhiên,” Pandora nói chắc chắn. “Ai cần một người chồng chứ?”

CHƯƠNG 30

Hellen thức dậy khi Agatha, người giúp việc của quý cô cùng với cặp song sinh, bước vào phòng ngủ của nàng với một khay đồ ăn sáng.

"Chúc buổi sáng tốt lành, thưa Tiểu thư."

"Chào buổi sáng," Helen ngái ngủ nói, vươn vai và xoay người. Nàng đã rất ngạc nhiên khi nhìn thấy khuôn mặt của một đứa trẻ đang ngủ.

Vì vậy, nó không phải là một giấc mơ.

Charity chìm sâu trong giấc ngủ đến nỗi tiếng tách trà nhỏ trên khay cũng không khiến cô bé giật mình. Helen nhìn cô bé chăm chăm với vẻ kinh ngạc. Bất chấp hoàn cảnh đáng thương của đứa trẻ, đôi má của cô bé vẫn tròn trịa. Mi mắt che phủ đôi mắt to của cô bé mỏng như tờ giấy, với những đường gân xanh tinh xảo, mỏng hơn sợi tóc người, được khắc trên bề mặt. Làn da của cô bé không có lỗ chân lông, trong suốt theo nhịp tim. Helen sợ hãi khi nhận ra con người nhỏ bé này dễ bị tổn thương như thế nào, một cấu trúc mỏng manh của xương, thịt, tĩnh mạch được ghép nối tinh vi.

Cẩn thận ngồi dậy, Helen để Agatha đặt khay lên đùi mình. Có một tách trà bốc khói, và một hũ sô cô la bạc bên cạnh một chiếc cốc rỗng.

"Đứa nhỏ ngủ ngon không, thưa Tiểu thư?"

"Vâng. Tôi không nghĩ rằng con bé đã khuấy động cả đêm. Agatha. . . Tôi đã không yêu cầu trà trên giường sáng nay, phải không? " Nàng thường lấy trà và đồ ăn sáng ở tầng dưới trong phòng buổi sáng.

"Không, thưa Tiểu thư. Bà bá tước bảo tôi mang nó cho cô, và sô cô la cho cô bé."

"Bà ấy thật tốt." Lúc đầu Helen nghĩ đó là một lời đề nghị hòa bình, sau cảnh tượng không thoải mái đêm qua.

Nàng đã sớm hiểu được lý do khác.

Phát hiện ra hình chữ nhật dán kín được giấu một phần bên dưới chiếc đĩa, nàng nhặt nó lên và mở ra.

Helen,

Sau khi suy nghĩ, ta nhận ra giải pháp rõ ràng cho tình trạng hỗn loạn mà cháu đang gặp phải. Đứa trẻ, và mọi trách nhiệm đối với con bé, thuộc về cháu trai ta. Cuối cùng đã đến lúc anh ta phải giải quyết một trong những vấn đề mà anh ta đã gây ra. Sáng nay, ta đã nhắn tin rằng anh ta sẽ mang con gái của anh ấy về cùng và làm gì với con bé mà anh ta thấy phù hợp.

Vấn đề bây giờ là ngoài tầm tay của cháu, như nó phải thế.

Ta hy vọng ông Vance sẽ đến trong một giờ nữa. Cho đứa trẻ mặc quần áo và sẵn sàng. Chúng ta hãy cố gắng không tạo ra một trò hề khi đến lúc con bé phải ra đi.

Điều này là tốt nhất. Nếu cháu không nhận ra nó bây giờ, cháu sẽ sớm nhận ra thôi.

Helen đặt bức thư xuống, thở dốc. Căn phòng như xoay quanh nàng một cách chậm rãi. Vance sẽ đến, vì ông ta muốn Helen kết hôn với Winterborne, và Charity là một trở ngại cho kế hoạch của ông ta. Và nếu ông ta mang Charity đi cùng, đứa trẻ sẽ chết. Ông ta sẽ không giết con bé, nhưng ông ta sẽ bỏ mặc con bé trong một tình huống mà con bé không thể sống sót. Đó là ít nhiều những gì ông ta đã làm.

Ông sẽ đưa con bé đi cùng xác chết của tôi. Nhắc tách trà lên, Helen cố gắng nuốt một ít, cảm thấy khó khăn khi đưa cái vành tách đang rung lắc lên môi. Một giọt chất lỏng nóng hổi rơi xuống vạt áo của nàng.

"Có chuyện gì không, thưa Tiểu thư?"

“Không sao cả,” Helen trả lời, đặt cốc xuống, “nhưng Quý bà Berwick đã yêu cầu tôi mặc quần áo cho Charity và sẵn sàng cho ngày hôm nay, theo thứ tự rất ngắn. Chúng tôi cần quần áo đã giặt cho cô bé tối qua. Cô có thể yêu cầu bà Abbott mang chúng đến phòng của tôi ngay lập tức được không? Tôi cần nói chuyện với bà ấy”.

"Vâng thưa tiểu thư."

"Làm ơn lấy khay và đặt nó sang một bên."

Sau khi Agatha rời đi, Helen trượt ra khỏi giường và chạy đến tủ quần áo. Nàng lôi ra một chiếc túi bằng vải nhung, mang nó đến tủ đựng quần áo và bắt đầu ném những thứ cần thiết vào đó: lược chải tóc, khăn tay, găng tay, tất chân và một lọ nước hoa. Nàng cũng ném hộp thuốc bột thần kinh vào — mặc dù nàng sẽ không lấy một viên trong chuyến đi, nhưng nàng rất có thể cần nó khi đến đích.

"Helen?" Charity ngồi dậy và nhìn nàng với đôi mắt to và sáng. Một túm tóc dựng lên gần đỉnh đầu của con bé giống như bộ lông của loài chim.

Helen mỉm cười bất chấp sự hoảng sợ đến nghẹt thở của nàng, và đi đến chỗ đứa trẻ. "Chào buổi sáng, gà con của tôi." Nàng ôm cô bé, trong khi những cánh tay nhỏ nhắn tin tưởng ôm lấy eo nàng.

"Chị có mùi thật thơm."

Helen thả đứa trẻ ra với một cái vuốt ve mái tóc của con bé, đi đến khay ăn sáng, và đổ sô cô la vào chiếc cốc rỗng. Dùng đầu ngón tay út thử thấy còn ấm nhưng không quá nóng. "Em có thích sô cô la không, Charity?"

Câu hỏi được chào đón bằng sự im lặng khó hiểu.

"Hãy thử nó xem." Helen cẩn thận đưa cho cô bé cái cốc, uốn những ngón tay nhỏ xíu xung quanh cái quai sành được nung nóng.

Cô bé nắm nó, bặm môi và nhìn Helen với một nụ cười thách thức. Cô bé tiếp tục uống nó thành từng ngụm nhỏ như chim, cố gắng uống hết.

"Chị sẽ quay lại ngay, em thân yêu," Helen thì thầm. "Chị phải đánh thức các em gái còn đang buồn ngủ của chị." Nàng bình tĩnh bước ra cửa. Khi ra đến hành lang, nàng chạy như một con điên đến phòng của Cassandra. Em gái nàng đang chìm sâu trong giấc ngủ.

"Cassandra," nàng thì thầm, vỗ nhẹ và lắc vai. "Xin hãy tỉnh lại. Giúp chị với."

"Còn quá sớm," Cassandra lầm bầm.

"Ông Vance sẽ đến trong vòng một giờ. Ông ta sẽ đưa Charity đi. Làm ơn, em phải giúp chị, chị cần phải rời khỏi Ravenel House nhanh chóng."

Cassandra ngồi thẳng người, liếc nhìn nàng đầy bối rối. "Sao cơ?"

"Đánh thức Pandora, và đến phòng của chị. Cố gắng im lặng".

Trong năm phút, cặp song sinh đã ở trong phòng ngủ của Helen. Nàng đưa cho họ mảnh giấy, và họ lần lượt đọc.

Pandora trông rất phẫn nộ. "Vấn đề bây giờ nằm ngoài tầm tay của cháu," cô đọc to, mặt đỏ bừng. "Em ghét bà ta."

"Không, em không được ghét bà ấy," Helen nói nhẹ nhàng. "Bà ấy đang làm điều sai trái với lý do đúng đắn."

"Em không quan tâm đến lý do, kết quả vẫn là phản đối."

Ai đó khẽ gõ vào cửa. "Tiểu thư Helen?" là giọng của người quản gia.

"Vâng, vào đi."

Người quản gia bước vào với một chồng quần áo được gấp gọn gàng. "Tất cả đã được giặt sạch và sửa chữa," bà nói. "Chúng không được lành lặn, nhưng tôi đã vá chúng hết sức có thể."

"Cảm ơn bà Abbott. Charity sẽ thích mặc quần áo sạch đẹp". Helen ra hiệu cho đứa trẻ trên giường, nhắc nhở tất cả mọi người rằng cô bé có thể nghe thấy từng từ. Cô đưa mẫu giấy cho người quản gia và đợi cho đến khi bà đọc xong trước khi lẩm bẩm xin lỗi, "Tôi ước gì tôi có thể giải thích tình hình đầy đủ hơn cho bà, nhưng—"

“Cô là một Ravenel, thừa Tiểu thư,” bà Abbott trả lời một cách kiên quyết. “Đó là tất cả những gì tôi cần hiểu. Cô đang có kế hoạch gì?”

“Tôi sẽ đến Ga Waterloo, để bắt chuyến tàu tiếp theo đến Hampshire.”

“Tôi sẽ bảo người đánh xe chuẩn bị sẵn sàng.”

“Không, điều đó sẽ mất quá nhiều thời gian và họ sẽ phát hiện ra và chúng tôi không bao giờ được phép rời đi. Tôi phải đi đến đường chính bằng cửa dành cho người hầu và bắt xe thuê đến nhà ga.”

Bà Abbott có vẻ hoảng hốt. “Thưa Tiểu thư, một kẻ giết người—”

“Đừng lo lắng về điều đó. Vấn đề là khi ông Vance nhận ra tôi không có ở đây, ông ta sẽ theo tôi đến nhà Ga. Rõ ràng là Eversby Priory là nơi duy nhất tôi có thể mang Charity đến.”

“Chúng em sẽ ngăn cản cho chị.” Pandora nói. “Chúng em sẽ khóa cửa phòng ngủ của chị và giả vờ đang giúp đỡ Charity.”

“Tôi sẽ nói chuyện với một trong những người hầu,” người quản gia nói nhỏ. “Cỗ xe của Ông Vance sẽ thiếu một trục xe khi ông ta cố gắng rời đi.”

Helen bốc đồng giật lấy tay bà và hôn nó.

Bà Abbott có vẻ hơi khó chịu trước cử chỉ này. “Nào, thưa Tiểu thư. Tôi sẽ cử Agatha tới để giúp cô mặc quần áo.”

“Chúng em sẽ lo phần còn lại,” Cassandra nói.

Vài phút tiếp theo là một cuộc tranh giành kỳ lạ, điên cuồng của hoạt động vội vã và những tiếng thì thầm lặng lẽ. Helen đang mặc sơ mi và đồ lót vào lúc Agatha đến phòng, và đang loay hoay với chiếc áo nịt ngực của mình. Vì vội vàng, nàng không thể khớp các móc trước một cách chính xác.

Agatha đến bên nàng, với tay tới chiếc áo lót và bắt đầu móc nó một cách khéo léo. “Mẹ tôi luôn nói,” nhanh là chậm và chậm là nhanh.”

“Tôi sẽ cố gắng ghi nhớ điều đó,” Helen nói một cách buồn bã.

Sau khi mặc xong áo nịt ngực, người giúp việc đi đến tủ quần áo.

“Không, không,” Helen nói, nhận ra điều mình đang tìm kiếm. “Tôi sẽ không mặc độn váy.”

"Tiểu thư của tôi?" cô hầu gái hỏi, vẻ kinh ngạc.

Helen nhấn mạnh: “Chỉ cần buộc những phần lỏng lẻo của chiếc váy đi đường của tôi vào. “Hôm nay tôi không thể đi được những bước nhỏ, tôi phải di chuyển nhanh.”

Agatha vội vàng trở lại với cô ấy với một chiếc váy du lịch màu đen và một chiếc áo blouse trắng.

Ở phía bên kia căn phòng, Cassandra mặc quần áo cho Charity với tốc độ đáng kinh ngạc, nói với cô bé bằng một nụ cười rằng cô bé sẽ đi chơi với Helen. “Pandora, con bé không có mũ hay áo khoác. Em sẽ lấy cho con bé một chiếc khăn choàng hay cái gì đó? ”

Pandora phóng về phòng và quay lại với một chiếc khăn choàng và một chiếc mũ phớt nhỏ, thấp được trang trí bằng dây. Vì không có sự khác biệt đáng kể giữa kiểu mũ của trẻ em gái và phụ nữ, nó sẽ ổn.

Sau khi giúp Helen mặc chiếc áo khoác đi đường màu đen, Agatha hỏi, "Tôi có nên chạy đến phòng chứa thức ăn và lấy thứ gì đó để cô mang đi không, thưa cô?"

Cassandra trả lời từ phía cửa sổ, nơi cô đã đi đến sau khi nghe thấy tiếng động từ bên ngoài. “Không có thời gian,” cô nói ngắn gọn. "Xe ngựa của ông Vance đã đến."

Agatha gom các lọn tóc lỏng lẻo của Helen, xoắn chúng với một vài cú giật mạnh, kéo một vài chiếc ghim từ tóc của chính cô ấy và buộc một nút đơn giản cao trên đầu Helen. Pandora giật một chiếc mũ từ tủ quần áo và ném nó cho người hầu gái, người này đã bắt lấy nó bằng một tay và buộc chặt nó ngay trên búi tóc.

"Chị có tiền không?" Cassandra hỏi.

"Chị có." Helen rải bước đến chiếc túi vải nhung, lấy ra một đôi găng tay, và đóng nắp lại. "Charity," nàng hỏi, nhếch miệng thành một nụ cười, "Em đã sẵn sàng đi chơi chưa?"

Đứa trẻ gật đầu. Với chiếc mũ che đi mái tóc rũ rượi, và chiếc khăn choàng che gần hết bộ đồng phục của cô nhi viện, cô bé trông gọn gàng và đoan trang.

Cassandra liếc qua Helen. "Chị có vẻ rất bình tĩnh."

"Trái tim chị sắp vỡ tung," Helen nói. "Nhanh lên nào, chúng ta hãy nói lời tạm biệt."

Cassandra hôn lên má nàng. "Em yêu chị," cô thì thầm và cúi xuống ôm Charity.

Pandora làm theo, hôn Helen và cúi xuống nắm lấy khuôn mặt của Charity trong tay cô ấy. Dường như cho rằng Pandora muốn kiểm tra răng của mình, như cô đã làm vào đêm trước, Charity đã mở miệng để lộ răng cửa dưới của cô bé.

Pandora cười toe toét. Ngón tay nhẹ nhàng thúc nhẹ để cái miệng nhỏ khép lại, cô hôn lên mũi đứa trẻ. Đứng thẳng lên, cô gật đầu với Helen như một doanh nhân. "Chúng em sẽ dành cho chị nhiều thời gian nhất có thể."

Nhặt chiếc túi vải nhung và nắm lấy tay Charity, Helen đi theo Agatha ra khỏi phòng. Ngay sau khi nàng bước qua ngưỡng cửa, cánh cửa được đóng lại, và chìa khóa xoay trong ổ khoá một cách dứt khoát.

CHƯƠNG 31

Trên đường tới Ga Waterloo, trong một chiếc xe ngựa thuê khổng lồ lộn xộn, nghiêng ngả và lắc lư với sự cuồng nhiệt muốn tự tử, Helen phát hiện ra rằng việc can đảm khi có mặt một đứa trẻ dễ dàng hơn là khi nàng ở một mình. Nàng đã quyết tâm để Charity không lo lắng khi nàng thấy mình đưa ra những nhận xét vô lý, chẳng hạn như "Điều này không thú vị sao?" khi họ suýt đâm vào một chiếc xe buýt, hoặc "Thật phấn khích!" khi bánh xe lao vào một ổ gà trên đường và chiếc xe đã bay lên trong một giây ngắn ngủi. Charity vẫn im lặng, nhìn thế giới hỗn loạn đang lao qua họ. Cô bé rất sẵn lòng chịu đựng sự khó chịu hoặc không chắc chắn mà không phàn nàn. Bất cứ khi nào Helen được khen ngợi trong thời thơ ấu của nàng, nó thường bơi cùng một phẩm chất. Nàng không chắc đó là một điều tốt.

Chiếc xe thuê dừng lại trên Đường Waterloo bên cạnh một trong những toa xe lửa lớn. Helen đưa tiền thanh toán cho người lái xe và vật lộn với chiếc túi nhưng khi nàng bước xuống xe. Nàng với Charity, người đang nửa nhảy, nửa ngã vào vòng tay nàng. Tóm lấy đứa trẻ, Helen hạ chân xuống mặt đường. Nàng cảm thấy một thoáng chiến thắng. Mình không thể làm điều đó với một cái khung nâng váy. Nắm chặt túi vải nhưng ở một bên và nắm tay Charity ở bên kia, Helen đi theo dòng người khi họ đổ vào nhà ga.

Đường đến văn phòng đặt vé là một con đường hẹp, phức tạp, dẫn qua một tập hợp các cấu trúc tạm thời. Nhà ga đang trong quá trình mở rộng thêm một lần nữa, kết quả là các phòng chờ và khu vực dịch vụ được xây dựng thô sơ và chưa được sơn. Nắm chắc cổ tay Charity, Helen

xếp hàng chờ đợi đến lượt mình, chứng kiến những nhân viên chuyển bưu kiện, nhân viên bán vé và nhân viên khuôn vác hối hả chạy tới lui từ dãy quầy bán vé. Nàng đến đầu hàng, nơi một nhân viên thông báo với nàng rằng chuyến tàu đến Ga Alton sẽ khởi hành sau một tiếng rưỡi.

Helen đã mua hai vé hạng nhất. Nàng cảm thấy nhẹ nhõm vì họ đã không bị lỡ chuyến tàu, nhưng nàng ước gì họ không phải đợi quá lâu. Hy vọng rằng cặp song sinh và những người hầu có thể thu xếp để giữ chân Vance đủ lâu để ngăn ông ta đến nhà ga trước khi chuyến tàu của nàng khởi hành. Nàng đưa Charity đến một cụm gian hàng bán báo, sách, nhật báo và tạp chí định kỳ, bánh mì đóng hộp, đồ ăn nhẹ và trà. Sau khi mua một cốc sữa và một chiếc bánh mì cho Charity, Helen lướt qua các quầy sách và mua một tập truyện thiếu nhi có hình minh họa.

Họ đến khu vực chờ hạng nhất, chỉ được trang bị bằng những chiếc ghế dài bằng gỗ không dựa lưng. Một số du khách phàn nàn về việc thiếu chỗ ngồi bọc đệm và những bức tường thô nhám, không sơn, trong khi những người khác lại ngồi nghiêm nghị. Helen tìm thấy một băng ghế trống trong góc, và ngồi xuống đó với Charity, giữ chiếc túi vải của nàng dưới chân họ. Trong khi cô gái nhỏ ăn bánh mì và uống sữa, Helen mở cuốn sách và lướt qua nó.

Charity thích thú chọc vào bức tranh minh họa ba con gấu. "Đọc cái đó đi, Helen. Cái đó."

Helen mỉm cười. "Em vẫn chưa thấy chán nó sao?"

Charity lắc đầu.

Khi Helen tìm kiếm phần đầu của câu chuyện, nàng bắt gặp một tiêu đề khác: "Đôi giày đỏ". Nàng dừng lại và cau mày. "Chờ một chút, chị phải sửa một cái gì đó." Với một vài cái kéo khéo léo, nàng đã xé câu chuyện đáng ghét ra khỏi cuốn sách. Rất tiếc, một trang của "Jack and the Beanstalk" đã phải bị xé đi cùng với nó, nhưng Helen coi đó là một sự hy sinh đáng giá.

Nghe thấy tiếng xé giấy, một người phụ nữ ngồi gần đó liếc về phía họ. Bà ta cau mày tỏ vẻ phản đối khi thấy một cuốn sách bị cắt xén theo kiểu như vậy. Cảm thấy nổi loạn, Helen bắt gặp ánh mắt coi thường của người phụ nữ khi nàng vò nát những trang sách trong bàn tay đeo găng của mình. Sau khi thả những miếng giấy vào túi nhung của mình, Helen nói trong sự hài lòng, "Đó, tốt hơn rồi." Nàng đã tìm thấy "Ba con gấu" và thì thầm đọc nó cho Charity nghe.

Thời gian trôi qua, Helen thường xuyên nhìn lên, sợ rằng nàng sẽ thấy Albion Vance đang đi về phía mình. Nàng sẽ làm gì nếu ông ta tìm thấy họ? Liệu ông ta có cố gắng lấy Charity bằng vũ lực không? Trong một cuộc xung đột công khai giữa một người phụ nữ và một người đàn ông ăn mặc đẹp đẽ, có vẻ ngoài đáng kính, người đàn ông gần như chắc chắn sẽ thắng. Không ai nhắc ngón tay lên để giúp nàng.

Căn phòng không có hệ thống sưởi, và những luồng gió lạnh làm tê chân Helen. Nàng ngo ngoáy các ngón chân cho đến khi chúng ngứa ngáy khó chịu. Băng ghế trở nên cứng dần, và Charity không còn hứng thú với cuốn sách. Cô bé dựa vào Helen, rùng mình. Quấn chiếc khăn choàng chặt hơn xung quanh dáng người nhỏ bé của đứa trẻ, Helen ước gì mình mang theo một tấm chăn. Mọi người rời khỏi khu vực chờ đợi, và những người khác đến, những tiếng la hét không ngừng, tiếng huýt sáo và tiếng ồn ào của tàu hỏa bắt đầu làm rối loạn thần kinh của Helen.

Có người trực tiếp tiếp cận nàng, và đầu nàng giật lên vì cảnh giác, tim đập thình thịch. Trước sự nhẹ nhõm của nàng, đó không phải là Albion Vance mà là nhân viên quầy vé lớn tuổi đã bán vé cho nàng. Ông ta có một khuôn mặt nhân hậu, và một bộ ria mép màu xám với những ngọn sáo uốn cong tạo ấn tượng về một nụ cười thường trực.

"Xin lỗi, thưa bà," ông ta nói khẽ. "Bà đang chờ chuyển khởi hành tiếp theo đến Ga Alton phải không?"

Helen khẽ gật đầu với ông ta, thoáng ngạc nhiên khi được gọi là "thưa bà" thay vì "thưa cô", cho đến khi nàng nhớ lại rằng mình đã lấy

tên là Bà Smith.

"Đã có sự chậm trễ trong ít nhất một giờ nữa."

Helen nhìn ông ta với vẻ thất thần. "Tôi có thể hỏi tại sao không?"

"Đoàn tàu đang được tiếp tục chờ đợi bên ngoài nhà ga, vì chúng tôi không có đủ số lượng đường ray. Một chuyến tàu đặc biệt đã gây ra sự chậm trễ cho các chuyến khởi hành theo lịch trình của chúng tôi".

Một giờ chờ đợi nữa. Một giờ nữa để Albion Vance tìm thấy nàng. "Cảm ơn ông đã thông báo cho tôi."

Ông ta còn nói nhẹ nhàng hơn. "Thưa bà, trong hoàn cảnh này, thấy rằng bà là người duy nhất ở đây có một đứa trẻ. . . bà có muốn đến một khu vực chờ thoải mái hơn không? Tất nhiên, chúng tôi không phải lúc nào cũng cung cấp nó, nhưng đứa trẻ có vẻ lạnh . . ."

"Khu vực chờ khác này ở gần đây không?" Helen cảnh giác hỏi.

Nụ cười của ông ta đẩy rìa mép lên cao hơn. "Các văn phòng ở phía sau quầy bán vé. Chúng ấm hơn và yên tĩnh hơn ở đây. Bà có thể nghỉ ngơi trên một chiếc ghế mềm trong khi chờ đợi."

Đề nghị không thể cưỡng lại được. Không chỉ giúp họ thoải mái hơn mà còn được giấu an toàn khi khuất tầm nhìn. "Tôi không muốn bỏ lỡ chuyến đi của mình," nàng nói một cách không chắc chắn.

"Tôi sẽ canh thời gian cho bà."

"Cảm ơn ông." Helen đuổi thẳng khăn choàng và mũ của Charity. "Chúng ta sẽ đợi trong một căn phòng khác ấm hơn," nàng thì thầm. Nhặt lấy chiếc túi nhưng, Helen bỏ qua vô số cơn đau nhức nhỏ khắp cơ thể. Họ đi theo nhân viên bán vé qua quầy vé, và đi qua một cánh cửa mở ra một dãy phòng làm việc riêng. Đi đến cánh cửa cuối cùng trong hàng, người nhân viên mở nó ra cho Helen.

Đó là một căn phòng đẹp, được sắp xếp gọn gàng, với bản đồ trên tường, bàn làm việc với lịch trình, sách và tập tài liệu mỏng, và một cửa sổ đóng mở để lộ ra một phần của một trong những sân ga chính. Một

chiếc ghế nhỏ được đặt phía sau bàn làm việc, và một chiếc ghế lớn trông thoải mái chiếm trong góc.

"Nơi này có chấp nhận được không, thưa phu nhân?"

"Tốt lắm. Cảm ơn ông." Nàng mỉm cười với ông, ngay cả khi dây thần kinh của nàng đột ngột trở dậy với cảm giác e ngại.

Người nhân viên rời khỏi phòng làm việc, và Helen bận rộn với việc làm cho Charity thoải mái. Nàng đặt cô bé trên chiếc ghế bọc nệm lớn, nhét túi nhung ở một bên cho cô bé dựa vào và trùm khăn choàng lên người con bé. Charity rúc xuống ghế ngay lập tức.

Đi đến bên cửa sổ, Helen nhìn chằm chằm sân ga đông đúc.

Nàng nảy ra một ý nghĩ. Người nhân viên bán vé vừa gọi nàng là "Quý bà"?

Ông ta đã gọi thế. Nàng đã quá quen với đại từ này, nó đã tạm thời thoát khỏi sự chú ý của nàng. Nhưng không có cách nào để ông ta biết rằng nàng có một đại vị cao quý. Nàng đã không cho ông ta tên thật của mình.

Bụng nàng lạnh như băng.

Sải bước tới cửa, Helen mở nó ra. Ngưỡng cửa bị chặn bởi một người đàn ông mặc bộ đồ sẫm màu và đội mũ vành thấp. Nàng nhận ra chiếc mũ đầu tiên, và sau đó là đôi mắt xanh.

Anh ta là người đàn ông trẻ đã đến giúp nàng và Bác sĩ Gibson, khi họ bị quấy rối sau khi rời trại trẻ mồ côi Stepney.

Nhìn chằm chằm vào anh ta trong sự kinh ngạc, Helen lo lắng hỏi, "Tại sao anh lại ở đây?"

Anh ta nở một nụ cười yếu ớt dường như nhằm trấn an nàng. "Để bảo vệ bà, thưa Quý bà."

Nàng hít một hơi đầy run rẩy. "Tôi sẽ mang theo con tôi và rời đi ngay bây giờ."

"Tôi e rằng điều đó là không thể."

"Tại sao không?"

"Bà sẽ phải đợi thêm một chút nữa."

Cánh cửa đóng lại trước mặt nàng.

Helen nắm chặt tay, tức giận với anh ta, và với tình huống này, và hơn hết là với bản thân nàng. Minh không nên tin một người lạ. Nàng đã ngu ngốc làm sao. Nước mắt nàng cay xè, và nàng cố gắng giữ cho mình không mất tự chủ. Sau khi hít thở sâu vài hơi, nàng liếc nhìn Charity, người đang chìm vào giấc ngủ, vì đã hấp thụ đủ trải nghiệm mới trong lúc này.

Lang thang đến cửa sổ, Helen mở rộng cửa chớp và nhìn chằm chằm vào sân ga số tám. Một đoàn tàu đã đến, mang cùng số hiệu với chuyến tàu ghi trên vé của nàng. Rốt cuộc, nó đã không bị trì hoãn.

Nỗi sợ hãi và quyết tâm chạy qua nàng. Nàng đi đến ghế, bế Charity lên và nắm lấy tay cầm của chiếc túi nhung. Cố gắng hết sức, nàng bế đứa trẻ đang ngái ngủ ra cửa, dùng chân đá vào nó.

Cánh cửa mở ra, người thanh niên liếc nhìn nàng đầy thắc mắc. "Có thứ gì bà cần không, thưa Quý bà?"

"Vâng, tôi cần phải đi. Chuyến tàu của tôi đang ở sân ga".

"Bà sẽ phải đợi thêm vài phút nữa."

"Tôi không thể đợi. Anh là ai? Tại sao anh làm điều này?"

Cánh cửa lại đóng lại, và trước sự ngạc nhiên tột độ của Helen, một chiếc chìa khóa đã bật vào ổ khóa. Nàng nhắm mắt lại, tuyệt vọng. "Chị xin lỗi," nàng thì thầm vào đầu Charity. "Chị xin lỗi." Nàng bế đứa trẻ trở lại ghế, làm cho nó thoải mái trở lại rồi đi đi lại lại trong văn phòng.

Vài phút sau, nàng nghe thấy giọng nói nam tính ngoài cửa. Một cuộc trò chuyện ngắn gọn, trầm bổng.

Cánh cửa được mở khóa, và Helen di chuyển đến bảo vệ trước mặt Charity khi ai đó bước vào. Trái tim nàng bắt đầu đập mạnh khi nàng ngược lên nhìn anh ta.

"Rhys?" nàng thì thầm trong sự hoang mang.

Anh bước vào văn phòng, quan sát nàng với đôi mắt khó hiểu. Đầu anh hơi nghiêng khi nhìn qua nàng đến đứa trẻ đang ngủ trên ghế.

Helen nhận ra rằng trước đây Rhys chưa bao giờ thực sự giận nàng. Không phải như bây giờ.

Cảm thấy khó chịu trước sự im lặng của anh, nàng lắp bắp nói "Em phải ở trên chuyến tàu để đến Hampshire."

"Em có thể bắt chuyến tàu tiếp theo. Ngay bây giờ, em sẽ cho anh biết cái quái quỷ chết tiệt gì đang diễn ra." Mắt anh nheo lại. "Hãy bắt đầu với lời giải thích về những gì em đang làm với con gái của Albion Vance."

CHƯƠNG 32

Xấu hổ vì bị lừa và bị dồn vào chân tường như thế này. Thêm cả sự phần nộ.

Helen liếc nhìn Charity, người đang ngủ yên trên ghế. “Em không muốn đánh thức con bé. Có nơi nào khác chúng ta có thể nói chuyện không?”

Không nói một lời, Rhys đưa nàng đi qua ngưỡng cửa. Nàng ghét cái cách anh hướng dẫn nàng với bàn tay ôm sau gáy nàng, như thể nàng là một con mèo con bất lực được cứu mang. Thực tế là anh đã làm điều đó trước mặt. . . tay sai của anh, hoặc bất cứ điều gì mà người đàn ông trẻ tuổi đang làm, làm cho nó thậm chí còn tồi tệ hơn. Anh dắt nàng vào một văn phòng nhỏ ở phía bên kia hành lang, dừng lại để nói chuyện ngắn gọn với người đàn ông ở hành lang. “Ransom. Đừng để bất kỳ ai đến gần đứa trẻ.”

"Vâng thưa ngài."

Căn phòng này nhỏ hơn, chỉ đủ lớn để kê một cái bàn, một cái ghế và một cái tủ sách. Rhys dường như đã chiếm gần hết không gian căn phòng. Trông anh có vẻ tính toán và hoàn toàn tự tin, còn Helen thì hiểu rõ những gì mà các đối thủ kinh doanh của anh phải đối mặt khi họ ngồi đối diện với anh.

Nàng lùi về phía chân tường ngăn giữa bàn làm việc và cánh cửa, vẫn còn cảm giác bàn tay anh đang đặt trên gáy nàng. “Người đàn ông ở hành lang. . . anh ta làm việc cho anh à? ”

"Bây giờ và sau này."

"Anh đã thuê anh ta theo dõi em."

“Lúc đầu anh thuê anh ta theo dõi Vance. Anh đã nhận được tin báo về một số công việc kinh doanh chui mà ông ta đã tham gia và anh không có ý định bị lừa bởi tên khốn đó. Trước sự ngạc nhiên của anh, anh nhận được một báo cáo rằng không chỉ Vance đã đến thăm Ravenel House mà em và ông ta đã gặp lại nhau vào ngày hôm sau để trò chuyện riêng tại bảo tàng”. Một sự im lặng lạnh lẽo. “Anh thấy thật thú vị khi em không thấy cần phải đề cập đến vấn đề đó với anh.”

"Tại sao anh không nói gì về điều đó?" Helen phản bác.

“Anh muốn em nói với anh. Anh đã cho em mọi cơ hội vào đêm đó tại cửa hàng bách hoá”.

Nàng cảm thấy mình đỏ bừng khi nhớ lại đêm đó. Nhìn thấy nàng đỏ mặt, Rhys trông có vẻ chế giễu, nhưng thương xót không đưa ra lời bình luận nào.

“Nhưng em đã không nói.” Helen nói. “Vì vậy, anh đã bảo ông Ransom đi theo em.”

“Đó có vẻ là một ý kiến hay,” anh đồng ý với lời mỉa mai sắc như dao. “Đặc biệt là khi em và Bác sĩ Gibson quyết định đi qua bến tàu East End vào ban đêm.”

"Cô ấy có nói với anh rằng Charity là con của ông Vance không?"

“Không, Ransom đã hỏi lộ người bảo trợ cô nhi viện. Khi anh đồn Bác sĩ Gibson vào chân tường để hỏi về chuyện đó, cô ấy đã bảo anh cút xuống địa ngục”.

“Xin đừng đổ lỗi cho cô ấy — cô ấy chỉ đi vì em đã nói với cô ấy rằng em sẽ tự đi nếu cô ấy không giúp em.”

Vì lý do nào đó, điều đó đã phá vỡ khả năng kiểm soát của Rhys. "Chúa ơi, Helen." Anh quay đi, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó trong văn phòng nhỏ bé để tiêu diệt. “Hãy nói với anh rằng em sẽ không đi một mình nữa. Nói cho anh biết, nếu không anh thề là anh sẽ — ”

"Em sẽ không," nàng nói nhanh chóng. "Và em đã không đi một mình. Em đã mang theo Bác sĩ Gibson để đảm bảo an toàn".

Rhys quay lại với nàng với một cái nhìn chết người. Màu sắc mặt của anh đã tăng lên. "Em nói như thể cô ấy có thể cung cấp bất cứ thứ gì gần với sự bảo vệ thích hợp! Ý nghĩ về việc hai người đi dọc theo Butcher Row qua đám đông toàn dĩ điểm và trộm cắp — "

"Không ai muốn như thế," Helen phản nộ nói. "Em chỉ đến đó vì em không có sự lựa chọn nào khác. Em phải chắc chắn rằng Charity được an toàn, và... con bé đã không. Cô nhi viện không thể diễn tả nổi, và con bé ở đó vì không ai muốn nó, nhưng em thì có. Em muốn nó, và em sẽ giữ nó và chăm sóc con bé."

Tính khí của anh cuối cùng cũng bùng nổ. "Chết tiệt, tại sao? Nó không phải của em!"

"Con bé là em gái của em," Helen thốt lên, và một tiếng nấc nghẹn ngào thoát ra khỏi nàng.

Rhys biến sắc dưới làn da màu đồng của mình. Nhìn chăm chăm vào nàng như thể nàng là một người xa lạ, anh chậm rãi ngồi xuống mép bàn.

"Vance và mẹ em -" Helen buộc phải dừng lại vì vài tiếng nức nở.

Không có gì ngoài sự im lặng trong căn phòng nhỏ.

Phải mất một phút sau, Helen mới có thể kiềm chế được cảm xúc của mình để tiếp tục. "Em xin lỗi. Em đã sai khi lừa dối anh, nhưng em không biết làm thế nào để nói với anh sau khi em phát hiện ra. Em rất xin lỗi."

Rhys nói có vẻ uể oải và mất phương hướng. "Em phát hiện ra khi nào?"

Helen đã kể cho anh nghe toàn bộ câu chuyện - Chúa ơi, nàng đã quá mệt mỏi khi phải giải thích điều đó. Nàng tuyệt vọng và không nao núng, như một linh hồn bị kết án trong lần thú tội cuối cùng của mình. Thật là

đau đớn khi cắt đứt mọi ràng buộc giữa họ, từng người một, từng chữ một. Nhưng cũng có sự nhẹ nhõm trong đó. Sau đó, sẽ không còn gì để sợ hãi nữa.

Rhys vẫn cúi đầu lắng nghe, hai tay kẹp chặt vào bàn với áp lực có thể bẻ vỡ nó ra từng mảnh.

“Em chỉ muốn có thêm một chút thời gian với anh,” Helen kết thúc, “trước khi em kết thúc việc đính hôn. Đó là sự ích kỷ của em. Em nên nói với anh ngay lập tức. Chỉ có vậy thôi — mất đi anh em cảm thấy như chết đi, mà em thì không thể— ” Nàng dừng lại, kinh hoàng trước cách nói khoa trương, giống như một trò thao túng, mặc dù đó là sự thật. Trong một khoảnh khắc, nàng cố gắng tiếp tục bình tĩnh hơn. “Anh sẽ sống tốt nếu không có em. Còn con bé sẽ không. Giờ đây, rõ ràng là chúng ta không thể kết hôn. Em nghĩ sẽ là điều tốt nhất nếu em rời khỏi nước Anh.”

Nàng ước gì Rhys sẽ nói điều gì đó. Nàng ước anh sẽ nhìn nàng. Nàng đặc biệt ước rằng anh sẽ không thở như vậy, với năng lượng được kiểm soát một cách căng thẳng khiến dường như có điều gì đó khủng khiếp sắp xảy ra.

"Em đã quyết định tất cả, phải không?" cuối cùng anh hỏi, đầu vẫn cúi xuống.

"Đúng. Em sẽ đưa Charity đến Pháp. Em có thể chăm sóc con bé ở đó. Anh có thể tiếp tục cuộc sống của mình ở đây, và em sẽ không ở đây. . . để làm phiền bất cứ ai."

Anh lẩm bẩm hai từ êm ái.

"Sao cơ?" nàng bối rối hỏi, nhích người về phía trước để nghe anh.

"Anh đã nói, cứ thử đi." Rhys đẩy người ra từ trên bàn và tiếp cận nàng với tốc độ nhanh đến kinh ngạc, ôm lấy cơ thể nàng bằng tay anh và đập hai bên nắm đấm vào tường. Căn phòng rung lên. Anh nhìn chằm chằm vào khuôn mặt kinh ngạc của nàng. "Hãy thử rời xa anh đi, và xem

điều gì sẽ xảy ra. Đi đến Pháp, đi bất cứ đâu, và xem anh mất bao lâu để đến được với em. Không cần đến năm phút chết tiệt." Anh thở gấp mấy lần, ánh mắt nhìn chằm chằm vào nàng. "Anh yêu em. Anh không quan tâm nếu chính cha em là ác quỷ. Anh sẽ để em đâm một nhát dao vào tim nếu điều đó làm em hài lòng, và anh sẽ nằm đó yêu em cho đến hơi thở cuối cùng."

Helen muốn gục xuống trong đau đớn. Khuôn mặt anh mờ ảo trước nàng. "Anh — anh không muốn kết thúc cuộc sống với hai đứa con gái của Albion Vance đâu." Ít nhất, đó là những gì nàng nghĩ rằng nàng đã nói. Nàng đã khóc quá nhiều để chắc chắn.

"Anh biết anh muốn gì." Anh kéo nàng dựa vào mình, đầu cúi thấp xuống nàng.

Nàng sợ hãi cố xoay người ra xa, và miệng anh đáp xuống quai hàm nàng, kéo theo làn da nóng bỏng của nàng. Cào vào ngực anh giống như cố gắng di chuyển một bức tường gạch. "Buông tay," nàng khóc, đau buồn và bức tức, biết rằng anh đã đưa ra quyết định mà không cần suy nghĩ. Nhưng sức mạnh của ý chí, sức mạnh của khao khát đối với nàng, không thể thay đổi sự thật. Nàng phải bắt anh đối mặt với chúng.

Anh đang hôn lên cổ nàng, bộ râu của anh cào cấu làn da non nớt của nàng cho đến khi nó ửng lên. Nhưng đôi môi anh mấp máy khi chúng lướt qua chỗ hõm dưới cổ họng nàng, nơi mạch đập của nàng.

"Anh đã nói rằng bất kỳ đứa trẻ nào của ông ra sinh ra đều là con của quỷ."

Đầu anh giật lên, ánh mắt dữ tợn. "Ý anh không phải là em. Bất cứ điều gì xấu xa chết tiệt nào anh có thể nói, nó không bao giờ có nghĩa là em."

"Mỗi khi nhìn em, anh sẽ nhớ rằng em có một nửa của ông ta".

"Không." Tay anh đưa tới bên mặt nàng, ngón tay cái lau nước mắt cho nàng. "Em là tất cả của anh." Giọng anh trầm và run rẩy. "Mỗi sợi tóc

trên đầu em. Mỗi bộ phận trên người em đều được tạo ra để được anh yêu thương.”

Anh lại cúi xuống người nàng, và nàng cố đẩy anh ra sau đủ lâu để nói điều gì đó, nhưng nàng đã bị che phủ bởi một người đàn ông nặng ít nhất mười bốn stone đang bị kích thích triệt để, và ngay sau đó nàng quá mất tập trung để nhớ những gì nàng muốn nói với anh. Sự phản kháng của nàng chậm lại, quyết tâm của nàng yếu đi, và anh đã lợi dụng điều đó, nuốt chửng và dụ dỗ mọi nơi dịu dàng mà anh có thể tìm thấy. Ở một nơi nào đó, anh trở nên nhẹ nhàng, tìm kiếm nàng với ngọn lửa cháy âm ỉ, cho đến khi nàng chùng xuống dựa vào anh với một tiếng rên rỉ. Nàng cảm thấy anh kéo chiếc lược nhỏ buộc mũ của nàng, và anh ném nó sang một bên. Hai tay anh đặt ở hai bên đầu nàng, hướng miệng nàng lên, và anh chiếm hữu nàng một cách thèm khát.

“Rhys,” nàng cố gắng thở hỗn hển trước môi anh, xoay người trong vòng tay anh. “Dừng lại. Điều này không giải quyết được gì. Anh đã không nghĩ đến những gì anh đang hứa hẹn.”

“Anh không quan tâm. Anh muốn em.”

“Điều đó không đủ để làm cho mọi thứ ổn thỏa”.

“Tất nhiên là đủ,” anh nói, kiêu ngạo và bướng bỉnh đến mức nàng không nói nên lời. Anh nhìn chăm chăm vào đôi môi hé mở của nàng, đôi mắt tối sầm lại khiến nàng lạnh sống lưng. Giọng anh trở nên khàn khàn. “Mẹ kiếp vì đã nói rằng anh có thể sống sót nếu không có em. Anh sẽ phải trừng phạt em vì điều đó, cariad. Hàng giờ . . . ” Miệng anh nghiền nát miệng nàng, một cách chóng mặt và ngang nhiên gợi dục, đưa ra những lời hứa khiến máu nàng dồn lên mặt.

Một lúc lâu sau, anh ngẩng đầu lên, thò tay vào trong áo khoác, lấy ra một chiếc khăn tay mềm màu trắng. Anh đưa nó cho nàng và giữ một cánh tay quanh nàng, vòng tay của anh bây giờ là sự che chở, nâng đỡ khi nàng lau mắt và xì mũi.

"Hãy nói cho anh biết em đang lo sợ điều gì," anh nói khẽ.

"Vụ bê bối sẽ không bao giờ biến mất", Helen đau khổ nói. "Mọi người sẽ nói sau lưng chúng ta, và nói những điều ác ý, những điều khủng khiếp nhất—"

"Anh đã quen với điều đó."

"Em được cho là sẽ giúp anh thăng tiến trong xã hội. Nhưng bây giờ điều đó sẽ không xảy ra nữa. Charity và em "- một tiếng nức nở còn sót lại phát ra trong tiếng nấc – "là cái nợ phải trả."

"Không phải trong thế giới của anh, cariad. Chỉ trong thế giới của em. Chỉ trong lớp mỏng như dao cạo đó, anh mới quyết tâm trở thành một phần của nó". Một nụ cười tự chế giấu nỏ trên môi anh. "Không có lý do nào tốt hơn là niềm tự hào. Để thể hiện và chứng minh rằng một người đàn ông xứ Wales có thể có bất cứ thứ gì anh ta muốn. Nhưng giờ đây điều đó chẳng có nghĩa lý gì với anh. Em là tất cả những gì quan trọng nhất."

"Và cả Charity ư?"

Biểu cảm của Rhys trở nên trống rỗng. "Con bé cũng quan trọng."

Helen biết anh đang cố gắng làm quen với ý tưởng này. Nhưng nàng biết nàng đã yêu cầu ở anh nhiều như thế nào. Quá nhiều. "Anh chỉ đơn thuần chịu đựng con bé sẽ không đủ. Em đã lớn lên với một người cha lạnh lùng và không có tình yêu thương, và – " Nàng ngừng lời, nuốt nước bọt một cách đau đớn.

"Hãy nhìn anh." Anh thúc cằm nàng lên. "Anh có thể yêu con bé, Helen." Khi nàng cố gắng nhìn đi chỗ khác, cái nắm tay của anh trở nên vững chắc. "Nó có thể khó đến mức nào? Một nửa của con bé giống hệt một nửa của em."

"Một nửa từ Albion Vance," nàng nói một cách cay đắng. "Anh không thể tùy tiện loại bỏ điều đó và nói rằng điều đó không quan trọng."

“Cariad, không có gì về điều này là bình thường đối với anh. Nhưng nếu em muốn có một cuộc thảo luận dài và nhạy cảm về cảm xúc của anh, anh không thể giúp em. Anh đến từ Bắc Wales, nơi chúng tôi thể hiện bản thân bằng cách ném đá vào cây. Anh đã có nhiều cảm xúc hơn trong nửa giờ qua so với toàn bộ cuộc đời mình và anh đã đạt đến giới hạn của mình.”

“Điều đó vẫn không—”

“Anh yêu bất cứ thứ gì em được làm ra. Tất cả.”

Anh dường như nghĩ rằng đó là lời cuối cùng trong toàn bộ vấn đề.

"Nhưng – “

“Đừng tranh cãi nữa,” anh nhẹ nhàng nói, “nếu không anh sẽ tìm cách sử dụng tốt hơn cho miệng của em.”

“Rhys, anh không thể—”

Môi anh kẹp chặt môi nàng, thực hiện lời hứa của mình. Lúc đầu, nàng cứng người, không đáp lại, nhưng khi anh hôn nàng với cường độ nồng nàn hơn, nàng nhanh chóng nhận ra mình bị anh bám lấy và trở nên yếu ớt. Nụ hôn trở nên sâu và uể oải, và nàng trở nên như không xương, chìm trong một luồng cảm giác đen tối mềm mại vào sâu trong khoái cảm đang ngủ quên.

Thump. Thump. Thump. Nàng rên rỉ để phản đối âm thanh chói tai của một nắm đấm vào cửa.

Với một tiếng cáu kính khó chịu, Rhys lần mò tìm nắm cửa. Nhắc miệng khỏi Helen's, anh liếc nhìn Ransom một cái nhìn giết người, người đang đứng đó với ánh mắt hướng về hướng khác.

“Điều này tốt hơn nên đáng giá hơn.” Rhys nói. Helen tựa một bên khuôn mặt nóng bỏng của mình vào ngực anh. Nàng nghe thấy một vài từ không thể phân biệt được trong đầu. Ngực Rhys di chuyển bên dưới má nàng với một tiếng thở dài. “Điều đó đáng giá.” Anh miễn cưỡng kéo

Helen ra, nhẹ nhàng khuyến khích nàng tự đứng lên. Nàng suy yếu và choáng váng, đôi chân run rẩy.

“Tình yêu bé bỏng,” anh thì thầm, “Anh muốn em và Charity đi cùng Ransom - anh ấy sẽ đưa em lên xe ngựa của anh. Anh sẽ gặp lại em ở đó, ngay sau một phút nữa.”

“Anh đi đâu?” nàng lo lắng hỏi.

"Anh có một việc lặt vặt cần giải quyết."

“Nó có liên quan đến ông Vance không? Ông ta có ở đây không? ”

Nhìn chằm chằm vào khuôn mặt lo lắng của nàng, Rhys mỉm cười và hôn nàng. "Tất cả những gì anh sẽ làm là nói vài lời với ông ta."

Helen đi tới ngưỡng cửa và quan sát Rhys bước trên hành lang với những sải chân có chủ đích.

"Đó thực sự là tất cả những gì anh sẽ làm sao?" nàng hỏi.

Ransom liếc xéo nàng. “Bây giờ thôi. Nhưng nếu tôi là ông Vance. . . sau đó, tôi sẽ cố gắng giữ một lục địa giữa tôi và ông Winterborne."

SAU KHI TRAO ĐỔI vài câu với người nhân viên bán vé tóc hoa râm và trao cho ông ta một đồng vàng, Rhys đi đến sân ga số 8, nơi những hành khách cuối cùng đã lên tàu, và những người khuân vác đang xếp những chuyến hành lý cuối cùng.

Mái tóc màu tuyết của Albion Vance lấp lánh dưới chiếc mũ quả dưa bằng nỉ. Ông ta đang ra hiệu về phía một trong những toa tàu hạng nhất khi đứng cùng ba nhân viên mặc đồng phục của đoàn tàu: nhân viên quản lý sân ga, nhân viên gác tàu và người soát vé.

Vance muốn họ tìm kiếm Helen. Ông ta bình tĩnh và cân nhắc, một kẻ săn mồi không hề biết rằng mình đang bị một kẻ săn mồi lớn hơn truy đuổi.

Tạm dừng ở cuối sân ga, Rhys không khỏi băn khoăn. . . liệu lần đầu tiên anh gặp Helen đã biết rằng người đàn ông này là cha cô ấy, liệu điều đó có quan trọng không?

Có lẽ lúc đầu. Anh không chắc. Nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, cuối cùng thì anh cũng phải khuất phục trước sức hút khó cưỡng của Helen, thứ ma lực mà nàng luôn giữ cho anh. Trong tâm trí anh, không có mối liên hệ nào giữa Helen và Vance, bất kể sự giống nhau về thể chất, huyết thống hay di truyền. Chỉ có những điều tốt đẹp ở Helen. Bản tính dịu dàng, dũng cảm đó, sự pha trộn hoàn hảo giữa sức mạnh và lòng tốt đó, tất cả đều là của riêng nàng.

Anh vẫn còn kinh hãi khi nghĩ rằng nàng đã đến một khu ổ chuột ở Khu Đông đêm qua. Mặc dù anh đã nghe về nó sau sự kiện từ Ransom, biết rằng nàng đã an toàn, nhưng câu chuyện đã khiến anh gần như bó tay. "Cậu có chắc là cô ấy không bị hại không?" anh đã hỏi Ransom nửa tá lần, và sự đảm bảo vẫn chưa đủ khiến anh hài lòng.

Trong mười tám giờ qua, Rhys đã hiểu thêm nhiều điều về Ioan Crewe tội nghiệp và sự lựa chọn mà anh ấy đã đưa ra sau cái chết của Peggy. Anh sẽ phải làm cho Helen hiểu rằng khi mạo hiểm mạng sống của mình, nàng cũng đã mạo hiểm cả mạng sống của anh. Anh sẽ tan nát nếu mất nàng. Anh sẽ không thể sống sót.

Nhưng lúc này, điều Helen cần nhất là được bảo vệ khỏi người đàn ông đang đứng trước mặt. Khi nhìn chăm chăm vào Albion Vance, Rhys cảm thấy bất cứ điều gì có phần tử tế, nhân đạo trong bản chất của anh đang bị nuốt chửng bởi nửa còn lại mà anh luôn cố giấu kín. Đó là thời điểm trước đó, khó khăn hơn trong cuộc đời anh, khi bạo lực đã trở thành thói quen và cần thiết. Có những điều anh không muốn mọi người biết anh có khả năng. . . và những gì anh sẵn sàng làm với Albion Vance chắc chắn thuộc loại đó.

Rhys từ từ đến gần nhóm người kia. Quản lý sân ga là người đầu tiên chú ý đến anh, đưa ra ánh mắt dò hỏi về người lạ mặt to lớn, cau có không mặc áo khoác, đội mũ hay đeo găng tay. Theo cái nhìn của người quản lý sân ga, những người khác cũng quay lại.

Khi Vance nhận ra anh, một chuỗi cảm xúc nhanh chóng lướt qua khuôn mặt ông ta - ngạc nhiên, tức giận, thất vọng, thất bại.

"Cô ấy không có trên tàu," Rhys thẳng thắn nói. "Tôi đã có được cô ấy."

Thở dài, Vance quay sang các nhân viên đường sắt. "Có vẻ như không cần phải làm phiền chính mình. Về với công việc của các người đi."

Vì không còn cách nào khác để rời sân ga, Vance buộc phải đi bên cạnh Rhys.

Âm thanh khó chịu của một hồi còi vang lên trong không khí, và chiếc xe lửa chạy xuống vang lên hai tiếng còi ngắn, chói tai.

"Ta lẽ ra phải nói với Helen rằng con nhóc đó đã chết," Vance nói sau một lúc. "Ta không ngờ cô ta lại quan tâm đến sinh vật như vậy. Nhưng phụ nữ là thế đó, cảm xúc của họ làm lu mờ mọi sự phán xét".

Rhys không trả lời. Nghe thấy tên Helen trên môi hắn ta đã kích thích một sự thôi thúc gần như không thể cưỡng lại được, tóm lấy hắn, bẻ khớp và xương bằng tay không và ném hắn ta xuống đường ray bên dưới.

"Cậu sẽ làm gì với cô ta?" Vance hỏi.

"Đưa trẻ mồ côi à?"

"Không. Về Helen."

Rhys nắm chặt tay. Đừng nói tên cô ấy nữa. "Tôi sẽ kết hôn với cô ấy."

"Thậm chí cả bây giờ sao? Ôi trời. Cậu sẽ sinh ra một lứa sóc lai tốt đẹp như thế nào." Vance có vẻ thích thú. "Và các cháu của ta sẽ thừa kế tài sản của cậu."

Khi họ đến chân cầu bộ trên cao, Rhys nắm chặt phía trước áo khoác của Vance bằng một tay và đẩy hắn vào các trụ hỗ trợ.

Đôi mắt của Vance mở to và mặt hắn đỏ bừng. Hắn nắm chặt cổ tay Rhys, thở hổn hển.

Cúi người lại gần hơn, Rhys nói nhỏ. “Khi tôi còn là một cậu bé, vào các buổi chiều, cha tôi gửi tôi đến làm việc cho người bán thịt, người bị thương ở tay và cần giúp đỡ chế biến những con vật nhỏ. Hầu hết đàn ông có sở thích tự nhiên đối với công việc như vậy. Lúc đầu, nó làm đảo lộn dạ dày. Nhưng ngay sau đó, tôi đã học được cách cưa dọc giữa xương sống của con lợn, cắt qua xương sườn của một con cừu hoặc bẻ gãy xương hàm của đầu con bê để loại bỏ lưỡi của nó mà không nghĩ gì về nó.” Anh cố ý dừng lại. “Nếu ông cố gắng tiếp cận với vợ tôi một lần nữa, tôi sẽ khắc ông như yên ngựa. Sẽ chỉ mất mười phút và ông sẽ phải cầu xin tôi giết ông trước khi tôi xong việc.” Nói lỏng lẻo kìm kẹp, anh thả hắt ra bằng một cú xô nhẹ.

Vance kéo thẳng áo khoác của hắn và nhìn anh một cái nhìn khinh thường, thù địch. “Mày có nghĩ rằng tao sợ mày không?”

“Ông nên thế. Trên thực tế, ông nên rời khỏi nước Anh. Như thế là tốt nhất.”

“Tao là người thừa kế của một bá tước, đồ lợn thuần chủng. Mày sẽ tức điên lên nếu mày nghĩ rằng mày có thể bắt tao sống lưu vong.”

“Tốt. Tôi muốn ông ở lại hơn.”

“Đúng vậy,” Vance nói một cách mỉa mai, “vì vậy mày có thể có được niềm vui khi khắc tao như một cái thăn cừu, tao hiểu.”

“Ông ở lại chứ?” Rhys nhìn chăm chăm vào hắn ta. “Ông đã dành nhiều năm để tuyên bố với thế giới rằng ông ghét người xứ Wales như thế nào. Đồng loại của tôi không văn minh làm sao, tàn bạo làm sao. Thật dã man. Ông không biết một nửa của trong số đó. Tôi không bao giờ có thể quên được tiếng hét của Peggy Crewe khi cô ấy nằm hấp hối trên giường sinh. Giống như ai đó đang dùng dây câu để móc từng bộ phận của cô ấy ra. Một ngày không xa, tôi sẽ thử điều đó với ông, Vance. Và chúng ta sẽ tìm hiểu xem ông có thể hét to hơn nữa hay không.”

Khi nghe thấy sự chân thành hẳn học trong giọng nói của Rhys, nụ cười nhếch mép của Vance biến mất. Cuối cùng hẳn ta cũng mang cái nhìn của nỗi sợ hãi thực sự: đôi mắt tập trung, những cơ mặt căng cứng.

“Rời khỏi nước Anh,” Rhys nhẹ nhàng khuyên. "Hoặc cuộc đời của ông sẽ rất ngắn."

CHƯƠNG 33

SAU KHI TRAO ĐỔI vài lời với Ransom, người đã đợi bên ngoài xe ngựa, Rhys bước vào xe và đập mạnh trần xe để ra hiệu cho người đánh xe. Anh ngồi xuống ghế bên cạnh Helen đang ngả người vào góc với đứa trẻ trong lòng. Nàng rối bời một cách khác thường, mái tóc bù xù, trông nàng thất thần và căng thẳng.

"Việc lật vật của anh có suôn sẻ không?" nàng hỏi một cách không chắc chắn.

"Ổn cả." Anh vuốt ve gò má mềm mại của Helen, nhìn chăm chăm vào mắt nàng. "Hãy thư giãn đi," anh thì thầm. "Em an toàn với anh. Ông ta sẽ không làm phiền em nữa."

Khi ánh mắt anh nhìn chăm chăm vào nàng, lông mày nàng giãn ra, và nàng thở dài. Sự lo lắng của nàng dường như dịu đi thành sự chắc chắn an tĩnh. "Anh đang đưa chúng ta đi đâu?" nàng hỏi khi xe ngựa rời Ga và đi dọc theo Đường Waterloo.

"Em muốn đi đâu?"

"Bất cứ nơi nào," nàng nói không do dự, "miễn là ở bên anh."

Hài lòng với câu trả lời của nàng, Rhys thưởng cho nàng một nụ hôn, và cảm thấy cô bé đang loay hoay giữa họ.

Ngắm lại, anh có cái nhìn tốt đầu tiên về đứa trẻ mà anh đã hứa sẽ nuôi nấng như con của mình. Con bé rất giống Helen, với đôi mắt tròn ngây thơ và mái tóc vàng nhạt. Trước sự thích thú của anh, cô bé quay lại và ôm Helen một cách chiếm hữu trong khi liếc nhìn anh. Động tác đó làm bật mũ của cô bé. Nó trượt khỏi đầu bé, để lộ một chùm tóc ngắn trông như thể chúng đã bị cắt bằng kéo cắt tỉa cây.

“Chúng ta sẽ về nhà ở Phố Cork cho phần còn lại trong ngày,” Rhys nói, hướng sự chú ý về Helen. “Anh sẽ sắp xếp để chúng ta đi tối nay bằng chuyến tàu đặc biệt đến Bắc Wales.”

"Chúng ta sẽ bỏ trốn?"

“Đúng vậy, đó là công việc toàn thời gian để trông chừng em. Anh có thể vừa kết hôn với em và bảo vệ em an toàn với anh, hoặc phải thuê ít nhất một chục người đàn ông theo dõi em khắp mọi nơi”. Đặt cánh tay của mình dọc theo thành sau xe, anh đùa giỡn với một lọn tóc buông thõng bên tai nàng. "Em có thể viết một tin nhắn cho Quý bà Berwick và cặp song sinh, để cho họ biết chuyện gì đã xảy ra." Một nụ cười gian manh nở trên môi anh. “Trong khi em đang ở đó, hãy viết thư cho Trenear và Ravenel — và cố gắng nói mọi thứ theo cách không làm họ thất vọng với anh như cơn thịnh nộ của Chúa.”

“Họ sẽ hiểu,” Helen nói nhẹ nhàng và áp má vào tay anh.

Rhys lẽ ra sẽ hôn nàng một lần nữa, nhưng đứa trẻ đang quay lại trong lòng Helen, nhìn chăm chăm vào anh với vẻ tò mò.

"Đây là ai?"

"Anh ấy là . . . sớm sẽ trở thành chồng của chị”.

Nhận thức được ánh mắt chăm chú của cô gái nhỏ, Rhys thò tay vào áo khoác và lấy ra một hộp kem bạc hà. Anh cho một viên vào miệng, và đưa chiếc hộp đang mở cho cô bé. "Em có muốn một chiếc kẹo không, bychan (cô gái nhỏ - tiếng Wales)?"

Cô bé thận trọng đưa tay ra và lấy một cái. Khi cô bé nhắm nháp kem bạc hà, niềm vui ngạc nhiên lan tỏa trên khuôn mặt đứa trẻ.

Nhận thấy dấu vết của bụi bẩn bên dưới móng tay của đứa trẻ, và bóng của bụi bẩn ở mép trong tai và nếp gấp của cổ cô bé, Rhys hỏi Helen, "Tại sao không ai tắm cho con bé đúng cách?"

Helen khẽ đáp, ánh mắt đầy lo lắng. “Một hình phạt ở cô nhi viện đã để lại cho con bé một chút. . . sợ hãi.”

Tự hỏi họ đã làm gì khiến một đứa trẻ nhỏ sợ tắm, Rhys cau mày. "Khỉ thật."

Một vài giây sau, anh nghe thấy câu trả lời "Chà."

Anh nhìn xuống cô gái nhỏ, người đã bắt chước anh một cách hoàn hảo. Môi anh giật giật. "Em đã thử thổi bong bóng chưa?" anh hỏi Helen.

"Bong bóng?"

"Phải, một chiếc bồn tắm được phủ đầy bọt xà phòng để chơi cùng."

Charity đã nói chuyện với anh lần đầu tiên. "Em không thích tắm."

Rhys liếc nhìn cô bé một cách khó hiểu. "Thậm chí không với một bồn tắm nước ấm xinh đẹp ư?"

"Không."

"Em muốn có mùi thơm như một bông hoa, hay như một con cừu?"

"Con cừu," câu trả lời nhanh chóng.

Rhys đấu tranh với một nụ cười toe toét. Dùng đến trò hồi lộ, anh hỏi, "Em có muốn một cái ống đồ chơi, để thổi những bong bóng lớn bay lơ lửng trong không khí không?"

Nhắm nháp miếng kem bạc hà cuối cùng, Charity gật đầu.

"Tốt. Vậy em có thể có một cái nếu em ngồi trong bồn tắm với nước và xà phòng tạo bọt."

Cô bé ăn hết phần kẹo ngọt còn lại trước khi nói, "Không có nước."

"Một chút nước thôi, bychan," anh dỗ dành. "Em không thể có bong bóng nếu không có nước." Anh mô tả một không gian khoảng hai inch, với một tay lơ lửng trên tay kia. "Chỉ nhiều đây thôi."

Đứa trẻ liếc nhìn anh một cách cân nhắc. Từ từ bàn tay nhỏ bé của cô bé đưa ra áp vào bên ngoài hai tay của anh và đẩy chúng lại gần nhau hơn.

Rhys bật cười. "Em là một nhà đàm phán bẩm sinh đấy."

Trong cuộc trao đổi, Helen quan sát họ với vẻ mặt dò xét.

Trước sự ngạc nhiên của anh, Charity rời khỏi lòng của Helen và bắt đầu trèo lên người anh một cách thận trọng. Anh vẫn ngồi yên và thư thái. "Em không phải là một kẻ móc túi đấy chứ?" anh hỏi với giọng lo lắng nhẹ khi cô bé thò tay vào áo khoác của anh. Nhận thấy anh sẽ không ngăn mình lại, cô bé bắt đầu mò vào túi áo khoác của anh. Tìm thấy hộp kem bạc hà, cô bé lấy nó ra. "Bây giờ chỉ được một cái nữa thôi," anh cảnh báo. "Ăn quá nhiều đồ ngọt sẽ khiến em bị đau răng." Cô bé lấy một miếng kẹo màu trắng, đóng hộp thiếc lại và đưa lại cho anh, mọi chuyển động đều tinh tế và chính xác.

Anh nghiên cứu con bé, con người nhỏ bé này sẽ mang đến những thay đổi lớn trong cuộc đời anh. Charity. Cái tên khó đánh vần với lưỡi của người xứ Wales. Hơn nữa, những cái tên như Charity, Patience, v.v. — ngày nay được đưa ra thường xuyên trong các nhà tế bần và trại trẻ mồ côi đến mức chúng bắt đầu hiểu được ý nghĩa của một tổ chức. Một cô gái từ một gia đình êm ấm có thể thoát khỏi sự kỳ thị, nhưng đối với một đứa trẻ mồ côi thực sự, đó sẽ là một lời nhắc nhở suốt đời về nguồn gốc của cô ấy.

Không một cô con gái nào của Winterborne có thể lấy một cái tên để hạ thấp cô ấy.

"Charity không phải là cái tên mà chúng tôi thường đặt cho các cô gái ở Wales," anh nói. "Anh muốn đặt cho em một cái tên nào đó nghe thân thuộc một chút."

Cô bé nhìn anh đầy mong đợi.

"Carys," anh nói. "Nó có nghĩa là 'người thân yêu nhỏ bé'. Em có thích nó không?"

Cô bé gật đầu, và khiến anh hoàn toàn mất cảnh giác khi ngồi vào lòng anh. Cô bé chỉ nặng không hơn một con mèo. Băn khoăn và bối rối trước sự sẵn sàng chấp nhận của cô bé dành cho anh, Rhys điều chỉnh bé trên chân anh. "Carys Winterborne. Đó là một cái tên hay, đúng

không? ” Anh liếc nhìn Helen, và thấy rằng đôi mắt của nàng đang long lanh. “Chúng ta có thể gọi cô bé bất cứ tên gì mà em —”

“Nó thật đẹp,” nàng nói, cười trong nước mắt. “Rất đẹp.” Nàng đưa tay vuốt ve khuôn mặt anh, và nép vào bên anh.

Trong suốt quãng đường còn lại về nhà, cả hai đều dựa vào anh. . . và điều đó thật tuyệt.

CHƯƠNG 34

"FERNSBY, Tôi sắp chạy trốn."

Sau khi sắp xếp cho Helen và Carys tại nhà của mình, Rhys không lãng phí thời gian chạy đến văn phòng của anh và triệu tập thư ký riêng của anh cho một cuộc họp khẩn cấp.

Tuyên bố đã nhận được bởi sự thản nhiên ấn tượng: Bà Fernsby không có phản ứng gì ngoài việc điều chỉnh kính đeo. "Ở đâu và khi nào, thưa ông?"

"Bắc Wales. Tối nay."

Nó không phải là quá sớm. Giờ đây, một lễ cưới thực sự với Helen đã nằm trong tầm tay anh, anh đang rất sốt sắng để làm cho nó diễn ra. Anh cảm thấy bản thân mình không đứng đắn một cách chết tiệt, sẵn sàng làm điều gì đó dại dột.

Cảm giác khiến anh nhớ đến một buổi chiều, cuối mùa hè năm trước, khi anh uống rượu với Tom Severin và một số người trong nhóm của họ trong một quán rượu. Họ đã quan sát những con ong bay qua cửa sổ và đậu trên một cái cốc bằng thiếc với một vài giọt rượu rum còn sót lại trong đó. Những con ong đã uống rượu rum và trở nên khá say xỉn, cố gắng bay đi trong những vòng chao đảo, không mục đích, trong khi một con ong chỉ đơn giản là nằm nghiêng với gót chân của nó ở đáy cốc. Rhys và những người khác cảm thấy điều đó thật náo nhiệt, đặc biệt là vì chúng đã uống nhiều và no bụng trước khi bị người đánh.

Giờ thì Rhys đã có thiện cảm hơn với bầy ong, biết chính xác cảm giác của chúng. Đây là những gì tình yêu đã làm với một người đàn ông, biến anh ta không hơn gì một con ong vô vế, bay lộn ngược và vòng tròn.

“Nếu ngài có ý định kết hôn bằng giấy phép đặc biệt,” bà Fernsby nói, “có thể có một vấn đề.”

Anh liếc nhìn bà đầy thắc mắc.

“Theo những gì tôi biết,” bà Fernsby tiếp tục, “Đức Tổng Giám mục chỉ cấp giấy phép đặc biệt cho những người ngang hàng hoặc những người có tư cách riêng của họ, các thành viên của Quốc hội, các ủy viên hội đồng cơ mật và các thẩm phán. Tôi không chắc liệu Quý cô Helen có quyền hay không, vì danh hiệu của cô ấy chỉ là một danh hiệu danh dự. Tôi sẽ thử và tìm hiểu.”

“Hãy nói với Đức Tổng giám mục để đưa ra một ngoại lệ nếu cần thiết. Hãy nhắc ông ấy rằng ông ấy nợ tôi một ân huệ ”.

"Ân huệ gì vậy?"

“Ông ấy sẽ biết,” Rhys nói. Đầy sức sống, anh đi lại quanh bàn của mình. “Chúng tôi sẽ đi toa tàu riêng của tôi đến Caernarvon. Sắp xếp cho một phòng ở khách sạn Hoàng gia trong ít nhất một tuần.”

"Ngài có muốn Quincy đi cùng với ngài không?"

“Aye, và tìm một người giúp việc cho một quý bà đi cùng chúng tôi.”

Bây giờ Fernsby bắt đầu có vẻ bối rối. "Ngài Winterborne, người ta không thể chỉ đơn giản là 'tìm thấy' một người giúp việc cho một quý bà. Có một quy trình — đưa thông báo lên báo — thực hiện phỏng vấn — đọc các khuyến nghị — ”

“Fernsby, trong số hàng trăm phụ nữ mà tôi tuyển dụng, bà không thể tìm thấy ai có thể chải tóc cho một quý bà và cài cúc sau váy sao?”

“Tôi tin rằng công việc còn nhiều thứ hơn thế, thưa ngài,” bà nói một cách khô khan. “Nhưng tôi sẽ tìm thấy một ai đó.”

"Trong khi bà đang làm việc đó, hãy thuê một người bảo mẫu."

Bà Fernsby ngừng viết. “Cả một bảo mẫu nữa sao,” bà nói với vẻ bàng hoàng.

“Đúng vậy, chúng tôi sẽ mang theo một bé gái bốn tuổi. Ngoài ra, cô bé sẽ cần quần áo và đồ chơi. Thu xếp một trong những nhân viên bán hàng phụ trách việc đó.”

"Tôi hiểu rồi."

“Và Tiểu thư Helen sẽ cần một số thứ mới để mặc. Nhờ bà Allenby chăm sóc. Nói với bà ấy rằng tôi muốn nhìn thấy Tiểu thư Helen trong bất kỳ thứ gì khác ngoài màu đen.” Gõ ngón tay lên bàn, anh trầm ngâm, “Tôi cho rằng có thể hơi quá khi yêu cầu một chiếc váy cưới. . .”

"Ngài Winterborne," bà Fernsby thốt lên, "Ngài có thực sự mong đợi tất cả những điều này sẽ được hoàn thành vào tối nay không? "

“Fernsby, bà có một ngày dài hơn, miễn là bà không dành quá nhiều thời gian để ăn trưa.” Khi bà ấy bắt đầu phản đối, Rhys nói, "Tôi sẽ lo liệu việc sắp xếp cho chuyến tàu đặc biệt."

"Còn tất cả những thứ còn lại thì sao?" bà gọi với theo anh, khi anh đi ra khỏi văn phòng của mình. "Hoa thì sao? Một cái bánh? Thế còn – "

“Đừng làm phiền tôi về chi tiết,” anh nói qua vai. "Chỉ cần làm cho tất cả xảy ra."

“VẬY BÂY GIỜ CHÚNG TA LẠI LÀ BẠN BÈ LẦN NỮA À,” Tom Severin nói trong sự hài lòng, đuổi chân ra và đặt chúng trên chiếc bàn lớn màu đồng trong văn phòng tầng năm của mình.

“Chỉ vì tôi muốn thứ gì đó,” Rhys nói. "Không phải vì tôi thích cậu."

“Bạn bè của tôi không cần phải thích tôi,” Severin đảm bảo với anh. "Trên thực tế, tôi sẽ thấy thích hơn nếu họ không thích tôi."

Rhys nghiêm khắc kìm lại một nụ cười toe toét. “Tình bạn phụ thuộc vào việc cậu có thể thực sự giúp đỡ hay không,” anh nhắc nhở.

Severin giơ tay lên trong một cử chỉ ngăn gọn. "Một khoảnh khắc." Anh ta cao giọng. "Barnaby! Thông tin tôi yêu cầu? "

"Nó đây, thưa ngài." Thư ký riêng của Severin, một người chắc nịch với bộ quần áo nhàu nhĩ và mái tóc lòa xòa với những lọn tóc xoắn rối

bù, vội vã vào văn phòng với một xấp giấy tờ. Anh ta đặt chúng cẩn thận trên bàn làm việc. "Cho đến nay tôi đã tìm thấy 4 trạm riêng, thưa ngài. Đang chờ xác nhận trạm thứ năm."

Khi người thư ký vội vã đi, Severin nhặt các trang giấy và sắp xếp chúng. "Cái này thì sao?" anh hỏi, đưa một tờ giấy cho Rhys. "Một nhà ga nhỏ riêng tư với đường sắt chuyên dụng kết nối với tuyến đường Great Western. Chúng ta có thể chạy một chuyến tàu đặc biệt từ đó đến Caernarvon. Tòa nhà ga là một cấu trúc hai tầng với một phòng tranh để giải trí trước khi khởi hành. Không có đám đông, không có vé, không phải chờ đợi. Đích thân người quản lý của tôi sẽ sắp xếp để toa tàu riêng của cậu được kết hợp với đầu máy tốt nhất của chúng tôi, bao gồm một đầu máy mới và toa hành khách bổ sung có khoang cho người hầu."

Rhys mỉm cười, nhìn lướt qua trang giấy trước khi đưa lại cho anh ta. "Không có bất kỳ người đàn ông nào khác ở Anh trên đời này có thể cung cấp tất cả những điều này trong một thông báo ngắn gọn như vậy".

"Hai người đàn ông khác ở Anh có thể," Severin khiêm tốn nói. "Nhưng họ sẽ không tặng nó như một món quà cưới như tôi đang làm đâu."

"Cảm ơn, Tom."

"Barnaby," Severin gọi, và người thư ký vội vàng quay lại. Severin đưa tờ giấy cho anh ta. "Nhà ga này. Mọi thứ sẵn sàng vào tối nay. Hãy chắc chắn rằng toa xe riêng của ông Winterborne được dự trữ đầy đá và nước ngọt sau khi được bàn giao."

"Vâng thưa ngài." Barnaby gật đầu lia lịa và chạy ra ngoài.

Severin gửi cho Rhys một cái nhìn dò hỏi. "Cậu có muốn đi bộ đến một cửa hàng ăn uống để ăn trưa không? Hoặc ít nhất có một ly whisky ở đây? "

Rhys lắc đầu tiếc nuối. "Tôi có quá nhiều việc phải làm. Hãy gặp nhau sau khi tôi từ Wales trở về." Anh chợt nghĩ rằng anh sẽ là một người đàn

ông đã có gia đình. Helen, ở trên giường của anh mỗi đêm, và chia sẻ bữa sáng với anh mỗi sáng. . . trong phút chốc anh chìm đắm trong mơ mộng, tưởng tượng cuộc sống bình dị bên nàng, muôn vàn thú vui nhỏ nhặt mà anh không bao giờ coi thường.

"Tất nhiên." Đôi mắt xanh lam của Severin rất thân thiện và tò mò. Góc ánh sáng trên khuôn mặt bắt vào mắt phải của anh ta, chiếu sáng thêm màu xanh lục. "Điều này cần một chút làm quen," anh nói. "Tất cả những điều này nụ cười và tinh thần tốt. Cậu chưa bao giờ là một trong những người bạn vui vẻ."

"Tôi không vui vẻ, tôi. . . hết lòng."

Severin mỉm cười khi họ đứng dậy bắt tay nhau. "Mọi thứ sẽ tốt đẹp," anh trầm ngâm, "với bất kỳ loại trái tim nào."

RHYS QUAY LẠI bách hoá Winterborne's, nhận thấy hầu hết các nhân viên điều hành của anh đều lao vào công việc với tốc độ kinh hoàng ngang ngửa với Barnaby. Các nhân viên bán hàng và trợ lý của thợ may mang những chồng hộp trắng và những đồng hàng may mặc đến văn phòng riêng của anh, nơi thư ký xã hội của anh, cô Edevane, đang lập danh sách đóng gói chi tiết. Mọi thứ đang được hoàn thành, anh hài lòng quan sát. Anh quyết định tìm Fernsby và hỏi về tiến độ công việc của bà.

Khi đến gần bàn của bà, anh thấy mình đang theo sau Bác sĩ Havelock. Người đàn ông lớn tuổi bưng một cái khay đựng bát đĩa mạ bạc, một ly nước chanh đá, và một chiếc bình nhỏ có chứa một bông hồng hoàn hảo đang hé nở.

"Havelock?"

Cái đầu như sư tử quay lại khi người đàn ông lớn tuổi liếc qua vai. "Winterborne," ông ta nói một cách cộc cằn.

"Cái đó là cho ai thế?" Rhys hỏi.

"Không phải cho cậu." Havelock tiến đến bàn của Fernsby và đặt khay lên đó. "Tôi đã nghe về sự điên cuồng mà cậu đã tạo ra ở đây, bắt buộc toàn bộ nhân viên văn phòng và ba bộ phận khác của cậu phải làm việc tận xương. Tất cả các cầu chì sáng cùng một lúc, không bình thường. Tại sao một cuộc bỏ trốn lại phải xảy ra với sự vội vàng như vậy?"

Rhys chỉ ra: "Các cuộc vượt biên thường không được coi là chậm chạp".

"Có cha mẹ nào theo đuổi không? Tình địch cương quyết ngăn cản đám cưới? Không — chỉ có một chàng rể thiếu kiên nhẫn không chịu lạnh gót đủ lâu mới có không thể cho cô thư ký chăm chỉ của mình đủ thời gian ăn trưa!"

Ngay sau đó, bà Fernsby đến bàn làm việc. Ánh mắt của bà rơi vào Rhys đầu tiên. "Thưa ngài, chúng tôi đã tìm thấy một người giúp việc tạm thời cho quý bà: một trong những trợ lý của bà Allenby trong bộ phận may trang phục. Bà Allenby đang sửa lại ít nhất hai chiếc váy hoàn chỉnh từ một đơn đặt hàng của một khách hàng có số đo tương tự như Tiểu thư Helen — khách hàng đã đồng ý với điều kiện là chúng tôi thay chúng bằng những chiếc váy miễn phí có thiết kế đắt tiền hơn. Về phần cô bảo mẫu, cô Edevane có một cô em gái rất vui lòng được đi cùng ngài và Tiểu thư Helen để chăm sóc. . . " Giọng bà nhỏ dần khi bà nhận ra người đàn ông khác đang đứng gần đó. "Bác sỹ Havelock. Có gì đó không ổn à?"

"Không, bà Fernsby," Havelock nói, "nhưng điều gì đó có thể trở nên tồi tệ nếu bà bỏ qua chế độ dinh dưỡng hợp lý, đặc biệt là với tốc độ chóng mặt mà Winterborne đã đặt ra." Ông ta hướng dẫn bà đến bàn làm việc và giục bà ngồi xuống.

"Ông mang bữa trưa cho tôi à?" Bà Fernsby ngạc nhiên hỏi, nhặt chiếc khăn ăn bằng vải lanh trên khay và đặt lên đùi.

"Đúng vậy." Havelock lén lút liếc nhìn bà, đánh giá phản ứng của bà. Một tia chiến thắng hiện lên trong mắt ông ta khi ông thấy bà hài lòng như thế nào, và ông ta nhanh chóng che đậy nó bằng một đợt phần nộ khác. "Nếu làm theo Winterborne, bà sẽ sớm được đưa đến cửa nhà tôi trong tình trạng suy nhược thần kinh và suy dinh dưỡng. Và tôi đã có đủ bệnh nhân để chữa trị rồi." Ông ta gỡ bỏ các lớp bọc giấy bạc và xoay bông hồng để nó được thể hiện hết lợi thế của nó.

"Tôi khá đói," bà Fernsby nói một cách tế nhị, như thể bà khó có thể đủ sức để nhắc một cái nữa. "Ông sẽ tiếp tục bầu bạn với tôi chứ, Bác sĩ Havelock?"

"Tôi cho rằng tôi phải làm thế thôi," ông ta nhiệt tình đáp lại, "để chắc chắn rằng Winterborne cho phép bà yên bình mười lăm phút."

Rhys cố làm ra vẻ miễn cưỡng. "Tốt lắm, Fernsby. Bà có thể có thức ăn. Nhưng chỉ vì Havelock khẳng khẳng về điều đó". Trước khi quay đi, anh trao đổi nhanh với bà Fernsby, và mắt bà lấp lánh nhìn anh.

CHƯƠNG 35

Tòa xe lửa riêng của Rhys bao gồm hai ngăn với lối đi có mái che linh hoạt ở giữa. Nó được trang bị lộng lẫy với những chiếc ghế sang trọng bọc lụa màu đồng, và sàn nhà trải thảm nhung cắt. Có một phòng khách với cửa sổ quan sát rộng, và một phòng ăn với một chiếc bàn có thể mở rộng bằng gỗ gụ. Rhys và Helen sẽ ngủ trong phòng ngủ lớn có phòng tắm riêng trong ngăn đầu tiên, trong khi Charity - không, Carys, Helen tự nhắc mình - sẽ chiếm một trong hai phòng ngủ nhỏ hơn trong ngăn thứ hai, cùng với cô bảo mẫu.

Lúc đầu, Helen lo lắng rằng Carys có thể không thoải mái khi ngủ xa nàng trên tàu. Tuy nhiên, cô gái nhỏ đã ngay lập tức bám lấy Anna Edevane, em gái của thư ký xã hội của Rhys. Anna xinh xắn, hoạt bát và cô ấy đã có kinh nghiệm giúp đỡ nuôi dạy bốn người em trai và em gái của mình. Ngay khi họ lên tàu, Anna đưa Carys về phòng của họ, nơi có một bộ sưu tập đồ chơi và sách mới cho cô bé. Ngơ ngác trước những món đồ chơi, bao gồm cả một con búp bê sứ trong chiếc váy lụa màu hoa cà và chiếc tàu của Noah, Carys dường như không biết phải làm gì với chúng. Ngồi trên sàn, cô bé nhẹ nhàng chạm vào những con vật được chạm khắc và vẽ, như thể nó nghĩ chúng có thể bị vỡ tan.

Bây giờ Carys đã được tắm kỹ lưỡng — đề xuất của Rhys về xà phòng tạo bọt đã phát huy tác dụng tuyệt vời — con bé sạch sẽ và thơm tho. Con bé mặc một chiếc áo màu hồng phấn với một chiếc váy nhỏ xếp nếp, mỗi bên đầu có một chiếc nơ nhỏ hình hoa thị.

“Bây giờ là mười một giờ,” Helen nói với Anna. “Carys phải đi ngủ sớm — đó là một ngày dài và con bé chỉ có một giấc ngủ ngắn.”

“Em không muốn ngủ,” Carys phản đối.

“Tôi sẽ đọc cho cô ấy một câu chuyện trước khi đi ngủ,” Anna nói. “Tôi nghe nói cô ấy có một câu chuyện yêu thích. . . Tôi nghĩ rằng nó là . . . 'Cô bé quàng khăn đỏ'?”

“Ba con gấu,” Carys nói từ trên sàn nhà.

Anna giả vờ như không nghe thấy. “Có thể đó là ‘Rumplestiltskin’ . . .”

Carys đứng lên và túm lấy váy cô. “Ba con gấu.”

“Cháu vừa nói Ba con lợn à?” Anna bế đứa trẻ trên tay, và cùng nó ngã xuống giường.

Carys nằm đó cười khúc khích. “Gấu, gấu, gấu!”

Helen nghĩ, tiếng cười của con bé đẹp hơn bất kỳ thứ âm nhạc nào.

Những người còn lại trong đoàn tùy tùng của Winterborne, bao gồm cả người giúp việc cho quý bà, Quincy, một người hầu, và một người hầu bếp, đều được đưa về phía sau trên một toa tàu riêng, trên những toa tàu đẹp để do ông Severin cung cấp.

“Em rất vui vì anh đã nối lại tình bạn với ông Severin,” Helen thốt lên khi nàng quanh quẩn trong các ngăn riêng tư của họ, dừng lại để chiêm ngưỡng một chiếc đèn tường mạ vàng. Nàng trích dẫn một bài thơ phổ biến, “Tha thứ! Không có đức hạnh nào mang lại phần thưởng cho chính mình.”

“Đúng vậy,” Rhys trả lời một cách khô khan, “giống như một đầu máy xe lửa tự do.”

“Đó không phải là lý do duy nhất mà anh tha thứ cho cậu ấy.”

Anh kéo nàng dựa vào mình, hôn lên cổ nàng. “Cariad, em đang cố thuyết phục bản thân rằng anh là người có danh dự và bí ẩn? Anh sẽ sớm thay đổi suy nghĩ của em về điều đó.”

Helen uốn éo phản đối khi tay anh mò tới phía sau váy của nàng. Nàng đang mặc một chiếc váy du lịch may sẵn, rất vừa vặn sau một vài

chỉnh sửa nhỏ do một trong những trợ lý của bà Allenby thực hiện. Đó là một thiết kế đơn giản bằng lụa và cashmere màu xanh nhạt, với một chiếc áo khoác thắt eo nhỏ xinh. Không hề có sự hở hang, và những chiếc váy được kéo lại vừa khít để lộ ra hình dáng cơ thể của nàng. Váy buông xuống với những nếp gấp và xếp nếp khá đẹp, với một chiếc nơ trang trí lớn được đặt cao ở phía sau hông của nàng. Trước sự bức tức của nàng, Rhys cũng không để yên cho cái nơ. Anh đã bị mê hoặc bởi nó. Mỗi khi nàng quay lưng lại với anh, nàng có thể cảm thấy anh đang chơi với nó.

"Rhys, dừng!"

"Anh không thể kiểm soát được. Nó quyến rũ anh."

"Anh đã từng nhìn thấy những chiếc nơ trên váy trước đây mà."

"Nhưng không phải ở chỗ đó. Và không phải trên người em." Rhys miễn cưỡng buông nàng ra và rút đồng hồ bỏ túi. "Chuyến tàu đáng lẽ đã khởi hành vào lúc này. Chúng ta bị muộn năm phút."

"Anh đang vội làm gì?" nàng hỏi.

"Giường," câu trả lời ngắn gọn của anh.

Helen mỉm cười. Nàng kiễng chân lên và hôn nhanh lên má anh. "Chúng ta sẽ có những đêm bên nhau trọn đời".

"Đúng vậy, và chúng ta đã bỏ lỡ quá nhiều đêm trong số đó."

Helen quay lại và cúi xuống nhặt chiếc vali nhỏ đặt trên sàn. Cùng lúc đó, nàng nghe thấy tiếng xé vải.

Trước khi Helen đứng thẳng lên và vặn người để nhìn vào lưng váy, nàng đã biết chuyện gì đã xảy ra. Chiếc nơ treo lơ lửng, ít nhất một nửa mũi khâu của nó đã bị rách.

Bắt gặp ánh mắt phẫn nộ của nàng, Rhys trông bẽn lèn như một cậu học sinh bị bắt vì ăn trộm táo. "Anh không biết em sẽ cúi xuống."

"Em sẽ nói gì với người hầu gái khi cô ấy nhìn thấy điều này?"

Anh cân nhắc điều đó trong giây lát. "Than ôi?" anh đề nghị.

Môi Helen run lên vì sự thích thú bất đặc dĩ.

Một tiếng còi báo hiệu sự khởi hành sắp diễn ra với hai đợt bùng nổ ngắn, và ngay sau đó họ đã lên đường. Đầu máy chạy với tốc độ chậm hơn các chuyến tàu tốc hành mà Helen đã đến và đi từ Hampshire, và chuyển đi êm ái hơn, với những rung lắc và lắc lư tinh tế thay vì xóc nảy. Khi đoàn tàu rời xa ánh đèn, các tòa nhà và con đường, bước vào màn đêm, các hành khách bắt đầu nghỉ ngơi sau một ngày dài và mệt mỏi bất thường đối với tất cả họ.

Rhys đi đến một ngăn khác trong khi người hầu gái đến giúp Helen chuẩn bị đi ngủ.

"Cái nơ trên váy của tôi bị bung ra," Helen nói khi người giúp việc thu dọn quần áo. "Nó vướng vào một cái gì đó." Nàng không cảm thấy cần phải giải thích rằng "cái gì đó" là một tập hợp các ngón tay nam tính tò mò.

"Tôi sẽ khâu nó lại vào ngày mai, thưa cô."

Khi Helen đứng sau cánh cửa gấp của ngăn phòng ngủ, người hầu gái đưa cho nàng một chiếc váy ngủ mới để mặc. Nhìn vào tấm vải mỏng và dài mượt trên tay, Helen hỏi: "Tất cả chỉ có thế này thôi sao?"

"Vâng, thưa Tiểu thư," cô gái nói. "Bà Allenby đã chọn nó cho cô. Cô có thích nó không ạ?"

"Ồ, nó . . . thật đáng yêu." Helen giơ nó lên dưới ánh sáng của ngọn đèn nhỏ trong ngăn phòng ngủ, nhận ra rằng tấm lụa trắng nửa trong suốt. Chiếc váy được cắt thấp và hở cổ ở phía trước, mang lại độ che phủ không đáng kể đến mức nó không bắt đầu phục vụ mục đích của một chiếc váy ngủ. Đỏ mặt, Helen vén chiếc áo choàng qua đầu, hơi thở của nàng như bắt được hơi mát của tấm lụa rơi trên người nàng.

"Cô có cần giúp gì nữa không, thưa cô?"

"Không, cảm ơn," Helen vội vàng nói. Nàng hầu như bán khỏa thân trong bộ váy đầy tai tiếng. "Tôi sẽ đi nghỉ ngay bây giờ. Chúc ngủ ngon."

Leo lên giường, nàng trượt xuống dưới sức nặng của bộ khăn trải giường mềm mại và chăn bông, thở dài thoải mái. Nàng mệt mỏi hết tứ chi, và sự dao động yếu ớt của đoàn tàu thật êm dịu. Thư giãn, nàng nằm nhắm mắt.

Cánh cửa gấp được kéo ra, và một hình dạng tối tăm, gầy guộc lướt qua tầm nhìn của nàng. Nàng nằm ngửa ra sau, một tay ôm hờ trên đầu.

Rhys đứng trên người nàng, từ từ cởi bỏ chiếc áo sơ mi của anh, ánh sáng mềm mại bắt những đường cong cứng rắn dọc theo thân anh. Anh nhẹ nhàng kéo tấm phủ giường ra, ánh mắt anh âm ỉ khi nhìn vào nàng. Anh đưa tay xuống vuốt ve nàng, đầu ngón tay xòe rộng của anh lướt trên lớp lụa mỏng manh. “Tình yêu xinh đẹp của anh,” anh nói giọng khàn khàn.

Đèn đã tắt, và chiếc áo choàng được kéo ra khỏi người nàng từ từ. Có những chuyển động trong bóng tối, những động chạm nhẹ nhàng trên cơ thể nàng . . . sự ẩm ướt từ miệng anh, đầu lưỡi vuốt ve những nơi khiến nàng run rẩy. Anh chơi đùa với những lọn lông tơ giữa hai chân nàng, trêu chọc và vuốt ve bằng ngón tay và lưỡi, hà hơi vào chúng cho đến khi nàng quên hết sự khiêm tốn và dang rộng hai chân của mình ra. Tiếng cười nhẹ nhàng của anh rơi xuống nàng, và anh đáp lại lời mời phóng dăng bằng một cái liếm xoáy.

Helen rúc rích, rên rỉ và luồn tay vào mái tóc mềm mượt của anh. Bàn tay anh lướt qua nàng, đầu ngón tay theo những đường nhạy cảm dọc theo làn da nàng. Bắt lấy đầu nhũ hoa giữa ngón cái và ngón trỏ, anh véo nó theo nhịp điệu phù hợp với sự kéo mạnh của miệng anh giữa hai đùi nàng.

Khi không thể chờ đợi được nữa, anh thả lỏng cơ thể mình trên người nàng và tiến vào trong nàng, vật nam tính nặng nề của anh lan tỏa trong nàng một cách ngon lành, đẩy vào sâu. Sự lắc lư của đoàn tàu đã làm rung chuyển họ một cách tinh xảo, một dấu hiệu chuyển động tinh tế trêu chọc các giác quan của nàng. Các cơ bên trong của nàng bắt đầu

áp sát vào anh một cách bất lực, và anh theo nhịp điệu bí mật đó, nhạy cảm với mọi nhu cầu của nàng. Nàng mù quáng tìm kiếm miệng anh, và anh trao nó cho nàng. Anh tiến sâu vào bên trong nàng, cơ thể anh vuốt ve nàng từ trong ra ngoài, khiến nàng ngập tràn khoái cảm. Hông nàng giật lên trong khoảnh khắc cuối cùng đó, gần như nâng cả trọng lượng của anh. Rùng mình, nàng đưa tay nhẹ nhàng lướt xuống tấm lưng đang uốn cong của anh. "Bây giờ," nàng thì thầm. "Hãy cho em ngay bây giờ."

Rên rỉ, anh tuân theo một cú thúc thật mạnh, dồn sức nóng của mình vào nàng, giữ lấy nàng như thể anh sẽ không bao giờ để nàng đi.

KHÁCH SẠN HOÀNG GIA là một công trình kiến trúc kiểu Gruzia ba tầng trang nghiêm ở Caernarvon. Rhys muốn đưa Helen đến thị trấn ven biển phía Bắc xứ Wales một phần vì nó gần với nơi sinh ra Llanberis của anh, nhưng phần lớn là vì anh nghĩ nàng sẽ thích sự lãng mạn hấp dẫn của nó. Những câu chuyện thần thoại và cổ tích đến với nơi này một cách tự nhiên, với những tàn tích đẹp như tranh vẽ và những thung lũng xanh thẳm, cùng những con thác, vực và hồ phong phú. Người ta luôn có thể nhìn thấy những đỉnh lởm chởm của Snowdon, ngọn núi mà người ta nói rằng một người đàn ông leo lên nó sẽ hạ gục một người điên hoặc một nhà thơ.

Nhờ vào kế hoạch khéo léo của bà Fernsby, chuyến đi đã diễn ra hoàn hảo cho đến giờ. Khi Rhys và Helen đến, họ được dẫn đến một dãy phòng rộng rãi tại Khách sạn Hoàng gia, với một dãy phòng thông nhau cho Carys và cô bảo mẫu của cô bé. Những người hầu cũng đã được đưa đến những căn phòng trang nhã, và có vẻ rất hài lòng.

Mục sư của một nhà thờ địa phương đã đồng ý cử hành hôn lễ tại tàn tích của một nhà nguyện cổ trên một ngọn đồi, chỉ cách khách sạn một quãng đi bộ ngắn. Những bó hoa trắng và hồng được sắp xếp dọc theo con đường đến tàn tích nhà nguyện, nơi có lối đi bộ và cây cầu nhỏ có thể đi qua được. Từ trên đỉnh đồi, người ta có thể nhìn thấy lâu đài của

Caernarvon, thị trấn, ngọn núi và ánh sáng lung linh màu xanh đậm của Biển Ireland.

Vào buổi sáng sau khi họ đến, bầu trời trong xanh và không một gợn mây, một điều hiếm khi xảy ra vào thời điểm đó trong năm. Theo kế hoạch, tiệc cưới sẽ được tổ chức tại sân thượng lát đá ở phía sau khách sạn, đi bộ đến nhà nguyện và trở về dùng bữa sáng xa hoa.

Mặc một bộ đồ buổi sáng với áo khoác ngoài và cà vạt sáng màu, Rhys đợi một mình trong nhà kính ở tầng trệt của khách sạn. Anh và Helen sẽ gặp nhau ở đó trước khi tham gia cùng những người khác. Chống lại ý muốn rút đồng hồ bỏ túi ra xem, anh đợi với sự kiên nhẫn bắt buộc, nghĩ rằng anh sẽ sẵn sàng trả mười nghìn bảng Anh để có thể rút ngắn một giờ tiếp theo, để Helen sớm trở thành vợ anh.

Một âm thanh sột soạt phát ra sau lưng anh.

Anh quay lại, và thấy Helen đang đứng đó trong một chiếc váy trắng được làm từ những lớp lụa mỏng, lấp lánh được trang trí bằng ren. Chiếc váy ôm sát lấy vóc dáng mảnh mai của nàng, phần chân váy kéo về phía sau để lộ hông và xếp tầng nhẹ nhàng phía sau. Nàng vén lên tấm màn trắng mỏng manh được may bằng ren và những hạt ngọc trai, và mỉm cười với anh. Nàng có vẻ đẹp hoàn hảo, nhẹ nhàng và thanh tú như cầu vồng quét qua sương sớm. Anh đặt một tay lên trái tim đang đập như búa bổ của mình, như thể để nó không nhảy ra khỏi lồng ngực.

"Anh không biết họ đã tìm thấy cho em một chiếc váy cưới," anh cố gắng nói.

"Bằng cách nào đó bà Allenby đã làm nên một điều kỳ diệu. Em sẽ phải hỏi bà ấy xem bà ấy đã làm như thế nào khi chúng ta trở về."

"Em thật đẹp, anh. . ." Giọng anh trôi đi khi anh nhìn nàng chăm chăm. "Em có thực sự là của anh không?"

Nàng mỉm cười và đến với anh. "Theo mọi nghĩa, trừ pháp lý."

“Chúng ta sẽ sớm khắc phục điều đó,” anh lẩm bẩm, đưa tay về phía nàng.

Helen lắc đầu và chạm nhẹ ngón trỏ vào môi anh. “Hãy đợi cho đến sau lời thề của chúng ta,” nàng nói, đôi mắt lấp lánh. “Em muốn nụ hôn tiếp theo của em là với chồng em.”

“Chúa giúp anh,” anh nói đầy cảm xúc, “chưa bao giờ có người đàn ông nào muốn có một đám cưới hoành tráng như anh.”

Nụ cười của Helen trở nên buồn bã. “Anh đã thấy đám đông bên ngoài khách sạn chưa?”

Rhys lắc đầu, khẽ cau mày.

“Em e rằng chúng ta sẽ có nhiều người chứng kiến hơn chúng ta dự đoán. Khi những vị khách tại khách sạn và một số người dân trong thị trấn biết được rằng chính Rhys Winterborne đã đến đây để kết hôn, tất cả đều tự nguyện đi bộ đến nhà nguyện cùng chúng ta. Em được biết rằng ở Bắc Wales, việc tất cả những người hàng xóm đến dự đám cưới là một truyền thống.”

Anh rên rỉ. “Sẽ không thể loại bỏ họ. Anh xin lỗi. Em có phiền không, cariad?”

“Dĩ nhiên là không. Em sẽ thích thú trước cảnh tất cả mọi người nhìn chăm chăm vào anh với vẻ kính sợ.”

“Họ sẽ không nhìn chăm chăm vào anh,” anh đảm bảo với nàng. Đưa tay vào túi, anh lấy ra một viên đá trắng mịn và đưa cho nàng xem trên lòng bàn tay. Helen mỉm cười.

“Đá thề?”

“Carys đã tìm thấy nó ngày hôm qua khi bọn anh đi dạo.”

“Thật hoàn hảo. Chúng ta sẽ ném nó ở đâu, sau khi chúng ta kết hôn?”

”

“Anh sẽ để em quyết định,” Rhys nói, cất viên đá vào túi. “Biển Ailen đang ở hướng đó. . . ” Anh chỉ. “Eo biển Menai ở bên kia . . . hoặc anh có

thể đưa em đến một số hồ nước đẹp của xứ Wales. Anh biết về một nơi được cho là nơi tận cùng của Excalibur."

Đôi mắt của Helen sáng lên vì ý tưởng đó. Nhưng trong khoảnh khắc tiếp theo, một ý nghĩ nảy ra trong nàng, và nàng có vẻ bối rối.

"Sáng nay em nhận ra rằng không có ai để dẫn em đi."

Rhys cúi mặt xuống cho đến khi trán của họ chạm vào nhau, và anh chìm trong ánh sáng mặt trăng của đôi mắt nàng. "Trái tim của anh, em không cần người đàn ông nào dẫn em đi. Chỉ cần đến với anh theo ý muốn của riêng em. Yêu anh vì con người của anh. . . cũng như anh yêu em vì chính con người em. . . và mối quan hệ của chúng ta sẽ kéo dài cho đến khi các ngôi sao mất đi sự tỏa sáng của chúng".

"Em có thể làm điều đó," Helen thì thầm.

Từ từ lùi lại, Rhys mỉm cười với nàng. "Đi nào, em yêu. Chúng ta phải lo một đám cưới. Một người đàn ông không thể chờ đợi một nụ hôn từ vợ mình quá lâu".

PHẦN KẾT

Tám tháng sau.

“... Pandora nói nếu trò chơi của con bé thành công, con bé sẽ không tham gia vào bất kỳ sự kiện nào của mùa Vũ hội,” Helen nói, khéo léo tự tay thụ phấn cho những bông hoa vani. “Con bé nói với Quý bà Berwick rằng con bé không có ý định bị dẫn dắt từ phòng vũ hội này sang phòng vũ hội khác như một con cừu mất phương hướng.”

Rhys mỉm cười nhìn nàng một cách uể oải, lưng tựa vào cột gạch. Anh là một cảnh tượng đẹp trai, sự hiện diện vô cùng nam tính của anh giữa những hàng phong lan. “Quý bà Berwick đã phản ứng như thế nào?”

“Tất nhiên là bà ấy thấy bị xúc phạm. Nhưng trước khi họ có thể bắt đầu một cuộc tranh luận khác, anh họ Devon đã chỉ ra rằng Pandora mới chỉ nộp đơn đăng ký bằng sáng chế và mùa Vũ hội có thể sẽ bắt đầu trước khi chúng ta tìm hiểu xem nó có được chấp nhận hay không. Vì vậy, Pandora cũng có thể đi dự một vài buổi khiêu vũ và ăn tối, nếu không vì lý do gì khác ngoài việc giữ chân Cassandra.”

“Trenear nói đúng. Xuất bản trò chơi trên bàn cờ còn nhiều vấn đề hơn là đăng ký bằng sáng chế và đưa thiết kế vào máy in. Nếu Pandora nghiêm túc với dự án kinh doanh của mình, sẽ mất ít nhất một năm trước khi chúng ta có thể bày bán trên các kệ trưng bày”.

“Ồ, Pandora khá nghiêm túc,” Helen nói một cách dí dỏm.

Nàng vừa trở về cùng Carys sau chuyến thăm vào buổi sáng tới Ravenel House. Họ đã đến thăm cậu con trai mới sinh của Kathleen, William, khỏe mạnh và chóng lớn. Carys đã bị cuốn hút bởi đứa trẻ hai

tuần tuổi và đã thử thử với nó trong vài phút, cho đến khi Pandora dỗ dành cô bé để giúp thử nghiệm nguyên mẫu trò chơi trên bàn cờ của cô. Cô bé yêu thích trò chơi có tên Shopping Spree, trong đó người chơi di chuyển thẻ của họ quanh một vòng các cửa hàng, thu thập các thẻ hàng hóa trên đường đi. Theo sự khẳng khẳng của Pandora, trò chơi không dạy về giá trị đạo đức hay bài học nào: nó chỉ nhằm mục đích gây cười.

“Anh có biết không,” Helen trầm ngâm nói, “Em có cảm giác rằng trò chơi của Pandora sẽ bán rất chạy. Quý bà Berwick và Carys đã có một khoảng thời gian tuyệt vời khi chơi nó vào sáng nay. Cả hai dường như đều thích quá trình thu thập tất cả các thẻ hàng hóa nhỏ chi tiết đẹp mắt — chiếc ô, chiếc giày, v.v.”

“Bản chất con người là thích thu nhận,” Rhys trả lời một cách thực tế. “Phải, trò chơi sẽ bán được.”

“Tốt như thế nào?” Helen đã dùng một chiếc tăm để chuyển phấn hoa vào nhụy của hoa.

Rhys cười nhẹ nhàng. “Anh không phải là nhà tiên tri, cariad.”

“Đúng vậy. Nhưng anh biết những điều này.” Nhặt xong bông hoa vani cuối cùng, Helen đặt chiếc tăm sang một bên và quay lại nhìn anh đầy mong đợi.

“Cô bé sẽ kiếm được nhiều tiền,” anh nói. “Đó là một thị trường chưa phát triển, sản phẩm có thể được sản xuất hàng loạt bằng cách in thạch bản và như em vừa chỉ ra, trò chơi có sức hấp dẫn rộng rãi.”

Helen mỉm cười, nhưng trong lòng nàng đang lo lắng. Nàng muốn sự chăm chỉ và tài năng của em gái mình được đền đáp. Tuy nhiên, nàng lo ngại rằng khi công việc kinh doanh trở nên tự lập và độc lập, Pandora dường như quyết tâm không cho bất kỳ người đàn ông nào có cơ hội yêu cô. Tại sao con bé lại cứng rắn chống lại ý định chia sẻ cuộc sống của mình với người khác nhỉ?

“Em hy vọng nó sẽ làm cho con bé hạnh phúc,” nàng nói.

Rhys dang tay và từ từ tiến lại gần nàng. Ánh sáng tháng Chín ấm áp, màu của những trái chanh chín, tràn qua các ô kính và trượt trên mái tóc đen của anh. "Nói từ kinh nghiệm," anh nói, nắm lấy eo nàng trong tay, "thành công ban đầu sẽ khiến Pandora rất hạnh phúc. Nhưng cuối cùng cô ấy sẽ trở nên cô đơn và nhận ra rằng cuộc sống còn nhiều điều hơn là lợi ích tài chính."

Mỉm cười, Helen vòng tay qua cổ anh. "Anh có cô đơn không, trước khi anh gặp em?"

Chồng nàng nhìn chằm chằm xuống nàng, ánh mắt của anh là sự âu yếm âm ỉ. "Có, như bất kỳ người đàn ông nào cũng vậy, cố gắng sống mỗi ngày với một nửa linh hồn bị thất lạc." Cúi đầu xuống, anh lướt qua miệng nàng trong những cú vuốt ve lặp đi lặp lại, mỗi lúc một sâu hơn cho đến khi nụ hôn trở nên sâu và đầy khao khát. "Lên giường thôi," anh thì thầm khi môi họ hé mở.

Đôi mắt nàng mở to khi nàng cảm nhận được bàn tay anh đang chạm vào vú nàng. "Bây giờ mới là giờ ăn trưa."

"Em là bữa trưa của anh." Rhys cúi xuống hôn nàng một lần nữa, và nàng xoay người trong vòng tay anh với một nụ cười hỗn hển.

"Em không thể... không, thực sự... Em sẽ đến gặp Garrett Gibson để uống trà."

"Hôm trước em đã uống trà với cô ấy rồi mà," anh nói, hôn vào cổ nàng. "Anh cần em nhiều hơn."

"Cuộc gặp không thực sự chỉ là uống trà. Đó là, chúng em có thể sẽ uống trà, nhưng đó không phải là mục đích của chuyến thăm. Anh thấy đấy..." Helen dừng lại và đỏ mặt khi nàng tiếp tục một cách không chắc chắn. "Em có... các triệu chứng."

Đầu anh giật lên vì giật mình. Cau mày, anh hỏi, "Em không khỏe à, cariad?"

Cảm động trước sự quan tâm tức thì của anh, Helen nhẹ nhàng vuốt ve gáy anh. "Em khá ổn."

Ánh mắt đầy thâm ý của anh quét qua nàng. "Vậy thì tại sao—" Anh ngắt lời khi một ý nghĩ hiện ra trong đầu, và miệng anh mở và đóng lại liên tục, như thể anh đã quên cách nói chuyện.

Helen thích thú với phản ứng chết lặng của anh. "Chúng ta sẽ không biết chắc chắn cho đến khi Bác sĩ Gibson xác nhận điều đó," nàng nói, luồn ngón tay vào mái tóc đen rục rỡ của anh. "Nhưng em nghĩ vào mùa xuân năm sau, chúng ta sẽ có một sự bổ sung khác cho gia đình Winterborne."

Rhys kéo nàng lại gần, khom người vùi mặt anh vào đường cong mềm mại của cổ và vai nàng. Giọng anh run rẩy. "Helen. Helen, kho báu của anh. . . anh có thể làm gì cho em? Em cần gì? Em có nên đứng trên sàn cứng này không? Em đang mặc một chiếc áo nịt ngực — nó không làm em bé bị bí sao?"

"Không sớm thế này," nàng nói, dịu dàng thích thú và hơi ngạc nhiên khi nàng cảm thấy một cơn chấn động chạy qua anh. "Không cần phải lo lắng thế. Em hứa em sẽ quản lý dự án mới này một cách xuất sắc. Cả đứa bé và em đều sẽ cứng cáp và khỏe mạnh."

Rhys lùi lại phía sau cho đến khi khuôn mặt anh chạm vào mặt nàng, hơi thở anh phả vào môi nàng với vị bạc hà the mát. "Anh sẽ cần em về điều đó," anh nói giọng khàn khàn. "Bởi vì em là toàn bộ thế giới của anh, cariad. Trái tim anh chỉ đập như một tiếng vọng của trái tim em thôi".

"Đừng nghi ngờ điều đó dù chỉ trong giây lát, tình yêu duy nhất của em." Kiễng chân lên, Helen chạm môi mình vào môi anh. "Rất cuộc. . . Em là một Winterborne mà."